

Катлийн Удиуиз

**НЕУЛОВИМИЯТ
ПЛАМЪК**

КАТЛИЙН УДИУИЗ НЕУЛОВИМИЯТ ПЛАМЪК

Превод: Диляна Радинска, Миряна Илчева

chitanka.info

След смъртта на любящата ѝ настойница и покровителка, Сарина Кендал е оставена на произвола на съдбата. Талантливата млада художничка, изхвърлена от къщи само с дрехите на гърба си, трябва да подири за помощ един приятел от детинство — красивия и мъжествен морски капитан Борегар Бърмингам — и да го помоли да я отведе в Америка. Отвъд океана тя се надява да намери нов дом и нов живот, но всичко е в ръцете на обаятелния авантюрист, в когото е била влюбена като дете.

1

24 октомври 1825 година

Лондон, Англия

Сарина Едлин Кеңдал стоеше пред високия прозорец на дневната, която гледаше към Мейфеър Стрийт. С насълзени очи, изпълнени с печал и тъга, тя наблюдаваше хората, които притичваха по широкия тротоар пред къщата. Панически забързани, те се опитваха да намерят подслон, преди заплашително надвисналите облаци да се излеят върху тях. Пронизвани от ледените тласъци на вятъра, които пакостливо си играеха с пелерините и рединготите им, млади и стари, мъже и жени, с мъка успяваха да задържат цилиндрите, модните си шапчици и развяващите се наметала. Бузите и носовете им бяха зачервени, а по-леко облечените потрепераха при всеки по-силен повей на вятъра. Други с примирение и желание да се приберат по домовете при семействата си продължаваха спокойно по своя път, без да отдават голямо значение на лошото време.

Големият, изящно украсен с фигури порцеланов часовник, поставен на мраморната плоча над камината, отброи четири удара. Сарина конвулсивно впи нежни пръсти в плътната черна пола, като се опитваше да се пребори с надигащата се в душата ѝ печал. След като и последният удар на часовника отзвуча, тя си помисли с тъга, че е време за всекидневния следобеден чай, който в продължение на пет години нито веднъж не бе пропуснала със своята настойница Лидия Уинтроп. Това бе станало нещо като ритуал за двете. Ненадейната смърт на лейди Уинтроп дойде така неочаквано за Сарина, че тя не намираше сили да я приеме. Настойницата ѝ изглеждаше толкова енергична и изпълнена с живот за възрастта си. Дори в деня на смъртта ѝ нейната духовитост и веселост контрастираха ярко с мрачната и строга сериозност на племенника ѝ, който я бе посетил рано сутринта. Но сега Лидия бе мъртва и вече погребана. Само преди ден Сарина бе стояла до махагоновия ѝ ковчег, заслушана в заукойните молитви на свещеника. А днес ѝ се струваше, че е изминала цяла вечност, откакто

тялото на настойницата ѝ бе положено в земята, за да се върне „прах при прахта и пепел при пепелта“. Жената, която Сарина обичаше като своя покровителка, като истинска майка и най-добра приятелка, си беше отишла завинаги.

Въпреки усилията да потисне мъката си, нежните ѝ устни потрепериха и откриха ред бели като мъниста зъби, а от големите ѝ бадемови очи се пророниха едри сълзи. Двете жени никога повече няма да се наслаждават на сладките си разговори на чаша следобеден чай. Никога вече Сарина няма да чете стихове на старата дама, както през онези незабравими вечери, прекарани пред игривите топли пламъци на камината. Дневната няма да се изпълва вече от веселите мелодии на песните ѝ, докато Лидия свири на пианото. Няма да могат да се наслаждават на разходките си покрай брега на Темза, нито на миговете, прекарани в тишина и блаженство на някоя уханна горска полянка. Със смъртта на Лидия Сарина осъзна, че губи всеотдайната подкрепа на жената, с чиято помощ детската ѝ мечта да стане голяма художничка се бе осъществила. Тя дори беше успяла да организира няколко изложби, а картините ѝ, подписани само с инициалите „С. К.“, се купуваха от богати ценители за огромни суми. Тези прекрасни спомени накараха младото момиче да се почувства още по-самотно и тъжно. Представи си как рисува, а зад нея, малко вдясно от статива, стои както обикновено високата слаба фигура на старата дама. Сарина дори чу ниския ѝ дрезгав глас, който ѝ нашепваше да бъде винаги вярна на себе си, независимо от обстоятелствата.

Отчаянието и тъгата бяха твърде големи, за да ги понесе. Изведнъж Сарина се почувства отчаяна и слаба. Стаята започна да се люлее около нея, краката ѝ сякаш се подкосиха, а световъртежът я накара да затвори очи. Опря се инстинктивно на студената дървена рамка на големия прозорец. Това ѝ даде опора и тя остана така, докато постепенно главата ѝ се избистри отново. Като се изключат няколкото лъжички бульон със залъчета препечен хляб, не бе вкусвала нищо от смъртта на Лидия. Не можеше да прогони печалните мисли от ума си въпреки съзнанието, че настойницата ѝ не би искала да я види в такова състояние. Навремето Лидия бе предложила утеха и състрадание на едно малко, дванайсетгодишно момиче, изгубило току-що родителите си. Унищожителен ураган бе повалил огромно дърво върху къщата им и бе убил майка ѝ и баща ѝ. Сарина дълго време жестоко се

обвиняваше, че не е била там, за да ги спаси. Лидия, която живееше наблизко и бе приятелка с баба ѝ, чиято смърт също настъпи скоро, успя обаче да я убеди, че ако не бе на училище по това време, то неминуемо и тя щеше да сподели участта на родителите си. Въпреки всички трудности, срещу които трябваше да се изправи, тя я научи, че животът трябва да продължава. И сега би я посъветвала същото, ако бе жива.

При все това станалото бе ужасно и неочаквано. Сарина въздъхна дълбоко. Ако поне веднъж настойницата ѝ се бе разболяла през тези пет години или бе показала някакъв признак за приближаващата кончина, може би щеше да е по-подготвена да приеме смъртта ѝ. От друга страна обаче, в никакъв случай не би искала дълго и тягостно боледуване да измъчи старата дама. Не, начинът, по който смъртта бе отнела Лидия — бързо и безболезнено, без излишно мъчение, бе донякъде късмет, според младото момиче. И въпреки всичко това, ударът беше твърде голям за нея и тя страдаше с цялата си душа.

Едри дъждовни капки започнаха да барабанят по прозореца все по-бързо и по-бързо. Това върна Сарина отново към действителността. Започваше буря и улиците бяха вече почти пуссти. Само окъснели минавачи бързаха да намерят подслон. Кочияшите на преминаващите файтони се бяха увили в елегантните си ливреи и примигваха срещу дъждовните капки.

Чуха се тихи стъпки и Сарина се извърна, за да срещне зачервените очи на младата камериерка, която, както и останалата прислуга в къщата, ридаеше горчиво за загубата на господарката си.

— Прощавайте, мис Сарина — промълви момичето. — Чудех се дали сега, като се прибрахте, ще желаете чаша чай?

Сарина не искаше да яде, но чаша чай след посещението на гробищата щеше да ѝ помогне да се стопли. Беше вкочанясала от студ, тъй като времето бе необичайно студено за сезона.

— Благодаря, чаша чай ще ми дойде добре — отвърна тя, като леко удължаваше сричките.

Въпреки престоя си в Англия Сарина не бе изгубила напълно типичния за Каролина акцент. Сред многото неща, на които я възпитаваха учителите ѝ тук, те се опитваха да я научат и на правилен английски език и етикет. Тя обаче не смяташе никой от тях за по-учен

и изискан от собствените ѝ образовани родители и категорично отказваше да оправдае усилията им. Въпреки че, когато пожелаеше, бе способна на приповдигнато изящен английски, галещ и най-взискателния слух, Сарина упорито не желаше да се откаже от произхода си, та било то и само чрез езика. Още преди да напусне Каролина, тя се бе заклела, че един ден ще се върне отново в родното си място.

Камериерката се поклони и бързо напусна стаята, доволна, че има с какво да разсее тъжните мисли, които я бяха налегнали. През последните няколко дни къщата бе толкова мрачна и мъртвешки тиха, сякаш и тя жалееше за смъртта на стопанката си. Понякога на Бриджит ѝ се струваше, че чува очарователно неповторимия гърлен глас, който в продължение на години бе изпълвал този дом с радост и нежност.

Скоро в салона бе поднесен сребърен чаен поднос със сервиз от майсенски порцелан. Освен току-що запарения чай, там имаше и чиния с кифли, намазани с масло, и кристална купичка със сладко от ягоди, способни да изкушат и най-придирчивия вкус.

Сарина с въздишка се приближи до малката масичка и се настани на удобното канапе. Вдигна с треперещи ръце чайника, наля си чай и добави захар и сметана. Това бе един от малкото английски обичаи, които възприемаше, но пък той ѝ харесваше особено много. Кифлата изглеждаше съблазнително и Сарина смяташе да я опита, но след като я постави в чинийката си, апетитът ѝ изведнъж изчезна и тя не можеше да помисли за друго, освен да я гледа. Между желанието и възможността да опита вкусната кифла изведнъж изникна такава бездна, че ѝ се струваше невъзможно да я преодолее за нищо на света.

„Ще я изям по-късно“, обеща си тя и отмести нервно чинийката настрана. С надеждата, че чаят ще успокои стомаха и нервите ѝ, Сарина вдигна чашата и отпи. Скоро тя отново стоеше до прозореца, отпиваше малки глътки чай и гледаше елегантния аристократичен район, в който живееше. Отвъд границите на собствения ѝ свят действителността изглеждаше толкова необятна и жестока. Как щеше да се справя с нея сега — останала сама само на седемнайсет години.

Тъпата тежест в главата, която я мъчеше, откак се бе върнала — резултат от дългите часове, прекарани без сън — я накара да затвори очи. Болката в слепоочията се превърна в постоянно пулсиране. Стори ѝ се, че предназначението на фибите в косите ѝ бе не друго, а само да

усилват неприятното усещане. Остави чашата чай и решително зарови пръсти в косата си с желание да махне досадните фиби. В следващия момент стегнато прибраният кок бе освободен и дългите къдрави коси се разпиляха по младите рамене на момичето. Мъчението обаче не затихна — то сякаш пронизваше мозъка ѝ, така че Сарина потърси друг начин да успокои болката. Започна внимателно да масажира челото си, без да обръща внимание, че разрошва гъстата си коса, прошарена от по-светли и по-тъмно руси кичури. Не се съобразяваше с факта, че се намира в гостната, където изисканото облекло и прическа бяха задължителни. В къщата, разбира се, бяха само прислужниците и въпреки че племенникът на Лидия имаше навика да идва най-неочаквано, сега нямаше такива изгледи. Та той дори не уважи погребението на леля си. Всъщност последния път, когато дойде, така се нервира на старата дама, че се закле да не идва поне две седмици. А това беше само преди три дни.

Сериозните решения, които трябваше да вземе в най-скоро време, изведнъж изникнаха в съзнанието на Сарина и тя нервно закрочи из стаята, като се опитваше да изясни сегашното си положение. Наистина имаше един жив роднина — чичо ѝ в Чарлстън. Заклет ерген, той предпочиташе книгите пред брака и семейството. Тя обаче не се съмняваше, че би я приел с отворени обятия. Още преди заминаването ѝ той я даряваше с любовта и загрижеността на роден баща, който желае да направи от дъщеря си истинска лейди. Всъщност никога не би ѝ позволил да се премести, ако не бе убеден в предимствата на възпитанието, което можеше да ѝ даде старата дама. Прие със сълзи на очи заминаването ѝ за Англия, където Сарина щеше да учи езици, рисуване, въобще всичко, което една изискана жена трябва да знае, за да се превърне в член на изтънченото общество. Колкото и далеч да бе, Стърлинг Кендал бе единственият ѝ роднина.

Поне за известно време Сарина нямаше нужда да се тревожи за пари. Това бе донякъде успокоително. Със средствата, спечелени от продадените картини, тя можеше да живее спокойно, докато работи над новите си творби. В Чарлстън живееха доста богати търговци и едри земевладелци, голяма част от които бяха и истински ценители на изкуството. И все пак не бе сигурно, че ще бъдат очаровани от работите на едно толкова младо и никому неизвестно момиче. Тя добре съзнаваше, че за да има успех, първо трябва да намери търговец,

съгласен да продава картините ѝ, без да разбулва мистиката около името на автора им. С парите, които бе спечелила досега, Сарина вярваше, че няма да е трудно да убеди някой предприемчив галерист да се заеме с тази задача.

Младото момиче се сепна, озовавайки се лице в лице с отражението си в голямото позлатено огледало, което висеше в коридора. Добре облечена, с дългите, разпуснати по раменете ѝ коси, тя приличаше на прекрасна русокоса млада циганка.

С грациозно приведена на една страна глава, подчертаваща лебедовата ѝ шия, Сарина критично огледа отражението си. Чудеше се дали чичо ѝ ще я намери много променена след петте години отсъствие. Когато отплава за Англия, тя бе просто едно слабичко и притеснено от височината си момиченце. Същото това момиченце сега бе вече стройна млада дама, все още по-висока от много свои връстнички. Тънката фигура подчертаваше вече развитите ѝ женски форми. Тя дори бе успяла да привлече вниманието на немалко млади господа, който разпитваха деликатно Лидия за нея и за това кога ще излиза. Заради недохранването напоследък, бадемовите ѝ очи изглеждаха огромни под дългите извити мигли. Скулите ѝ бяха високи, с малки нежни трапчинки. Носът ѝ бе прав, тънък и сравнително приятен от тази перспектива. Ала в меките ѝ устни не бе останала и капка кръв и сега те не се усмихваха.

С изключение на бялата дантела, с която завършваше роклята ѝ около врата и китките, тя бе облечена изцяло в черно. Модният къс кадифен корсаж, бе украсен с малки реснички над гърдите. Ръкавите ѝ, бухнали при раменете и тясноскроени по дължината на ръцете ѝ, завършваха със същата бяла дантела. Плисираната пола, прилепнала по тялото ѝ, с ширити долу, бе достатъчно къса, за да открие обутите във фини чорапи нежни глезени и стилните, изящни пантофки.

Иронична усмивка заигра по устните на Сарина, след като привърши със собственото си изучаване. Убедена бе, че Лидия не би имала нищо против това, че бе разпуснала косите си в гостната и се бе отклонила от възприетите изискани английски нрави. Истински изтънчена дама, благодетелката ѝ въпреки всичко знаеше кога трябва задължително да се придържа към етикета и кога може да го пренебрегне, без да наруши добрите нрави. Сарина не можеше да си

представи всичко, на което я бе научила настойницата й, без това малко, но ценно зрънце логика.

Чу се шум от спираща пред къщата карета, след което последва настоятелно хлопане на входната врата. Продължителното чукане отекна из цялата къща, докато икономът с присъщата си сдържаност и отмерена крачка се отправи към портала. Сарина използва момента, за да се опита бързо да прибере нагоре косите си и да ги задържи в приличен вид с фибите, които бе махнала преди малко. Не подходдаше на една млада и изискана дама да посреща гости в този вид.

Високи мъжки гласове, примесени с женски кикот, изпълниха коридора при влизането на неочакваните посетители. Преди още Сарина да разбере кои са, двама мъже нахлуха в гостната, следвани от притеснения иконом.

— Ужасно съжалявам, мис — извини се Джаспър с безпокойство, изписано на застаряващото му лице. — Щях да ви известя за пристигането на мистър Уинтроп и мистър Ръд, но те не ми дадоха възможност.

— Не се притеснявай, Джаспър. Всичко е наред — увери го Сарина.

Пристъпи напред с престолено спокойствие, като се опитваше да скрие треперещите си ръце в гънките на полата си. Познаваше твърде добре единствения роднина на Лидия, въпреки че винаги, когато Алистър Уинтроп посещаваше леля си, настояваше да остане насаме с нея. Той бе висок и мършав и при всяко движение изглеждаше, сякаш ще се разглоби. Погледнат в профил, тънкият му нос се губеше на фона на широката му и остро издадена напред брадичка. В никакъв случай не можеше да се каже, че в него има нещо мъжествено, но безспорно пръскаше огромни суми, за да поддържа външността си. И сега бе облечен в крещящо модни дрехи, напълно лишени от всякаква мяра за благоприличие.

Спътникът му, Хауърд Ръд, бе висок колкото него, но големият му корем сякаш вървеше крачка напред. Издутите му ноздри бяха набраздени от сини венчки, а лявата му буза бе белязана с малък червеникав белег. Въпреки че Сарина не го бе виждала от няколко години, тя ясно си спомняше как бе наблюдавала същия този адвокат, докато той чакаше да се срещне с настойницата й. Никога нямаше да забрави лукавия му поглед, който тайничко изучаваше всяка по-скъпа

вещ в къщата. Пламъчетата, които проблясваха в очите му, издаваха алчност и караха Сарина да потреперва при мисълта, че може да задигне нещо ценно. За нея бе трудно да повярва, че Лидия все още му се доверява, тъй като дори и сега от Хауърд Ръд лъхаше на силен концентрат — доказателство, че отделя твърде голямо внимание на алкохола.

— Мистър Уинтроп е винаги добре дошъл тук, Джаспър — кротко обясни Сарина на иконома.

Лидия винаги се бе старала да приема учтиво племенника си, дори и когато визитите му бяха неочаквани — по време на вечеря или когато имаха гости. Старата дама безспорно би желала и Сарина да постъпва така.

— А и мистър Ръд, разбира се, е...

Рязък ироничен смях я прекъсна и Алистър се приближи наперено към нея. В очите му проблясваха зловни пламъчета. Странната му, сякаш разглобена походка, накара Сарина да се зачуди дали този човек въобще има кости в тялото си.

— Колко любезно от ваша страна, мис Кендал — благодари той с подигравателна гримаса на уста. — Наистина, колко мило от ваша страна.

Сарина се опита да се стегне. Съзнаваше, че това, което ще последва, каквото и да е то, в никакъв случай няма да е приятно. Въпреки че предишните им срещи винаги бяха твърде кратки, Сарина бе успяла да си изгради твърде ниско мнение за Алистър Уинтроп. Малкото време, прекарано с него, ѝ бе достатъчно да разбере, че има насреща си самохвалко и безделник. Нещо повече, той никога не показваше и най-малко уважение дори към собствената си леля. Въпреки че Лидия никога не бе споменавала причините за неочакваните посещения на племенника си, Сарина често го бе виждала да напуска стаята ѝ, броейки току-що получените от нея пари. Понякога обаче се случваше да излиза с нервна крачка и да ругае грубо нечовешката стиснатост на леля си. Впрочем същата сцена се бе разиграла само преди няколко дни. Като се вземат предвид тези обстоятелства, за Сарина бе изключително трудно да запази добрия си тон и любезни обноски.

Алистър застана пред нея и посочи с бледата си космата ръка към адвоката.

— Кажи й! — изкомандва той.

Хауърд Ръд избърса с ръка вечно влажните си червени устни и пристъпи с готовност напред. Но преди да успее да промълви нещо, в гостната влезе неприлично облечена млада жена. Около врата й бе праметната боа от ярко оцветени пера. Гърдите бяха щедро разгопени от дълбокото деколте, а прилепналата по тялото рокля недискретно подчертаваше бедрата й. Цветът на косата й едва ли съществуваше в природата — тя бе вдигната високо нагоре и стегната със златни пръстени. Плътен черен грим подчертаваше кафявите й очи, а на дясната буза, обилно покрита с руж, имаше изкуствена бенка. Същият руж понастоящем можеше да се открие и върху бялата яка на Алистър.

Жената се притисна към спътника си и с писклив глас изчурулика:

— О, Ал, не бъди лош с мен и не ме карай да чакам сама в другата стая — примоли се тя, привидно нацупена. Прокара разсеяно ръка по сакото му, като не преставаше да пърха с черните си мигли. — Знаеш ли, Ал, никога не съм била в толкова страшна къща, ама добрите обноски ги подушвам отдалече. Ето, тук например, защо прислугата не ми предложи да поседна и да изпия чаша чай, докато чакам? Моля те, не мога ли да остана при теб? Моля те! Просто не си представям да остана сама в тази огромна стара стая. Тръпки ме побиват само като си помисля, че покойната ти леля доскоро е бродила из тази къща.

— О, добре, Сибил! — изръмжа раздражено Алистър и отблъсна палавата й ръка. — Но искам да стоиш тихо, разбра ли? Сега не искам никакви лигавщини! Ясен ли съм?

— Да, Ал! — отвърна тя с нов кикот.

Джаспър въздъхна и отмести поглед от това противно същество. Гарвановият му нос подчертаваше още по-силно строгостта и изискаността, която икономът излъчваше. Очите му се кръстосаха с гневните погледи, които Алистър му хвърляше, но при все това той се обърна въпросително към любимката на своята покойна господарка:

— Извинете, мис, разрешете да остана!

— Разкарай се! — изръмжа Алистър и махна с ръка. — Нищо от това, за което ще говорим, не те засяга!

Джаспър дори не се помръдна, докато Сарина не му кимна леко с глава в знак на съгласие да се оттегли.

Алистър проследи с поглед иконома, след което се обърна отново към адвоката:

— Продължете, мистър Ръд!

Адвокатът се изпъна в цял ръст, като се опита да привлече така вниманието на Сарина и да подчертае сериозността и значимостта на момента.

— Мис Кендал, сигурно знаете, че имах честта да представлявам интересите на покойната мисис Уинтроп в продължение на години. В това си качество аз записах и последната ѝ воля и изготвих юридически завещанието ѝ. То е тук при мен.

Сарина го погледна предпазливо, сякаш гледаше змия, готвеща се да я ухапе. Адвокатът извади от вътрешния джоб на фрака си свит на руло пергамент и с тържествена помпозност счупи восъчния печат. Колкото и трудно да бе за Сарина да проумее доверието, което Лидия бе гласувала на Хауърд Ръд, то безспорно същият стоеше сега пред нея и размахваше официални документи. Младото момиче бавно се отпусна на най-близкия стол, като се опитваше да прикрие мислите си.

— Сега ли възнамерявате да отворите завещанието на мисис Уинтроп? — попита тя.

— Така трябва — обясни Хауърд. — Процедурата го изисква.

Все пак адвокатът погледна въпросително към мистър Уинтроп.

— Продължавайте — отсече Алистър и се настани на креслото срещу Сарина, като внимателно оправи сакото си. Хвърли ѝ самодоволна усмивка и започна да премята небрежно между пръстите си една от порцелановите фигурки, които стояха пред него.

Сибил се направи, че не се интересува от вниманието, което любовникът ѝ отделя на младата дама, и спокойно приседна на облегалката на креслото му. Очите ѝ гледаха празно срещу Сарина, докато ръката ѝ обгръщаше кокалестите рамене на Алистър. Това, че той не ѝ бе споменал колко красива е повереницата на леля му, я раздражни. Сега разбра защо така настойчиво я убеждаваше, че не си заслужава да идва с него. Помисли си дори, че той би искал да си поиграе с младото момиче, както си играеше с нея, когато оставаха насаме в апартамента му.

Хауърд Ръд се изкашля, за да прочисти гърлото си, което изпитваше неутолима нужда да бъде смазано с нещо силно. Адвокатът обаче добре съзнаваше, че Алистър не би му позволил дори и чашка,

докато работата, за която бе дошъл, не бъде свършена. Затова разгъна листата, завързани с червена връв, и внимателно ги проучи.

— В началото няма нищо интересно. Има по нещо за прислугата и някои далечни роднини. Важно да се прочете и чуе, е това, че мисис Уинтроп оставя цялото си имущество, включително тази къща и всичко, което е в нея, както и всичките си авоари, на своя единствен наследник и племенник — мистър Алистър Уейкфийлд Уинтроп. Същият влиза във владение на горепосоченото имущество незабавно.

— Незабавно? — не се сдържа Сарина.

Никога не бе разисквала въпроса с настойницата си, но бе убедена в искрената ѝ и чистосърдечна любов. Така че ѝ бе трудно да си представи дори и за момент, че старата дама би могла с лека ръка да я изхвърли от къщата си, без да ѝ остави никакво време да подготви заминаването си. Тъй като с Лидия не я свързваха никакви роднински връзки, тя не очакваше нищо от наследството ѝ, освен този малък жест на доброжелателност. Не можеше да повярва мисис Уинтроп да е толкова коравосърдечна, че да я изпъди от дома си без всякакво предупреждение, пък било то и след смъртта си.

— Ще позволите ли да хвърля един поглед на документите? — попита тя с треперещ глас, като се изправи и протегна ръка.

Ръд се поколеба и хвърли бърз поглед към Алистър. След като получи одобрителното му кимване, той подаде листата на Сарина. Въпреки че не бе експерт в тази област, тя внимателно разгледа ситно изписаните на ръка страници. Завещанието изглеждаше истинско, а и нямаше никакво съмнение, че това е почеркът на Лидия. Автентичността на всеки лист се потвърждаваше и от подписа на настойницата ѝ, красящ всяка страница — от първата до последната. Единственото нещо, което я смущаваше, бе безпокойството на адвоката, което нарастваше с всяка измината минута.

Накрая той нервно протегна ръка и я помоли да свършва побързо с разглеждането. Тогава погледът ѝ се спря на датата след подписа на Лидия. Без да прикрива изненадата си, Сарина възкликна:

— Но това е преди шест години!

— Точно така — отвърна Ръд, след което издърпа завещанието от ръцете ѝ и бързо го сви на руло. — Не виждам нищо смущаващо. Доста хора уреждат тези въпроси много преди да е станало нужда. Дори бих се осмелил да отбележа, че е твърде разумно от тяхна страна.

— Но това значи, че завещанието е изготвено, преди родителите ми да загинат и Лидия да стане моя настойница. Като се вземат предвид тези обстоятелства, може да се предположи, че тя би трябвало да е изготвила ново завещание...

— В което да включи и вас? — прекъсна я язвително Алистър.

С гневно движение той се изправи от креслото, като почти събори Сибил на земята. Започна да обикаля из стаята с походка на хищник, търсещ плячка, като докосваше всяка мебел, всеки дребен предмет. Не пропусна дори и тежките пердета на прозорците, сякаш по този начин искаше да каже, че всичко това му принадлежи.

— Това ли мислите, мис Кендал? Мислите, че леля ми трябваше да остави нещо и на вас, така ли?

Въпреки че отвращението ѝ към този мъж се засилваше с всяка негова дума, Сарина се опита да се държи и говори спокойно.

— Като се вземе под внимание колко грижливо се отнасяше към делата си вашата леля, то се осмелявам да вярвам, че тя би взела необходимите мерки да промени завещанието си, ако обстоятелствата около нея се променят. Най-малкото, което би направила за мен, е да ми отпусне достатъчно време да уредя заминаването си, преди да остави всичко на вас.

— Да, но както виждаш, не е! — отсече разпалено Алистър, като поклащаше нервно горната част на тялото си. — Не смяташ ли, че леля ми направи прекалено много за теб още приживе? И, по дяволите, тя го съзнаваше много добре! Позволи ти да живееш под нейния покрив, задоволяваше всяка твоя прищявка, обличаше те в най-изисканите дрехи, хвърляше наляво и надясно пари, за да спонсорира абсурдните изложби на твоите картини... Би трябвало да паднеш на колене и да благодариш на бога за щедростта на леля ми, вместо да искаш още време, в което да пилееш наследството ми.

Искрено наранена от тези думи, Сарина възрази с горчивина:

— В никакъв случай не съм очаквала да получа част от полагащото ви се наследство, мистър Уинтроп. Просто ми се вижда странно, че Лидия не споменава и дума за мен, дори като се вземе под внимание факта, че съм все още непълнолетна. Все пак тя бе моя законна настойница, ако не сте забравили! — допълни Сарина.

— А може би сладката ми леличка се е надявала да се отърве от теб, преди да се спомине — възрази с ехидна усмивка Алистър. —

Вероятно е възнамерявала да те сгоди за някой богат господин и така да прехвърли отговорността за теб другиму. Като вземем под внимание нейната издръжливост и жилавост, мога да предположа, че не е очаквала да умре толкова скоро, та да има нужда да споменава и теб в завещанието.

В бадемовите очи на Сарина, скрити зад дългите мигли, припламнаха изпепеляващи пламъчета.

— Ако поне малко познавахте леля си, мистър Уинтроп — скръцна със зъби тя, — щяхте да знаете, че я е грижа за хората около нея и не се освобождава безразсъдно и с лека ръка от тях.

— Въобще не ме интересува какво смяташ, млада госпожице — изрева Алистър. Сарина си помисли, че крехката порцеланова овчарка ще се строши в ръката му. — Единственото, което има значение, е завещанието. Чу и видя какво е написано! Сега аз съм господар в тази къща, и единственото, което има значение, е законът.

— Точно така, Ал, кажи й го! За каква се мисли тая надута госпожичка? — запляска с ръце Сибил като малко детенце, което се радва на куклено представление.

— Очевидно, скъпа, мис Кендал се смята за голяма работа — отвърна подигравателно Алистър, след което остави порцелановата овчарка на масата и впери искрящите си черни очи в Сарина.

Това накара младото момиче инстинктивно да отстъпи крачка назад. Не познаваше достатъчно добре мъжа, който стоеше срещу нея, за да предположи какво може да направи в яда си. Несъмнено той не притежаваше и капка галантност и изисканост, така че можеше да очаква всичко от него — дори и насилие. За неин ужас канапетото беше точно зад гърба й. Сарина се озова лице в лице с мазната му усмивка.

Алистър долови уплахата й и това го окуражи.

— Но мис Кендал греши — допълни той с мазен глас. — Тя не е нищо повече от една жалка просякиня, която през всички тези години най-нагло се е възползвала от щедростта на леля ми с единствената цел да измъкне колкото може повече от старата жена. Ето например тази скъпа рокля, която носи. — Алистър протегна бързо ръка и сграбчи белите връвчици, с които бе пристегнато деколтето.

Последва бързо дръпване и то бе освободено.

— Махнете си ръцете от мен! — изкрещя Сарина. Постъпката му я бе вбесила и тя с все сила отблъсна ръката на Алистър настрана. —

Може и да сте собственик на тази къща, но положително това не се отнася и за мен, господине!

Устните на Алистър се изкривиха в ехидна усмивка, докато погледът му похотливо обходи гръдта на девойката.

— И това може да се уреди, малка моя прасковке.

— Ал? — веднага прекъсна развихреното му въображение Сибил. Дори и за минута тя не можеше да си представи да го дели с някаква млада госпожичка, в сравнение с която се чувстваше като трътлеста жаба. Не че Алистър я интересуваше толкова. Въпросът бе в това колко богат ще стане. В следващия миг Сибил притича през стаята и се намести между кръстосаните погледи на двамата. Сгуши се плътно в Алистър, като така искаше да му напомни за собствените си налети форми.

— Скъпи, заслужава ли си да се ядосваш за това мършаво малко сукалче? — прошепна в ухото му тя. — Твоята сладка Сибил е тук, за да те направи щастлив.

Алистър се ухили отмъстително, докато мислеше за начин, по който да си го върне на Сарина за надменното ѝ отношение към него.

— Сибил, какво ще кажеш за малко нови дрешки? — обгърна той с ръце любовницата си и я погледна в обилно напудреното лице.

— О, скъпи, ще ми купуваш нови дрехи? — изчурулика отново тя.

— Защо да ти купувам нови дрехи, Сибил? — повдигна недоумяващо рамене Алистър. — Та тук има цял гардероб, който те очакват в стаята на мис Сарина.

Сибил направи гримаса на разочарование.

— Но, Ал! Ние не носим еднакъв размер — възрази тя. Не можеше открито да признае, че всичко в младата жена, с изключение на височината, бе или по-малко, или по-нежно. — Плюс това, скъпи, тя е доста по-висока от мен.

— Нищо. Хайде върви и намери стаята и виж какво ще ти стане — окуражи я Алистър. — Положително измежду всички дрехи, които леля ми е накупувала на Сарина, ще намериш нещо, което да ти хареса. Хайде, върви!

Сибил изхвъркна от стаята, като си тананикаше радостно. Стъпките ѝ отекнаха в голямата къща, докато припкаше нагоре по

стълбите. Писклив радостен кикот последва изскърцването на една врата.

Алистър бе възхитен от себе си. Идеята му се струваше наистина страхотна.

— Май че Сибил намери твоята стая, госпожице — ухили се той срещу Сарина.

Тя му отправи студена усмивка, подобна на тази, която майка би отправила към непослушното си дете, и бързо пресече нахалството му.

— След като Сибил приключи с избора си, бих искала да си опаковам вещите. Надявам се, че ще успея да намеря стая в някоя странноприемница, докато уредя заминаването си за Каролина.

— Ти нямаш никакви вещи тук, скъпа! — ухили се насреща ѝ Алистър. — Всичко в тази къща е мое!

— Осмелявам се да възразя — вирна брадичка Сарина с нарастващо негодувание.

Въпреки спокойния живот, който бе водила под покрива на настойницата си, Сарина все пак имаше достатъчно опит с нахалници като Алистър. Тъй като покойният ѝ баща беше учител, тя често прекарваше часове в компанията на учениците му. През това време неведнъж се бе спречквала с по-големите момчета, които смятаха, че могат да правят каквото си искат с по-малките и по-слабите от тях. Много от тях бяха разглезени от богатите си родители и си доставяха удоволствие, като унижаваха другите. Алистър Уинтроп положително бе замесен от същото тесто.

— Картините ми са си изцяло мои, както и парите, спечелени от продажбата им.

В този момент се намеси Ръд с компетентността на адвокат, подготвил убедително доводите си, преди още да ги е изложил.

— За картините си, млада госпожице, вие сте използвали материали, осигурени ви от мисис Уинтроп. Тя ви е намерила учител, който да разкрие пред вас всички тънкости на това изкуство. А безспорно услугите му са ѝ коствали огромни суми. Накратко — вие сте живели под нейния покрив, били сте малолетна и под нейно настойничество. Така че тя е уреждала и вашите изложби, като е търсила най-изгодната цена за картините ви, а спечелените от тях суми е влагала в банка. Не се ли питате защо картините не са подписани с пълното ви име, а носят само инициалите „С. К.“. Аз знам, защото

галеристите отказваха да дават всякаква информация за художника, когато ги питах за това. Те просто обясняваха, че мисис Уинтроп е уредила всичко. Нейното име бе напълно достатъчно.

Адвокатът спря за момент, за да събере мислите си, преди да направи обобщаващото заключение.

— Следователно истинският собственик на картините, както и на средствата придобити чрез тях, не е никой друг, а мисис Лидия Уинтроп.

Сарина се изпълни с гняв. Ала трябваше да признае, че адвокатът е прав за всичко, с изключение на последното. Единствено талантът ѝ бе причина за успеха на картините ѝ, пресъздаващи всекидневието на хората, прекрасни морски пейзажи, както и натюрморти. Пастелите, боите и платната не са нищо, докато ръката на художника не се докосне до тях и не ги претвори в картини. Лидия просто съзнаваше, че творбите на младо момиче като нея едва ли ще се приемат сериозно от богатите ценители. Това бе и единствената причина, поради която настояваше Сарина да запази анонимността си.

— Лидия държеше тези пари на нейната сметка, но те бяха определени за мен — възрази Сарина, но думите ѝ прозвучаха неубедително дори и в нейните уши. — Нямахме нужда от отделна сметка. А сега, когато трябва да отплавам за Чарлстън, аз ще се нуждая от тези пари, за да си купя билет.

— Дори и да бяха на отделна сметка, това не би имало голямо значение — обясни Алистър. — Леля ми беше твоя настойница и като такава всичко твое ѝ принадлежеше — ухили се той самодоволно и допълни: — А сега принадлежи на мен.

— О, скъпи, погледни това — изчурулика Сибил, която току-що влетя в стаята. Беше се загърнала в официална вечерна пелерина от фина червена коприна, богато украсена с дантели по краищата и отпред, където леко се прихлупваше. — Не е ли просто прекрасна, Ал?

Въпреки че я опъваше почти до скъсване по ръбовете, Сибил се завъртя на пръсти, като по този начин искаше да привлече вниманието върху новата си придобивка. Роклята, която вървеше в комплект с пелерината, бе твърде тясна за фигурата ѝ.

— Горее пълно с прекрасни дрехи. През целия си живот не съм виждала подобно нещо. Всичко е чудесно! Шапчици! Пантофки! Куп пелерини! Фино бельо!

Сибил прокара изкусително ръка по тялото си и изчурулика:

— Е, как ме намирате в новата ми пелерина?

— Вярвам, че ще успееш да зашиеш роклята по шевовете, след като я съблечеш! — иронично подметна Сарина.

— Ал! — тропна с крак Сибил. — Нима ще ѝ позволиш да ми говори така!

Алистър се почувства виновен, тъй като същото бе хрумнало и на него, докато гледаше надарената си метреса да подскача нагоре-надолу из стаята. Яркото ѝ червило и обилно покритите ѝ с руж бузи контрастираха грозно с приятния нежен цвят на пелерината. Планът му да си отмъсти по този начин на Сарина за самонадеяността ѝ бе тотално пропаднал. Очевидно Сибил не би могла да носи никоя от дрехите на мис Кендал без преправяне, с изключение може би на пелерините и зимните ѝ палта.

Погледът му отново се спря на нежното тяло на младото момиче и похотливо обходи формите ѝ, деликатно подчертани от черната траурна рокля. Гърбът ѝ бе изпънат, а високо вдигнатата глава подсилваше още повече величественото ѝ излъчване. Младото момиче наподобяваше прекрасна руса богиня, пред която Сибил направо се губеше.

Усетила пронизващия му поглед, Сарина на свой ред притеснено се взря в него. Дебелите му устни, издадени напред в мазна гримаса, я накараха да потрепери. Още преди да се приближи към нея с разглобената си походка, Сарина осъзна, че това, което се върти в главата на този мъж, не би се харесало на нито едно почтено момиче.

— Не се натъжавай прекалено, Сарина — прошепна ѝ Алистър. В следващия миг той бе зад нея, прокара ръка по косата ѝ и с едно движение я освободи от фибите, така че русите къдрици се спуснаха по раменете на момичето. — Може и да намеря местенце в къщата си за теб. Вярвам, че ще можем да измислим нещо. Дори вярвам, че можем да станем много близки, даже интимни приятели — добави той.

Въпреки че очите му останаха леденостудени, Алистър прокара ръка по дългите копринени къдрици, които като воал се спускаха по вече оформените гърди на девойката.

Сарина парира недискретната му атака, като с все сила отблъсна ръцете му настрана.

— Гнусен червей — изсъска тя. — Нима наистина вярваш, че бих имала каквито и да е интимни отношения с теб? Осмеляваш се да идваш тук и да се държиш като истински благородник, заслужаващ уважение. А в действителност не си нищо повече от един жалък червей, изпъзлял от тъмна и влажна дупка, който се домогва до мен. По-скоро бих умряла, отколкото да остана тук под твоята опека!

В очите на Алистър проблеснаха гневни искри при тези обиди, а лицето му стана моравочервено от яд. Замахна с ръка, готов да я стовари върху Сарина, но Хауърд успя да се намеси и да го възпре.

— Не прави глупости! Само един белег и тя ще има доказателство срещу теб, когато отиде да се оплаква пред властите — предупреди го компетентно адвокатът. — По-добре я остави да си върви без излишни усложнения.

Думите му не постигнаха желания резултат над Алистър, който целият трепереше от гняв. Измина доста време, докато успее да овладее нервите си и да се изскубне от ръцете на адвоката.

— Махай се, кучко! — изрева той. — Въобще не си заслужава да си хабя нервите, като се опитвам да те науча на малко обноски!

— С удоволствие си стягам нещата и се махам — прошепна Сарина, като едва успяваше да си поеме дъх от нерви.

— Няма да си стягаш нищо — изкрещя насреща ѝ Алистър. — Махаш се веднага!

В следващия миг той я сграбчи за раменете и я изтласка грубо в коридора. Джаспър стоеше там и от почтително разстояние смаяно наблюдаваше разиграващата се сцена. След кратко колебание икономът несигурно промълви:

— Моля ви, сър...

— Сега аз съм господарят тук! — сопна се Алистър при опита на слугата да се намеси. — И ако някой се опита да оспорва това ми право, може още сега да се маха заедно с тая безделница.

С тези думи той отвори с гневен замах вратата и с все сила изблъска Сарина навън, така че тя се изтърколи надолу по гранитните стълби на къщата.

— Но преди да го направите, добре си помислете! — обърна се отново Алистър към слугите като сочеше демонстративно с пръст широко отворената врата. — Работа се намира трудно, а аз няма да ви дам никакви препоръки! — допълни той.

Искрящите му очи насочиха гневния си пламък към примигващата под изливащия се дъжд Сарина.

— Махай се от погледа ми, докато все още можеш, момиче! Или ще наредя да те арестуват! Дори още по-добре, ще уредя да те тикнат в лудница!

— Не си въобразявай, че не може да го направи — показа се на вратата Ръд. — Мистър Алистър е състоятелен мъж, който се ползва с уважение в града. А сега ти си никоя! Ако не искаш да се озовеш в Бедлам^[1], по-добре си върви! — Адвокатът едва успя да се дръпне, преди Алистър решително да затръшне тежката входна врата.

Трепереща от студ, Сарина обгърна с ръце раменете си в опит да се стопли и да се предпази от бръснещия вятър и ледения дъжд, безспирно изливащ се отгоре ѝ. Изхвърлена от единствения си дом, който бе имала през последните пет години, сега бе сама в мразовитата вечер. Без каквато и да е връхна дреха, с която да покрие вкочаненото си тяло, тя бе заплашена да замръзне от студ, преди да намери някакво топло убежище. Тъй като през всичките години, прекарани в Лондон, единственото ѝ занимание бяха картините, които рисуваше, Сарина нямаше никакви близки девойки на нейна възраст. Болшинството от връстничките ѝ, за разлика от нея, се интересуваха повече от мъже и от възможността за перспективен брак, отколкото от изкуство. Що се отнася до приятелките на Лидия, то те бяха доста по-възрастни от нея и едва ли биха искали да имат нещо общо с това, което ѝ се бе случило току-що. А и не беше сигурна какво може да направи Алистър Уинтроп, ако някой се опита да застане на пътя му. След като го бе наругала, Сарина се изправи срещу невъздържаната му ярост, което я накара да се страхува истински от този мъж. В гнева си той се държа като един наистина луд човек, способен на всичко. Който и да се опиташе да ѝ помогне в този случай, неминуемо щеше да се сблъска с подобно отношение от негова страна. И въпреки че точно сега най-много се нуждаеше от утехата на приятел, Сарина не искаше да въвлича никого в случилото се между нея и Алистър.

Трябваше да се вземе под внимание и фактът, че племенникът на Лидия бе на ръба на полудяването и вече можеше да е прекрачил тънката граница. В случая правосъдието също бе на негова страна. Като единствен законен наследник на мисис Уинтроп, Алистър можеше да се разпорежда с имуществото ѝ, както намери за добре.

Можеше също така да определи и хората, които иска, както и тези, които не иска да остави у дома си.

Сарина погледна мрачно към къщата, но очите ѝ бяха замъглени от дъжда и сълзите. Към скръбта по починалата ѝ настойница сега се прибави жаждата за сън. Бе твърде уморена и неподготвена за дългото лутане из улиците на града, което ѝ предстоеше.

— По-добре да тръгвам — промълви мрачно с вече замръзнали от студ устни Сарина.

Като се препъваше и трепереше, тя се отправи надолу по улицата, без да знае къде точно отива. Валеше като из ведро. Студът беше непоносим. Но тя нямаше избор. Трябваше да върви.

Направи само няколко крачки, когато шумът от забързани стъпки я накара да спре и да погледне назад. Когато я настигна, Бриджит беше останала почти без дъх. Преди да изскочи от къщата, камериерката бе успяла да се загърне с дълъг шал. Тя уви бързо треперещото момиче със собствената си вълнена пелерина, която носеше в ръце.

— О, мис, това е ужасно — засуети се тя около Сарина. С трепереща ръка избърса вадичките дъждовна вода, които се стичаха по бузата ѝ. — Не мога да повярвам, че ви изхвърлиха така от дома на мисис Уинтроп. Та вие няма къде да отидете, мис. Мистър Уинтроп не може да постъпва така с вас. Нали не може, мис?

— С-с-страхувам се, че м-може, Бриджит. Завещанието на мисис Уинтроп му дава това право.

Сарина докосна с пръсти ръката на камериерката. Ледените капчици, които се стичаха по лицето ѝ, изглеждаха също толкова студени, колкото и нежната ѝ ръчичка.

— Т-трябва да се връщаш. В противен случай ще те уволнят, без дори да ти дадат препоръка. Хайде... вземи пелерината си... върви...

Сарина се опита да свали дрехата от себе си, но камериерката поклати отрицателно глава.

— Недейте, мис. Тя е ваша сега: Мисис Уинтроп ми подари много по-хубава пелерина за Архангеловден. Тая вече не ми трябва.

— С-с-игурна ли си? — попита неуверено Сарина, като не можеше да спре да трака със зъби.

— Разбира се, мис! — потвърди Бриджит, като кимна утвърдително с глава. — Може и да остана на работа при мистър

Уинтроп, но поне ще зная, че съм сторила всичко, което е по силите ми, за вас.

— Благодаря ти, Бриджит. Ти си истинска приятелка — прошепна Сарина с насълзени очи. — Никога няма да те забравя.

— Мистър Джаспър ни накара да преместим картините ви в килера под стълбите, като чу какво възнамерява да направи с тях мистър Уинтроп — уведоми я бързо Бриджит. — Каза, че не му пука да излъже господаря си. Щял просто да уведоми мистър Уинтроп, че картините ви са изпратени в някоя галерия, ама не знае в коя. Вие само трябва да намерите начин да си ги приберете, мис. На всяка цена трябва да намерите начин!

— В-всички вие поемате огромен риск, като правите това — заекна Сарина, трогната от току-що чуто. — Не трябва да се излагате на опасност, като се опитвате да ми помогнете. Отивам на пристанището, където ще се опитам да намеря начин да стигна до Чарлстън. Така че може и никога да не успея да се върна за тях.

— Няма значение, мис, ние ще ги пазим скрити. Това ще е малкото ни отмъщение за всичко, което мистър Уинтроп ви причини.

— Хайде, трябва да се връщаш — настоя Сарина, като побутна леко прислужничката, подканяйки я да върви, — преди Алистър да е забелязал, че разговаряш с мен.

В неочакван пристъп на чувства камериерката избухна в ридания и обгърна с ръце Сарина.

— Бог да ви благослови, мис! — прошепна тя, като продължаваше да хлипа.

Погледите на двете жени, премрежени от сълзите, се срещнаха.

— Винаги сте била мила и добра с нас! Ще броим с мъка дните, докато този противен мистър Уинтроп си получи заслуженото.

Като продължаваше да ридаете горчиво, Бриджит се затича обратно към къщата. Дългата ѝ черна пола се развяваше около краката ѝ, изпод които хвърчаха пръски вода от дълбоките локви, през които газеше.

Сарина скри глава под вълнената пелерина и се сгуши в топлата дреха, като търсеше защита от изливащия се отгоре ѝ дъжд. Дрехите ѝ вече бяха прогизнали. Пелерината щеше единствено да намали неудобството ѝ от проливния дъжд и бръснещия вятър, но не и да я стопли. Въпреки всичко, тя бе безкрайно благодарна за жеста на

камериерката, който бе стоплил поне душата ѝ. С всяка минута времето като че ли ставаше по-студено и по-студено.

Сарина с изненада осъзна, че я е обсебило някакво странно безразличие след скандала ѝ с Уинтроп. Това донякъде ѝ помагаше да приема по-спокойно сегашното си положение. Вече не мислеше за студа и за факта, че няма топли дрехи и храна. Вместо това просто си повтаряше, че не бива да спира нито за миг. Всичко, което трябваше да прави, бе да слага единия си крак пред другия и да продължава напред. Окуражена от тази проста логика, девойката скоро се озова пред моста над Темза, който водеше към Саутуърк^[2].

Бурята продължаваше да вилнее над града, като превръщаше вечерния здрач в непрогледна тъма. Но дори и в този зловещ сумрак Сарина все още можеше да различи тук-там някой кораб, движещ се нагоре по реката в търсене на удобно място за пристан. Очите ѝ се взираха в тъмнината с надежда да съзрат високите мачти, които отличаваха големите мореплавателни кораби от малките рибарски лодки. Още като дете, когато със семейството си посещаваше чичо си в Чарлстън, тя имаше възможност да се любува с истинска детска радост на различните морски съдове, които грациозно пореха синьо-зелените води. Докато чичо ѝ ловеше риба, тя седеше до него на кея с блокче за рисуване в ръка. Той обясняваше на малкото момиче по какво се познават различните кораби, а тя пресъздаваше чутото в рисунки. Дори и сега, Сарина ясно си спомняше всичко, което бе научила от чичо си през часовете, прекарани с него в Чарлстън.

Спомените за този далечен град нахлуха в ума ѝ като буйна река. Между ускорените удари на своето сърце Сарина като че ли чу очарователните песни на гнездящите в столетни дъбове птички, долови тихото шумолене на листата около нея, докато търчи радостно през гората. Представи си дори как откъсва горски плодове и усеща приятното им топене в устата си. Колкото и мимолетни да бяха тези спомени, тя бе обзета от такава носталгия по дивната красота, че едва не изкрещя от болка и мъка.

Но тя бе тук — сама, почти замръзнала от студ, уморена и отчаяна, с вкочанени пръсти, без всякаква идея как може да се добере до родния дом, още повече сега, когато нямаше никакви средства. Та кой капитан би ѝ позволил дори да се качи на кораба му, камо ли да

отплава с него? Не, не можеше дори да си представи подобно нещо! Но все пак... по някакъв начин... трябваше да стигне до дома.

Сарина се подчини на желанието, което бе твърде силно, за да се бори с него, и се отправи към моста. В пространствата между каменните блокове се бяха образували огромни локви, но краката ѝ бяха вече така прогизнали, че това нямаше никакво значение. Всичко, което трябваше да прави, бе да мести единия си крак пред другия и да продължава напред. Само така щеше да достигне целта си.

Неприятната миризма, която идваше откъм реката, се усили, когато Сарина навлезе в Саутуърк. Тя се придържаше близо до водата, като продължаваше неспирно да върви все напред и напред. Най-накрая в гъстия мрак на вечерта, подсилен от непрогледната буря, успя да различи в далечината очертанията на няколко по-големи морски кораба. Ускори крачка въпреки болката във вкочанените си от студ крака. Съзнаваше, че е безразсъдно да се мотае сама в този район по това време. Бе минавала достатъчно пъти оттук с каретата на Лидия, за да види безсрамните жени, които с готовност предлагаха телата си на зажаднелите за любов моряци, готови да дадат някоя и друга лира за малко забавление в леглото. Сарина съзнаваше риска, на който се излага при възможността да бъде сбъркана с някоя от тези жени с нисък морал. Но това бе нещо, за което сега не можеше да мисли.

Складовете и къщите, покрай които минаваше, бяха тъмни. Все пак в този квартал всяка свещ и грам газ бяха ценни. Бедняците, които живееха тук, положително щяха да разберат сегашното ѝ положение, но едва ли можеха да ѝ помогнат с нещо. Единствено от нея зависеше да намери път към родния дом. И тя щеше да намери!

Сарина нямаше представа колко бе вървяла и колко далеч бе стигнала. С олюляваща се походка тя продължаваше да влачи несигурно краката си напред покрай брега на реката. Изведнъж се спъна в нещо, което лежеше на земята в краката ѝ. За нейна голяма изненада това се оказа човек. Тя се вгледа в сянката, която хвърляше някаква преобърната рибарска лодка, подпряна на дървени подпори.

— Какво, по дяволите, правиш? — изръмжа гърлен глас изпод коритото.

— Из-звинете ме — заекна Сарина, като не можеше да разбере дали причината е страхът или студът, който я беше сковал. — Н-не, видях, ч-че сте т-там, сър.

— Е да, ама все пак бях там — отвърна раздражено дребният човек, докато се изправяше на крака. Беше доста по-нисък от Сарина, изцяло плешив, доста възрастен, а в устата му нямаше нито един зъб. Въпреки всичко това носеше моряшка униформа.

— Н-но к-какво правехте отдолу? — осмели се да попита Сарина.

Морякът втренчи изпитателно очи в нея, вдигна качулката на дъждобрана си и се зави хубаво с мушамата.

— За твое сведение, малката, просто си подремвах, докато чакам капитана да се върне на кораба.

— Ужасно съжалявам, че ви обезпокоих, сър. Но не ви видях в тъмното — отвърна тя любезно, доколкото ѝ позволяваха тракащите от студ зъби.

Въпреки раздражението на моряка момичето предположи, че той би ѝ помогнал. В момента беше единственият, който може да я упъти и да ѝ даде някаква полезна информация.

— Надявам се, че не съм ви наранила?

— Наранила! Да нараниш дъртия Муун! — възкликна с насмешка морякът.

Той изпъна наперено мършавото си тяло и се потупа по гърдите.

— Дори и кит не може да нарани дъртия Муун — отсече той.

— Това звучи наистина успокоително — въздъхна Сарина.

Поуспокоен от любезността на момичето, Муун ѝ хвърли преценяващ поглед. Въпреки вцепенения си език тя говореше като една от онези богати дами, които идваха на кораба и на които той трябваше да дава сведения относно качеството и удобството на пътуванията. Обикновено, след като се запознаеха с условията, те просто отиваха да търсят друг кораб. Дори и слепец би разбрал, че това стройно момиче многократно превъзхожда всички онези разпасани жени, които обикаляха доковете в търсене на мъже, зажаднели за развлечения.

— Какво прави младо и хубаво момиче като теб само в дъжда? Това не е най-подходящото място за дами, не смяташ ли?

— А-аз търся начин да се прибера у дома. О-отчаяна съм. Нуждая се от кораб, к-който да отплува скоро з-за Ч-чарлстън. Д-дали случайно н-не з-знаете за подобен к-кораб?

— Например, „Мираж“ — без колебание отвърна беззъбият. — Той плава под ръководството на капитан Съливан. А аз отговарям за каютите на кораба му.

— И къде м-мога да намеря въпросния капитан Съливан?

Муун се извърна леко и посочи с пръст към една таверна, която хвърляше слаба светлина в мъгливия вечерен мрак.

— Капитанът отмаря в тази кръчма — поясни той.

Смесено чувство на успокоение и тревога обзе Сарина, когато видя накъде сочи морякът. Тя бе щастлива, че търсенето ѝ бе увенчано с успех толкова бързо, но мисълта да влезе сама в такова длънопробно място я плашеше. Твърде наивно бе дори и за нейните представи да вярва, че моряците искаха просто да си пийнат и да се отпуснат след дългото плаване. Те положително бяха зажаднали за много по-големи развлечения, за които Сарина дори не искаше да си помисли.

— Дали бихте били така любезен да ме придружите да се срещна с капитана? — обърна се тя към Муун.

Морякът поклати замислено глава, загледан в окаения вид на момичето. Нормално не би си правил труда да се занимава с непознати, но това младо момиче очевидно бе изпаднало в истинско затруднение и страдаше много. Дълбоко стаената в душата му галантност се пробуди и той с готовност отвърна:

— Смятам, че мога. Иначе има голяма опасност да умрете от студ, ако останете още малко навън.

— На вас не ви ли е студено?

Муун потърка с пръст извития си нос и отвърна:

— Ромът така затопли вътрешностите ми, че въобще не чувствам студа.

Сега, когато той се доближи до нея, Сарина усети дъха му, от който лъхаше на силно питие.

— Насам, малката — подкани я Муун.

Той тръгна към таверната като се олюляваше и Сарина с неуверена походка го последва. Когато влязоха в кръчмата, тя несигурно се спря на самата врата, а Муун си проправи път през тълпата. Врявата, която огласяше помещението, я накара да се сепне. Моряци крещяха в желанието си да бъдат обслужени по-бързо, като удряха с празни халби по масивните дървени маси. Други се деряха с цяло гърло, за да могат да чуват разговора си в непоносимия шум.

Трети се заливаха в неистов смях, докато щипеха и поплясваха добре закръглените задници на минаващите покрай тях келнерки. Няколко моряци си шепнеха на ухо нещо, без да обръщат внимание на навъртащите се наоколо леки жени. Сарина внимателно обходи с поглед посетителите, нетърпелива да открие Муун, който се бе изгубил в тълпата.

Дребният моряк се бе надвесил над мускулестото рамо на някакъв мъж, който седеше зад отрупана с храна маса. Въпреки че виждаше устните на Муун да се движат, Сарина не можеше да чуе и дума от това, което казваше. Девојката предположи, че това не може да е друг, а самият капитан Съливан. Мъжът бе малко над четиридесетте, с буйна прошарена коса, гъсти рунтави мустаци и набола брада. Той не само приличаше на пират, но и се държеше като такъв, докато вадеше натежала от пари кесия и поръчваше на една от разголените девојки още една кана бира за мъжете на масата му. Накрая той погледна моряка и леко кимна с глава. С широка беззъба усмивка Муун се върна бързо при Сарина.

— Капитанът е съгласен да те изслуша, малката.

Сарина едва премина по тясната пътечка, която Муун проправяше за нея между едрите моряци, изпълнили таверната. Едва успя да отскочи и да избегне една ръка, която се опита да я оципе по задника ѝ.

— Момчета, я вижте какво ни е довел дъждът — изкрещя нахалникът, като привлече погледите на всички върху тялото ѝ. — Да пукна, ако някога съм виждал подобно сладурче.

— Божке! Миличка, не ме гледай така стреснато — подвижна ѝ похотливо друг, докато ръката му грубо дръпна пелерината ѝ. Една от връвчиците, с които бе пристегната около врата ѝ, се скъса и тя се свлече леко надолу, като откри раменете ѝ. Жадният поглед на моряка се плъзна по прогизналата рокля на Сарина, която се разкри под разкъсаната пелерина.

— Малко си подгизнала, ама иначе си страхотна — подвижна ѝ нагло той.

— Махни си гнусните ръце от нея, отрепко — просъска насреца му Муун и му зашлеви силен шамар. — Майка ти не те ли е учила как да се държиш с една истинска дама?

— Дама? — ухили се нагло онзи. — Дама — тук! Кого баламосваш, Муун?

— Внимавай какво говориш — изръмжа старият моряк и издърпа пелерината от ръцете му. — Ясно е, че през жалкия си живот никога не си виждал истинска дама, така че дори да ти кацне на носа, не би я познал, глупако.

Стоящите наоколо избухнаха в смях, а доскорошният обожател просъска, докато я гледаше заплашително изпод вежди:

— Виждал съм ги със стотици, но не и по такива места, старче!

— Е, сега виждаш и тук! — отвърна Муун.

— И все пак е кучка — изръмжа морякът и им обърна гръб.

Светлината от фенерите, които осветяваха помещението, се отразяваше в насълзените очи на Сарина. Тя примигна няколко пъти, за да разсее слабостта, която изведнъж я бе обзела и която заплашваше да я сломи. Със сетни усилия на волята успя да се добере до масата на Съливан. Муун услужливо ѝ предложи стол, за да седне до самия капитан. Младото момиче прие с благодарност, тъй като краката ѝ едва я държаха.

— Муун ми каза, че искаш да пътуваш с моя кораб — започна веднага капитан Съливан, а тъмните му очи се плъзнаха бавно надолу по мокрите ѝ копринени къдрици, които се спускаха по лицето и роклята ѝ. Девойката бе прелестна дори и в прогизналата скъпа дреха, която сега изглеждаше наистина ужасно. Докато се облизваше замислено с език, погледът му се спря на бадемовите ѝ очи. Умората беше притъпила живия им блясък, но и така те бяха прекрасни. — Можеш ли да платиш?

Сарина нямаше възможност да скрие истината и с болка трябваше да признае сегашното си окаяно положение.

— Би било глупаво от моя страна да искам да пътувам с кораба ви, ако не мога да ви платя по някакъв начин — промълви тя.

— И какъв е начинът?

Сарина скръсти нервно ръце, тъй като съзнаваше колко наивно ще прозвучи предложението ѝ.

— Моят чичо, Стърлинг Кендал, ще ви плати, след като пристигнем в Чарлстън...

За момент капитан Съливан я погледна, сякаш не бе с всички си. След това стовари ръка върху здравата маса и избухна в истеричен

смях. Това накара Сарина да се почувства още по-неловко. В нея не остана и капчица съмнение, че морският вълк смяташе предложението ѝ за нелепо. След като се успокои, Съливан я погледна подозрително. Грубото му лице изглеждаше все още развеселено.

— Така, нека видим дали съм ви разбрал правилно, мис — изкашля се той. — Вашият чичо ще ми плати, след като завърши плаването ни, нали?

Сарина кимна.

— Разбирам, че е предложението ми е твърде необичайно за вас, но... — промълви едва чуто тя.

— Твърде глупаво, ето какво е! — прекъсна я изведнъж с гърления си глас капитанът. — Или наистина сте пълна глупачка, мис, или взимате мен за глупак!

— Съвсем не, капитане — отвърна тя през сълзи. И въпреки че мислите ѝ бяха разбъркани от умората, поне не бе вече скована от студ и не заекваше. — Уверявам ви, капитане, че напълно съзнавам какво говоря. Но след неочакваната смърт на моята настойница аз бях изхвърлена от дома ѝ от тези, които я наследиха. В стремежа си да ми отнемат всичко, което ми принадлежи, те ни ми оставиха нищо, с което да мога да ви заплатя. В момента не съм нищо повече от един истински бедняк — въздъхна тя, тъй като осъзна, че ѝ се налага да проси от този мъж. — Повярвайте ми, сър, само ако мога да ви убедя да се смилите над мен, бих ви обещала двойно възнаграждение за услугата, която ще ми направите. Чичо ми с готовност ще покрие разходите ви. Той е единственият, на когото мога да разчитам сега.

Черните очи на капитана се плъзнаха отново по нея. Този път в тях се четеше съжаление.

— Разберете, мис, аз трябва да се отчитам за всеки пътник, който взимам на борда на кораба си. Компанията, за която работя, го изисква. Та вие дори не знаете дали чичо ви е жив, мис. А ако не е, тогава кой ще плати пътуването ви? Ще трябва да покрия разходите от собствения си джоб — добави той.

— Разбирам, капитан Съливан — промълви печално тя.

С мъка се изправи на краката си, които отказваха да ѝ се подчиняват.

— Извинете ме, че ви обезпокоих.

— С ваше позволение, капитане — намеси се Муун, като се надвеси над рамото на Съливан отново.

Морякът беше учуден от собственото си желание да помогне на девойката.

— Какво ще кажете за „Дързост“? Капитан Бърмингам не работи за никого. Корабът си е негов. Ако желае, той би могъл да помогне на момичето.

— Ами да — съгласи се капитан Съливан и прокара замислено ръка по гъсто наболата си брада. — Той притежава собствен кораб... но, доколкото знам, никога не взема пътници на борда.

Сарина потърка с пръст чело. Правилно ли чу името? Тя бе толкова уморена, че съзнанието, също както и езикът ѝ, отказваше да се подчинява.

— Бърмингам ли казахте?

Капитан Съливан я погледна с любопитство.

— Познавате ли капитан Бърмингам, мис?

— Ако е член на семейство Бърмингам, което живее край Чарлстън, то значи го познавам — отвърна тя задъхано.

— Става дума за капитан Борегар Бърмингам — собственикът на „Дързост“ — поясни капитан Съливан. — Познавате ли го?

Силите на Сарина бяха на ръба на изчерпването и тя едва успя да отговори на въпроса му.

— Преди да почине... баща ми имаше частно училище. В него преподаваше на децата на земевладелците и търговците, които живееха в района. — Момичето едва успяваше да контролира накъсаната си реч. — По това време... Борегар Бърмингам беше един от учениците му. Семействата ни бяха близки... както и с това на чичо му, Джефри Бърмингам.

— В такъв случай, ако капитан Бърмингам си спомни за вас, може и да се смили и да ви качи на кораба си — изръмжа капитанът, като продължаваше да търка с пръсти гъсто наболата си брада.

Капитан Съливан извърна глава към вратата, след което каза на беззъбия плешив моряк:

— Придружи госпожицата до кораба „Дързост“, като внимава да не ѝ се случи нищо. Кажи на Бърмингам, че ми е задължен, а следващият път, когато го видя, ще го черпя халба бира.

— Разбрано, капитане. — Беззъба усмивка озари лицето на моряка. — За мен ще бъде чест и удоволствие да се погрижа за госпожицата и да я придружа до кораба на капитан Бърмингам.

Когато Сарина и Муун напуснаха таверната, навън вече бе тъмно като в рог. Вятърът беше спрял. Гъста мъгла се спускаше бавно над града. Виждаха се призрачните силуети на корабите, закотвени покрай брега. Зловещи металически звуци отекваха в нощта откъм реката, над която на талази се стелеше непрогледна мъгла. Муун бързо напредваше през тъмнината, като от време на време спираше, за да даде възможност на изтощеното момиче да го настигне. Сарина не виждаше нищо около себе си. Не чувстваше и краката си. Пръстите ѝ бяха вкочанени и сякаш издялани от лед. Беше толкова уморена, че с мъка успяваше да влачи прогизналите си пантофки по калдъръма. Олюляваше се при всяка крачка, като едва успяваше да запази равновесие. Най-накрая съзря високите мачти на кораб, показал се изведнъж от мъглата.

Муун я погледна през рамо, като посочи към кораба:

— Обзалагам се, че никога не сте се качвали на кораб като този на капитан Бърмингам. Това е то преуспяваща търговска фрегата! Малко могат да се мерят с нея. И можеш ли да си представиш, малката ми! Тоя я купи сам-самичък и плати за нея в кожи, скъпоценности и всякакви такива, след като се върна от Русия преди няколко години. Доколкото чух, скоро пак е плавал из Балтийско море, като е стигнал чак до Санкт Петербург. Този път, казват, е донесъл още повече скъпоценности. Носят се дори слухове, че е влязъл в контакт с директора на Източноиндийската корабна компания, от когото е получил коприна, диаманти, нефрити и пари срещу част от съкровищата, които е донесъл от Русия. Сега е тук, за да купи още стока за търговците в Чарлстън. Това обяснява защо не вози пътници. Та кой ще се навие да качи на кораба си някой, когато пренася такива съкровища? Но да се надяваме, че капитанът ще направи изключение за теб, малката.

Сарина не бе способна дори да пророни и дума. Приблжиха кораба, който стоеше на пристан до кея. Размерите на големия тримачтов съд правеха другите около него да изглеждат като джуджета. Ала точно сега Сарина не можеше да се впечатли от нищо. Силите ѝ я напуснаха, чувствата ѝ се притъпиха, съзнанието ѝ се замъгли. Всяка

стъпка беше мъчение, на което тя не можеше да издържа повече. Всичко, което искаше, бе да затвори очи и да заспи.

Муун се спря пред подвижното мостче на кораба и помоли пазача за разрешение да се качат на борда. Гласът му прозвуча далечно и глухо на Сарина. Вече не чувстваше краката си. В следващия момент те се подгънаха леко и тялото ѝ политна назад. Сякаш времето спря. Главата ѝ докосна паважа и тя усети тъпа болка. До слуха ѝ достигнаха уплашени мъжки гласове. Измина цяла вечност! Здрави ръце я вдигнаха и я понесоха нанякъде. В следващия миг всичко се завъртя около нея. Последва тъмнина, сякаш бе затворена в черна гробница. Въздухът не ѝ достигаше. Стори ѝ се, че пропада все по-дълбоко и по-дълбоко в някаква тъмна бездна. След това всичко изчезна от съзнанието ѝ.

---

[1] Бедлам — лудница край Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Саутуърк — район на Лондон, южно от Темза. — Б.пр. ↑

2

Сарина се бореше в желанието си да избяга от светлината, която я преследваше и не ѝ даваше покой. Беше ярка и натрапчива и като с нож прорязваше непрогледната тъма, която заобикаляше момичето. Сарина стискаше здраво очи, като се опитваше да запрати тази пъклена светлина там, откъдето бе дошла — в ада. За жалост тя не изчезваше и не ѝ даваше мира. Накрая Сарина повдигна предпазливо клепачи и с облекчение установи, че виделината, която нахлуваше в очите ѝ през копринените мигли, идва от закачливите слънчеви лъчи. Те се прокрадваха игриво през широкия люк от лявата ѝ страна и се отразяваха в овално огледало, закачено над умивалника на отсрещната стена. Ако бяха от стомана, слънчевите лъчи щяха да пронизат мозъка ѝ като истински бръсначи.

Неопределените форми около овалната аура, която образуваха златните слънчеви снопове, оставаха неестествено тъмни, някак замъглени и далечни. Някои бяха твърде големи, за да се вземат за хора. Но колкото повече напрягаше зрение Сарина, толкова повече ѝ приличаха на човешки същества. Дали само въображението ѝ я караше да мисли, че не е сама в стаята?

Младото момиче с облекчение установи, че вече не я измъчва неразположение. Беше ѝ топло и приятно в някакво легло, покрито с меки чисти завивки. Главата ѝ потъваше приятно в пухена възглавница, а сухите ѝ руси къдрици се спускаха в безпорядък по лицето. Краката вече не я боляха от студ. И ако не беше пронизващата очите ѝ светлина, тя щеше все още да спи в блажено спокойствие.

Тиха въздишка се отрони от устните ѝ, докато обръщаше гръб на дразнещите лъчи. Сарина бе свикнала на по-меки и удобни възглавници. Опита се да направи тази по-подходяща и я посмачка малко. Изведнъж странна мъжка миризма от бабунестата възглавница, пълна с гъши пера, погъделичка ноздрите ѝ. Тя задуши с нос приятния за женските ѝ сетива мирис. Малкото ѝ езиче се плъзна игриво по засмените устни, а в съзнанието се прокраднаха сладки фантазии.

Беше ѝ неимоверно приятно да си представя, че е спасена от мъжествен султан, който се е влюбил в нея, още щом я е зърнал и е разпръснал по света целия си харем в непреодолимото си желание да я притежава. Също толкова пленителна ѝ се струваше и идеята за някакъв дързък и мъжествен мореплавател, който я отвежда на кораба си и обещава да положи света в нозете ѝ.

Леко поклащане на леглото и тихо пукане, подобно на това, което мачтите на кораб издават, я върна към действителността. Сарина осъзна, че не се намира на твърда земя. Облицованата с ламперия стена, която привлече вниманието ѝ, ѝ се стори твърде близко. Протегна ръка, за да я пипне и да я оприличи на нещо познато, но когато пръстите ѝ се плъзнаха по леката плесен, осъзна, че всичко около нея се олюлява противно на нормалното. Закри с ръка устата си и въздъхна по-скоро наум, отколкото гласно. Положително се намираше на кораб, заключи тя. Но чий?

Долови някакъв шум и с всеки миг подозренията ѝ нарастваха. Зад гърба ѝ се чуваше тихото драскане на перо по пергамент.

Ръката ѝ бавно се плъзна към шията, докато мислите ѝ се изпълваха с все по-голяма тревога. Изведнъж очите ѝ се разшириха, когато разбра, че тялото ѝ не е стегнато от дрехи. Сарина плъзна ръка под пухения юрган. Пръстите ѝ се спуснаха по голата ѝ гръд. С нарастващо учудване тя продължи да се самоизучава. С тревога установи, че бедрата и хълбоците ѝ са също чисто голи.

Уплахата беше огромна! Сарина вдигна завивките до брадичката си и се изправи нервно в леглото, като търсеше с поглед другия обитател на каютата. Бе сигурна вече, че не е сама. В момента въобще не се интересуваше дали този друг е султан или мореплавател. Мъжът положително бе грубиян, щом си бе позволил да я съблече. И бог знае какво още е правил с нея!

Сарина съзря мъжа веднага. Той седеше зад едно бюро с перо в ръка и записваше нещо в голям дневник. Погледът му, привлечен от нейното размърдане, бавно се устреми в нея — дълбоки сапфиреносини очи, които искряха сред бронзовия загар на загоряло от слънцето лице. Черната му, леко къдрава коса стигаше до поразително бялата яка на ризата му, в която се оглеждаха златните слънчеви лъчи.

— Радвам се да видя, че си жива — промълви той. Гласът му беше топъл и дружелюбен. — Спеше така сладко, че започнах да се

притеснявам дали въобще някога ще се събудиш. Спа непробудно цялата нощ и сутрин.

— Къде са ми дрехите? — панически изстреля въпроса Сарина.

— Беше премръзнала, Сарина, и дрехите ти бяха толкова мокри, че не можеше да останат на теб. Наредих на моя прислужник да изпере бельото ти, но се опасявам, че от роклята ти не става вече нищо.

Умът ѝ заработи трескаво. Той я нарече по име, въпреки че за нея бе напълно непознат.

— Познавам ли ви?

Лека усмивка заигра по лицето му, докато оставяше перото на масата. Изправи се от стола. И въпреки че Сарина се сгуши уплашено в завивките си, той се приближи към нея, а очите му светеха приятелски. Слагайки ръка на рамката на леглото, той се приведе леко над нея, а с другата си ръка внимателно вдигна един дълъг рус косъм, който бе паднал на юргана.

— Дори Муун да не беше ме осведомил кой е баща ти, аз никога не бих сбъркал тези незабравими коси. Едно малко русо момиченце понякога идваше в часовете на баща си, сядаше с другите ученици и старателно записваше всяка негова дума, сякаш беше като по-големите. Винаги, когато я щипвах по нослето, тя се изплезваше раздражено насреща ми и ме обявяваше за неспасяема досада. И при все това непрекъснато ме следваше по петите...

Изведнъж всичко се изясни на Сарина. Само едно момче от класа на баща ѝ привличаше вниманието ѝ и тя бе готова да го следва във всичко. Това момче напусна Чарлстън на шестнадесет, за да търси късмета си по безбрежните морета, ала винаги когато се връщаше, ѝ носеше подаръци.

— Бо? — възкликна тя.

— Същият, момичето ми. — Капитан Борегар Бърмингам отстъпи назад, изпъна се, сложи ръка пред гърдите си и учтиво се поклони. — За мен е удоволствие да те видя отново, Сарина.

— Променил си се — промълви тя в захлас.

И наистина сега пред нея стоеше един истински мъж. Сарина никога не бе си представяла, че онова момче от часовете на баща ѝ ще стане толкова мъжествено. Той бе по-висок, по-силен, с широки рамене, пред които талията и шията му изглеждаха тънки като на жена. С една дума — всичко, за което малкото момиче бе мечтало като дете.

Колко пъти Сарина бе вървяла по петите му с едничката надежда да получи един поглед, една усмивка, едно намигване — доказателство, че и той е също толкова запленил от нея, колкото и тя.

— И ти си се променила — промълви той усмихнат, а сините му очи срещнаха нейните. — Станала си истинска жена, Сарина... една прекрасна млада жена.

Сарина почувства ударите на сърцето в гърлото си. Дори и неизказано, онова чувство от детството бе още в сърцето ѝ, чакащо да бъде пробудено отново.

— К-кой ме съблече?

Погледът на Бо не трепна.

— Опасявам се, че като капитан на този кораб не можех да оставя някой от екипажа да свърши тази отговорна задача. И тъй като навремето бях нещо като твой защитник, когато другите момчета се закачаха с теб, не можех и сега да позволя да ти се случи нещо.

— Каж ми поне, че си държал очите си затворени — изстена умолително Сарина.

Бо срещна очаквателния ѝ поглед с усмивка, която се отразяваше в огледалото отсреща. Очите ѝ наподобяваха прекрасни тъмнозелени кристали, но той знаеше, че те можеха да променят цвета си на светлината или в съответствие с облеклото ѝ. Опита се да събере мислите си, което се окача доста трудно. Знаеше, че момичето е шокирано и се опитваше да намери начин да я успокои.

— Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре...

— Да не би да възнамеряваш да ме излъжеш, Бо Бърмингам — укори го Сарина.

Той допря ръка до устните си, докато се бореше да възпре смеха.

— Единственото, за което мислех, Сарина, бе твоето здраве — увери я той по най-галантен начин. — Та ти бе премръзнала от студ и аз се страхувах за живота ти. Трябваше да те стопля. А това беше невъзможно, ако прогизналите ти дрехи останеха на теб. Повярвай ми, не съм развратник...

— Да, но не си и слепец — въздъхна тя и се почувства окончателно унижена.

— Права си, не съм слепец — призна той с усмивка. — И въпреки че при други обстоятелства положително щях да съм запленил

от хубостта ти, сега единственото, за което мислех, беше здравето ти, Сарина.

Тъй като сам бе попадал в снежна буря в Русия преди няколко години, капитан Бърмингам бе видял как бялата смърт впива зловещите си нокти в крехката човешка плът и изтръгва безмилостно душата от тялото. Ала не спомена нищо за това пред нея. След като я съблече вечерта, Бърмингам я постави в корито с гореща вода, за да се стопли, като се опитваше да налее между посинелите ѝ устни малко живително бренди. След това пренесе безжизненото ѝ тяло в леглото си, отри я енергично с хавлия и я зави с юргана си, като същевременно я топлеше със собственото си тяло. Тя никога нямаше да разбере чувството на облекчение, което го обзе, когато животът бавно започна да се връща в крехкото ѝ тяло и тя се сгуши плътно до него. Тогава Бо осъзна, че дори нещо толкова естествено като топлия ѝ дъх върху едрата му гръд може да го извади от контрол, ако Сарина го придружи в дългия път към дома. Тя бе твърде голямо изкушение за мъж като него, отделящ голяма част от времето си в опити да убеждава местните корабни власти, че не нарушава глупавите им закони с дейността си. Може би час или два, прекарани в обятията на някоя млада уличница, щяха да охладят мъжките му страсти. Най-малкото, това щеше да го накара да се чувства по-спокоен, когато Сарина беше около него.

В настъпилото продължително мълчание младото момиче извърна глава към стената. И въпреки че обстоятелствата изцяло оправдаваха постъпките му, тя бе стъписана от дързостта му.

— Ще искаш ли нещо за ядене? — попита Бо, като деликатно смени темата. — Надявах се, че след като се събудиш, ще можем да хапнем заедно и да си поговорим. Последният път, когато те видях, беше на погребението на родителите ти, малко след като се бях върнал от дълго пътуване. Преди да разбере какво става, ти се качи в каретата на госпожа Уинтроп и потегли. Дори не успях да ти изкажа съболезнованията си. След това чичо ти ми обясни, че ти и вдовицата бързате да хванете някакъв кораб за Англия. — Той направи кратка пауза, след което продължи с тъжен глас: — Снощи Муун ме уведоми, че наследникът на старата Уинтроп те е изхвърлил на улицата и сега търсиш начин да се добереш до родния дом. Каза ми също, че се надяваш аз да те отведа до Чарлстън.

Сарина го погледна с очи, изпълнени с очакване.

— Ще ми помогнеш ли?

Бо въздъхна дълбоко. Знаеше, че не би се осмелил. Съзнаваше, че щеше да му е изключително трудно да се държи по подобаващо галантен и изискан начин, както го бе учила майка му. Сарина беше станала толкова красива и женствена. Искаше му се да продължава да я възприема като онова малко слабичко момиченце, чието езиче бе също толкова остро, колкото и мисълта ѝ. Но сега, когато я бе видял в цялата ѝ женственост, вече никога нямаше да може да я възприема по онзи чист детски начин. Пред него стоеше една прекрасна жена и перспективата да я вижда непрекъснато на кораба си можеше да се отрази на целия му по-нататъшен живот. Най-малкото щеше да е просто ужасно да я гледа непрекъснато до себе си, докато се приберат, и да знае, че не може да я има.

— Това е търговски кораб, Сарина. Няма нужните удобства за пътници. — И наистина думите му не бяха далеч от истината, тъй като всички каюти бяха претъпкани със стока. — Но — продължи той, — аз ще уредя капитан Съливан да те вземе на борда на своя кораб. Той заминава в края на седмицата, а аз сигурно ще потегля малко по-рано. Дотогава, разбира се, можеш да останеш тук и да използваш моята каюта.

Разочарование помрачи надеждата, която бе обзела Сарина.

— Но аз вече се опитах да убедя капитан Съливан, че чичо ми ще плати, след като пристигнем в Чарлстън — промълви тя обезкуражена. — Той ме увери, че корабната компания ще иска предплата.

— Не се притеснявай за разноските — успокои я Бо. — Вече говорих с Муун да подготви необходимото за настаняването ти на кораба. Вярвам, че няма от какво да се боиш, докато той се грижи за теб. На предаността му може да се разчита. Сам се убедих в това, когато преди години плавахме заедно. — Бо сведе глава и я погледна. — Той дори вече се счита за твой ангел-хранител. Вчера, когато припадна, горкият старец едва не умря от притеснение — допълни Бо.

— Не бих се справила без помощта му — потвърди тихо Сарина.

Бърмингам се доближи до единия от двата скрина, опрени до насрещната стена, и извади от там чист мъжки халат. Преметна дрехата през ръката си и взе от съседния стол вързоп дрехи, които бяха оставени там. Сарина разпозна в тях бельото, което носеше вечерта

под роклята си. Веднага забеляза, че по него имаше големи тъмни петна.

— Какво е станало с дрехите ми? — попита тя.

— Страхувам се, че цветовете на роклята ти са пуснали, след като е прогизнала от дъжда — отвърна Бо, докато ѝ подаваше бельото. — И никой на кораба ми не знаеше как да се оправи с подобни неща.

— А къде е роклята ми?

— Кадифето още не е изсъхнало, но дори след това се съмнявам, че ще можеш да я използваш. — Сарина го погледна с неразбиране и Бо вдигна рамене, като поясни: — Е, може би някое детенце ще може да я облече.

— Искаш да кажеш, че се е свила?

— Именно! — Бо прокара ръка по халата, който все още висеше, праметнат през ръката му. — За момента това е най-доброто, което мога да ти предложа в замяна. По-късно ще се опитам да намеря нещо по-подходящо. А утре може би ще имам време да изляза и да ти купя нова рокля. Докато се облечеш, аз ще уведомя готвача да приготви нещо за ядене.

Останала сама, Сарина се опита да събере разбърканите си мисли. Поразена от факта, че се намира в покоите на мъжа, по когото се увличаше още от детските си години, тя навлече огромния мъжки халат и се огледа с чувство на благоговение. Лек аромат на мъжки одеколон погъделичка обонянието ѝ и я изпълни с приятни мисли за Борегар Бърмингам. Мирисът бе едва загатнат и при все това така приятен за женската ѝ чувственост. Сарина намери за доста странен факта, че можеше да е толкова развълнувана от появата на човек, когото не бе виждала от погребението на баща си. Тогава тя го наблюдава дълго през малкото прозорче на каретата с мисълта, че може никога повече да не го види. Още тогава пристигането му след продължителното отсъствие бе привлякла вниманието ѝ. Съжеляваше с цялата си душа, че той дойде толкова късно и тя не успя да размени и дума с него, преди да замине за Англия. Сега в цялата си мъжественост той бе направо прекрасен.

Широка усмивка озари лицето ѝ, а в ума ѝ нахлуха топли чувства. С искрящи очи тя огледа каютата. Всичко бе грижливо подбрано, а строгата мебелировка подчертаваше мъжката същност на обитателя ѝ. Всичко бе като собственика на помещението — красиво,

изискано, необикновено и някак си отворено към заобикалящия го свят, към който като малки очи гледаха двата люка на стената. Масивната махагонова маса, покрита с гладка ръчно обработена кожа, бе най-забележителната част от мебелировката на стаята. Бо изглеждаше наистина величествен, седнал зад нея, помисли си Сарина. За момент тя се сгуши в мекия кожен стол и с почуда откри, че едва достигаше пода с пръсти. Начинът, по който Бо се беше надвесил над леглото ѝ, я накара да предположи, че той е висок колкото баща си. А тя помнеше стария Бърмингам като човек, по-висок почти с една глава от всички жени, а и от доста мъже.

Сарина с интерес проучи заглавията на книгите, подредени зад стъклените витрини на рафтовете от двете страни на люковете. За нейна изненада това бяха биографии, стихове и проза, които се мъдреха до книги, свързани с мореплаването и навигацията. Отново се усмихна. Бо бе наистина странен човек. Навремето проявяваше истинска неприязън към класическата литература. Смяташе, че тя не подхожда на един истински мъж и може би го беше страх да не падне в очите на приятелите си, ако се занимава с нея, въпреки че далеч ги превъзхождаше в уменията си по езда, бягане и плуване. Изглежда баща ѝ се бе оказал прав, когато казваше, че младият Бърмингам е много по-развит интелектуално, отколкото се показваше.

В другия край на стаята под една висяща лампа бяха подредени маса и четири стола. Няколко скрина със заоблени капаци, в които сигурно бяха вещите на капитана, допълваха интериора. Умивалникът, който слънцето бе осветило по-рано сутринта, се намираше зад малка вратичка в каютата, която бе леко открената. Погледът на Сарина се спря на овално корито, окачено на гвоздей зад вратата. Тя се приближи и с усмивка си представи как високият мъж се опитва да се къпе в толкова малко корито. Изведнъж погледът ѝ се закова на дълъг кичур коса на ръба на съда и дъхът ѝ спря. Без съмнение кичурът бе от нейната собствена коса.

— Той ме е къпал! — извика тя смаяно, като едва сдържаше дъха си. — Господи, той ме е къпал! Той ме е къпал!

Не можеше да се успокои. Мисълта, че Бо си е позволил такава волност с нея, я накара да се изчерви. Идеше ѝ да вие. Тръпки полазиха тялото ѝ.

Сарина разгърна халата и погледна голото си тяло така, сякаш никога преди това не го бе виждала. Наистина, сега, когато знаеше, че Бо също го е виждал, то ѝ се струваше някак по-различно. Гърдите ѝ бяха стегнати и добре оформени, талията ѝ — тънка, а бедрата ѝ — гладки и изящни. Ако Бо ѝ беше съпруг, тя с готовност би му предложила тази прекрасна гледка. Но сега, тъй като това бе просто мъжът, който в продължение на всички тези години изпълваше мислите ѝ с трепетни желания, тя можеше само да гадае какви чувства е предизвикало голото ѝ тяло в съзнанието му, докато я къпе. Все пак той го бе направил с най-добри чувства, опита се да се самоуспокои тя. Но дали нямаше нещо, което Бо се опитваше да скрие от нея? Дали затова не спомена, че я е къпал? Или просто е искал да ѝ спести унижението, което сега изпитваше?

На този етап Сарина се отказа от идеята да носи корсет, но бързо облече останалото си бельо. Отгоре навлече огромния халат и подгъна ръкавите му, като се опитваше да не мисли за това как Бо с дебелите си мъжки пръсти се опитва да разкопчае малките копчета между гърдите ѝ. Всеки мъж би се затруднил с нещо толкова миниатюрно. А може би той бе пренебрегнал факта, че пред него лежи гола жена и просто бе направил каквото трябва, за да ѝ помогне.

Сарина застана пред малкото огледало над умивалника и разтри енергично зъби с малко сол, която намери в сребърна кутийка, поставена в специално изготвена за целта вдлъбнатина на масата. Прокара пръсти през русите си къдрици, след което откъсна дантелата от фустата си и пристегна с нея дългата си коса. Устните и бузите ѝ се сториха твърде бледи и тя ги пощипна леко с пръсти, за да придобият нужната руменина. След като привърши с това, тя с усмивка си помисли, че никога не беше отделяла толкова внимание на себе си, за да се хареса на някое от онези надути контета, които се мотаеха из алеите на Хайд парк по време на всекидневните разходки на младото момиче и нейната настойница и чакаха с надежда старата дама да ги представи на Сарина. Лидия от своя страна изпитваше огромно удоволствие да разбива надеждите им, тъй като искрено вярваше, че галеницата ѝ ще стане известна художничка и ще се омъжи за някой благородник.

Леко почукване на вратата я върна към действителността.

— Сарина, готова ли си? — попита Бо. — Може ли да вляза?

— Да, разбира се — отвърна бързо тя, като внимателно провери дали е стегнала добре широкия халат около кръста си. Стори ѝ се, че цялото ѝ желание за благоприличие бе вече безсмислено. Та той вече я бе виждал чисто гола.

След като влезе, Бо задържа вратата отворена и направи път на дребен, енергичен чернокос мъж с искрящи черни очи и малки черни мустачки, които се извиваха леко над горната му устна. Така завитите крайчета на мустаците разкриваха чаровната му усмивка.

— Мадмоазел ще вкуси от най-апетитната храна, която някога е опитвала. Филип я приготви специално за нея... — съобщи той.

Мъжът направи кратка пауза, когато погледът се спря на Сарина. Широка усмивка озари лицето му при вида на нейната хубост. Той постави ръка до гърдите си и леко се поклони.

— Мадмоазел, извинете *le capitaine*, че не ме представи. С ваше позволение, аз съм Филип Моне — *chef de la cuisine*^[1] на този кораб.

Последва още един грациозен поклон, след което французинът посочи с ръка Сарина.

— А вие несъмнено сте прелестната мадмоазел Кендал, за която *le capitaine* пропусна да спомене, че е най-очарователното същество на света — допълни Филип.

Сарина се почувства трогната от комплимента на дребния французин, но когато погледна Бо, разбра, че той като че ли бе раздражен от думите на готвача си. Причината бе загадка за нея. Дали беше засегнат от намека му, че не ги е представил по подобаващ начин? Или може би се дразнеше от факта, че готвачът затрупва гостенката му с толкова любезности?

Сарина не успя да намери задоволителна причина за раздражението на Бо и галантно се обърна към французина:

— *Enchante defaire votre connaissance, Monsieur Monet.*^[2]

Мустачките на Филип трепнаха леко. За него бе истинско удоволствие да чуе родния си език с такова добро произношение. Ясно бе, че негов сънародник е учил госпожицата да изговаря думите с такава ясна дикция. Филип веднага мина на френски, като засипа Сарина с комплименти, но Бо го прекъсна бързо.

— Моля! Говорете на английски! Все пак има хора, които не се справят така добре с чуждите езици.

— *Excusez moi, Capitaine*^[3]... — започна готвачът.

— Филип, моля те! — отсече капитанът, като го прониза с поглед.

— Съжалявам, капитане — извини се покорно готвачът. — Просто се забравих, когато мадмоазел проговори на родния ми език.

— Все пак се контролирай, ако можеш — скастри го Бо. — Знам, че мис Кендал е красива, но не забравяй, че е моя гостенка и може да я отегчиш с ласкателствата си.

— О, капитане, не бих си го помислил нито за миг — събра ръце Филип, като гледаше извинително към Сарина.

— В такъв случай би ли ни сервирал, преди яденето да е изстинало напълно? — подкани го настоятелно Бо, преди французинът да се впусне в нова тирада от извинения.

— Разбира се, Capitaine — изчерви се леко Филип при укорителната забележка на Бо.

Готвачът се поклони леко и плесна с ръце.

Едно луничаво момче, което чакаше пред вратата, внесе огромен поднос със закуската. Когато съзря Сарина, то за миг се вцепени, без да може да пророни дума. Долната му челюст увисна, докато погледът му втренчено изучаваше прекрасното момиче.

— Това е Били Тод — представи го Бо, като се стараеше да компенсира пропуска в представянето на готвача си. — Той се грижи за каютата ми и е прекрасно момче, което обикновено си върши работата — потупа го леко по врата Бо, — когато не забравя да си държи очите отворени и умът бистър.

Били се изчерви при тази забележка на капитана.

— Извинете сър, госпожо... мадам... мадмо...

— „Мис“ ще свърши работа — прекъсна го безцеремонно Бо. Капитанът никога не беше виждал екипажа си така заслепен от хубостта на някоя жена. Ала тогава си спомни собственото си опиянение, когато вечерта бе държал това прелестно създание в ръце. — Хайде, Били, остави подноса на масата, преди да си разсипал нещо.

— Да, сър — отвърна момчето и се зае със сервирането.

Филип му помогна и не след дълго масата се отрупа с разнообразни вкусотиини — пушена съомга, чер хайвер, зеленчуци в специално приготвен сос и лимонов крем, охладен с лед. Ледът представляваше рядкост за морските съдове, но Бо се бе запасил с големи количества от последното си пътуване до Русия. Скоро

главният готвач и момчето се оттеглиха и оставиха Бо и Сарина да се насладят на храната.

— За човек, кръстосващ моретата, капитане, май не се лишавате от нищо — забеляза Сарина, докато си сипваше от стилно подредените блюда.

— Сарина, не бъди толкова официална — погледна я в очите той. — Откакто се помня, винаги си ме наричала просто Бо. И сега можеш спокойно да се обръщаш към мен така.

Девојката осъзна, че няма по-сини очи на света от тези, които в момента я гледаха. Тя си спомни, че веднъж като дете се бе вторачила в прекрасните сини очи на майка му. По-късно откри, че те имат същия цвят като тези на Бо. И сега, когато гледаше в тези сини бездни, бе лесно да си представи, че никоя жена не би му устояла, дори и без да ѝ проговори.

Сарина бързо прогони сладките мисли, които сините му очи събудиха в женското ѝ сърце, и се опита да не се държи като влюбчива малка ученичка.

— Муун спомена, че си пътувал чак до Русия.

— Някои от вкусотиите, на които се наслаждаваме сега, са оттам.

— Сигурно е било вълнуващо да отидеш там, но и доста далеч.

— Не чак толкова далеч, Сарина. Всъщност това е просто кратка разходка в сравнения с плаването около нос Хорн на път за Китай. Но дори и този маршрут скоро ще бъде скъсен, след като бъдат готови новите кораби, които се проектират. Казват им клипери и са наистина прекрасни. Предвидени са за по-големи платна и с изящната си форма се плъзгат по повърхността на океана с огромна скорост.

— Когато те слушам, ми звучиш, сякаш си сгоден за морето — отвърна замислено Сарина.

— Е, не точно — отвърна засмяно Бо. — И аз си мечтая за дом и семейство като всеки човек, но все още не съм открил жената, която ще открадне сърцето ми от морето. Може би в близките десет години ще съм готов да се откажа от плаването, въпреки че се съмнявам това да стане скоро.

— На никоя жена няма да е лесно да спечели сърцето на мъж като теб — въздъхна замислено Сарина. Настъпи мълчание, което ѝ позволи да опита от хайвера. Той бе толкова вкусен, че тя забрави за

предишния им разговор и възкликна: — О, Бо, хайверът е великолепен! Никога не съм вкусила нещо подобно!

— И аз щях да го отдам само на черния хайвер, ако не бях убеден в способностите на главния си готвач — отвърна с усмивка Бо. — Филип е толкова добър, че се страхувам някой ден да не го загубя заради някой, който ще му обещае несметни богатства, ако отиде да готви за него. С мен е от три години и се грижи за кухнята ми и в Чарлстън, когато съм там.

— Имаш къща в Чарлстън! — възкликна Сарина. — Но аз мислех, че след като отсъстваш от дома за толкова дълго, би предпочел да оставаш в малкото свободно време с родителите си.

— Привикнал съм твърде много на самостоятелност и не се чувствам удобно, обграден от твърде много грижи — усмихна се отново той и откъсна парче съомга с вилицата си. — Освен това, когато двамата с баща ми се съберем за по-дълго време, започваме да се чувстваме като двойка необуздани жребци, затворени в една конюшня.

Мисълта за това как двамата Бърмингам пръхтят и се мотаят между четирите стени на къщата накара Сарина да се разсмее. Смееше се толкова силно, че парченцето съомга, което се опитваше да преглътне, влезе в кривото ѝ гърло. Тя се задави и започна да кашля, като се опитваше да прочисти гърлото си.

— Сега я втасахме — рече Бо. В следващия момент той се изправи, хвана я за ръка и я накара да го последва. Застана плътно зад нея и за нейно най-голямо учудване обгърна тесния ѝ кръст със здравите си ръце. — Сега се наведи, колкото можеш, отпусни се и се опитай да се изкашляш — подкани я той.

Приведена напред с неговите ръце около гърдите си — това за Сарина бе най-недостойната поза, в която можеше да си представи една дама. Чувстваше се като някоя непохватна гъска, както я наричаха някои момчета преди години. Дългият халат, който се мотаеше в краката ѝ, я правеше още по-неумела. Докато се опитваше да държи хълбоците си възможно най-далеч от тялото на своя домакин, кракът ѝ се оплете в огромната дреха и тя политна назад. Бо своевременно сви колене, за да я задържи, и Сарина се озова в скута му. За момент ръцете му я притиснаха плътно до него и тя се почувства сигурна. Но когато се опита да се измъкне от здравата му прегръдка и да се изправи на крака, се спъна отново в дългия халат и залитна пак — този път

настрани. Бо протегна ръка да я хване, но загуби равновесие. В следващия момент и двамата се озоваха на земята. Бо — на пода, а Сарина — върху него.

При падането тя се сепна и малката частичка, заседнала в гърлото ѝ, изскочи от устата ѝ. Въпреки това Сарина не можеше да се освободи от натрапчивото усещане за собствената си несръчност. Кръвта нахлу в лицето ѝ, докато правеше напразни опити да се изправи на крака. Искаше колкото е възможно по-бързо да излезе от неудобното положение, в което се бе озовала. Не се съмняваше, че Бо я смята вече за непохватна и несръчна. В никакъв случай не искаше това му впечатление да се засили. Бе твърде късно, когато осъзна, че при опитите си да се изправи бе разкрачила твърде много бедрата си. Почувства се, сякаш я заляха с вряла вода. Постепенно засилващата се твърдост под хълбоците ѝ я накара да скочи с все сила. След като бързо се изправи на крака, Сарина нарочно остана с гръб към мъжа, върху когото току-що бе лежала, като се опитваше да се успокои и да позволи ярката руменина от бузите ѝ да намалее.

Бо също се изправи. Едва когато Сарина Кендал се качи на борда на кораба му, той осъзна колко голямо е желанието му за жена. Мекото женско тяло върху бедрата му бе пробудило огъня в него и той не бе успял да остане хладнокръвен. Фактът, че неудържимо я желаше още в този миг, бе достатъчна причина за капитана да ускори преместването ѝ на „Мираж“. Тя бе твърде женствена и изкусителна за мъжа у него. И въпреки почитта, която бе изпитвал към родителите ѝ, Бо чувстваше, че сам не разбира себе си, когато Сарина е до него.

Капитанът скръцна със зъби и се опита да възвърне целомъдрието си. С мъка успя да вземе контрол над изгарящата го страст. Върна се отново на масата и седна до младата си гостенка. Пламтящите ѝ бузи привлякоха вниманието му и той нито за миг не се усъмни в причината за тази нейна възбуда. Бо нямаше представа на какво са учили младото момиче в дома на застаряващата вдовица, но бе убеден, че Сарина няма никакъв опит с мъжете. Разбира се, ако останеше с него за по-дълго, нещата безспорно щяха да се променят. Тя скоро щеше да разбере, че той не е направен от камък. Отношенията им щяха да се окажат проверка на издръжливостта, в която единият от двамата щеше да се предаде.

Двамата довършиха закуската си в мълчание. Апетитът на Бо бе изчезнал. Не можеше просто да отведе момичето в леглото, още по-малко след току-що случилото се. Не можеше също така просто да я разкара от погледа си, без каквото и да е задоволително обяснение. Единственото, което му оставаше да направи, бе сам да напусне за малко кораба. Може би ще успее да намери някоя уличница, която да охлади мъжките му страсти. Вероятно чак тогава държанието му към гостенката щеше да се приближи отново към джентълменското.

Следобед Били Тод почука на вратата на каютата и попита:

— Будна ли сте, мис?

— Да, Били, един момент само. — Сарина загърна хубаво халата около врата си, като бързаше да отвори вратата. — Какво има, Били? — посрещна го тя с усмивка, не по-радостна от неговата собствена.

Момчето ѝ подаде малък вързоп.

— С ваше позволение, мис, капитанът каза, че се нуждаете от дрехи. И тъй като аз съм най-дребният от екипажа, ме помоли, ако мога, да ви услужа с някои от моите.

Били забеляза учудването, което се изписа на лицето ѝ, и продължи неуверено:

— Не ме разбирайте погрешно, мис. Капитанът каза, че сигурно ще искате някакви дрехи, а, както виждам, неговият халат ви е твърде голям.

Погледът му се плъзна по стройното ѝ тяло и се спря на босите ѝ крака и изящните ѝ глезени. Те се подаваха изпод вдигнатия халат, който веднага се спусна. Покритото с лунички лице на момчето се изчерви. Леко смутен, той ѝ подаде дрехите.

— Чисти са, мис. Аз лично ги изпрах — увери я Били.

— О, не се съмнявам, Били — благодари му Сарина, като се притесняваше повече от факта, че ще трябва да носи мъжки дрехи. — Наистина много мило от твоя страна, но не искам да се лишавам от дрехите си заради мен.

Възхищението, което бе изписано на лицето му, трябваше да я увери, че Били е готов да направи много повече за нея, ако го помоли.

— Моля ви, вземете ги, мис — настоя той. — Иначе капитанът може да се усъмни, че изобщо съм ви ги предложил.

Сарина се засмя.

— Е, щом е така, изглежда наистина е по-добре да ги взема. Не искам да ти създавам излишни проблеми.

— Ако желаете още нещо, мис, аз съм на вашите услуги — добави момчето, като се изчерви още повече. — За мен ще е удоволствие, ако мога да ви помогна с нещо.

— Благодаря ти, Били. Ако има нещо, ще те повикам — отвърна Сарина и се замисли дали ще успее да пробва дрехите, преди да се е върнал Бо. — Ще се бави ли дълго капитанът? — осведоми се тя.

— Не мисля, мис. Отиде да види някакви свои познати преди около час, но ми поръча да ви уведомя, че ще се върне и ще вечеря с вас. А дотогава помолите, ако нямате нищо против, да останете в каютата му... — Били разбра, че тя очаква той да продължи и затова поясни: — Разбирате ли, мъжете може да се зазаяпат по вас и да забравят за работата си.

— Капитанът ли ти поръча да ми кажеш това? — попита изненадано Сарина.

Били примигна объркано и заекна:

— Е, може би последното не трябваше да ви го казвам. Моля ви, нали няма да ме издадете пред капитана?

— Няма, Били. Това ще е наша тайна — усмихна му се тя.

Момчето въздъхна с облекчение.

— Разбирате ли, мис, ние никога не сме имали жена на борда за повече от няколко часа. Така че не трябва да ви прави впечатление, ако ви се сторим малко груби.

— Ако и другите моряци са също толкова галантни, колкото теб, Били, тогава не се съмнявам, че „Дързост“ притежава най-изискания екипаж.

Думите ѝ накараха момчето да се изчерви и да се усмихне жизнерадостно. Сарина предположи, че Били бе само няколко години по-млад от нея и въпреки че морският живот нерядко се отразяваше пагубно върху младите моряци, с него нещата не стояха така. Въпреки слабата си фигура момчето изглеждаше здраво, добре нахранено, чисто и щастливо. А всичко това говореше за морала на капитана, който управляваше този кораб.

— По-добре да се захващам за работа, мис. Ако се нуждаете от нещо, просто натиснете звънеца до вратата и веднага ще дотърча.

Веднага щом момчето излезе, Сарина предпазливо разгледа дрехите и ги пробва. Въпреки стройната си фигура тя все пак бе жена, което ѝ създаде известни трудности с тясноскроените мъжки панталони, чийто цвят наподобяваше този на корабните платна. Нахлузи ги върху дългите си гащи, тъй като не можеше да си представи да обуе грубата моряшка дреха на голо. В противен случай нежната ѝ кожа сигурно щеше да се ожули. След като ги закопча, Сарина застана пред огледалото и се завъртя на всички страни, за да се огледа хубаво в новото си одеяние. Отпред гледката бе достатъчна, за да я накара да се изчерви. Отзад нещата бяха още по-зле. Тесните мъжки панталони прилепваха плътно по тялото ѝ и подчертава всяка извивка на хълбоците ѝ. Дори без предупреждението на Бо Сарина за нищо на света не би се показала на палубата в този вид. Да се появи пред моряците в подобно предизвикателно облекло щеше да е повече от покана да я зяпат.

За щастие ризата бе достатъчно дълга, за да прикрие бедрата ѝ. Това внасяше поне малко благоприличие в облеклото ѝ. Платът обаче беше излинял от многократното пране. Като видя как прилепва по гърдите ѝ, Сарина веднага изостави идеята да носи корсет, който щеше да повдигне бюста ѝ и безспорно да доведе до неблагоприятни последици. Дори и най-беглият поглед към деколтето ѝ щеше да убеди човек в липсата на всякакво приличие у нея.

Въпреки всичко Сарина реши, че може да носи дрехите на Били, поне докато е сама и Бо не е в каютата. Дългият халат затрудняваше движенията ѝ, а около врата беше толкова широк, че непрекъснато се смъкваше надолу по тялото ѝ. При все това, ако Били или някой друг дойдеше, тя щеше да използва халата, за да прикрие гледката, която откриваха прилепналите по нея момчешки дрехи.

След няколко часа Били Тод се върна и попита дали иска нещо за ядене. Въпреки че бе гладна, Сарина го увери, че предпочита да си почине. Все още не можеше да се съвземе от събитията през последната седмица и сметна, че най-доброто лекарство за изтощеното ѝ тяло ще бъде един здрав сън.

След като съгна грижливо кувертюрата от леглото на Бо, тя постави халата в ъгъла до стената, за да ѝ е под ръка, ако ѝ потрябва, докато си почива. Мушна се под юргана и затвори очи, изпълнена с

благодарност за гостоприемството, което ѝ предлагаше нейният домакин.

Сарина обгърна с две ръце меката възглавница и отново усети лекия мъжки мирис, който я накара да почувства липсата на Бо. Стори ѝ се странно, че е също толкова впечатлена от отсъствието му, колкото и от присъствието. Осъзна, че жената, в която се бе превърнала, не е по-различна от малкото момиченце, което беше преди години. Тя страдаше с цялата си душа, когато преди години Бо замина надалеч. А сега отново гореше от желание да го зърне, въпреки че бе отсъствал само няколко часа. Имайки предвид продължителната им раздяла през последните пет години, както и дългите пътувания на Бо, още преди тя да замине за Англия, Сарина не можеше да си обясни на какво се дължат чувствата, които я изпълваха сега. Беше ѝ трудно да повярва, че един мъж може да я развълнува толкова. Ала когато помисли за радостта от срещата им след толкова години и я сравни с необяснимата празнота в момента, не можеше да отдаде настроението си на нищо друго.

Часовете се нижеха бавно в самотата на празната каюта. Само Били Тод намина да ѝ предложи чай и препечени филийки по-късно следобед. След като изпи чая си, Сарина се отправи към прозореца и се сгуши на меката възглавничка, която покриваше скрина под него. Бе запленена от оживлението, което цареше на кея, и с удоволствие би претворила в картина постоянно сменящите се пред очите ѝ сцени. През малкото прозорче тя гледаше щъкащите нагоре-надолу хора. Звучите от пристана бяха приглушени от стъклото, но тя все пак успяваше да ги долавя. Изискано облечени господа се смесваха с мургави моряци, а търговците се опитваха да разкарат от щандовете си опърпаните хлапета, които не се махаха, докато не получат някоя монета. Продавачки на риба с пълни кошници се опитваха да продадат стоката си. Други бутаха колички, обсипани със зеленчуци, плодове, яйца и всякаква друга храна. Сарина съзря мосю Филип, който се пазареше с някакъв търговец, след което извика един моряк, който да внесе покупките.

С приближаването на вечерта оживлението на пристанището бавно намаля. Останаха само един друг вид амбулантни търговци. Крещящото облекло и ярко напудрените лица на появилите се жрици на любовта бяха красноречиво доказателство за занаята им, дори още

преди да започнат да подвикват закачливо към моряците на кея или тези от „Дързост“. Те щедро показваха дългите си бедра и изкушаваха моряците с дълбоко изрязаните си деколтета. Някои стигаха дори дотам, че разгалваха едрите си гърди с покрити с руж зърна. Безсрамното им държане накара Сарина да се изчерви. Съжаляваше ги все пак, заради собствените си нещастия напоследък, но дори да останеше напълно изоставена и без подслон, не би се унизила до тяхното положение — да предлага тялото си на непознати.

Една карета спря с тропот наблизно. Сърцето на Сарина заби ускорено от радост при вида на Бо, който слезе от нея. Той пое от каретата нещата, които носеше — два дълги пистолета и груба платнена чанта, която преметна през рамо. Докато плащаше на кочияша, няколко нимфи бързо го наобиколиха. Щом се обърна, Бо бе засипан от разнообразните им покани. Една от тях, която всъщност бе истинска хубавица, предизвикателно се отърка в него, а ръката ѝ дръзко се плъзна надолу между бедрата му. Бо не показва никакви признаци на заинтересуваност. Капитанът просто я прецени с поглед, след което огледа и останалите жени, които го бяха наобиколили. Ала когато обаятелната уличница се повдигна на пръсти и се опита да си открадне една целувка, той извърна рязко глава. Като отпрати жените с усмивка на лице, Бо се отправи към кораба. Хубавичката жрица на любовта остана да го гледа с ръце на хълбоците.

Сарина въздъхна дълбоко и с облекчение. Щеше да бъде наистина засегната и огорчена, ако Бо бе хванал някое от момичетата под ръка и се бе отправил към бърлогата ѝ. Всъщност, щеше да се нацупи повече и от жрицата на кея.

Та Бо бе момчето, което караше сърцето ѝ да трепва всеки път, когато го видеше в часовете на баща си или го наблюдаваше как язди. И сега Сарина с не по-малко трепетно очакване слушаше приближаващите към каютата стъпки на капитана. Чу се леко почукване на вратата.

— Сарина, аз съм, Бо. Може ли да вляза?

— Да — отвърна тя, като сама се зачуди на лекия трепет в гласа си. Тъй като не искаше Бо да разбере, че тя знае за срещата му с пачаврите на кея, Сарина се отдръпна бързо от прозореца. В същия момент осъзна, че халатът е захвърлен в отсрещния ъгъл на стаята и

забързано се отправи към кадифената дреха. Не бе достатъчно бърза и Бо я завари в стойка, която не подхождаше много на истинска дама.

Капитанът отвори вратата и се спря смаян, тъй като пред него се разкриха доста привлекателни хълбоци в плътно прилепнали мъжки панталони. Бо не можеше да разбере дали това, което виждаше, е истина, или съзнанието му си правеше похотливи шеги с него. Дъхът му спря и за него не бе изненада, че Сарина събуди мъжките му желания така, както никоя от уличниците на кея не бе успяла.

В следващия миг младото момиче се наведе над леглото, което едва не накара обожателя ѝ да извика при вида на гледката, която му се разкри и разпали мъжките му страсти. Положително не беше виждал по-възбуждаща картина от здраво стегнатия ѝ в мъжките панталони задник, който не оставяше почти нищо за въображението му. Погледът му се прикова несъмнено там, където желаше да са и ръцете му.

Сарина се обърна рязко и Бо се престори, че мие ръцете и лицето си. Студената вода поохлади малко горещите му страсти, но все пак му трябваше доста време, докато се овладее и погледне момичето в очите. Въздъхна с облекчение, когато я видя загърната в плътния си халат. Поне сега, когато дрехата прикриваше изкусителната гледка той можеше да я гледа, без да се страхува, че в следващия момент ще я сграбчи, за да я повали на леглото.

— Дрехите на Били са изненадващо удобни — хвърли му тя свенлива усмивка.

Бо се прокле за идеята си да ѝ предложи дрехите на Били. Дори в халата му тя бе достатъчно съблазнителна. Той смяташе, че в мъжки дрехи ще може да я възприема по-лесно, но стегнатите бричове я правеха още по-женствена и предизвикателна. Пред него стоеше едно прекрасно женско създание и той дълбоко се съмняваше, че някоя друга ще успее да го заплени така, поне докато не изтрие прелестния ѝ образ от съзнанието си. Дългите ѝ къдрави коси се спускаха на вълни по тънката снага, а големите ѝ проницателни очи го гледаха нерешително.

— Добре че никой от екипажа не те е видял в тези дрехи — промълви Бо. — Гледката щеше да им дойде твърде много.

Намръщената физиономия на Бо накара Сарина да потрепери. Тя не можеше да разбере причината за гнева му и каза направо:

— Виждам, че не ти е приятно да ме гледаш в тези дрехи. И все пак Били ми каза, че ти си му заръчал да...

— *Да не ми е приятно* едва ли обяснява чувствата, с които се боря сега, Сарина — прекъсна я Бо.

Капитанът застана зад бюрото си като търсеше сигурна преграда между себе си и момичето. Загледа се разсеяно през прозореца в желанието си да даде друга насока на мислите си. Започна да се оглежда наоколо и погледът му се спря на възглавничката под прозореца, на която никога не бе сядал. С изненада забеляза две леки вдлъбнатини върху нея, чиято форма твърде много наподобяваше тънките бедра на Сарина. Когато погледна към пристанището, видя младата уличница да чака клиенти точно там, където я бе оставил. Нямаше нужда да пита, тъй като бе ясно къде бе седяла гостенката му точно преди пристигането му.

Бо погледна Сарина изпитателно, като искаше да разбере дали е раздразнена от това, че бе позволил на онази жена да го милва. Без съмнение за една невинна душа целувката беше неустойимо предизвикателство, но той изгаряше от нетърпение да види отново младото момиче и въобще не се беше трогнал от съблазнителното предложение.

Сарина го гледаше също толкова изпитателно и напрегнато.

— Филип е приготвил вечерята. Гладна ли си? — деликатно отклони темата Бо.

— Страшно — отвърна тя с лека усмивка въпреки лошите си предчувствия. — Ами ти?

— Като вълк — отговори той, като се опита също да се усмихне. Доближи се до вратата и натисна звънеца, който Били беше показал на Сарина, след което отново се върна зад бюрото си. Докато Филип и помощникът му подреждаха масата, Бо записа нещо в счетоводната си книга и грижливо прибра някакви бележки. Готвачът и момчето бяха изключително мълчаливи, сякаш също усещаха лошото настроение на капитана си. Дватама само измърмориха нещо като „добър апетит“ и се оттеглиха. Сарина се приближи до масата. Бо бързо стана от бюрото си и пристъпи към нея, като галантно дръпна един от столовете и ѝ помогна да седне. Тя любезно прие помощта му, след което сложи ръце в скута си, за да скрие от него лекото им треперене.

Без да пророни дума, Бо ѝ наля чаша вино, а тя на свой ред сипа от яденето в чинията му. Но въпреки че храната бе също толкова вкусна, както и сутринта, киселото настроение на капитана я накара да изгуби апетит.

Имаше нещо неестествено да седи на една маса с този мъж. Толкова пъти си бе представяла сегашния момент през дългата им раздяла, че сега всичко ѝ се струваше някак изтъркано и банално... Само Бо Бърмингам никога нямаше да ѝ се струва скучен и безинтересен. И дори ако беше бог, тя нямаше да му се възхищава повече, отколкото му се възхищаваше сега и през всичките години, в които го познаваше. И дори ако се оженеха за други, Бо щеше да остане прекрасният приказен принц за нея.

— Вярвам, че Били ти е казал да не напускаш каютата ми — наруши тягостното мълчание Бо. — Надявам се, че въпреки това си прекарала добре следобеда?

— Почивах си почти през цялото време — отвърна тя. — След като почина мисис Уинтроп, не бях успяла да се наспя, както трябва. Всичко стана така неочаквано... и бързо...

Сарина отпи малка глътка вино с надеждата, че това ще ѝ даде кураж. Опитваше се да си спомни дали някога се притесняваше също толкова от младия Бърмингам, както сега от мъжа, който седеше срещу нея. Погледна го в очите.

— А ти? Ползотворно ли прекара деня?

— Всъщност да! Ходих на лов — нещо, което не съм правил напоследък. В Каролина често ловувам, но в чужбина не е толкова лесно.

— Липсва ми родният дом — промълви с носталгия Сарина.

— Сигурно липсваш и на чичо си, който не те е виждал цели пет години — отвърна Бо. — Когато го посещавах при завръщанията си от някое плаване, разговорите ни винаги бяха свързани с теб.

— Сигурно не си намирал това за твърде забавно — въздъхна леко Сарина.

— Чичо ти и аз говорехме за теб като за онова малко момиченце, което помнехме от заминаването ти. Сега, когато те види след толкова време, той ще е поразен от промяната.

— Надявам се, че чичо ми е бил добре, когато си го видял за последно — поинтересува се загрижено Сарина.

— Добре, както винаги — увери я Бо.

— Капитан Съливан предположи, че чичо ми може да е умрял и аз бях започнала да се притеснявам, да не би да е истина — въздъхна с облекчение Сарина.

Бо сметна, че трябва да я предупреди относно пътуването ѝ с кораба „Мираж“, без, разбира се, да я плаши излишно.

— Сарина, постарай се да не излизаш много от каютата си по време на пътуването ти към дома. Капитан Съливан не се интересува много от постъпките на екипажа си, така че ще е по-добре да не се показваш много пред моряците му. Може да разчиташ на Муун. Той ще се погрижи да не ти липсва нищо.

— Значи не си променил решението си?

— Страхувам се, че не! — въздъхна Бо, като съзнаваше много добре причините за твърдия си отказ.

Това бе всичко, което каза и решението му трябваше да се смята за окончателно. Сарина смени бързо темата, като се опитваше да скрие огорчението си.

— Ако използвам каютата ти тази вечер, къде ще спиш?

— Ще си опъна един хамак в каютата на помощник-капитана. Мистър Оукс спи така дълбоко, че дори няма да забележи присъствието ми.

— Страхувам се, че ти създавам доста проблеми.

— Та ти си ми приятелка. За какво са приятелите, ако не си помагат един на друг? — увери я Бо.

Веднага след като приключи с вечерята, той напусна каютата, като ѝ хвърли бегла усмивка. Сарина тихо изчака Били да отсервира масата. След като момчето си тръгна, тя сплете косата си на плитки, съблече дрехите си и изпра ризата и долните си гащи. Никога преди това не си бе лягала чисто гола. Това ѝ се струваше доста неблагоприятно, но нямаше подходящи дрехи, с които да спи. За нейна най-голяма изненада усещането на голото ѝ тяло в меките завивки бе прекрасно. С леката миризма на Бо и чаршафите върху гърдите си, тя си представи капитана като своя таен ухажор. Тази мисъл събуди в нея чувства, които никога не бе изпитвала. Те бяха истински възбуждащи. В женското ѝ тяло се породиха странни желания, а мисълта за Бо накара гърдите ѝ леко да потреперят. Тя си

представи как го милва с ръка подобно на нимфата от кея и си помисли какво ли би почувствала, ако бе толкова смела.

Фантазиите ѝ се развихриха и не ѝ даваха мира. Събудиха някакъв странен глад в женското ѝ тяло. Сарина не можеше да си намери място и започна да се върти и мята в мекото легло. Каквото и да бе желанието ѝ, тя не бе го изпитвала досега в живота си. Сигурна бе, че Бо знае отговора на въпросите. Може би някой ден той щеше да ѝ ги разкрие като неин законен съпруг...

„Глупости“, изсъска тя в тъмнината, като се разсърди на собствената си глупост. Та Бо не искаше даже да ѝ позволи да плава на кораба му! Какво тогава би го накарало да я вземе за съпруга?

---

[1] chef de la cuisine (фр.) — главен готвач. — Б.пр. ↑

[2] Enchante defaire votre connaissance, Monsieur Monet. (фр.) — За мен е удоволствие да се запозная с вас, господин Моне. — Б.пр. ↑

[3] Excusez moi, Capitaine (фр.) — Извинете, капитане. — Б.пр. ↑

3

Алистър Уейкфийлд Уинтроп се събуди с ужасно главоболие. Стомахът му се бунтуваше, а в устата си усещаше неприятен гнил дъх. Без съмнение, причина за сегашното му състояние бе голямото количество портвайн, погълнато предишната вечер. Обърна се в леглото и погледна любовницата си, която спеше непробудно. Подпухналото и покрито с размазан руж и грим лице на Сибил го накара да се почувства още по-зле. Алистър се надигна с мъка, като държеше с ръце главата си, сякаш се опасяваше да не падне от раменете. Запъти се към тоалетната като се олюляваше. Едва успя да се добере до нея, стомахът му отново се разбунтува и той не успя да задържи надигналия се вулкан.

Няколко минути по-късно Алистър се показва отново и нахлузи панталоните и ризата си. Пръстите му трепереха и не успяха да закопчечат копчетата. С разкопчана и извадена риза той излезе от спалнята, като не спираше да проклина. Подпря се за момент на парапета на стълбите, а светлината, която нахлуваше от прозореца, го накара да примижи. Отправи се пипнешком като слепец надолу по стълбите. Здравно хванат за перилото, заслиза предпазливо, като правеше кратки почивки на всяко стъпало.

Вратата на гостната бе отворена. Една от прислужничките подреждаше някакви чинии под строгия поглед на Джаспър. С присвити устни и кървясали очи Алистър се огледа наоколо. Не откри и следа от чай. Това го накара да настръхне от раздражение. Независимо колко високо в йерархията на прислугата стоеше икономът, оставането му в този дом зависеше единствено от волята на господаря. Изглежда бе забравил подчиненото си положение, но той веднага щеше да му го напомни. Никога не би позволил някакъв нещастен слуга да си вири наперено носа из къщата му.

— Какво да мисля за начина, по който се грижите за къщата, когато господарят трябва сам да търси чая си? — попита остро Алистър.

Шумът от изпуснат на масата сребърен поднос го убеди, че прислужничката е наистина стресната. Тя зяпна срещу работодателя си и го загледа объркано. Джаспър обаче дори и не мигна.

— Да го вземат мътните, това дърто магаре е костелив орех — просъска едва чуто Алистър.

— Извинете за неудобството, сър! — извини се спокойно Джаспър. — Ако ни уведомите за часа, в който бихте желали да ви поднасяме чая, то уверявам ви, че занапред същият ще бъде стриктно спазван.

— Разкарайте тези боклуци от тук! — посочи раздражено с ръка Алистър към чиниите, струпани на масата. — Просто ми дайте чаша чай, ако това не ви затруднява прекалено — допълни ехидно той.

— Веднага, сър — отвърна любезно Джаспър и като щракна леко с пръсти, накара прислужничката да разчисти масата.

Икономът лично донесе чая и го постави пред Алистър, който седеше на масата, подпрял лакти и обхванал глава с ръце. Изведнъж той се сепна от леката дрямка, в която беше изпаднал.

— О, ти ли си? — промълви с облекчение, като премигна няколко пъти, сякаш искаше да прогони неприятно видение.

С трепереща ръка Алистър поднесе чашата към устните си, като се опитваше да не се залее с горещия чай. Това за жалост не му се отдаде и няколко горещи капки се озоваха в скута му и бързо попиха в панталоните му. Без съмнение бедрата му щяха да се покрият с пришки, докато успее да накара мозъка си да функционира.

— Мистър Ръд е тук — уведоми го Джаспър с подобаващ тон. — Да го покания ли?

— Щом трябва — отвърна грубо Алистър.

Той изръмжа с отвращение при вида на клатушкация се адвокат. Дрехите му бяха раздърпани, а очите му — кървясали не по-малко от тези на неговия домакин. Освен това изглеждаше много притеснен. „Жалък червей“, помисли си Алистър, без да съзнава, че неговият собствен вид не бе много по-добър.

— Мислех, че си се прибрал у вас, след като си тръгна вчера.

— Е, прибрах се по някое време — изпелтечи Хауърд Ръд, като се опитваше да скрие очите си с ръка от нахлуващата през прозореца светлина. — Дръпнете тези проклети неща — посочи нервно към пердетата той.

Джаспър услужливо затъмни стаята и поднесе безшумно чаша чай на адвокатата, който седна на един стол до Алистър.

— Отпрати го — прошепна тихо адвокатът като посочи небрежно към иконома. — Трябва да обсъдя нещо насаме с теб.

Алистър кимна с разбиране. Щракна с пръсти, докато примижаваше с очи от острата болка, която прониза тила му при това движение. С нервно махване посочи на иконома си вратата.

Адвокатът се заслуша в заглъхващите стъпки, след което пое дълбоко въздух, сякаш имаше намерение да се гмурне в дълбок басейн.

— Виж, мисля, че няма за какво да се тревожим, но искам да знаеш... — започна Ръд.

Тежка въздишка се изтръгна от гърдите на Алистър. Още от самото начало се опасяваше, че нещо може да се обърка и очевидно беше станало точно така.

— Изплюй камъчето, човече — прекъсна го той.

— Проблемът е, че не мога да намеря истинското завещание на мисис Уинтроп, както и банковите ѝ сметки. Документите трябва да са някъде в къщата. Прегледах навсякъде и въпреки това не успях да ги открия.

— И все пак трябва да са някъде тук — настоя Алистър. Подпря се с ръце на масата, той се изправи на крака и се запъти към прозореца, като се олюляваше. — Тя живееше охолно с месечните си приходи. Всяка година в сметката ѝ влизаха поне тридесет хиляди лири.

Ръд примигна смаяно при споменаването на тази сума, която далеч надхвърляше собственото му материално положение.

— Тя беше толкова прецизна, що се отнася до сметките си, докато ѝ бях адвокат. Съмнявам се, че през последните години се е променила.

— Тогава, по дяволите, къде са книгата ѝ? — попита Алистър, готов да избухне. Нима сега, когато всичко изглеждаше идеално, нещата щяха да се объркат? Той изсумтя раздражено и каза: — По дяволите, аз съм богат! Много по-богат от онези наконтени благородничета, които се перчат с титлите си! Никой няма да ми отнеме парите! Никой!

— Успокой се, човече — предупреди го Ръд. — Няма смисъл да се нервираш. Така вредиш само на себе си. Документите са някъде в къщата. И, ако трябва, ще я обърна с главата надолу, но ще ги намеря...

— Не! — извика троснато Алистър като погледна втренчено Ръд. След кратка пауза продължи вече поуспокоен: — Добре, ще претърсим наоколо, но трябва да сме много дискретни. Не искам прислугата да разбере какво става. В противен случай може да започнат да задават неудобни въпроси.

Лицето на Ръд почервения като гледаше Алистър с неразбиране. В очите му се изписа подозрение.

— Какви въпроси?

— Няма значение! Просто прави, каквото ти казвам! Дъртата стискаше парите си, докато бе жива, и ме караше да се моля като последния бедняк за някой грош. Но сега, когато е вече в гроба, не може да ме спре. Цялото й богатство ще бъде мое! Само мое!

— Може ли да предложи нещо?

— Какво?

— Може би мис Кендал знае къде са документите.

От погледа, който му хвърли Алистър, го полазиха тръпки. Адвокатът си наля чаша уиски и отпи голяма глътка.

— Мис Кендал не е тук — напомни му нервно Алистър. — Да ти напомня, че вчера лично я изгоних от къщата.

— Да, знам! Само си мислех... — започна нерешително Ръд.

— Защо не си помисли вчера, преди да я изхвърля на улицата? — изрева насреща му Алистър.

— Не ми хрумна, че ще изникне проблем. Ако я намерим, може би ще... — заекна Ръд.

Алистър се доближи до него, така че адвокатът почувства дъха му в лицето си.

— Наистина ли смяташ, че като нямам представа къде са документите на леля ми Лидия, мога да позволя на Сарина да го разбере? Не би ли изглеждало доста странно за един законен наследник?

— Е, да — съгласи се Ръд, — но наистина не мисля, че това би променило нещата. И дори да се усъмни, какво от това? Едва ли би могла да навреди някак...

Алистър побесня.

— *Тя няма нищо общо с това! Просто не съществува! И така ще си остане!* — Кървясалите му очи святкаха гневно. — С малко

повече късмет някой ненормалник ще ѝ пререже гърлото и ще освободи света от нея, ако вече не го е направил.

Ръд посегна към бутилката с уиски, но Алистър го изпревари. След това му махна и го накара да го последва. Адвокатът се подчини на подканата като се олюляваше.

— Ще дам свободен ден на прислугата в знак на траур по моята обичана леля — обясни Алистър, като преметна ръка през рамото на госта си. — Докато ги няма, ще претърсим къщата стая по стая. И ако тези проклети документи са тук, кълна се, че ще ги открия.

Една карета спря шумно на кея, близо до мястото, където бе закотвен „Дързост“. Джаспър слезе от нея с безизразно лице и нареди на кочияша да разтовари сандъка, който носеше. Подаде ръка на Бриджит, за да ѝ помогне да стъпи на калдъръмения кей, след което двамата с чанти, торби и един статив в ръка се отправиха към подвижното мостче на кораба.

— На борда ли е мис Кендал? — попита Джаспър първия появил се моряк. — Капитан Съливан ни каза, че дамата, която искаме да видим, е на „Дързост“. Правилно ли сме разбрали?

Стивън Оукс бе помощник-капитан и на борда не ставаше нищо, без той да разбере.

— Госпожицата е тук, както разбрах от капитана си — отвърна той любезно. — Имате ли среща с нея?

— Донесохме някои от вещите ѝ — отвърна Бриджит с усмивка.

— Тя ще се нуждае от тях, ако отплава от Англия.

— Ако ми кажете имената си, ще уведомя капитана за пристигането ви.

След минута Бо се появи и ги попита любезно кои са, преди да ги въведе в каютата си. Бе прекарал нощта при помощник-капитана, но мислите за Сарина не му позволиха да мигне. Чудеше се дали сега, когато я види, ще се поуспокои, или нещата ще се влошат.

Той почука на врата на каютата. Отвътре се чу леко раздвижване, последвано от продължителна тишина. Накрая вратата се отвори и капитанът се озова пред руменото прекрасно лице на жена, сварена все още неподготвена да приема посетители. Той съзря причината за забавянето зад гърба ѝ. Сарина бе изпрала бельото си и го бе

разпръснала из стаята да се суши. При почукването бързо го бе струпала на купчинка. Сега притеснено завързваше връзките на халата си. И наистина, девойката имаше защо да се притеснява, тъй като кадифената дреха подчертаваше недискретно изящните ѝ гърди.

— На борда чакат двама души от прислугата на Уинтроп, които носят някои твои неща — обясни той, като съобщи и имената на двамата посетители. — Да ги поканя ли да дойдат в каютата?

— О, разбира се — възкликна Сарина като се изчерви при мисълта за твърде неподходящото облекло, в което щяха да я заварят. — Дай ми само минутка!

Бо посочи с пръст звънеца зад гърба си и каза:

— Позвъни, когато си готова, и ще ги изпратя при теб.

— Благодаря ти!

Капитанът с надежда си помисли, че собствените ѝ дрехи няма да са толкова предизвикателни за хладнокръвното отношение, което се опитваше да си наложи.

— Хората ми ще ти донесат нещата, веднага след като гостите си тръгнат. Сигурно искаш да облечеш нещо по-удобно от моя халат.

— Халатът ти е добър! — увери го тя с усмивка като прокара ръка по дългия ръкав.

Погледът му се плъзна изпитателно по женските ѝ форми, като се възхищаваше на скритото под халата. Видял я веднъж в голата ѝ прелест, той не желаше друго, освен да я зърне отново в цялото ѝ женствено величие.

— Съмнявам се, че ми стои така добре, както на теб.

Този комплимент накара Сарина да се изчерви отново.

— Наистина сте много любезен, господине, още повече в сегашното ми окаяно положение!

— Ако всички в твоето положение изглеждаха като теб, вярвам, че не биха имали нищо против! — увери я Бо, взе от гардероба един син сюртук и ѝ намигна, както бе правил безброй пъти през годините. — Ще кажа на гостите ти да влязат!

Когато Бриджит се показа на врата на каютата и видя Сарина, тя нададе радостен вик и се втурна с разперени обятия да я прегърне.

— О, мис, така се притесняваме за вас. Изглеждате толкова голяма в този халат.

— Но защо сте тук и двамата? — попита Сарина разтревожено.
— Да не би Алистър да ви е уволнил?

— Не, мис, просто ни даде почивен ден. Утре сутринта сме отново на работа — обясни Джаспър. — Мистър Уинтроп каза, че има да свърши някаква важна работа и не желае прислугата да се мотае из краката му.

— О, благодаря на бога! Бях започнала да се страхувам, че съм станала причина за уволнението ви — въздъхна с облекчение Сарина.

— Донесохме статива ви, мис. Оукс ни увери, че ще изпрати да ви го донесат — осведоми я икономът. Лека усмивка озари каменното му лице, докато посочваше малкото дървено сандъче, което стоеше зад него. — А това са боите ви!

— О, благодаря ви! — възкликна радостно Сарина. — Но как, за бога, успяхте да се измъкнете с нещата ми?

— Изнесохме ги рано тази сутрин, докато мистър Уинтроп и мис Сибил все още спяха — призна гордо Бриджит. — Тогава не предполагахме, че ще получим свободен ден, но ето че сега сме тук при вас, мис. Разбира се, не се осмелихме да донесем всичките ви дрехи. Тук са само някои рокли и неща, за които няма да се забележи, че липсват. Прибрахме картините ви в килера на тавана. Онзи, дето е зад старите щайги и другите вехтории. Мистър Уинтроп не би го открил, дори ако се качи, ако не знае за съществуването му. Ако ни дадете адреса си в Каролина, ще направим всичко възможно, за да ви ги изпратим там.

— Ще трябва да попитам капитан Бърмингам дали ще ми заеме пари, с които да платя и за багажа си. Не бих искала да правите разходи заради мен.

— Надяваме се, мадам. Почти всички решихме, че ще е по-добре след случилото се да си потърсим друга работа. Мисис Уинтроп имаше приятели, които биха се застъпили за нас.

— Но все пак няма ли Сибил да разбере, че някои от дрехите ми липсват? — попита загрижено Сарина. — Ако напуснете работа, тя може да ви обвини, че сте ги откраднали.

Бриджит махна пренебрежително с ръка при мисълта за напудрената развратница.

— Съмнявам се, че мис Сибил въобще ще забележи липсата им. Та тя не може даже да ги облече. Плюс това дрехите, които ви

донесохме, бяха на дъното на огромна купчина, която тя бе струпала небрежно на пода, след като бе преровила гардероба и шкафовете ви. Може би вече е забравила, че въобще ги е оставила там — успокой я камериерката.

— И все пак сте поели голям риск, като сте ми ги донесли — смъмри ги Сарина, но усмивката на лицето ѝ говореше недвусмислено за огромната ѝ благодарност. — Не зная как ще ви се отплатя някога.

— Достатъчно е да знаем, че сме ги предали на законния им собственик, мис — увери я Джаспър. — Нямахте да се чувстваме спокойни, ако поне не бяхме опитали — усмихна се той. — Нали духът на мисис Уинтроп щеше да се върне, за да ни преследва, ако не бяхме сторили нужното — пошегува се икономът.

— Вие сте истински приятели — отвърна Сарина като ги хвана за ръце. — Ще ми липсват!

— Та вие бяхте всичко за мисис Уинтроп — детето, което никога не е имала — промълви замислено Джаспър. — Даже Бриджит и аз ви приемахме като нейна осиновена дъщеря. И на нас ще липсват.

Камериерката пое дълбоко въздух и избърса с ръка просълзените си очи, след което огледа каютата и се опита да насочи мислите си към нещо по-безболезнено.

— Виждали ли сте някога толкова голямо и хубаво място? — попита тихо тя, след което се поправи: — Имам предвид, освен дома на мисис Уинтроп, разбира се. Никога досега не се бях качвала на кораб и винаги съм мислела, че ще мирише на риба и други подобни. Дори не съм си представяла, че ще пътувате с такъв кораб, когато нямате пукнато пени в джоба си.

— Капитан Бърмингам е стар мой познат — отклони деликатно въпроса Сарина, като не искаше да обяснява, че няма да пътува до Каролина с неговия кораб. — Преди години беше един от учениците на баща ми. Най-добрият му ученик, въпреки нежеланието си да заляга над книгите. Наистина е голям късмет, че го срещнах отново.

— Той е истински хубавец, мис — отбеляза Бриджит. — Също и мистър Оукс, който ни посрещна...

Джаспър се изкашля леко, което припомни на Бриджит, че се е забравила. Той стисна ръката на Сарина.

— Трябва да тръгваме, мис. Пазете се и ни пишете как сте пристигнала.

— Ще ви пиша — обеща Сарина с просълзени очи, — веднага щом пристигна в Чарлстън.

— Много добре, мис. С нетърпение ще очакваме писмото ви.

— Бриджит, ще помолиш ли капитан Бърмингам да дойде за малко при мен? — помоли тя камериерката. — Ще видя дали може да ми заеме малко пари, за да изпратите картините ми веднага.

— Разбира се, мис — усмихна се Бриджит при мисълта, че ще види отново капитана.

След минута Бо се появи пред каютата си, където Джаспър чакаше търпеливо. Още преди да е проронил и дума, икономът му отвори услужливо вратата.

— Госпожицата иска да говори с вас, господине — уведоми го той.

Сарина се усмихна, като чу стъпките на Бо и се обърна, за да го посрещне.

— Джаспър и другите прислужници са скрили рисунките ми в къщата на мисис Уинтроп. Искат да ми ги изпратят вкъщи, но както знаеш, нямам пукната пара. Чудя се дали би ми заел малко...

— Каква сума ще им е необходима? — попита той като отиде до бюрото си и отвори едно от чекмеджетата.

— Не повече от десет лири. Картините са доста и като вземем предвид, че вече съм продала някои за над десет хиляди, вярвам, че в Чарлстън ще успея да ги продам и да ти върна заема двойно.

— Продала си ги за колко? — попита учудено Бо.

Сарина повдигна леко ръце, като се страхуваше да не я помислят за самохвалка.

— Десет хиляди лири.

— И този Алистър Уинтроп се опитва да ги присвои, така ли?

— Да — отвърна Сарина като сама се учуди на гнева в думите си.

— Тогава този човек не е нищо повече от долен крадец — отсече остро Бо. — Картините са си твои и на никой друг!

— Мистър Уинтроп и адвокатът му не смятат така, тъй като мисис Уинтроп е купувала боите, плащала е за уроците ми и е организирала изложбите.

— И какво щеше да представлява всичко това, ако ти не беше нарисувала картините? — учуди се Бо на логиката им.

— Просто платно и бои — отвърна Сарина.

— Именно.

Тя се усмихна на простото му заключение.

— И аз се опитах да обясня това на двамата, но те бяха решени твърдо да ме лишат от цялата ми собственост. Всъщност аз сама щях да им предложа справедлив наем за петте години, прекарани у Уинтроп. Дори да приспаднем това от припечеленото от картините ми, пак щеше да ми остане завидна сума. За съжаление Алистър обяви всичките ми авоари за свои.

— Може би в такъв случай ще е най-добре да ти намеря добър адвокат — предложи Бо. — Мисля, че имаш пълно основание да поискаш заповор над изпълнението на завещанието.

— Нека се прибера у дома — отвърна тихо Сарина. — Толкова ми липсват родните места!

Бо извади шепа монети, постави ги в торбичка и ѝ я подаде.

— За по-сигурно смятам, че е добре да дадем на Джаспър петнадесет лири за превоза и за неприятностите, които са си създали. Достатъчно ли са?

— О, да, Бо. Благодаря ти!

Тя изпитваше непреодолимо желание да обгърне врата му с ръце и да го целуне за щедростта му, но това щеше да е най-малкото недискретно.

— По-добре този мистър Уинтроп да не се мярка пред очите ми — изсъска Бо. — В противен случай може да му извия врата.

След като излезе от каютата и затвори вратата зад себе си, той се спря да говори с Джаспър. След като размениха няколко думи, капитанът извади малка торбичка с пари от пояса си и я подаде на иконома, след което двамата си стиснаха ръцете. След това Бо се отправи към горната палуба, а Джаспър се върна в каютата.

Сарина подаде на иконома парите, които Бо ѝ бе оставил.

— Каквото и да правите, моля ви, пазете се — предупреди го тя. — Не искам Алистър да разбере какво вършите и да ви тикне в затвора. Ако усети, че се опитвате да изнесете картините ми от дома му, законът ще се стовари върху вас с цялата си суровост.

— Преди да се случи това, мис, първо ще трябва да ни усети. Но като вземем предвид късните часове, в които си ляга и става, съмнявам се, че това ще се случи. Освен това мистър Уинтроп и мис Сибил спят

толкова дълбоко, че човек може да изнесе цялата им покъщнина, без да ги събуди. Смятам, че сама ще се учудите от всичко, което ще успеем да ви изпратим в Каролина.

Скоро след като двамата с Бриджит си тръгнаха, Били донесе статива и още няколко малки пакета. Един едър моряк вървеше зад него с огромен сандък на раменете си. След като морякът остави сандъка и се оттегли, Били каза:

— Капитанът ми поръча да ви кажа, че ще отсъства през нощта. Така че спокойно може да използвате каютата, без да се притеснявате за него. Поръча ми също да проверя дали не се нуждаете от нещо.

Сарина се зачуди какво би могло да задържи капитана извън кораба за цяла нощ, освен леките жени на кея. Не можеше да си го представи в ръцете на друга, но едва ли можеше да сподели огорчението си с някого. Все пак успя да се усмихне на Били.

— Единственото, което искам, е да остана сама — помоли тя.

— Тогава ви оставям, мис — откликна момчето с широка усмивка.

След като Били се оттегли, Сарина претършува сандъка и другите пакети, за да види какво ѝ е донесла Бриджит. Откри с радост няколко от най-хубавите си вечерни и всекидневни рокли, грижливо сгънати в големия сандък. Другите пакети бяха пълни с обувки, ризи, нощници, копринени чорапи и други дреболии, необходими на всяка изискана дама. Всъщност Сарина въобще не се беше надявала на толкова много неща. Бриджит бе донесла по-голяма част от гардероба ѝ. Сега не се съмняваше, че ще успее така да се премени, че да привлече вниманието на капитана, а може би дори да го склони да ѝ позволи да пътува с неговия кораб.

— Трябва да е тук някъде — настоя Алистър, приклепнал зад бюрото в библиотеката. Ръд се бе свлякъл по корем на пода и уморено прелистваше някакви книжа.

— И тук ги няма — въздъхна той. Поклати невярващо глава, като огледа разпилените наоколо купища документи. В цялата тази камара нямаше обаче нито един, който да им е от някаква полза. — Няма ги нито тук, нито където и да е в къщата — заключи накрая Ръд.

Адвокатът беше блед, със замъглени очи и изтощен до припадък. Бе не по-малко притеснен от Алистър и желаше да продължи търсенето, но умората започна да взема връх над него. Някакъв тик караше едната половина на лицето му да потрепва постоянно, а в устните му не бе останала и капка кръв.

— И все пак трябва да са тук — повтори приглушено Алистър. — Дъртата гъска все трябва да е посочила къде е скътала парите си.

Ръд прокара ръка през лицето си и изпусна дълбока изморена въздишка.

— Е, да, но няма! Дъртата те надхитри! Тук няма нищо! Само писма и пак писма отпреди десетки години и нито един документ, който да посочва къде са проклетите пари. Скрила ги е много добре.

Адвокатът се надигна на колене, а след това с мъка се изправи.

— Единственото, за което може да сме абсолютно сигурни е, че не е запазила нито един документ от времето, когато ѝ бях доверен адвокат. Отървала се е от всичко! Всичко!

— Дърта вещица! — изсъска през зъби Алистър. — Не може просто така да ме изиграе! Не може!

— Може — отвърна безцеремонно Ръд. Умората му бе твърде голяма, за да се опитва да успокоява Алистър. — Трябва да се примириш. Просто нищо не може да се направи. Ще са ни нужни поне няколко месеца, за да проверим всички места, където старата може да е скрила парите. И дори тогава трябва да сме благодарни, ако успеем да намерим поне половината от тях.

— Не мога да чакам толкова дълго! — изрева Алистър. — Кредиторите са по петите ми. Вече щях да съм в затвора за неизплатени дългове, ако не бях обявил, че съм наследник на старата.

— Ами, може да им кажем, че има някакъв проблем с парите ѝ — предложи адвокатът. — Така ще спечелиш малко време.

— Да, бе! И всички кредитори ще почнат да душат наоколо дали нещо не е наред — сопна се той на Ръд. — Всичко трябва да се уреди много бързо и без излишен шум. Защо не ми каза преди, че не знаеш къде са парите ѝ?

Лицето на Ръд пребледня при укорителния тон, с който го нападна Алистър.

— Не се опитвай да ме обвиняваш за това!

Адвокатът посегна към бутилката с уиски, но тя бе празна.

— Аз бях откровен с теб и открито ти казах, че не съм движил делата на Лидия в продължение на години. Как можех да знам какво е правила през това време? — хвърли той намусен поглед на Алистър.

Настъпи тишина, в която двамата мъже се гледаха изпитателно.

— Може би трябва да зарежем нещата за тази вечер. Утре ще опитаме отново с бистър ум — предложи тактично адвокатът.

— Кога за последен път умът ти е бил бистър, по дяволите? — изсумтя Алистър, но също беше готов да зареже всичко.

Той се отпусна в креслото, загледан в бъркотията, която бяха причинили. Къщата беше обърната с краката нагоре. Ровиха се цял ден и в крайна сметка не откриха нищо полезно. Преровиха гардеробите, изпразниха чекмеджетата, дори преобърнаха дюшеците на леглата. Слугите щяха да се върнат рано сутринта и само един поглед към тази бъркотия щеше да е достатъчен да разберат, че нещо не е наред.

Алистър изтръпна. Внезапно през съзнанието му пробягна ужасна мисъл. Представи си, че е в затвора — мръсен, жаден, съсипан, оставен на състраданието на коравосърдечни надзиратели. При тази картина, която напоследък го преследваше постоянно, започваше да му се гади.

Опита се да мисли за друго и осъзна, че не бе слагал нищо в устата си почти целия ден. Погледна под вежди Ръд и му нареди:

— Намери Сибил и ѝ кажи да приготви нещо.

Адвокатът се отправи към вратата, а Алистър извика подире му:

— И по-добре да го приготви така, че да става за ядене, иначе ще ѝ скъсам главата. Тая кучка е безполезна като всички останали.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна с неохота Ръд при мисълта за онова, което Сибил ще приготви. Адвокатът бе опитал веднъж яденето ѝ и това му стигаше, за да го намрази завинаги.

Няколко минути след като Ръд напусна стаята, откъм входната врата се чу леко чукане. Студени тръпки полазиха по гърба на Алистър и той не се помръдна от креслото, докато чукането не се повтори. Чак тогава разбра, че сега, когато прислугата отсъстваше, а Сибил и адвокатът бяха долу в кухнята, той е единственият, който може да отвори вратата. Изправи се на крака и с клатеща се походка си проправи път през камарите разпилени листа, като не преставаше да проклина. Когато се озова в коридора, от гостната се чу биенето на часовника, който отброи девет удара. „Ненормален час за посетители“,

помисли си Алистър. Изведнъж една надежда озари мисълта му: „А може би е Сарина. Само ако е тя!“. Този път той нямаше да изпусне така лесно малката кучка. Е, поне докато не изтръгне от нея всичко, което знае.

Разочарованието му бе голямо, когато видя на входа един господин на средна възраст с посивяла коса, грижливо поддържани мустаци и изискани очила. Посетителят беше облечен елегантно, което подчертаваше принадлежността му към по-висши кръгове. Очакваше да бъде посрещнат от някой прислужник и се вторачи изпитателно в брадясалия и разпуснат Алистър.

— Извинете за късния час, господине, тук ли е мис Кендал?

— Мис Кендал? — попита подозрително Алистър. Господинът едва ли беше ухажор, а доколкото знаеше, всичките ѝ роднини бяха отвъд океана. Любопитството му надделя и с любезна усмивка той покани новодошлия да влезе.

— Желаете да видите Сарина, мистър...

— Извинете, сър. Името ми е Томас Илай. Аз съм адвокатът на покойната мисис Уинтроп. Приемете моите съболезнования — поклони се леко той. — Вие навярно сте неин роднина, господине?

— Роднина... — Алистър се запъна, докато мисълта му работеше трескаво. Не се усъмни и за минута в думите на мистър Илай. Дори не се учуди на посещението му. През този проклет ден непрестанно си бе повтарял, че нещата ще се объркат напълно. А и нали Ръд бе казал, че Лидия е способна на всичко. И двамата през цялото време знаеха, че положително има ново завещание. Присъствието на адвокатата потвърждаваше опасенията им.

— Аз съм племенникът на мисис Уинтроп — уведоми го Алистър, докато го въвеждаше в гостната, единствената що-годе подредена стая в къщата. Опита се да бъде любезен. — Наистина много мило, че идвате толкова скоро.

— О, напротив — отвърна гостът сконфузено. — Но, вижте, едва днес от вестниците разбрах за смъртта на мисис Уинтроп. Откровено казано, бях изненадан, че не съм уведомен веднага.

— Нима скъпата Сарина не ви е уведомила? — престори се на изненадан Алистър.

Мозъкът му работеше напрегнато и той с изненада установи, че е учудващо спокоен и хладнокръвен. Напрежението и притеснението,

които го преследваха от няколко дни, се бяха изпарили. Сега бе изключително внимателен и се надяваше да извлече облага от откритата се възможност.

— Страхувам се, че не — отвърна Илай. Като последва любезната покана на домакина, той се настани на едно от креслата. — Признавам, че бях шокиран при вестта за смъртта на мисис Уинтроп. Само преди седмица я навестих и тя ми се видя в прекрасно здраве за жена на нейната възраст.

— За всички нас кончината ѝ бе доста неочаквана — увери го Алистър като се опита да изглежда натъжен. — Жестока загуба за всички ни, наистина.

— Може ли да поговоря с мис Кендал? — попита адвокатът.

— Естествено... веднага. Извинете ме за момент, само трябва да видя къде е. Разбирате ли, малко ни е притеснено без прислугата. Дадохме им почивен ден в знак на траур. Само за момент.

— С удоволствие ще почакам — увери го мистър Илай.

Алистър бързо напусна гостната и се отправи към кухнята. На вратата срещна Ръд.

— Сибил въобще не може да готви — оплака се той. — А и аз самият едва ли мога да се справя по-добре. Така че тя предложи да вечеряме навън.

Алистър го разтърси за раменете, което накара Ръд да го погледне объркано в очите.

— Зарежи тая работа сега! Мистър Томас Илай е тук. Това име говори ли ти нещо?

Ръд изцъкли очи.

— Доколкото съм чувал, той е известен адвокат от лондонското Сити^[1].

— А също и адвокат на Лидия — добави Алистър. — Разбираш ли какво означава това?

— Загубени сме! Какво ще правим сега? — зададено изстена Ръд. Паниката му развесели Алистър. Наистина бе прекрасно да можеш да се владееш, когато останалите изпадат в ужас. Още едно доказателство, ако въобще бе нужно такова, за превъзходството му над Ръд.

— Стегни се, идиот такъв! Не сме загубени! Не разбираш ли? Това е просто незначителен проблем, с който мога да се справя и сам.

Само се погрижи Сибил да не излиза от кухнята или в противен случай наистина сме загубени.

Ръд кимна в знак, че е разбрал и се запъти обратно като леко се поклащаше. Алистър приглади грижливо косата си назад и с усмивка на лице се върна в гостната.

— Извинявам се, господине, но изглежда не съм разбрал, че мис Кендал е отишла при някакви нейни познати тази вечер.

— Излязла е, когато е в траур? — попита учудено адвокатът.

— Мис Кендал е твърде млада, а се страхувам, че леля ми я глезеше прекалено много — отвърна Алистър като също се опитваше да изрази неодобрение от постъпката ѝ. — Но, разберете, не вярвам, че госпожицата е искала да изрази неуважение към покойната.

— Да, но все пак не разбирам! При сегашните обстоятелства! — Илай се изкашля и се надигна от креслото. — В такъв случай ще дойда отново утре. Надявам се, че мис Кендал ще си е у дома тогава.

— Надявам се. Но все пак, ако желаете, може да ме уведомите за причината на посещението ви и аз ще ѝ предам, че ще я потърсите отново.

— Трябва да говоря лично с мис Кендал, господине. Извинете ме още веднъж за късното ми посещение. Желая ви лека вечер.

— В такъв случай няма защо да си правите труда да идвате отново утре.

— Уверявам ви, че е наложително... — отпусна се отново адвокатът в креслото като се опитваше да вникне в смисъла на думите, които току-що бе чул.

— Тъй като мис Кендал е непълнолетна и се намира под моя покрив, то аз съм в пълното си право да зная с кого и по какви причини се среща.

— Под вашия покрив? — възрази мистър Илай и веднага се опита да обясни на домакина си голямото заблуждение, в което е изпаднал: — Грешите, господине! Сега това е домът на мис Кендал!

Алистър остана безмълвен. Само мисълта му работеше трескаво. Като се опита да се контролира, той промълви с тих и спокоен глас:

— О, значи трябва да разбирам, че леля Лидия е постъпила, така както я посъветвах?

— Както сте я посъветвали?

— Ами да!

Дори един професионален актьор не би изпълнил по-добре ролята, която играеше в момента Алистър.

— Разбирате ли, аз посъветвах леля Лидия да остави всичко на мис Кендал. Все пак момичето си няма никой. Загубила е и двамата си родители още като дете. Лидия бе нейна настойница в продължение на пет години и наистина се привърза към нея.

— Не съм се съмнявал ни най-малко в чувствата на мисис Уинтроп, но вие... — прекъсна го Илай като не вярваше на това, което чува. Адвокатът погледна Алистър проникателно. — Трудно ми е да повярвам на такава щедрост от ваша страна.

— О, вижте, винаги съм казвал, че парите са в основата на всички злини. Не мислите ли така, господине?

— Е, поне стремежът към тях — отвърна Илай. — В практиката си съм се сблъсквал с много престъпления, чийто единствен мотив е бил жаждата за пари.

— Съгласен съм с вас, господине. И все пак за доброто на Сарина се надявам, че Лидия е уредила всичко, както трябва. Нали съм прав? Леля ми винаги е изпипвала нещата до най-малката подробност.

— О, разбира се! Всичко е законно уредено. Всъщност документите са у мен.

Адвокатът извади някакви листа от джоба си и продължи:

— Това е подробен и ясен списък на имуществото на мисис Уинтроп. Още утре ще уведомя банките и инвеститорските компании за промяната в собствеността. А що се отнася до самото завещание... — вторачи се адвокатът в документите, — не можеше да е по-просто. С изключение на някои дребни суми за прислугата, мис Кендал наследява цялото имущество на мисис Уинтроп.

— Цялото? — попита тихо Алистър с треперещ глас.

— Точно така, господине. Както ви казах, не можеше да е по-просто — кимна Илай.

— Колко умно от страна на леля Лидия да се погрижи така добре за всичко — отбеляза с глух глас Алистър. — Толкова пъти съм чувал за завещания, които са така усложнени, че ангажират вниманието на няколко адвоката, та дори на цели кантори.

Другият се засмя искрено. Той сам признаваше абсурдността на такива заплетени случаи.

— Мога да ви уверя, господине, че няма да се случи нищо подобно. Напротив, мисис Уинтроп говори само с мен за завещанието си. Аз лично подготвих всички документи.

— Вярвам, че тя е и оценила високо всичко, което сте направил, господине — увери го Алистър. Той хвана с ръка една бронзова фигура на танцьорка, която стоеше на малка масичка до креслото. Несъмнено струваше доста пари, но сега за него имаше друга стойност.

— Дискретността е наистина важна в отношенията между един адвокат и неговия клиент — подметна Алистър.

— Прав сте! Дори на жена си трябва да обяснявам, че не мога да обсъждам делата си с...

Алистър замахна с танцьорката в ръка. Илай успя да зърне само за миг надвисналата над главата му опасност. За човек на неговата възраст рефлексите му бяха наистина добри. Той светкавично вдигна ръка, като се опитваше да се предпази от удара, но не успя. Тежката бронзова фигура се стовари с тъп звук върху слепоочието му. Очите му се изцъклиха и той се строполи настрани.

Алистър дишаше учестено, но бе видимо спокоен, докато наблюдаваше кръвта, която се стичаше по лицето на адвоката. Сграбчи някакъв копринен шал от близкия стол и го омота около главата на Илай, за да не позволи на кръвта да изцапа креслото. След това хвана мъжа за краката, издърпа го на голия под и го завлачи към коридора, водещ към задния вход на къщата.

Ръд се показа от кухнята и се огледа наоколо, тъй като бе чул някакъв шум, който му се стори странен. Извика стреснат при вида на Алистър, който теглеше по пода трупа на адвоката. Обзе го паника. Пребледнял като платно, той промълви с едва чул глас:

— За бога, Алистър, какво си направил?

Алистър бе готов да се разсмее при вида на вцепененото от ужас лице на Ръд.

— Отиди в гостната — нареди му той. — На пода има едни документи. Вземи ги и ми ги донеси веднага.

— К-какво щ-ще п-правиш? — заекна Ръд.

— Какво, по дяволите, смяташ, че ще правя? Да оставя трупа в гостната, докато се върнат слугите, може би? Или да позволя на Сибил да го види и да подлуди квартала с писъците си? Това ли очакваш, по дяволите? — скастри го Алистър.

Наистина само пълен идиот можеше да задава подобни въпроси в такъв момент, помисли си той.

— Веднага ще се отървем от трупа, глупако. Скъпата ми леля е изготвила ново завещание, с което оставя всичко на Сарина. А мистър Илай бе така добър да ни го донесе на крака заедно със списък на всичките ѝ авоари.

Ръд почувства, че му се гади.

— Това е... ужасно... прекрасно... Така ще можем да приберем всичките пари. Но те не са твои! Те са...

— Мои са! — отсече твърдо Алистър с тон, непозволяващ никакви възражения. Бе приведен над тялото на Илай, когото дърпаше за краката. За момент надигна глава и погледна Ръд в очите. — Всичко е мое. Малката кучка няма да види и пукнато пени! Сега бъди добър и направи каквото ти казах!

Без да поглежда повече към Ръд, Алистър задърпа отново тялото на адвоката към малката градина в задния двор на къщата. Вратичка, обрасла с бръшлян, водеше към пътечка, която заобикаляше къщата. Ако паметта не му играеше лоша шега, под навеса в края на двора трябваше да има ръчна количка.

След малко при него дойде и Ръд, който изглеждаше призрачно бял на лунната светлина. Алистър прибра бързо документите, които му подаде приятелят му.

— Помогни ми да го вдигна — подкани го той като посочи тялото.

— Сигурен ли си, че е мъртъв? — потрепери Ръд.

— Разбира се, че е мъртъв — изсъска другият. — За какъв ме взимаш? За идиот ли?

Ръд неохотно хвана мъжа за краката и двамата го поставиха в ръчната количка.

— Виж дали няма някой на улицата — подкани го Алистър. — Не може да рискуваме при това пълнолуние.

Ръд се подчини и скоро се върна, за да увери, че всичко е чисто.

— Къде ще го носим? — попита тихо той.

— В реката! — поясни кратко Алистър. — Отиди и донеси няколко от онези стари палта, които висят до входа за прислугата.

Ръд почувства, че малкото, което имаше в стомаха му, се надига застрашително. Не харесваше това, което трябваше да прави, но не

можеше да намери сили, за да се противопостави. Плюс това мисис Уинтроп беше много богата и той нямаше нищо против да получи част от парите, до които щеше да се домогне така нареченият ѝ наследник. Оставаше само да се надява, че ще доживеят този момент.

След като Ръд се върна, Алистър забеляза, че помощникът му изглежда неестествено блед и изтощен дори на лунна светлина.

— Какво става с теб? — ухили му се той ехидно. — Човек ще си помисли, че току-що си ме видял да убивам собствената ти майка.

Алистър погледна с притеснени очи съучастника си, докато се загръщаше с едно от черните наметала, които бе донесъл.

— Никога не съм правил подобно нещо преди...

Алистър изсумтя презрително и метна една от пелерините върху трупа. След това облече третата и подметна саркастично:

— Щом смяташ, че да откраднеш последния залък на някоя вдовица и да я оставиш да умре от глад не е същото!

— Никого не съм убил умишлено! — възрази Ръд докато буташе количката с трупа по алеята.

— Е, добре, нали не си убил и този тук — ухили се Алистър насреща му. — Не разбираш ли колко добре се подреждат нещата?

— Не виждам какво добро намираш в това да убиеш някой!

— Всичко свърши за миг, и то без да оставяме никакви следи. И ако това не е добре, приятелю, какво е тогава?

— Хладнокръвно убийство!

— Глупости! Направо си жалък! — укори го Алистър като поклати многозначително глава. — От всичко това ще спечелиш не по-малко от мен и тогава ще можеш да удавиш будната си съвест в колкото си искаш уиски.

— Бих искал сега да имаше малко!

— После! Сега трябва да се отървем от него! — каза Алистър и посочи трупа.

Ръд безмълвно продължи да бута количката към реката, като дишаше учестено. Като се движеха по тесните алеи зад къщите, те достигнаха Темза, без да излизат на главна улица. Не видяха никой и както можеха да предположат, също не бяха видени. Бе точно час, в който човек спокойно може да се отърве от някой излишен труп. Изисканите дами и господа отдавна се бяха прибрали по домовете си. Прислугата им положително бе сторила вече същото.

Мъглата, която се стелеше над реката и тъмнината над града скриваха странната двойка и зловещия им багаж дори от случайните погледи, които някой можеше да хвърли навън през прозореца на къщата си. Дори когато излязоха на Странд, късметът ги следваше. Покрай тях минаха само няколко файтона с плътно затворени прозорци и пуснати перденца. Дори кочияшите, сгушени в дебелите си шуби, не им обърнаха внимание.

— Бързо — подкани Алистър съучастника си, когато доближиха реката. — Да го хвърлим във водата и да се махаме!

Ръд хвана количката отпред, а Алистър — отзад и с рязко движение изсипаха товара ѝ до самия бряг на реката. Алистър се изправи за момент победоносно и в следващия момент ритна с крак трупа, който се преобърна в мътните води на Темза. Плясъкът от падащото тяло едва ли би привлякъл нечие внимание, тъй като се смеси с общия шум на водата. Двамата изчакаха, докато бързите води на реката отнесоха останките на Томас Илай.

Половин час по-късно ръчната количка бе на обичайното си място, а Ръд седеше в библиотеката срещу камината. Откакто се бе върнал, бутилката с уиски, която стоеше до него, се бе почти изпразнила. Сибил се опитваше да въведе малко ред в бъркотията, предизвикана от целодневното тършуване из къщата. И въпреки че в началото се бе възпротивила, Алистър я накара да се захване за работа само с един заплашителен поглед.

Скоро той също влезе в библиотеката. Нямаше нужда да се утешава, като се налива с алкохол. Единственото нещо, което желаше сега, бе да разгледа документите на адвоката Илай. В ръцете си държеше всичко, за което някога бе копнял. Сега можеше да живее, както си иска. Мечтата му щеше да се изпълни. Никой и нищо не можеше да застане вече на пътя му. Лицето му се озари от нескрита самодоволна усмивка. Имаше чувството, че през целия си живот не се е чувствал по-добре. Беше богат, силен и щастлив! Хората настръхваха, когато чуеха за убийство, без дори да съзнават каква радост и облекчение може да донесе то. Точно когато тази мисъл погъделичка съзнанието му, погледът му се спря на края на последната страница от завещанието на Лидия. Там с дребни букви бе изписано:

Копие от оригинала

Нещо го стегна за гърлото. Той отвори уста, но не успя да издаде и звук. Ръд спокойно продължаваше да отпива от питието си. Чак когато Алистър започна нервно да удря с ръце по масата, той го погледна смаяно.

— Откачи ли? — попита го той.

Лицето на Алистър почервеня от гняв, докато мачкаше завещанието в ръцете си. Очите му хвърляха огнени искри наоколо.

— Има още едно копие от завещанието! — изрева накрая той.

— Разбира се, че ще има копие. Нали не си вярвал, че мистър Илай ще донесе оригинала?

— Извини ме — отвърна Алистър побеснял, — но не съм запознат в подробности с адвокатската ви бумащина.

— Ако ме беше попитал, щях да ти кажа, че има копие. А нищо чудно и не само едно — опули насреща му очи Ръд. — И какво ще правиш сега?

— Какво наистина? — Алистър се отпусна отново на стола и захвърли настрана документите. Пое си дълбоко въздух, за да се успокои. Приятното чувство, което изпълваше душата му само допреди миг, се бе изпарило безследно. Дори не се опита да си го възвърне. Само задоволството от убийството на Илай все още гъделичкаше съзнанието му. — Ще трябва да намерим Сарина!

— Предчувствах, че ще го кажеш! — отвърна Ръд с въздишка.

— Вместо да предсказваш мислите ми, помогни ми да ги осъществя — скастри го Алистър.

— Тя каза, че ще се опита да намери начин да се добере до Каролина — започна да разсъждава на глас Ръд. — Може би ще успеем да я намерим някъде по пристанището.

Алистър погледна с възхищение адвоката. Понякога наистина се учудваше на прозорливостта му.

— Само не мога да си представя как ще плати за пътуването си. Та ти я изхвърли от тук само с едните дрехи на гърба ѝ и без пукната пара — подметна онзи.

— Тя е жена. Все ще намери някакъв начин — процеди през зъби Алистър. — С мен се държа доста надут, но съм убеден, че ще лази по корем пред някой пиян моряк, само и само да го убеди да я вземе на кораба си.

— Нали не смяташ да тръгнеш да я търсиш още сега? — попита го Ръд като се отправи към бюрото.

— Отново си пиян — погледна го с отвращение Алистър.

— Удавям будната си съвест, както ми предписа, докторе — ухили се насреща му Ръд.

— Ще я търсим утре сутринта — изсумтя Алистър.

Дълбоко се съмняваше, че по това време на денонощието някой моряк ще иска да се откъсне от забавленията си.

— Ще видим дали някой кораб ще отплава за... как го каза?

— Чарлстън, Каролина — напомни му Ръд.

— О, да... Чарлстън, Каролина. Ако някой на пристана я е виждал, то несъмнено ще запомни такова сладко и съблазнително бонбонче като мис Кендал.

— А може вече да са я отвлекли и да са я заставили да се продава в някой бардак — предположи Ръд. — Ще започна да я търся първо там. Това ще запълни за малко времето ми.

— Съмнявам се обаче, че момичетата ще ти се зарадват — ухили се Алистър. — Не! Ще започнем от пристанището утре сутринта.

Ръд се отказа да спори с приятеля си, който му хвърли заплашителен поглед. Все пак пред него стоеше мъжът, който само преди час хладнокръвно бе убил човек и без да му мигне окото, бе потопил трупа му в Темза. Той не искаше да му се противопоставя нито сега, нито когато и да е за в бъдеще. Нямаше никакво желание тялото му да бъде оглозгано от някакви малки гнусни рибки.

---

[1] Сити — търговският и финансов център на Лондон. — Б.пр. ↑

4

Били Тод се намръщи, като погледна подноса със закуската, която бе донесъл в каютата на капитана преди час.

— Зле ли ви е, мис? — попита той.

— О, не! Чувствам се отлично — увери го Сарина. Не искаше да признае, че не е мигнала цяла нощ, за да не я разпитват много. — Чувствам се много по-добре, отколкото през последните дни.

— Тогава може би желаете нещо друго за ядене?

Сарина се усмихна и поклати отрицателно глава. Били беше наистина много любезен и всячески се стараеше да ѝ угоди, без съмнение по поръка на капитана.

— Просто тази сутрин не съм гладна.

— Мосю Моне се е постарал много, но ако желаете, той с радост ще ви приготви нещо друго и аз ще ви го донеса.

Сарина се опита да си представи какъв деликатес би я изкушил повече от този, който стоеше пред нея. Та той изглеждаше много по-апетитно дори от яденето, което Филип им предложи първия ден. Мисълта, че Бо беше напуснал кораба по някаква неясна причина, не ѝ бе дала покой през цялата нощ. Апетитът ѝ изчезна само като си помисли, че може би нейното присъствие на борда на „Дързост“ е накарало капитана да търси подслон другаде. Сарина в никакъв случай не искаше да му бъде в тежест или да му се натрапва. Споменът за съблазнителната проститутка, която бе видяла да се предлага на капитана предния ден, не ѝ излизаше от ума. Подозрението, че двамата с Бо са се отдали на забавления през нощта, я извади от равновесие. Усещането, което изпита при тази ужасна мисъл, можеше да се сравни само с това на каторжник, окован в тежки вериги, когото се готвят да захвърлят в мрачна килия. Колкото и да се опитваше да прогони тежките мисли от съзнанието си, те непрекъснато я преследваха и бяха причина за лошото ѝ настроение.

— Бих искала само малко плодове и чай — настоя Сарина.

— Всичко друго ви кара да се чувствате като коледна пуйка, а, мис? — подхвърли със срамежлива усмивка Били.

Сарина се изненада от сравнението му и откровено призна:

— Мраза да ям сама, Били, но най-много се притеснявам, че прогоних капитана от покоите му.

Лицето на момчето светна.

— Тогава, може би, ще ви е приятно да научите, мис, че капитанът се върна преди час.

Новината щеше да ѝ е много по-приятна, ако Бо все пак си беше направил труда да дойде до каютата, за да ѝ пожелае добро утро и да я попита как е прекарала нощта. Ала той не го направи. Един малък жест на галантност щеше да разсее мрачното ѝ настроение. Всичко това я убеди, че Бо не се интересува ни най-малко от нея и желае час по-скоро да се отърве от тягостното ѝ присъствие.

Дълбоко наранена от пренебрежението на капитана, Сарина реши, че ще е най-добре да се махне от кораба му, преди съвсем да му е дотегнала.

— Тогава ще приготвя багажа си, за да се преместя на кораба на капитан Съливан. Вярвам, че капитан Бърмингам ще иска да остане сам, след като го нямаше цяла нощ.

Лицето на Били придоби загрижен вид. Капитанът не беше в добро настроение и момчето можеше да предположи, че каквото и да е търсил през нощта, явно не е открил нищо по вкуса си.

— Няма нужда да бързате, мис! Когато за последно видях капитана, той говореше с помощника си за мебелите, които трябва да се натоварят на кораба.

— Мебели?

— Да, мис. Капитанът ще ги кара у дома. В Каролина има много богати хора, които искат да купят стилни мебели от Стария континент. Впрочем те ще бъдат и първите ни клиенти, когато се завърнем в родината.

— Изглежда капитан Бърмингам е доста предприемчив човек — подметна Сарина.

Очевидно Бо бе толкова погълнат от работата си, че нямаше почти никакво време да завързва приятелства или сърдечни връзки.

Били не знаеше какво означава „предприемчив“, но можеше да предположи, че е нещо като „находчив“. Дори и така, „предприемчив“

най-точно описваше капитана му.

— По-добре да се захващам за работа, мис. Капитанът очаква закуската си в каютата на мистър Оукс. Трябва да побързам, иначе ще си имам големи проблеми.

— В каютата на мистър Оукс? — нацупи се Сарина.

Щом Бо се бе върнал преди час, то спокойно можеше да закуси с нея, вместо да яде сам в каютата на помощника си. Всичко беше ясно. Той просто я избягваше.

— Точно така, мис! Капитанът не иска да ви притеснява. — Момчето замълча смутено за миг, после предположи: — Може би го прави, защото не сте женени.

— Нима! — бе единственото, което успя да каже тя. Предположението на момчето само затвърди убеждението ѝ, че Бо я отбягва.

След час Сарина се премени в светлорозова рокля, в която се почувства като истинска изискана дама. В долната част на корсажа с висока талия бяха нашити множество изящни бастички. Тънък сатенен ширит обточваше колосаната материя около шията и ѝ придаваше пленителната форма на разцъфнал цвят. Разкошно бухналите на раменете ръкави се спускаха плътно по ръцете ѝ чак до китките. Полите на роклята бяха украсени с богато надиплени волани.

Сарина разреса дългата си коса, след което грижливо я вдигна нагоре и оформи малък, но красив кок. Зад всяко ухо постави по няколко капки парфюм с дъх на жасмин. На краката си, обути в светли чорапи, нахлузи изящни пантофки. Накрая седна на леглото в очакване на Бо Бърмингам или някой от екипажа му, който да я придружи до кораба „Мираж“.

От устните ѝ се отрони тъжна въздишка. Идеята да пътува до дома с кораба на капитан Съливан не я въодушевяваше. Но Бо бе непреклонен в решението си да не я взема със себе си. А тя в никакъв случай нямаше да му се моли. Това само щеше да я унижи, още повече сега, когато капитанът демонстративно я избягваше.

Рязко почукване на вратата я сепна. Тя отиде да отвори, като нервно пригладваше косата и роклята си. Тайно се надяваше, че Бо най-сетне идва да я види. На вратата обаче стоеше едър мъж на около двадесет и пет години със светла коса и деликатни черти. Щом сивите

му очи я съзряха, той се вкамени, сякаш бе загубил ума и дума. След това се изчерви, свали бързо шапката си и каза:

— С ваше позволение, мис, капитанът ми нареди да ви придружа до палубата.

Сарина не се съмняваше, че мъжът е от екипажа, но тъй като не го бе виждала досега, не знаеше името му.

— А вие сте?

Морякът осъзна, че е забравил да се представи и се изчерви още по-силно.

— Простете, мис. Аз съм помощник-капитанът Стивън Оукс.

— А капитанът каза ли ви защо ме вика на палубата? — попита тя. — Може би ще ме придружи до „Мираж“?

Оукс се затрудни.

— Не каза, мис. Просто ви иска на палубата.

Сарина се намръщи. Щом Бо изпращаше помощника си, несъмнено искаше да се отърве от нея възможно най-бързо, и то без самият той да си помръдне и пръста. Никакви въпроси, никакви дискусии. Ще изхвъркне от кораба, преди да може да си каже даже името. Дори капитанът да притежаваше някакви добри обноси, определено не си правеше труда да ги покаже.

— Капитанът е доста зает с товарене и други задачи, мис — обясни Оукс, — но се притеснява за вас. Сигурно иска да подишате малко свеж въздух.

Сарина не искаше да я държат в неведение относно заминаването ѝ, затова отново попита:

— И все пак не знаете ли кога капитанът възнамерява да ме изпрати до „Мираж“? А може би някой друг ще ме придружи дотам?

Стивън Оукс бе не по-малко объркан.

— Доколкото знам, мис, капитанът не е споменавал нищо за това. Несъмнено щеше да ме уведоми, ако възнамеряваше да излиза отново... Има толкова работа за свършване, преди да отплаваме утре или може би вдругиден. Защо не се качите на палубата и не поговорите сама с него? Той най-добре ще ви каже какво възнамерява да прави.

Сарина нямаше друг избор, освен да го последва. Не искаше да протака излишно нещата. А и след като бе прекарала часове наред в каютата, копнееше да подиша малко чист въздух. Наметна на раменете

си дълъг маслинозелен кашмирен шал и последва помощник-капитана към горната палуба.

Приятен бриз, примесил соления дъх на морето и мириса на суша, идващ откъм града и каменния кей, погали лицето ѝ. По синьото небе нямаше нито едно облаче. Утринните слънчеви лъчи се надбягваха игриво по огледалната морска повърхност, сякаш се отразяваха в гладко шлифован кристал. По палубата проблясваха малки слънчеви зайчета, които заслепяваха очите ѝ. За момент Сарина притаи дъх и с окото на опитен художник се загледа в прекрасната картина. Искаше ѝ се да разопакова боите си и да увековечи тази прелест, преди да я е загубила завинаги.

— Виждали ли сте някога нещо по-прекрасно!? — обърна се възторжено тя към помощник-капитана.

Оукс се огледа, недоумяващ за какво точно говори дамата. В крайна сметка реши, че тя има предвид кораба и отвърна:

— Права сте, мис! „Дързост“ е истинска прелест!

Сарина се разсмя на бедното му въображение. Корабът наистина беше хубав и достоен за възхищение. Убедена бе, че той ще остане такъв още дълго, като се има предвид как се поддържа.

Палубата гъмжеше от моряци, които товареха огромни сандъци. Няколко от тях в момента изправяха грамаден сандък и внимателно го спускаха в трюма през един отвор на палубата. В същото време други моряци вдигаха с въжета подобен сандък от кея, за да го качат на палубата.

— Това ли са мебелите, за които говореше Били? — попита Сарина помощник-капитана, който също наблюдаваше работата на моряците.

— Да, мис — отвърна той — Масивни маси, гардероби, легла и всякакви други мебели. И всичко това е предназначено за Каролина. С парите, които ще изкараме от мебелите, можем да финансираме следващото си плаване. Капитанът избира само най-добрата стока от всяко пристанище, на което спираме.

— Били ми каза, че в Каролина с нетърпение очакват всяко ваше пристигане — промълви разсеяно Сарина като заслони очи и се огледа за Бо, точно както бе правила като дете.

— Да, мис. Капитан Бърмингам си е спечелил име на познавач и добър търговец. Търговците от Каролина ще глътнат като топъл хляб

всичко, което носим, после ще го препродадат и също ще спечелят добри пари. Мебелите обаче в по-голямата си част се изкупуват от частни колекционери, които очакват акостирането ни с нетърпение. Още с пристигането ни те се нахвърлят върху донесеното, започват да наддават и на капитана не му остава нищо друго, освен да приеме най-високата предложена цена.

— Напълно ги разбирам, ако мебелите, които карате, са толкова хубави, колкото тези в каютата му.

— Права сте — съгласи се Стивън Оукс, след което вежливо свали шапка. — А сега, мис, ако позволите, трябва да се захващам отново за работа.

— Разбира се.

Блуждаещият поглед на Сарина се прикова в горната палуба, където стоеше Бо. Капитанът беше облечен небрежно в бяла риза с дълъг ръкав и тесен панталон, който подчертаваше мощните му бедра.

Разкопчаната наполовина риза откриваше мускулестите му гърди с бронзов загар, покрити с черни косъмчета. Без съмнение сутринта бе сресал гъстата си коса, но непокорните къдрави кичури отново бяха нападали по челото му. Пръстите му несъзнателно се ровеха в блестящите му черни коси, докато разпалено спореше с някакъв нисък, по-възрастен и спретнато облечен господин. Сарина предположи, че непознатият е търговец, но дори и да грешеше, дрехите му подсказваха, че е преуспяващ в занаята си. Беше очевидно, че Бо отстоява твърдо своите интереси. По време на целия разговор той клатеше неотстъпчиво глава, докато накрая другият вдигна ръце отчаяно. Накрая капитанът се усмихна и подаде някаква квитанция, която онзи трябваше да подпише. След това той извади кесията си, отброи значителна сума и му я подаде. Сделката се потвърди с ръкостискане. Непознатият се поклони леко, докато нахлупваше шапката на главата си. След това си тръгна, доволен от сделката, която очевидно бе добра и справедлива и за двамата.

Бо погледна към палубата, като се опитваше да разбере какво е забавило толкова Оукс. Не че в момента се нуждаеше от помощта му. Просто искаше да разбере дали вече е довел Сарина на палубата. Накрая го съзря, който си пробиваше път към него между усърдно работещите моряци. В същия миг той забеляза ярката рокля на момичето зад гърба на Оукс. Тя стоеше в цялата си прелест и блясък

на палубата на кораба му. Леко развяващото се от вятъра шалче, което се подаваше зад гърба на помощника, събуди въображението на капитана.

Бо мръдна леко настрана, така че да вижда Сарина в цял ръст. Гледката го накара да притаи дъх от възхищение. Облечена в прекрасната си рокля, тя изглеждаше не по-малко прелестна и желана, отколкото в прилепналите мъжки дрехи на Били. Откакто девойката бе на борда на „Дързост“, капитанът не можеше да прогони образа ѝ от съзнанието си. Тъй като опитите му да открие по-привлекателно момиче от нея завършиха с неуспех през нощта, той бе решил да стои колкото може по-далеч от нея. Когато сутринта се върна отново на кораба, не се чувстваше по-добре от момента, в който го бе напуснал предишната вечер. И ето, сега тя стоеше в цялата си прелест и красота пред него и го караше да се раздира от сладки желаниа. Той, който винаги бе възприемал малкото момиченце като своя сестра, сега бе заплепен от жената, която се беше появила отново в живота му.

— Доведох мис Кендал на палубата, капитане — уведоми го Оукс.

— Забелязах — отвърна Бо, като хвърли бърз поглед наоколо. Повечето от моряците се бяха вторачили скришом в момичето, докато работеха. — И момчетата я забелязаха вече — допълни той.

Стивън Оукс се изкашля, като се опитваше да откъсне поглед от Сарина.

— Госпожицата се интересува дали ще я придружите скоро до „Мираж“. Но ако питате мен, направо е грехота да позволите такова нежно създание като нея да пътува с пробито корито като кораба на капитан Съливан. Спокойно може да освободим някоя каюта и да я вземем с нас. Освен това съм виждал какво правят онези нищожества моряците му в крайбрежните бардаци. Не мисля, че може да им се вярва, когато става въпрос за жени, още повече с външността на мис Кендал.

Бо хвърли кисел поглед на помощника си. Самият той бе чувал достатъчно за низките подвизи на моряците от „Мираж“. В същото време добре съзнаваше и невъзможността да вземе Сарина със себе си. Възпитан в семейство с две изтънчени сестри, от майка — истинска дама, той добре правеше разлика между уличниците, от които можеше да получи всичко, и изисканото момиче пред него. Очакваше го

продължително тримесечно плаване, а през изминалата нощ не бе успял да задоволи мъжките си страсти в обятията на някоя пачавра. Така че да позволи на най-прекрасното и очарователно създание на света да пътува на кораба му, като знае, че ще трябва да се отнася към нея като към сестра, му се струваше непосилно мъчение.

— Нима смятате, Оукс, че ще позволя присъствието ѝ да разсейва целия ми екипаж? Истинско щастие ще е, ако се доберем живи до дома с такова изкушение на борда. Имам пред вид и себе си!

Помощникът погледна подозрително капитана си.

— Подозирам, че не сте намерили това, което търсихте нощес?

— По дяволите! — изръмжа Бо. — По-добре да бях евнух! След като видях мис Кендал, да легна с някоя курва би било все едно да ям сухар, след като веднъж съм опитал лакомствата на Филип. Както и да е... с една дума... просто беше една тъпа вечер.

— Така си и помислих, когато ви видях да се връщате сутринта, намръщен като буреносен облак — засмя се Оукс.

— Значи смяташ, че за нея ще е по-безопасно на нашия кораб, отколкото на „Мираж“? — попита троснато Бо, като хвърли подозрителен поглед на помощника си. — Погледни само как изглежда! По дяволите, дори аз бих забравил, че съм капитан на този проклет кораб, като гледам!

— Може би ще се почувствате по-добре, ако изпратя мис Кендал обратно в каютата ѝ?

— Не — сопна се Бо.

— Мислех си само, че така ще... — започна Оукс като се стараше да изглежда сериозен.

— Недей да мислиш! — посъветва го грубо Бо като му се закани с пръст. — Въобще не ми е до тъпите ти идеи. И, ако искаш да знаеш, на мене ми е приятно да наблюдавам госпожицата. Освен това, когато всички моряци ме гледат, ми е по-лесно да потискам желанията си. Ясен ли съм?

— Ако решите в крайна сметка да вземете мис Кендал с нас, тя може би ще се съгласи да стои в каютата си по време на пътуването.

— Не мисля, че на една дама ще се хареса да я държат като някаква затворничка — изръмжа троснато Бо.

— Значи все пак ще я изложите на всичко, което може да се очаква от екипажа на капитан Съливан?

— Това са само предположения. На борда на „Дързост“ обаче, ще бъдат реалност. — Бо махна с ръка, сякаш искаше да прогони мислите, които го измъчваха. — Имаме много работа. По-добре веднага да се залавяме за нея!

— Тъй вярно, капитане!

С ръце на кръста капитанът се отправи към долната палуба, като се оглеждаше наоколо, за да види как се справят момчетата му с товаренето. В този момент разкъсаните върви на едно от дебелияте въжета, с които няколко здрави моряци се опитваха да качат на борда огромен сандък, привлякоха вниманието му. Той посочи с ръка и извика към боцмана:

— Внимавайте с въжето, мистър Макдърмът! Започва да се прокъсва!

Висок беловлас мъж с гъста брада погледна изпитателно и като забеляза опасността, отвърна:

— Да, капитане! Веднага ще се погрижим!

Едва-що се отдръпна от перилата на палубата, главното стабилизиращо въже с пукот се скъса. Моряците с викове политнаха назад и паднаха един връз друг на пристана. Чуха се уплашени крясъци, докато огромният, с размери на гардероб сандък свободно летеше към долната палуба. Бо се извърна и в миг съзря черната сянка на сандъка, който приближаваше застрашително. В следващия момент той прелетя покрай него. Младият мъж не се поколеба нито за миг. Като скочи напред, той сграбчи с две ръце скъсаното въже. Веднага разбра, че силата на един не е достатъчна, за да задържи огромния товар. Сандъкът продължи пътя си надолу, като повлече и човека към парапета на горната палуба.

Уплашените викове привлякоха вниманието на Сарина и когато тя съзря огромния товар и Бо, увиснал на въжето зад него, сърцето ѝ заби лудо. Мисълта, че тежкия сандък може да го премаже, ако падне с него на палубата, я накара да изтръпне. С ръка на уста, едва сдържаща се да не закрепчи от ужас, тя парализирана наблюдаваше как Бо се бори с огромния предмет.

Жилите и мускулите на капитана се бяха издули до пръсване. Той отскочи настрана и успя със сетни усилия да промени посоката на плъзгащия се по палубата сандък. След това се обърна и опъна крака срещу идващия към него товар. С мощен тласък на здравите си прасци

спря устрема му за момент, като това позволи на Оукс и още няколко здрави моряци да сграбчат въжето. Сетне отскочи встрани, а мъжете постепенно успяха да укротят сандъка и да го стабилизират. Бо спокойно изтупа ръце, сякаш току-що бе приключил с нещо обичайно за всекидневната си работа.

Сарина все още усещаше сърцето си да бие лудо в гърлото. Когато сандъкът бе окончателно закрепен, екипажът на долната палуба въздъхна с облекчение. Постепенно всички избухнаха в смях и започнат да се потупват по гърбовете, доволни, че са избегнали нещастieto. Бо не се разсърди на този изблик на чувства от страна на екипажа, но скоро ги подкани да се залавят отново за работа.

Стивън Оукс свали шапката си, избърса с въздишка потното си чело и се доближи до Сарина.

— Отървахме се на косъм! — промълви той с облекчение.

Тя все още не можеше да се успокои. Побиваха я тръпки само при мисълта какво можеше да се случи, ако огромният сандък бе затиснал Бо. Беше толкова разстроена, че успя само да промълви:

— Капитан Бърмингам извади истински късмет. Добре че успя така бързо да съобрази как да постъпи!

— Права сте — съгласи се Оукс, — знае си работата. Винаги е с едни гърди пред нас, а умът му сече като бръснач.

Сарина бе така изплашена от станалото, че не можа да изрече нито дума повече. Жертвоготовната постъпка на Бо бе наистина достойна за възхищение и уважение. Ала тя се съмняваше, че би преживяла още едно негово героично изпълнение, без да припадне.

Трябваше да мине известно време, докато страхът ѝ малко по малко изчезна. Погледът ѝ отново потърси Бо. С нескрито възхищение тя го наблюдаваше как спокойно си пробива път между моряците и следи със задоволство работата им, като от време на време издава къси заповеди. Ако някъде имаше нужда от него, той беше там. Наблюдаваше, слушаше, съветваше, ръководеше всичко. Сарина разбра защо целият екипаж безпрекословно се подчинява на заповедите му. Само мисълта за проникателните му очи, които сякаш я изгаряха със синия си пламък, я караше да потреперва. Въпреки строгостта му към моряците, в държанието му нямаше нищо диктаторско или арогантно. Той просто демонстрираше увереност и твърдост, на която другите не можеха да не се подчинят.

Изведнъж в нея се събуди неудържимо желание да нарисува Бо в тълпата от увлечени в работата си моряци. Ако имаше време просто дори да скицира картината си, тя би помолила мистър Оукс да ѝ посочи местенце на кораба, където, без да пречи на работата, можеше да увековечи всичко това. Ала единствено Бо можеше да ѝ каже точно с колко време разполага, преди да напусне кораба. А тя не намираще смелост да се доближи до него и да го попита.

В този момент на кея някаква товарна кола профуча покрай една карета, теглена от шест коня. Първата двойка от впряга се изправи на задните си крака. Останалите четири коня, които го следваха, се подплашиха и се задърпаха на различни посоки. Кочияшът огласи въздуха с гръмки ругатни и дръпна здраво юздите, като се опитваше да успокои конете. След това размаха гневно юмруци срещу водача на товарната кола, ала онзи се направи, че не забелязва безредицата, която току-що бе причинил и спокойно продължи пътя си. Конете не успяха да се успокоят напълно и каретата продължи с пълна скорост напред между панически разбягалите се търговци на зеленчуци и плодове. Наоколо се разхвърчаха продукти. Едно момче, чиято кошница с домати току-що се бе разсипала се наведе, вдигна един и го запрати с все сила по каретата. Доматът се размаза върху черната врата на файтона, като остави червено петно.

Накрая каретата спря близо до една камара щайги, струпани пред „Дързост“. Вратата се отвори и от каретата едновременно се опитаха да слязат двама мъже. За момент те се спречкаха и това предизвика весело шушукане сред събралата се наоколо тълпа. Накрая позакръгленият от двамата се отдръпна и седна отново в каретата, за да позволи на спътника си да слезе пръв. В момента, в който последният стъпи на земята, размазаният на вратата домати се плъзна и плъсна върху обувката му. Господинът погледна надолу и изкриви лице в погнуса. Замахна с крак и отпрати домата настрани, след което погледна презрително към смеещите се търговци и подхвърли някаква монета на кочияша. Последният възрази гневно за дребната сума, която му предлагаха като възнаграждение. След като протестите му останаха без отзвук, кочияшът изпсува високо и размаха камшик. Другият пътник трябваше да напусне каретата възможно най-бързо, преди конете да препуснат в галоп. В бързината мъжът не успя да запази равновесие и се подпря с две ръце на земята. Мършавият му

придружител изруга и подхвърли още една монета на кочияша. Този път изглежда сумата му се стори задоволителна, тъй като смръщеното му лице се озари от доволна усмивка. Той дръпна юздите, скръсти ръце на гърдите си и спокойно, сякаш разполагаше с цялото свободно време на света, седна на капрата, за да изчака двамата мъже.

Шумното пристигане на господата привлече вниманието на екипажа на „Дързост“. Стивън Оукс също ги наблюдаваше с любопитство, докато се отправяха с бързи крачки към подвижния мостик на кораба. Ако бяха търговци, то очевидно не бяха нещо особено. И все пак помощник-капитанът отиде да ги посрещне.

Сарина също се приближи, за да види странната двойка. В следващия момент тя нададе стреснат вик, тъй като разпозна Алистър Уинтроп и Хауърд Ръд.

— Господи...

Стивън Оукс, който не може да разбере причината за изплашеното ѝ възкликание, погледна преbledнялото като платно момиче.

— Нещо не е наред ли, мис? — попита смутено той като се доближи до Сарина. — Елате, май че е по-добре да седнете за малко.

Без да чака отговор, помощник-капитанът я придружи до няколко малки сандъка и ѝ помогна да седне на един от тях.

— Ще извикам капитана...

Ала беше късно. Алистър Уинтроп и Хауърд Ръд вече се качваха по дървеното мостче на палубата. Двамата веднага пожелаха да се видят с капитана. С притаен дъх Сарина очакваше да види какво ще последва. Бо погледна към новодошлите и като недоумяваше причината за неочакваната им визита, намръщено се отправи към тях.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита направо той.

— Разбира се, че можете! — отвърна надменно Алистър. — Търсим едно избягало момиче. И доколкото може да ни осведоми капитан Съливан, тя трябва да е на вашия кораб.

— Избягало момиче ли? — погледна ги смаяно Бо. Това, което виждаше и чуваше, никак не му се нравеше. И двамата, които стояха пред него, отдалеч миришеха на уиски и други концентрати. — Не смятам, че на борда има избягало момиче. Изглежда сте се объркали — уведоми ги той.

— О, криете я значи — настоя Алистър като стисна злобно устни, а в очите му проблеснаха гневни пламъчета. — И аз смятам да я намеря, дори ако трябва да претърся това вонящо корито.

Сарина усети как ноктите на страха се впиват безмилостно в крехкото ѝ тяло. Нямаше ни най-малка представа какво искат от нея двамата. Можеше само да предположи, че след като я бяха изхвърлили безцеремонно от къщата на мисис Уинтроп, сега отново се нуждаеха от нея. Може би вече бяха открили липсата на дрехите и другите неща, които ѝ донесоха Джаспър и Бриджит, и сега възнамеряваха да повдигнат срещу нея обвинение в кражба. А нещата вървяха толкова добре. Само още няколко дни и тя вече щеше да пътува към дома.

— Имате ли си имена, господа? — попита с рязък тон Бо като в същото време даде тайно знак на Оукс и няколко моряка направиха жива стена пред Сарина.

— Алистър Уинтроп — уведоми го единият.

— Хауърд Ръд, адвокат — представи се и другият като в същия момент забеляза половин дузина здравеняци да се приближават към тях.

— Така, мистър Алистър Уинтроп и Хауърд Ръд, адвокат — повтори студено Бо, — това е моят кораб и всеки, който си въобразява, че ще може да го претърси без моето изрично позволение, ще бъде веднага изхвърлен в реката. Сега по-добре ми обяснете всичко и може би ще поотложим къпането ви.

— Ще ви обясним — кимна в знак на съгласие Ръд.

Алистър хвърли бесен поглед към придружителя си, който го побутваше леко с лакът и му сочеше нещо с очи. Това го накара да погледне в указаната посока. Но не възприе сериозно заплахата. Бе твърдо решен да получи от проклетия янки това, за което е дошъл.

— Търсим мис Сарина Кендал и имаме основание да вярваме, че тя е намерила убежище на този кораб, тъй като капитан Съливан твърдо отрече да е на неговия.

Бо не обърна никакво внимание на думите му.

— Защо искате да видите мис Кендал? — попита той.

— Тя беше под опеката на мисис Уинтроп и следователно след смъртта на старата дама аз съм отговорен за нея.

— Нима? — Очите на Бо останаха леденостудени. — Мога да ви уверя, че мис Кендал е от Каролина и не е английска поданица. Така че

не виждам как може да предявявате някакви законни претенции към нея.

Алистър хвърли гневен поглед към треперещия като лист адвокат. Като издърпа нервно ръкава си от ръката на Ръд, който го дърпаше предупредително, той се втренчи отново в капитана.

— Изглежда въобще не ме слушате. Мис Кендал е все още непълнолетна и следователно не може да взема сама решения. Затова беше под настойничеството на покойната ми леля. Сега е моя и законът ме задължава да се погрижа за нея.

— От това, което знам, вие сте я изхвърлили на улицата — възпротиви се Бо. — Едва ли това подхожда на един загрижен настойник.

Алистър изсумтя пренебрежително.

— Изглежда, капитане, малката лъжкиня ви е наговорила куп глупости, за да спечели състраданието ви. Но това едва ли ще ми попречи да изпълня последната воля на леля си. А сега, къде е момичето?

Сарина се изправи, като едва успяваше да се задържи на крака. Изведнъж се почувства толкова слаба. С пръст на уста тя прекрати протестите на мистър Оукс, след което си проби бавно път през стената от широкоплещести моряци към мъжете, които стояха до перилата на палубата.

— Тук съм, Алистър — промълви тя с дълбока въздишка. — Какво искаш?

Мъжът бързо се извърна в посоката, от която дойде гласът ѝ. Долната му челюст увисна смаяно, когато погледът му падна върху нея. Очакваше да види едно окъсано и мръсно момиче, но Сарина бе чисто и спретнато облечена — красива както винаги. Очевидно капитанът бе хвърлил доста пари, за да я облече така. А може би тя вече го бе възнаградила за щедростта му. Да накараш девица да легне по гръб под теб и да разкриеш пред нея най-сладкото удоволствие в живота бе само прекрасна фантазия за много мъже. В тяхното число Алистър включваше и себе си.

Той се опита да се усмихва въпреки надигащата се у него завист.

— Да те отведа вкъщи, разбира се!

— Аз повече нямам дом в Англия — отвърна троснато Сарина. — Ти ми даде да разбера ясно това, когато ме изхвърли на улицата.

— Ц-цъ! Какви ги приказваш, детето ми! — махна той с ръка, сякаш да покаже несъстоятелността на думите й. — Ако не внимавааш какво говориш, капитанът ще помисли, че съм истинско чудовище.

— Странно — подметна Бо, — точно това си мисля.

Алистър се стресна от сините пламъчета в очите му, които проблясваха застрашително.

— Момичето няма работа тук, капитане — опита се да убеди той домакина си. — Веднага я взимам със себе си!

Алистър протегна ръка, за да хване Сарина за китката и тя извика уплашено. В следващия момент капитанът сграбчи здраво неговата китка.

— Какво означава това? — извика Алистър, а гласът му премина в по-висока октава.

— Ще ви обясня много просто — отвърна Бо почти любезно. — Няма да ви позволя да отведете Сарина, докато тя сама не ме увери, че го желае. А аз смятам, че няма да го направи. Ясен ли съм?

— Това е незаконно! Не можете да го сторите! — изкрещя Алистър като се изскубна от здравата хватка на капитана.

— Не мога ли? — Мекият смях на Бо не вещаеше нищо добро. Той погледна към момичето. — Сарина, искаш ли да си тръгнеш с „господина“? — Ударението, което постави на последната дума, прозвуча почти като обида.

Сарина поклати отрицателно глава, като не можеше да свали поглед от гневното лице на Алистър.

— Нищо от това, което казва, не е истина. Той не ми е никакъв настойник. Лично видях завещанието на мисис Уинтроп. В него не се споменава нищо за поверяване на настойничеството.

— Да, но има допълнение, което открихме по-късно — обясни Алистър като извади лист хартия от джоба си и го размаха пред лицето на Бо. — Прочетете сам, капитане! Аз съм законен настойник на това момиче. Тя трябва да ми се подчини!

Мускулите по тялото на Бо се издуха застрашително и той каза с гневен тон:

— Настойничеството, мистър Уинтроп, е нещо твърде различно от собствеността над човешката личност. Може би някой трябва да ви разясни този прост факт. А колкото до това... — посочи Бо листа — след всичко, което съм чул за вас, може и да е просто фалшификат.

Алистър се опита да изглежда засегнат.

— Аз съм уважаван човек, господине! Законът ще потвърди, че имам пълното право да отведа това момиче от кораба ви. За вас наистина ще е по-добре да не се замесвате в тази работа, защото ви уверявам, че мога да накарам властите да посетят жалкия ви кораб и дори да ви забранят да напуснете пристанището. А сега ако не искате да си навлечете излишни проблеми, по-добре се съобразете с искането ми и ми предайте момичето!

Ръд поклати многозначително глава в уверение, че капитанът може да си има сериозни неприятности. Но за всеки случай отново се опита да обърне вниманието на Алистър към огромните моряци, които ги бяха наобиколили застрашително.

Лицето на Бо придоби застрашителен вид, а в очите му проблеснаха гневни пламъчета.

— Сериозни неприятности? Значи изхвърляте без причина едно младо момиче на улицата и сега имате наглостта да твърдите, че сте неин настойник и да ме заплашвате със закона!

— Всичко това са лъжи! — изкрещя Алистър. — Долни лъжи! Сарина си измисля, само за да остане тук с вас! А може би сте ѝ обърнали повече внимание от приетото за благоприлично? Нашепнали сте ѝ куп сладки приказки за това колко я обичате и сте завъртели главата ѝ с празни обещания. И сега глупачката е готова да плува с „благородния“ си капитан до края на света. — Погледът му се плъзна завистливо по мъжественото тяло на капитана и изсъска през зъби: — Сигурно вече ви е позволила да я яхнете като някой жребец!

Сарина почти заплака при тази обида, но Бо предприе по-радикални действия — сви ръка в юмрук и с все сила я стовари върху лицето на Алистър. Той се опита да приклепне, но не успя да избегне удара. Тежкият юмрук се заби в челюстта му. Алистър политна назад към Ръд, който не успя да го задържи. Треперещ от страх, той успя само да му помогне да се изправи на крака.

— Вие ме нападнахте! — изкрещя Алистър с ръка на челюстта. — Ще заповядам да ви арестуват!

Отново се опита да хване Сарина за ръка, но Бо се изпречи на пътя му, решен на всичко, за да я защити.

— Махай се от кораба ми, жалко нищожество, преди да съм те хванал за гушата! — изкрещя той.

— Ще направя така, че никога повече да не видиш Сарина Кендал — заплаши го Алистър като вдигна юмрук, готов да го стовари върху капитана.

Като хвърли уплашен поглед на застрашително приближаващите моряци, Ръд хвана умолително ръката на приятеля си.

— По-добре да си вървим! Стига вече! — замоли го адвокатът.

— Ще съжаляваш за това! — изсъска Алистър, докато се отправяше към подвижния мостик. — Ще доведе властите и ще наредя да те арестуват, че задяваш момичето. Още днес ще уредя да не можеш да напускаш проклетото пристанище, докато Сарина е на борда на тая гемия. Ако се опиташ да избягаш с нея, ще те окова във верига и ще те обвиня в отвличане. Ще прекараш остатъка от жалкия си живот в тъмница.

Бо пристъпи заплашително напред и Ръд задърпа приятеля си за ръката като го предупреди:

— Не го вбесявай повече! Човек не знае какво може да ни направи. По-добре да оставим нещата на властите.

Алистър не можеше да се успокои. Докато Ръд го дърпаше към кея, той продължаваше да сипе ругатни по адрес на капитана. Адвокатът едва успя да го натика в каретата, тъй като още не бе привършил с гневната си тирада. Ругатните му се чуваха, дори когато конете зачаткаха с копита по каменната улица.

За момент на кея настана пълна тишина. Излая куче, отнякъде изцвили кон, а един продавач започна да крещи цените на стоките си. На борда на „Дързост“ моряците постепенно се захванаха отново с работата си. Ала сега те тихо шушукаха помежду си, разменяха предположения и правеха облози за развоя на събитията.

— Ужасно съжалявам, Бо! — извини се Сарина, когато той пристъпи към нея и разпери ръце в недоумение защо Алистър желаше толкова много да я отведе със себе си. — Въобще не съм очаквала, че някой ще се интересува от мен. Още повече, когато ме изхвърлиха на улицата, без дори да им мигне окото. Най-добре е при сегашните обстоятелства веднага да се преместя на кораба на капитан Съливан, за да не ти създавам повече проблеми. Може би Муун ще се съгласи да дойде и да ми помогне с багажа.

— Няма да го позволя — отхвърли решително предложението й Бо.

— Н-няма да позволите какво, капитане? — заекна в недоумение Сарина. — Не разбирам! Ако не можете да отделите един човек от екипажа си, който да ме придружи, защо не позволите на Муун да ми помогне при пренасянето?

Капитанът скръсти замислено ръце, докато гледаше надолу.

— Защото, мис Кендал, ако се опитате да напуснете страната с „Мираж“, нямате никакви шансове. Алистър ще разбере къде сте и доколкото познавам капитан Съливан, той не би направил никакъв опит да се противопостави на властите.

— Тогава какво да правя? — Гъстите ѝ вежди се сбърчиха притеснено.

— Колко силно искаш да се прибереш в Каролина? — попита капитанът.

— Готова съм на всичко! — отсече твърдо Сарина.

Бо поклати замислено глава.

— Алистър притежава документ, който, ако е истински и го посочва за твой законен настойник, ще се окаже почти непреодолим проблем. А даже и да е фалшив, властите ще му дадат правата върху теб... поне докато докажат измамата.

— Казахте „почти“, капитане? — Сарина го погледна въпросително. — Готова съм да чуя всякакви предложения, стига да помогнат да се прибера у дома.

— Това, което ще ти кажа, може да не ти се хареса. Но не мога да измисля нищо по-добро, което да осуети незабавно всички планове на Алистър.

— Изплюйте камъчето, капитане — подкани го тя. — Слушам!

Бо продължи да я гледа безмълвно. В никакъв случай нямаше да позволи да се върне в къщата при Алистър Уинтроп.

Той продължаваше да я гледа втренчено и Сарина се почувства неловко. Можеше само да предположи, че каквото и да бе намислил, то е толкова странно, че дори е трудно да се обясни.

— Моля те, престани! — каза тя.

— Какво? — премигна сконфузено Бо.

Нежността в гласа му я накара да се изчерви от удоволствие. Тя извърна леко глава, за да прикрие чувството, което я беше обзело, и отвърна:

— Да ме гледаш така втренчено. Погледът ти ме пронизва, сякаш си някой хирург, който прави първата си дисекция върху някое опитно зайче.

Бо се сепна и се опита да вземе контрол над чувствата си.

— Ще направя всичко възможно да подобря обноските си, скъпа. Омайни думи, проронени от най-прекрасните устни на света!

Сарина започна да диша учестено, докато се опитваше да изглежда спокойна. Дори само езерносините му очи бяха достатъчни, за да я омаят, но думите му подействаха като сладък балсам и направо я опияниха.

Тя се изкашля леко и си наложи да бъде естествена и спокойна. Но дори тогава клепачите ѝ потрепваха несигурно, когато вдигна очи, за да погледне тези прекрасни сапфири, които я изпепеляваха с погледа си.

— Не ме измъчвайте напразно, господине — промълви тя задъхано. — Кажете ми какво сте намислил?

— Извини ме, Сарина! — Силните му рамене леко се повдигнаха. — Но идеята, която ми хрумна, наистина изисква малко време, за да обмисля последиците, до които може да доведе.

Като хапеше нервно долната си устна, Бо се обърна и се подпря на парапета, който опасваше палубата. В продължение на няколко минути той гледаше разсеяно към града, като мислеше как да постъпи, за да защити приятелството си с това прекрасно момиче.

Собственият му баща — Брандън Бърмингам — преди много години бе стоял на същото това пристанище и от палубата на своя кораб бе наблюдавал същия този град. Старият Бърмингам се бе сблъскал с всички изкушения, които може да срещне един капитан и които сега не подминаваха и сина му. С бащина загриженост Брандън нерядко споделяше собствения си опит, за да го предпази от всичко онова, с което щеше да се сблъска по широкия свят. Той поучаваше сина си не просто с думи, а с живи примери. Най-важното, старият Бърмингам му разкри истинското съдържание на понятията „дълг“ и „чест“.

Да бъдеш джентълмен не можеше просто да се наследи като някоя благородническа титла, беше му казал веднъж Брандън. Това е дълбоко нравствено и лично изживяване, което се възпитава още от ранно детство в мъжа. Така го учеше някога баща му и той смяташе да

възпита и собствения си син така. Състрадание, честност, достойнство, храброст бяха част от многото качества, които човек трябва да притежава, за да се нарече „джентълмен“. В това число влизаше и задължението на джентълмена да защитава семейството си от жестокостта на околните. Това се отнасяше и до приятелите, изпаднали в беда, както и до тези, които си нямаха никой на този свят. Наистина благородно задължение! И въпреки че семейството му не бе благородническо, Бо беше благородник по душа. И колкото и голяма да бе тежестта, която трябваше да поеме на плещите си, той щеше да го направи. Потисничеството над личността има много превъплъщения. Но безспорно най-страшното е физическият тормоз. Лицето на Бо потъмня, като си спомни състоянието, в което бе Сарина, когато я вдигна на ръце и я качи на кораба си. Капитанът не можеше да си представи да я остави отново в ръцете на Алистър Уинтроп, който нямаше да се спре пред нищо, за да я подчини на волята си. Но имаше и други форми на потисничество — клюки, сплетни и всякакви злостни клевети, които можеха да опетнят и най-чистото име за цял живот.

Алистър Уинтроп бе решен на всичко в отчаянието си. Бо не се съмняваше ни най-малко в това. Положително, докато имаше възможност да предявява претенции към Сарина, било то и измислени, той нямаше да позволи момичето да напусне Англия. Капитанът се сещаше само за един начин, чрез който може да обори пред всеки съд претенциите на Уинтроп за попечителство над момичето.

Сарина не можеше да понесе повече продължителното мълчание. Ако той си доставяше удоволствие да я измъчва садистично по този начин, то несъмнено го правеше отлично.

Накрая Бо скръсти ръце зад гърба си и се обърна към нея. Усмихна се леко.

— Изглежда нямаш избор, скъпа моя. Приятелчето ни Алистър не ни оставя много възможности, ако наистина искаш да се прибереш у дома.

— Искам!

— Тогава, мила, трябва да се оженим незабавно.

Сарина го погледна смаяно като не вярваше на ушите си.

— Моля!?

— Чу ме правилно. Това е единственото решение и за двама ни. При сегашния развой на нещата за Уинтроп няма да е никак трудно да убеди властите да те върнат при него. Аз съм чужденец и освен това доста от местните морски чиновници с удоволствие биха ми попречили да напусна пристанището. Да създадат проблеми на един янки ще им достави истинска наслада. А ако се опитам да изляза от пристанището с теб на борда, рискувам да арестуват кораба ми и да ме хвърлят в тъмница. Но като моя съпруга ти ще си изцяло под моя защита. И мога да те уверя, че едва ли ще се намери съдия, който да застане между мъж и жена, сключили законен брак.

Сякаш целият свят се преобърна. Мъжът пред нея бе толкова висок, че главата ѝ едва стигаше до рамото му, а брадичката му се украсяваше от най-чаровната трапчинка...

Тъй като не получи никакъв отговор, Бо я попита:

— Сарина, разбра ли какво ти казах?

— Разбира се — възкликна тя. — Каза, че искаш да се ожениш за мен.

Възможността да стане негова жена я изпълни с противоречиви емоции — изненада, страх и някакво приятно въодушевление.

— Е, всъщност това не значи точно което казах — поправи се внимателно Бо.

Въпреки огромното си желание да се люби с нея, той не искаше все още нищо, което щеше да го обвърже. Обичаше твърде много мореплаването. Но да продължи да кръстосва океаните, след като е поел отговорност към жена и дете, би означавало да ги оставя за дълго време сами и да бъде далеч, когато имат нужда от него. В никакъв случай нямаше да е честно спрямо тях. Всъщност краткото време между две плавания щеше да му е достатъчно единствено да зърне детето, с което е била бременна жена му последния път, когато е отплавал, и може би да успее да сътвори още някой наследник. Всичко това бе нещо обичайно за другите капитани и моряци, за да се съмнява, че с него ще е по-различно.

Така че Бо се опита да изясни нещата, за да не остане неразбран впоследствие:

— Веднага щом пристигнем в Чарлстън, ще анулираме сватбата и ще сме отново свободни да поемем собствения си път в живота. Така

ти ще се прибереш в дома си, а аз няма да загубя кораба и може би да попадна в затвора.

— Бо, няма нужда да правиш нещо толкова драстично — отвърна с достойнство Сарина.

Та той ясно ѝ бе казал, че не я желае наистина за своя жена. Просто кавалерски се опитваше да я избави от проблемите ѝ. Нищо повече! И тя наистина не бе взела думите му сериозно. Е, може би само за миг!

— Защо просто не отплаваш?

— Без теб? — Бо се учуди искрено на предложението ѝ. — Няма да го направя, Сарина! Това би означавало никога да не мога да си простя. Още повече, след като видях как се отнесе Алистър Уинтроп с теб. Приеми го, ако искаш, като услуга, която дължа на баща ти за това, че не ми позволи да тръгна по пътя на много от приятелите си, които се подиграваха на усилията му да направи от нас хора. Постоянните му посещения в дома ми помогнаха да залегна сериозно над книгите, вместо да се отдам на безсмислени и своенравни забавления. Никога няма да мога да се отплатя за всичко, което е направил той за мен.

Сарина го погледна, като си мислеше за онова високо и мъжествено момче с къдрави черни коси и езерносини очи, в което винаги е била влюбена. Спомни си времето, когато той внимателно я слагаше пред себе си на коня и я учеше да язди въпреки първоначалния ѝ страх, който постепенно изчезна. Спомни си и онзи следобед, когато си играеше в задния двор на бащиното училище и онези момчета, които след края на занятията дойдоха при нея и започнаха да я тормозят като я дърпат за плитките, замерят с камъчета и въобще правят всичко, за да я накарат да се чувства унижена. Бо беше чул виковете ѝ и дотърча бързо, за да разгони с юмруци нахалниците. Това му костваше строго мъмрене и допълнително домашно от баща ѝ, който, след като чу от нея какво се е случило, отиде лично в къщата на Бо в Хартхевън, за да му се извини и благодари за това, че е защитил дъщеря му.

Сега някогашното момче чакаше отговора ѝ и недоумяваше за причината на унеса, в който бе изпаднала. Нямаше представа за каква част от жените припадат, след като получат предложение за брак, но такива и без това никога не го бяха привличали.

— Хайде, Сарина, не те карам да ми се кълнеш във вярност или... — подкани я той.

— Напротив, точно това правиш — отбеляза не без основание тя. Бо изглеждаше напълно объркан.

— И така да е, но това е само временно положение. Веднага щом се върнем у дома, ще анулираме брака и всичко ще свърши.

Всичко звучеше толкова просто и някак си противно. Брак на книга, последван от бърз развод. Чиста формалност! Начин да се измъкнат от сегашното положение! Нищо повече! Съвсем нищо!

Но тя знаеше, че нещата не са така прости, поне що се отнася до нея. Да има Бо Бърмингам за съпруг беше нейна детска мечта. Странно колко дълготрайно се оказа това желание. Продължаваше да го изпитва и сега.

Сарина погледна очите му, които изглеждаха по-сини от небето над нея. Това беше момчето, което помнеше отпреди толкова години, и все пак изглеждаше някак по-различно. Пред нея стоеше истински мъж, който предлагаше да ѝ даде името си, за да я защити, когато имаше най-голяма нужда от това. Дори само присъствието му до нея я караше да се чувства в безопасност. Но в същото време в нея се надигна някакво неприятно подозрение, което почти я уплаши. Ами ако се влюби още по-силно в своя принц, какво ще стане с разбитото ѝ сърце, след като бракът им бъде разтрогнат? Ще може ли да понесе голямата мъка и самотата след раздялата? Дали той въобще ще се интересува от нея, след като всеки от тях поеме по своя път?

Бо не успя да открие никакъв знак по лицето ѝ, който да му покаже, че е съгласна с плана му. Всъщност тя изглеждаше много по-притеснена от всичко онова, до което може да доведе евентуалният им брак. Помисли си, че момичето се страхува от възможността да спи с него в една каюта поради липсата на други свободни на кораба. Да не се люби с нея бе нещо, за което трудно можеше да обещае, че няма да се случи никога. Твърде смело дори и за него. Три месеца въздържание с нея на борда можеше да се окаже цяла вечност. Не беше ни най-малко монах, нито пък чак толкова голям джентълмен, за да се нагърби с нещо толкова неизпълнимо. Мъжките му желания бяха твърде големи дори и сега. Каква полза имаше да обещава щедро нещо, което по-късно няма да може да изпълни? Начинът, по който се чувстваше сега,

правеше това „по-късно“ да изглежда толкова скоро. И все пак успя да промълви:

— Засега приеми всичко като най-обикновено... нека кажем... неангажиращо споразумение. И аз ти обещавам да не те насилвам да правиш каквото и да е, ако сама не го желаеш.

Сарина затвори очи като се опитваше да осмисли какво точно ѝ казваше Бо. Не обещаваше непременно да не я докосва... или обещаваше? Какво имаше предвид, когато казваше „неангажиращо споразумение“?

— И така, приемаш ли предложението ми? — настоя той.

Сарина въздъхна и промълви едва чуто:

— Изглежда, че това е единствената възможност да се измъкна от Алистър.

Той не се съмняваше, че всеки евентуален кандидат, който би поискал ръката ѝ за в бъдеще, нямаше никак лесно да приеме сегашното ѝ решение и едва ли щеше да го разбере. Тъй като двамата щяха да прекарат заедно най-малко три месеца по време на дългия път към дома, то всеки ерген щеше да си зададе логичния въпрос какво са правила по време на фиктивния си брак. И наистина, никой не можеше да каже колко щяха да се задълбочат взаимоотношенията им. Но когато си припомни, че след завръщането им в Каролина ще трябва да разтрогне брака, започна да го измъчва някакво неприятно раздражение. Не можеше да си представи, че ще трябва да се откаже от жената, която караше дъха му да спира всеки път, когато я зърне. Той я желаше както никоя друга преди, но в същото време не искаше да се прикове чрез веригите на брака завинаги към сушата.

— Виждам, че се колебаеш... — започна той.

Сарина го прекъсна като леко махна с ръка.

— Ако нямаш нищо против, Бо, предпочитам да не обсъждаме повече този въпрос. Аз направих избора си и сега единственото, за което те моля, е да ускориш нещата.

— Ще подготвя всичко — увери я Бо като я хвана под ръка и се обърна към палубата. — Вярвам, че най-късно следобед сватбата ни ще е вече факт.

Бо я съпроводи до каютата си, след което изпрати при нея Били, като му заръча да ѝ помогне с каквото може. Уведоми момчето за плановете им и то бе наистина шокирано. Не можеше да погледне

Сарина, без да се изчерви. Моряците на борда знаеха за нежеланието на капитана си да се обвързва с брак. Решението му да се откаже от ергенската свобода бе изненада за всички. И въпреки че Били не беше виждал по-красиво създаване от Сарина, наистина се смая от бързината, с която се развиваха събитията.

— Капитанът каза, че... вие двамата... — втренчи се в нея той, а езикът му като че ли се върза на фльонга при неуспешния опит да завърже разговор.

— Какво каза капитанът?

Момчето махна ръка в знак на извинение, но като видя, че Сарина все още очаква отговора му, допълни:

— Забравих, мис.

— Всичко е наред, Били — успокои го тя. — Точно сега и аз не мога да си събера мислите.

Фактът, че трябва да успокоява някой друг ѝ подейства добре. Все пак, помисли си, това, което ѝ предстоеше не беше толкова лошо. Брак с човека, когото винаги е боготворяла? Наистина какво лошо имаше в това?

Годините, прекарани в Англия, наистина бяха направили от детските ѝ мечти да стане съпруга на Бо просто момичешки фантазии, които изглеждаха неосъществими. Оттогава тя започна да си мисли за брака просто като за едно приятно и интересно изживяване. Знаеше, че все някой ден ще се омъжи и очакваше този момент с трепетно нетърпение. Ала не предполагаше, че този ден ще дойде толкова скоро. В последно време заниманията ѝ, свързани с рисуването, запълваха голяма част от времето и изместваха фантазиите ѝ за незнайния красив принц, който ще спечели нейното сърце.

Сега вече „принцът“ не беше „незнаен“, но и бракът им нямаше да е такъв, какъвто ѝ го описваше Лидия, след като Сарина стана млада дама. По-скоро това бе една услуга от страна на Бо. Услуга, каквато би направил всеки нежен и благороден рицар — герой на новелите на Чосър — за да помогне на дама, изпаднала в беда.

Представата за Бо, който, облечен в сребристи доспехи, яхнал бял жребец, се опитва да я спаси беше прекрасна, но нелепа. Той никога нямаше да замени удобната риза и елегантно скроените панталони с някаква рицарска броня. Яздеше великолепно, но никога нямаше да се качи на кон с гръб, покрит с лъскаво наметало, от което

висят шарени ресни. Но, ако поне се наведеше и целунеше галантно ръката ѝ, то сигурно щеше да ѝ хареса...

„О, да“, помисли си с въздишка тя. Това би било едно прекрасно начало. Изсмя се несъзнателно при тази мисъл, но осъзна, че не е сама в стаята и се опита да се успокои. Били Тод беше още в каютата и подреждаше дрехите на капитана.

— Мис? — обърна се към нея Били. — Добре ли сте?

Сарина му се усмихна дружелюбно като се опитваше да изглежда естествено.

— Извини ме, Били. Понякога въображението ми се развихря прекалено.

Момчето се изчерви още повече, тъй като заключи, че Сарина си мисли за предстоящата нощ, когато тя и капитанът ще останат насаме в каютата.

— В ден като днешния, мис, това е напълно разбираемо — увери я той.

Само час след като Били взе дрехите на капитана и я остави сама, девойката отново бе обезпокоена. Този път на вратата на каютата стоеше Стивън Оукс. Когато тя го покани вътре, той изглеждаше не помалко смутен от Били. За момент се сконфузи, но постепенно успя да се овладее.

— Предполагам, че е вярно това, което се говори — предположи тихо той. — Понякога нещата стават толкова бързо. Но когато си кръстосвал моретата надлъж и нашир, виждаш какво ли не.

— Толкова невероятна ли ви се струва сватбата ни, мистър Оукс? — попита Сарина като се опитваше да прикрие раздражението си. Нямахше нужда да ѝ се напомня колко странно и прибързано изглежда на екипажа неочакваното им решение да се оженят. Все пак какво толкова имаше, ако един мъж и една жена решат да се съберат? — Хора се женят всеки ден — допълни тя.

— Права сте, мис, но не и нашият капитан. Наистина никога не съм предполагал, че той ще се обвърже за която и да е жена чрез брак... — помощник-капитанът се сепна, осъзнал, че е казал твърде много. — Извинете, мис! Не исках да кажа... няма нищо лошо в това да се омъжите за капитана. Всъщност това е прекрасна идея! Идеалното разрешение!

— Разрешение? — повдигна изпитателно вежди Сарина. — Да не би да искате да кажете, че знаете...

Оукс повдигна рамене.

— Искам да кажа само — екипажът бе сигурен, че капитанът няма да позволи на онова нищожество Уинтроп да ви вземе. Не се съмнявахме нито за миг, че мистър Бърмингам ще успее да ви защити. Просто не знаехме как точно ще го направи. Дори започнахме да правим облози — ухили се Оукс. — Разбира се, повечето от момчетата залагаха, че нещата ще вземат по-драматичен обрат. Може би няколко изстрела и бягство в открито море!

Сарина го погледна смаяно.

— Нима смятахте, че капитанът ще се опита да бяга и да води престрелки, сякаш... сякаш сте банда пирати... само заради мен?

Оукс повдигна рамене.

— Е, винаги има различни мнения и предложения. Ето например миналата година в Барселона... — Оукс разбра, че се отплесва и бързо смени темата. — Разбирате ли, мис, просто аз познавам капитана си така, както никой друг от екипажа. Той не би сторил нищо, което може да ви изложи на опасност. Така че наистина нямаше голям избор. Освен това обича да прави неочаквани неща. — Оукс потупа несъзнателно кесията, която висеше на колана му. — Поне това беше неочаквано за голяма част от екипажа.

Сарина погледна помощник-капитана намръщено.

— Нима искате да кажете, мистър Оукс, че сте очаквали този развой на събитията между мен и мистър Бърмингам?

— Да, мис — погледна я някак глупаво Оукс.

— Е, тогава изглежда сте спечелили облога — подметна Сарина възможно най-любезно. Дори сама се учуди колко спокоен е гласът ѝ. — А сега, ако не възразявате, бих желала да остана сама, за да се приготвя за сватбата си.

Оукс забеляза раздразнението ѝ.

— Простете ми, мис. Понякога говоря повече, отколкото трябва.

— Странно е, че доста хора имат същия проблем — отвърна със съжаление тя. — Както и да е, ще ме извините ли...

Помощник-капитанът започна нервно да мачка шапката си.

— Всъщност затова и дойдох, мис. Време е!

— Вече? — възкликна объркано тя.

Оукс кимна утвърдително.

— Да, мис. Мистър Бърмингам познава някакъв пастор тук, който му дължи услуга. Така че ще дойде на кораба, веднага щом го повика. Чакат ви на палубата.

Сарина се обърка. Нещата станаха толкова бързо, че се съмняваше дали психически е подготвена за сватбата.

— Сигурно има формалности и други подробности, които трябва да се уредят най-напред...

— Ще трябва да попитате капитана за това. Сега, ако не възразявате, трябва да ви придружа до палубата.

Сарина неохотно го последва. Повтаряше си, че трябва да приеме нещата спокойно, защото всичко беше просто един фарс. Фарс и нищо повече! Истинската трудност щеше да дойде по-късно — когато ще трябва да се подпише под документите за разтрогване на брака. Как щеше да преживее раздялата тогава?

Товаренето беше спряло и целият екипаж стоеше на палубата. Повечето от моряците се тълпяха долу. Други се бяха покачили на мачтите, за да виждат по-добре. Всички притаиха дъх, когато тя се появи. Погледите им не можеха да се откъснат от нея, докато се качваше на горната палуба. Тя се взря в мъжествената осанка на човека, който щеше да стане неин съпруг. Бе тъй захласната, че не обърна почти никакво внимание на дребния пастор, който стоеше до него.

Бо беше официално облечен в тъмносив фрак, високо закопчана жилетка, бяла риза и вратовръзка, която подхождаше на още потъмносивия му панталон. Щом го съзря, сърцето й заби лудо. В това облекло капитанът бе просто неотразим. Като го гледаше, й се искаше да я бяха предупредили по-отрано за ритуала, за да успее също да се облече подобаващо за случая. Единственото, което сега можеше да направи, бе да приглади с ръка косата си.

Бо се усмихна, хвана я за ръка и я притегли към себе си. Неудобството, което първоначално почувства Сарина, постепенно се изпари. Струваше й се, че пролетта отново е разцъфнала. Бъдещият й съпруг я обхвана с ръка през кръста и я целуна нежно по косата.

— Никога не съм виждал по-красива булка от теб, скъпа!

Сарина се подпря с ръка на гърдите му, тъй като той я бе притиснал твърде плътно до себе си, като се има предвид, че ритуалът

трябваше да е само формален. И ако Бо не предполагаше как ѝ действат ласкателните му думи и одобрителни погледи, то тя несъмнено знаеше. Знаеше защо сърцето ѝ бие лудо в гърдите под стегнатия ѝ корсет.

— Ще позволите ли да върна комплимента на младоженеца? — прошепна Сарина като се надяваше, че Бо няма да долови трепета в гласа ѝ. — Изглеждате великолепно. Само се притеснявам, че нямах достатъчно време, за да се приготвя подобаващо за случая.

— Притесненията ти са неоснователни, скъпа — докосна отново с устни косата ѝ той. Приятният аромат, който погали обонянието му, го накара да осъзнае, че тя е не само красива, но и неустойимо женствена в излъчването си. Капитанът не правеше подобни комплименти на жени, но в случая не успя да се сдържи. — Ухаеш прекрасно!

В момента за Сарина нямаше никакво значение, че се чувства на седмото небе от близкото присъствие на Бо. Бузите ѝ пламтяха. Можеше само да предположи, че изисканата му външност бе само за пред пастора или може би просто желаше да достави удоволствие на екипажа си. Тя чуваше окуражителните им възгласи, закачките им и безспирните им шушукания. Това обаче не я засягаше много. Единственото, което имаше значение, бе приятното усещане на прегръдката му. Прегръдка желана и очаквана толкова отдавна!

Слаб мъж на средна възраст с посивяла коса и топли кафяви очи пристъпи напред. Захабените му и изцапани ръце подсказаха на Сарина, че човекът е обработвал земята си, когато са го повикали. И въпреки че бе положил усилия да се измие, по напуканите му ръце и под ноктите му все още имаше следи от кал. Орфаното му сако — наполовина разкопчано, вратовръзката — изкривена на една страна и зачервените му от погълнатото уиски бузи говореха, че едва свързва двата края. Ала въпреки бедното му и прокъсано облекло Сарина разбра, че това е един тих и добродушен човечец, готов да се притече винаги на помощ.

— Вие сте мис Кендал? — попита той с топла усмивка.

— Да, господине.

— И желаете да встъпите в брак с този мъж по собствена воля и без каквото и да е принуждение?

Въпросът беше неочакван и тя погледна към Бо изненадано. Той стисна ръката ѝ, сякаш искаше да ѝ вдъхне кураж.

— Мистър Кармайкъл няма да изисква много формалности, скъпа, но задава този въпрос за свое собствено успокоение, тъй като иска да е сигурен, че встъпваме в брак по собствено желание. И така по собствено желание ли встъпваш в брак с мен, Сарина?

— Напълно, господине — обърна се тя към пастора с тих глас.

Топлата ръка на Бо ѝ вдъхваше кураж и я караше да се чувства сигурна и уверена в себе си. Тя мушна пръсти между неговите и стисна ръката му.

— Скъпи влюбени, събрали сме се тук с подкрепата на Всевишния да свържем този мъж и тази жена в свещен съюз...

5

— Вземам те, Сарина Кеңдал, за своя законна съпруга... — промълви Бо като я гледаше в очите.

Тези тихи слова накараха цялото същество на момичето да потрепери. Никога досега не бе чувала нещо, което да я развълнува така, както думите, с които Бо ѝ се кълнеше във вярност и любов, докато смъртта ги раздели. Искрено желаше тези нежни слова наистина да означаваха нещо за него и тайно се надяваше, че не ги казва само защото е необходимо. Очите ѝ се насълзиха, когато на свой ред трябва да му се закълне във вярност, и тя сведе поглед към здравата мъжка ръка, която държеше нейната.

— Взимам те, Борегар Бърмингам, за свой законен съпруг...

— Къде са пръстените? — попита след малко пасторът.

Сарина притаи притеснено дъх. Беше забравила тази малка подробност и се опасяваше, че Бо също не е помислил за това. Очакваше да чуе някакво извинение от негова страна и остана безкрайно учудена, когато той пое треперещата ѝ ръка и постави нежен златен пръстен на пръста ѝ. След това Сарина бавно повтори след пастора:

— С този пръстен се свързвам в законен брак...

Ритуалът завърши с думите:

— Обявявам ви за съпруг и съпруга.

Пасторът кимна на Бо.

— Може да целунете булката.

Екипажът закрепця окуражително:

— Хайде, капитане! Целуни я! Покажи ни как се прави!

Сарина се изчерви, беше готова да извърне глава. Смая се още повече, когато Бо обгърна кръста ѝ с ръка, притегли я плътно до себе си и се обърна към екипажа. В следващия миг вдигна високо другата си ръка, за да накара момчетата да замълчат.

— Добре, сладурчета — подвикна им той с усмивка. — Ако искате демонстрация, ще я имате. Но внимавайте добре! Повече няма

да ви показвам! Само една целувка!

Екипажът избухна в ръкопляскания, докато Бо обгръщаше смаяната Сарина. Тя се почувства твърде неловко и не знаеше какво да прави със собствените си ръце. Най-накрая обгърна с тях врата му и го погледна в очите. По лицето му заигра дяволита усмивка. В един момент булката си помисли, че вижда малко пакостливо духче, седнало на рамото му, но всичко това изчезна, когато Бо се наведе към лицето ѝ и тя усети топлия му дъх.

— Ще трябва да ви целуна, мадам — прошепна той. — Момчетата ми ще бъдат горчиво разочаровани, ако не го сторя незабавно.

Устните му се долепиха до нейните в топла целувка, която пробуди някакво странно усещане в тялото ѝ. Опиянението сякаш подкоси краката ѝ и тя отпусна глава, а сърцето ѝ заби лудо. Усети как Бо я навежда назад, обхванал кръста ѝ със здравата си мъжка ръка. Това несъмнено позволяваше на моряците да се насладят на цялата гледка. Бо продължи да я целува страстно, езикът му проникваше в устата ѝ и тя усети странни тръпки. Никога не бе предполагала, че една целувка може да причини такова сладостно чувство. Не ѝ оставаше нищо друго, освен просто да се отпусне в ръцете му и да му позволи да достигне навсякъде. Не можеше да прецени дали това е правилният начин да се целува с един мъж, тъй като никога не го бе правила преди. Съмняваше се все пак, че е нужна толкова страст само за да се достави удоволствие на екипажа. Ала като взе предвид споразумението, което имаха, сметна, че е най-добре да се наслади на мига, защото тази целувка може би никога вече нямаше да се повтори. Щеше да ѝ остане сладкият спомен и вкусът на устните му.

Без да съзнава, Сарина обгърна още по-здро врата му, а моряците избухнаха в бурни аплодисменти и несдържани подсвирквания. Тихото покашляне на пастора остана нечуто. Само Сарина се сепна и се върна към действителността. Тя постави ръце на раменете на Бо, отблъсна го лекичко от лицето си и промълви:

— Бо, моля те...

Той се изправи и погледна към екипажа си. Сарина се прилепи плътно до него и усети, че цялото ѝ лице пламти. Наоколо настана истинска буря от подсвирквания, одобрителни възгласи и гръмки

ръкопляскания. Капитанът се усмихна широко на моряците, а като видя примера му, Сарина леко се поклони.

Той вдигна отново ръка и поиска малко тишина.

— Добре, влюбчиви морски вълци, получихте си представлението. Защо не донесете няколко бъчви с вино, за да полеем случая!

Предложението бе последвано от бурни викове и Сарина трябваше да си запуши ушите, за да издържи на силната врява. Не чуваше бурния смях на Бо, но го усети. Скоро няколко от моряците донесоха бъчонка с ром. Бързо пробиха дупка и поставиха канелка, откъдето започнаха да пълнят чаши и да ги раздават на другите.

Мистър Кармайкъл прочете на глас документите, които двамата трябваше да подпишат, и зачака да му обърнат внимание. Бо пръв забеляза усмивката му и хванал младата си булка под ръка се доближи до малката масичка. Пасторът потопи перото в мастило и го подаде на капитана.

— Капитане, ако обичате, подпишете на последния ред — посочи той към двата идентични документа пред себе си. — Сметнах, че ще е най-добре да оформим книгата в два екземпляра. Единият ще остане в архивите на църквата тук, а другият можете да вземете с вас, в случай че трябва да потвърдите законността на брака в родината ви.

— Разбира се — съгласи се Бо, докато поставяше красивия си подпис под документите.

— А сега вие, мисис Бърмингам — подкани я пасторът.

Мисис Бърмингам!

Сарина потрепери. Изведнъж осъзна значимостта на станалото току-що.

Бо ѝ подаде перото, но бързо го хвана отново, тъй като жена му не успя да го задържи в треперещите си ръце. Подаде ѝ го отново като този път обхвана ръката ѝ със своята. Бялото ѝ като платно лице го накара да помисли, че Сарина всеки момент може да припадне. Той я подкрепи нежно с ръка и се опита да я успокои:

— Само още малко, скъпа!

Малката маса се завъртя пред очите ѝ и Сарина извърна поглед настрана. За момент ѝ се прииска да се отпусне в силните ръце, които грижовно я подкрепяха. Бо я задържа мълчаливо. Постепенно световъртежът намаля и тя пое дълбоко въздух, за да се съвземе. След

това се зае да положи новото си име под документите. Стори ѝ се някак странно на белия лист, но не можа да установи причината.

Мистър Кармайкъл сложи и своето име на листата и ги подпечата с печата на енорията, за да потвърди автентичността им. След това спокойно изчака мастилото да изсъхне и подаде единия екземпляр на Бо.

— Това е за вас, капитане.

Мистър Оукс се бе доближил, но остана на почтително разстояние, докато капитанът не го погледна и не го подкани да се присъедини към тях. Без да пророни и дума, помощникът подаде две тежки кесии. Бо на свой ред ги връчи на пастора и обясни:

— Това е за сиропиталището, отче.

Очите на пастора се просълзиха и той с благодарност погледна усмихнатия капитан. На няколко пъти отвори уста разтреперан, за да благодари, но не успя да пророни и дума. Накрая се поклони дълбоко. Бо кротко постави ръка на рамото му и го придружи до подвижния мостик. Двамата се разделиха след продължително ръкостискане, пожелаха си всичко хубаво и Бо се завърна при невястата си.

Сълзите в нейните очи го изумиха и той леко се намръщи.

— Толкова скоро и вече съжеляваш?

— Не, капитане — поклати отрицателно глава тя, — просто съм дълбоко впечатлена от това, което направихте за мистър Кармайкъл.

Бо махна с ръка, сякаш искаше да каже, че щедростта му е нещо нормално.

— Едва ли ще помогне много на бедния човек. Заедно със съпругата си той се е нагърбил с нелеката задача да осигури дом за сираците от града — поне за онези, които може да открие. В много отношения прилича на баща ти. Имам предвид загрижеността му за децата и тяхното бъдеще. Мистър Кармайкъл работи неуморно, за да им осигури прехрана и да внесе малко радост в тъжната им съдба.

Оукс се приближи отново, подаде на Бо чаша ром и се усмихна, след като капитанът отпи голяма глътка от питието.

— Честито, капитане! Наистина рядко се срещат толкова красиви жени като съпругата ви! Завиждам ви!

„По-скоро трябва да ме съжеляваш“, помисли си Бо. Не всеки се хвърляше с главата напред в огъня, а той направи точно това, за да спаси стар приятел. Фактът, че този приятел бе всъщност прекрасна

жена, която той неустойимо желаше, правеше нещата още по-трудни. Но поне сега, когато тя беше вече негова съпруга, никой не можеше да го упрекне, че се е възползвал от непорочна девица.

В този момент се появи и Били Тод, който съобщи:

— Мосю Моне пригответи яденето и сега то ви очаква в каютата.

— Благодаря ти, Били. — Бо погледна съпругата си. — Желаш ли да вечеряме, скъпа?

Сарина изведнъж осъзна, че е страшно гладна и кимна утвърдително.

Лека усмивка заигра по лицето на капитана и той се обърна към помощника си.

— Ще ме заместите ли, мистър Оукс? Ако ви потрябвам, ще вечерям в каютата с жена си.

— Тъй вярно, капитане — кимна утвърдително Оукс.

Сарина се обърна, за да се отпрати към долната палуба, но Бо я хвана и я вдигна на ръце.

— Какво правиш? — учудено възкликна тя.

— Нося булката си до каютата — отвърна с усмивка Бо, а екипажът избухна в нови бурни аплодисменти. — Момчетата ми го очакваха — допълни той.

— Надявам се, че не очакват твърде много — подметна Сарина с усмивка и обгърна врата му с ръце.

Каза го не защото наистина имаше нещо против, а защото ѝ доставяше удоволствие да го дразни.

Докато слизаха надолу по стълбите, Сарина усети пронизателния му поглед, който внимателно изучаваше лицето ѝ. Накрая той се осмели да каже това, което мислеше:

— В такъв случай предполагам, че целувката ми не ти е харесала?

В очите му заигра отново дяволитите пламъчета, които се появяваха от време на време, докато задаваше предизвикателните си въпроси.

— Беше прекрасно, господине. Никога преди това не ме бяха целували така.

— А въобще целували ли са те преди? — попита сухо Бо.

— Ако отговоря на въпроса ви, сър, ще издам нещо, което не би трябвало и не бих искала да издавам.

След като стигнаха каютата, Бо повдигна резето, отвори вратата като я бутна с рамо и въведе Сарина вътре.

— И какво може да остане несподелено между един мъж и една жена, скъпа? Съпрузите обикновено споделят и най-интимните си преживявания.

— Значи възнамеряваш да бъдем интимни?

Бо затръшна вратата зад себе си с крак, докато продължаваше да държи булката си на ръце. Изпитваше непреодолимото желание да я целуне отново така както на палубата, въпреки че въпросът ѝ го подразни. Знаеше, че тя влага в думата съвсем различно значение. „Интимни приятели“ определено не означаваше да бъдеш „интимен“ с някого, но Бо на свой ред попита:

— Ти би ли искала да бъдем интимни?

Сарина веднага разбра какво има предвид той, а изпитателният му поглед я накара да се изчерви. Въпреки това успя да запази самообладание и отвърна на въпроса му с въпрос:

— А вие искате ли да останете женен за мен, господине?

Бо не беше сигурен как да отговори искрено на това, без да развали красивия момент. За нейно успокоение все пак се престори, че обмисля въпроса.

— Всичко зависи от това дали ще си допаднем интимно.

Сарина кимна с разбиране. Той определено искаше да бъдат интимни, но не желаше да се обвърже с нея за цял живот.

— Вярвам, капитане, че по време на продължителното ни пътуване ще успеем да установим доколко си подходяме и без да стигаме до физически контакт. А ако смятате да ми правите предложения от подобен род, трябва да знаете, че аз няма да ги приема, ако не желаете да се обвържете с мен завинаги.

— Знаех си, че ще го кажеш — промълви Бо.

— Разочарован ли сте, капитане? — попита тя с престорена загриженост.

— Ах, ти, малка хитруша — подметна вместо отговор той, след което я пусна внимателно на земята.

Въпреки дрехите усещането за допир между телата им събуди силно желание у Бо и той с мъка си помисли как ще успее да се въздържа през време на дългото пътуване. Ала имаше и още нещо. Само преди миг у него се събуди неудържим копнеж да я целуне, който

не изчезваше и сега. Искаше с цялото си същество да почувства нежните ѝ топли устни и да слее с тях своите в една целувка, в която да излее цялата си съпружеска страст. Тази мисъл му се стори някак странна за принципите, което си беше изградил. Дори и в най-бурните любовни мигове той не целуваше уличиците, с които се забавляваше, и желанието да целуне това момиче бе ново и непознато за него. Пачаврите не се нуждаят от целувки, казваше си той и смяташе за твърде лично да дели устата си с тях. И въпреки множеството похождения, типични за всеки моряк и заклет ерген, той никога не нарушаваше този принцип, с колкото и жени да бе делил легло досега.

Изведнъж се почувства като омагьосан, който изгаря в дяволска страст по устните и тялото на една жена. И колкото и странно да му се виждаше това чувство, то бе искрено. Копнееше за нея и за нейните целувки и не можеше да го отрече.

Като я хвана за ръка, той нежно я отблъсна от себе си и се извърна към умивалника. Докато си миеше ръцете, нервно изсумтя през рамо:

— Сватбеното угощение ни очаква, мадам. И ако не побързаме, ще трябва да го ядем студено.

Сарина махна шала си и изчака стеснително, докато Бо свали сакото и жилетката си и остана по риза и панталон. Той захвърли вратовръзката на една страна и разкопча до половина ризата си, докато приближаваше масата. Без да я поглежда издърпа стола, за да ѝ помогне да седне, като се опитваше да прогони похотливите мисли от главата си. Всеки път, когато я погледнеше, изпитваше непреодолимо желание да я притежава. Целувката на палубата разпали огъня на страстта в него и не му позволяваше да контролира чувствата си.

Бо седна на стола, отвори бутилка с вино и наля две чаши, а Сарина се зае със задълженията си на съпруга и сервира яденето в чиниите. Известно време двамата ядоха мълчаливо, всеки вгълбен в собствените си мисли. Да придружи Бо като съпруга в леглото щеше да е кулминацията на нейната мечта, но Сарина съзнаваше, че не може да поеме такъв риск. Мисълта, че може да забременее и след това да бъде отхвърлена като непотребна вещ, не ѝ позволяваше да го направи.

Бо на свой ред ни най-малко не се съмняваше в необходимостта да се обвърже със Сарина чрез мъжката си клетва, ако желае да отнеме девствеността ѝ. Ала тя се бе върнала в живота му само преди няколко

дни. Как би могъл след толкова кратко време прекарано заедно, да ѝ се врене за цял живот? Нуждаеше се от време, за да я опознае! Както и тя него! Ако приемеше условията ѝ, трябваше да се сбогува завинаги с плаването, а това въобще не му бе по вкуса.

Сарина искаше да научи какво става в Чарлстън. Бо не се бе прибирал у дома от няколко месеца, все пак това бе нищо в сравнение с нейното петгодишно отсъствие.

— Помниш ли мистър Доунс? Идваше в училище и се оплакваше, че момчетата яздят през градината му след часовете. Дали е още жив?

— Разбира се. Сега собствените му внуци яздят в градината му — засмя се Бо. — И той, разбира се, ги търпи много повече, отколкото навремето нас.

— Винаги съм го имала за свадлив дядка, но сега се съмнявам в правотата си. Впрочем сигурно и аз самата щях да съм не по-малко ядосана, ако някой съсипва труда ми. Бих искала да видя мистър Доунс, защото с него са свързани много от спомените ми за дома и бащиното училище.

— Може да се разходим дотам, когато се приберем в Чарлстън — предложи Бо.

Лека усмивка заигра по лицето на Сарина.

— Ще бъде страхотно, Бо. Имам толкова хубави спомени с теб, когато бяхме деца... Тоест, когато аз бях дете, а ти — с осем години по-голям от мен юноша.

— Сигурно съседите ти няма да могат да те познаят, когато се върнеш. Все още те смятат за онова малко момиченце с големи хубави очи и дълги руси плитки.

— О, Бо, моля те, не ми напомняй колко ужасно изглеждах тогава — разсмя се тя.

— Грешите, мадам, ако наистина мислите това, което казвате. Толкова красива жена като вас не може да е изглеждала ужасно.

— Моля те! — изсмя се отново тя. — Ласкаеш ме.

Бо напълни отново чашата ѝ и през смях отвърна:

— Значи смяташ, че те лъжа?

— Бо, знам, че не си лъжец. Прекрасно си спомням всеки път, когато си признавал истината пред баща ми, дори ако за това той трябваше да те накаже. Вярвам, че честността ти се е съхранила през

годините. Татко просто се страхуваше, че някой път ще се убиеш с лудата си езда. И ако не си беше научил добре уроците, той използваше случая, за да те задържи след часовете, само и само да не яздиш.

— В крайна сметка баща ми трябваше да застреля стария Сони, след като горкото животно съвсем ослепя. Сигурно всички онези трънаци, през които го карах да минава го погубиха. Понякога нарочно минаваше през най-бодливите, само и само да ме откаже да го яздя.

— Като те слушам сега, разбирам, че баща ми е бил прав да се притеснява за теб.

— Така е! Но аз бях решен на всичко, за да опитомя този див жребец. В усилията си едва не се убих.

— Радвам се, че не успя!

Свежата ѝ усмивка и топлият ѝ поглед бяха всичко, за което един мъж можеше да мечтае. Как можеше да я признае за своя съпруга и след това да се откаже от нея?

След като приключиха с храната, Бо взе всекидневните си панталони, с които работеше. Докато разкопчаваше официалните, той предложи на Сарина:

— Ако имаш някакви притеснения относно мъж, който се преобува, можеш да се обърнеш, защото трябва да отида на палубата, а не бих желал да ходя в някоя друга каюта всеки път, когато си сменям панталона. Освен това, момчетата ми ще го сметнат за твърде необичайно, тъй като вече сме женени.

Сарина се обърна с гръб.

— Сърдит си ми, защото отказах на предложението ти за интимна близост? Или просто е типично за теб да гълчиш жената, за която току-що си се оженил.

Бо се изсмя. Не бе в най-добро настроение, защото вече беше разбрал, че когато е в близост до жена си, у него се събуждаха всички мъжки страсти. И след като се убеди в неотстъпчивостта ѝ, вече не виждаше причина да е толкова любезен с нея.

— Ако ще бъдеш моя съпруга, пък макар и за няколко седмици, то, скъпа, ще ти се наложи да свикнеш с държанието ми. Ние, моряците, сме свикнали да казваме винаги това, което ни е на езика, без да се съобразяваме, че някоя дама може да ни чуе.

— Значи възнамеряваш да ме запознаеш с моряшката си същност, така ли?

Докато очакваше реакцията на заядливото си подмятане, Сарина нервно хапеше долната си устна. Толкова пъти го бе предизвиквала като дете. Как можеше да не го стори и сега!

Бо бавно се обърна към жена си като не се опитваше да прикрие възбудената си мъжественост, докато си сваляше ризата и панталона. Разбира се, тя нямаше ни най-малка представа какви усилия му коства да се бори с мъжките си инстинкти. Не смяташе, че ако ѝ каже причината за сегашното си раздразнение, с нещо ще промени нещата, но все пак реши да не крие.

— Това, с което бих искал да те запозная, е нещо много по-приятно. Но тъй като ти не желаеш, то разбираемо е да съм малко нервен, когато си около мен. Никой мъж не би могъл да погледне красива жена като теб, без да си я представи гола в обятията си. Колкото до мен, това важи с още по-голяма сила. Желая те още от мига, в който те видях първата нощ в каютата си.

— Искаш да кажеш, когато ме изкъпа? — поправи го тя.

Бо се сепна. Сарина гледаше безцелно в стената, но той разбра, че се наслаждава на моментното му объркване.

— Как, по дяволите, си разбрала?

— Открих дълъг косъм на коритото ти, който без съмнение беше от моята коса.

Бо закопча панталона си и се приближи.

— Трябваше да направя нещо, Сарина. Беше премръзнала и не можех да позволя да умреш от студ. Повярвай ми, знам какво може да направи студът с човек. А ти беше направо вкочанясала и аз се опасявах, че няма да оживееш.

— Може ли вече да се обърна? — попита тя.

— Да!

Сарина бързо се обърна и в следващия миг кръвта се качи в главата ѝ като я накара да се изчерви. Бо стоеше пред нея, гол до кръста, а широките му рамене и мускулести гърди накараха дъха ѝ да спре.

— Н-но ти не си облечен — промълви тя, обърквана и същевременно запленена от мъжествената му хубост.

Бо забеляза червенината по бузите ѝ и я погледна учудено, като се доближи още повече до нея.

— Никога ли не си виждала мъж без риза?

— Само когато бях дете, и то баща си — отвърна тя като се опита да гледа настрани. — Освен това не си спомням нищо.

— Погледни ме, Сарина!

След като тя не се подчини, той хвана ръката ѝ и я постави на гърдите си, като я задържа там въпреки опитите ѝ да се дръпне.

— Виждаш ли? Аз съм от плът и кръв! Нищо, от което да се срамуваш.

Очите ѝ го погледнаха колебливо и срещнаха неговите. Синият му поглед искреше със странен пламък, който гореше и в самата нея.

— Трябва да призная, че рядко се натъквам на полуголи мъже. — Тя плахо обходи с поглед мускулестото му тяло. — Но ако трябва да предположа, ти изглеждаш прекрасно.

Бо се усмихна леко.

— Така ли смяташ? Кой сега прави комплименти?

— Истина е, Бо — погледна го тя с плаха усмивка. Той придвижи ръката ѝ върху сърцето си, прокара я по мъжката си гръд и надолу до колана на панталона си. Наблюдаваше очите ѝ, които искряха в трепетно желание. Доближи се до нея така, че телата им се докоснаха, наведе бавно глава към нейната и нежно я целуна. Тя прие целувката. Това бе всичко, от което той се нуждаеше. В следващия миг взе Сарина в обятията си и я притисна плътно. Езикът му започна да изучава устните ѝ и това събуди още по-силно желанието му. Пръстите му бавно започнаха да разкопчават роклята ѝ отзад, докато накрая тя се свлече надолу по раменете ѝ. Дрехата се плъзна по фустата ѝ, докато той се отдръпна, за да се наслади на гледката. Стегнатата ѝ в прилепналия корсет гръд събуди у него спомен за момента преди няколко нощи, когато трескаво бе съблякъл прогизналите ѝ дрехи. Тогава бе твърде загрижен за състоянието ѝ, за да мисли за женствените форми, които се разкриваха пред очите му. Едва по-късно в съзнанието му изникна и започна непрестанно да го преследва спомена за мократа риза, прилепнала по гърдите ѝ. Сега този спомен се съживи и отново стана реалност.

Бо погледна засмян черните ѝ очи, които го гледаха изплашено и разкриваха объркването и несигурността ѝ. Тя се опита да прикрие гърдите си, но той поклати глава.

— Остави ме да се полюбувам — помоли я той като хвана ръцете ѝ в своите.

В следващия миг започна да целува нежно дланта ѝ като бавно се придвижваше нагоре към рамото. От устните на Сарина се отрони дълбока въздишка на задоволство. Устните му продължиха да изучават нежната ѝ кожа като бавно се придвижваха към гърдите ѝ, стегнати в корсета. Бо забеляза как клепачите ѝ потрепваха, когато устните му докосваха малките ѝ хълмчета, като съзнателно избягваха върховете им за момента. Устните му отново тръгнаха нагоре и покриха шията ѝ с топли целувки. Бо се изправи в цял ръст, загледан в лицето ѝ, след което бавно доближи устни до нейните. Езикът му бавно докосна нейния, докато го накара също да се включи в играта и подсили удоволствието, като бавно и полека започна да изучава устата ѝ. Продължи да прониква по-надълбоко, устата му засмукваше нейната, а устните ѝ горяха от страстните му целувки.

Сарина почувства, че цялото ѝ тяло гори. Сърцето ѝ заби лудо в гърдите, когато ръката му бавно се плъзна под фустата ѝ, а пръстите му започнаха да дърпат леко корсажа ѝ надолу. В следващия миг розовата ѝ гръд изскочи над изящната дантела на бельото. Очарован от меката ѝ като коприна кожа, Бо прокара ръка около гръдта ѝ. Сърцето ѝ щеше да изскочи, когато пръстите му бавно започнаха да се спускат надолу. В гърлото ѝ заседна сподавен вик на удоволствие, когато пръстът му докосна зърното ѝ, след което бавно обходи розовия пръстен около него.

Сподавена въздишка на удоволствие се изтръгна и от Бо, който не вярваше, че е стигнал толкова далеч, без да го спрат. Наведе бавно глава и от устата на Сарина се отрони нова въздишка, когато устните му нежно докоснаха настръхналото ѝ зърно. Нейното извиващо се тяло изгаряше в някакъв непонятен за нея огън, докато някъде вътре се събуди неутолим глад за мъжа до нея. Сарина изстена от удоволствие. Главата ѝ се отпусна в задоволство назад и тя се отдаде на всички прекрасни усещания, които Бо събуждаше у нея. В унес усети как корсажът ѝ се свлича надолу, последван от фустата.

Усети как Бо освободи косата ѝ и тя се спусна на вълни по раменете. Ръката му се плъзна по копринените къдрици, надолу по гърба ѝ, за да стигне до гащите. Пръстите му се плъзнаха бавно по голите ѝ хълбоци, след което ръката му я притисна към него и тя усети твърдостта под панталоните му. В следващия миг той я вдигна на ръце. С три големи крачки се озова до леглото си, постави я нежно на него и

издърпа завивките под нея. Свали последното останало на нея облекло, след което, без да се обръща, започна да събува панталона си. Очите на Сарина се разшириха при вида на голото му мъжко тяло. В следващия миг той се наведе и покри лицето, гърдите, кръста и бедрата ѝ с целувки.

— Желая те — промълви той дрезгаво като плъзна ръка надолу по тялото ѝ и я постави между бедрата.

Сарина го погледна смаяно и се опита да се обърне настрани, но Бо я обсипа с целувки и като ѝ шепнеше успокоително, успя да я накара отново да се отпусне. Ръката му нежно се плъзна нагоре между бедрата ѝ и скоро всичко около нея се завъртя в луд екстаз. Огнени пламъци започнаха да изгарят слабините ѝ, за да обхванат постепенно цялото ѝ тяло.

Бо я накара да се обърне към него и да почувства дъха му. Скоро устните им се докоснаха и езиците им се преплетоха бурно в изпепеляваща целувка. Опиянена, тя се притисна плътно до мъжкото му тяло и прокара пламтящо бедро по слабините му. Пламтящият му член леко докосна влажната ѝ женственост, а леките тласъци на тялото му я накараха да се отдаде напълно на удоволствието. Освободена от задръжките, Сарина обсипа мускулестата гърд на съпруга си с горещи целувки. Ръката ѝ срамежливо обходи малките зърна. В следващия миг Бо хвана ръката ѝ и бавно я плъзна надолу по гърдите си, докато накрая я постави върху твърдия си жезъл. Сарина възкликна объркана. Той прошепна нещо в ухото ѝ и обсипа лицето ѝ с целувки, а тя плахо се подчини на наставленията му. Бо започна да диша учестено. Собственото ѝ любопитство и усещането, че му доставя удоволствие, я окуражиха и тя накара Бо да почувства неподозирана наслада, преди още да бе проникнал в нея. Може би причината бе, че правеше любов със собствената си съпруга, а не с някоя обиграна държанка.

Силно почукване на вратата накара Сарина да изстене смутено, а Бо на свой ред изръмжа. Прокара ръка по челото си и тихо наруга този, който ги бе смутил в този сублимен за двамата момент.

— Какво искаш? — изкрещя той като се подпря на ръцете си в леглото и погледна към вратата.

— Извинете, капитане — извика смутено Били. — Мистър Оукс ме изпрати да ви кажа, че е дошъл някакъв човек от морските власти, който иска да види документите на кораба ви. Мъжът каза, че след

скандала ви с мистър Уинтроп властите ще наблюдават зорко „Дързост“, за да не ви позволят да избягате с момичето.

Бо беше сигурен, че ако в този момент Алистър се покажеше пред очите му, нямаше да му се размине без тежка телесна повреда.

— Ще донеса документите след минута — увери той Били.

Сарина придърпа завивките отгоре си, докато Бо с ругатни се надигна в леглото. За момент той остана седнал, подпрял замислено с една ръка челото си. Не можеше да повярва, че го бяха прекъснали точно когато щеше да разкрие на Сарина най-голямото удоволствие.

Като се обърна към съпругата си, той я целуна страстно и каза:

— Чакай ме! — Бо докосна отново устните ѝ и се засмя: — Връщам се възможно най-бързо.

Сарина го погледна като не знаеше какво да каже. Почукването на вратата не само я сепна. То я върна към действителността и я накара да се замисли какво щеше да му позволи да направи. Та той не ѝ бе обещал нищо за бъдещето. И въпреки че сега бяха женени, спокойно можеше да поиска свободата си, след като се върнат у дома. И ако я поискаше, тя щеше да му я даде, без значение колко щеше да я нарани това, защото в никакъв случай не би искала да се опитва да го обвързва против волята му.

„По-добре да го държа на разстояние от себе си“, опита се да си внуши тя. Така няма да има опасност да я изостави бременна с дете от него.

Сарина се загледа влюбено в новите дрехи на съпруга си. Ако тези моменти на близост бяха всичко, което можеше да си позволи с него, то тя щеше да се възползва от тях, преди да го изгуби отново. А този момент щеше да дойде с пристигането им в Чарлстън.

6

— Какво искаш да кажеш с това „няма да спя с теб“? — кресна Бо на младата си съпруга. — Та ти беше в леглото с мен само допреди минута. Какво толкова се промени, след като се качих за малко на палубата?

Сарина замига учестено, докато той се гневеше насреща ѝ, а изпепеляващият му поглед я пронизваше. Очакваше гнева му, когато му заяви решението си, но не си представяше, че яростта ще се излее толкова бурно върху нея.

— Бо, би ли спрял да крещиш? — помоли го тя. — Да не искаш целият кораб да ни чуе?

В пристъп на бяс Бо запрати корабния дневник към стената. Листата, които се разхвърчаха от него, нападаха в безпорядък по пода на каютата.

— Не ме интересува, ако ще целият свят да ме чуе, мадам! Просто искам да знам какво те накара да промениш решението си, докато се разправях с онзи тъп морски офицер?

— Ако престанеш да крещиш, ще ти кажа — увери го тихо Сарина. — Но ако продължаваш, да знаеш, че ще се махна от кораба ти и ще те оставя да заминеш без мен за Каролина.

Бо изсумтя раздразнено нещо, след което се наведе и започна да събира разпилените документи. Когато преди малко напусна каютата си, той се чувстваше толкова опиянен, сякаш току-що бе изпитал най-върховното блаженство на света. В момента обаче „разочарование“ би било най-слабото определение за състоянието му.

— Бо, знам, че не желаяш да бъдеш женен — започна несигурно Сарина и несъзнателно потрепери при погледа, който той ѝ хвърли.

Събра кураж и си наложи да продължи, но гласът ѝ трепереше и тя не можеше да го контролира.

— Ако ти позволя да се възползваш от мен и впоследствие забременея от теб, това би означавало да се простиш със свободата си на ерген завинаги. А аз в никакъв случай не бих искала да те карам да

се чувстваш обвързан с мен само защото ще нося твоє дете в себе си. Така че, ако все още искаш да ме отведеш до Каролина, смятам, че ще е по-добре и за двамата ни да се държим на разстояние един от друг. Ако мога да получа отделна каюта...

Бо изпита непреодолимо желание да запрати корабния дневник отново в стената, но мисълта, че книгата съвсем ще се разкъса го възпря. Вместо това замахна с нея към очарователната си съпруга.

— Проклетата жена! Не ти ли казах вече, че няма местенце на проклетия кораб, което да не е натъпкано до горе със стока?

Сарина закърши несъзнателно ръце. Разбираше много добре, че няма да издържи, ако Бо я засипе отново с нежности. Само една негова целувка щеше да е достатъчна, за да му позволи да направи каквото пожелае с нея.

— Не ми трябва нищо повече от малко местенце, където да си постеля нещо за спане и да мога да се измия и преоблека — настоя тя.

Бо изсумтя някакво проклетие. Без да каже нищо повече, той отвори вратата на каютата и извика:

— Оукс!

Доближи се до бюрото си и постави нервно корабния дневник отгоре. Пламтящите му очи я стрелнаха гневно. В тях се четеше искрено отвращение от положението, в което бе попаднал. Започна нервно да крачи из каютата с ръце на гърба, стиснати в юмрук.

Сарина го наблюдаваше притеснено. През всички тези години, в които не го бе виждала, Бо се бе променил, но тя едва сега започна да осъзнава този факт. Запазила се бе само повърхностната прилика с някогашното момче. Сега пред нея стоеше един решителен мъж, чийто поглед беше достатъчно красноречив за огромния му гняв. Капитанът бе привикнал да дава заповеди, а те се изпълняваха незабавно и безотказно. Съгласявайки се да се ожени за него, тя бе навлязла в сферата му на контрол. Като неин съпруг той имаше пълното право да я държи в каютата си и да я люби винаги, когато пожелае. А тя се осмели да му се противопостави!

Приближаващи стъпки насочиха вниманието ѝ към широко отворената врата на каютата. След секунда се показа и самият помощник-капитан.

— Повикахте ли ме, капитане? — попита Стивън Оукс с услужлива усмивка.

— Да! — отвърна троснато Бо. — Погрижи се да освободите съседната каюта!

— Но къде да преместя всичкия багаж, капитане? — попита в недоумение заместникът му.

— Където и да е! — махна раздражено с ръка Бо. — За предпочитане е да го разпределите по другите каюти, ако има място в тях.

Стивън Оукс, все още объркан, посочи с глава по посока на съседната каюта и попита:

— Какво желаете да направим, след като я освободим?

— Пригответе я за младата дама...

— За младата дама... — заекна Оукс изненадан и погледна към капитана — ... значи... искате да кажете... за вашата съпруга?

— Виждаш ли друга дама на борда? — попита иронично Бо като постави ръце на кръста си. — Разбира се, че имам предвид жена си!

Оукс си помисли, че слухът му се е повредил.

— Но... аз мислех...

— По дяволите! Стига си мислил! Просто направи, каквото ти казах!

— Тъй вярно, капитане!

Съвсем объркан, помощник-капитанът бързо се оттегли като внимателно затвори вратата на каютата зад себе си.

Сарина го съжали искрено, но се притесняваше още повече за себе си и за това, което може да последва като реакция от страна на съпруга ѝ. Тя наблюдаваше Бо разтреперана. Той нервно се отправи към прозореца на каютата и насочи взор навън като съзнателно не я поглеждаше. Капитанът стоеше неподвижен, с ръце на кръста и широко разкрячени крака и гледаше празно към реката. Сарина тихо започна да приготвя нещата си, за да се премести в следната каюта. Изведнъж гласът на Бо наруши тягостната тишина и тя се втренчи в него.

— Няма да отречеш, че и на теб ти бе приятно, нали? — предизвика я той, без да се обръща. — Ако не ни бяха прекъснали, щеше да ми позволиш да те любя.

Сарина съзнаваше много добре, че капитанът е прав, но предпочете да не отговори. Не искаше да признае колко силна бе страстта.

— Какво не ти хареса? — продължи настоятелно Бо. — Не ти ли правеше удоволствие да ме докосваш?

Сарина отвори уста, за да отрече, но не пророни и дума. Осъзна, че ако признае колко приятно ѝ бе да го милва и гали, щеше само да му даде повод да засили отново любовните си атаки.

— Значи не желаяш да говориш за случилото се между нас, така ли? — изсумтя той.

— Не смея — отвърна тихо Сарина като гледаше широките му рамене. — Само мога да те уверя, че това, което направихме, не ми бе неприятно. Напротив — хареса ми! Но и двамата знаем какви могат да са последствията, ако ти позволя да направиш, каквото желаяш. Докато не се убедя напълно, че ме искаш за съпруга не само за момента, но и за в бъдеще, ще е по-добре и за двама ни да се държим на разстояние, докато анулираме брака си.

— Значи и ти като всички жени просто ме омота в мрежите си! — нахвърли се срещу ѝ Бо. — Даде ми да вкуся от сладкото лакомство и след това го дръпна изпод носа ми. Така искаш да ме накараш да горя от мъчителни желания и накрая да ти обещаая всичко, каквото поискаш, само и само да получа на свой ред желаното.

При това негово предположение Сарина избухна.

— Господине, мога ли само да ви напомня, че идеята да напуснете Лондон с мен бе ваша — втрени се тя в него намръщено. — Предложихте „необвързващо споразумение“, както сам се изразихте, а сега се оплаквате и протестирате. Та аз само приех. И не ми пробутвайте плоските си обяснения колко трудно е на един мъж да е близо до красива жена и да не може да я докосва. Това е цената, която трябва да платите, за да станете отново ерген, след като се върнем у дома! Не съм ви молила за нищо повече от това, което вече направихте за мен, и се надявам да се покажете джентълмен докрай.

Тя му хвърли още един леден поглед и с решителна крачка се отправи към вратата.

— По дяволите, Сарина, върни се тук!

Без да обръща внимание на заповедта му, тя грабна дрехите си и с бързи крачки пое по коридора, а след това нагоре по стълбите. Чуваше проклетията му и бързите му стъпки зад себе си, но това сякаш ѝ даваше крила.

Когато доближи последното стъпало, бе останала без въздух. Погледите на моряците се впериха в нея, но това, което Сарина не очакваше, бяха двамата добре облечени господа, които минаваха покрай стълбите точно когато тя се появи на палубата. Неочакваната им поява я стресна, тя загуби равновесие и политна назад. Единият веднага я хвана като се опита да я задържи. В следващия миг обаче усети как собствената му ръка бива сграбчена в здрава хватка.

— Долу ръцете от жена ми! — изкрещя Бо, който взимаше по три стъпала наведнъж, за да настигне съпругата си.

Ревността, която го обхвана, когато видя друг да докосва Сарина, едва не го накара да стовари юмрук върху лицето на мъжа.

— Извинете ме, сър — промълви стреснато господинът като пусна ръката ѝ и отстъпи назад. — Стори ми се, че дамата ще падне. В противен случай не бих се осмелил на такава дързост.

Поуспокоен, Бо се усмихна дружелюбно. Това бе единственото, което можеше да направи в момента, тъй като все още беснееше срещу Сарина заради бягството от каютата му. Той я сграбчи за ръката. Ала леденият ѝ поглед му подсказа, че тя е готова да отстоява свободата си на всяка цена, така че той бързо дръпна китката ѝ зад гърба си и продължи да я стиска здраво. Бо погледна човека отсреща и най-накрая успя да промълви нещо:

— Убеден съм, че съпругата ми ви е признателна за помощта, господине. Благодаря ви! А сега, ако ни извините, разисквахме изключително важен въпрос...

— Вие ли сте капитанът? — попита другият с нотка надежда в гласа.

— Да! — кимна утвърдително Бо.

Двамата непознати се погледнаха засмени и вторият продължи:

— Помощникът ви каза, че сте зает, но ние имаме нещо, което може да ви заинтересува. Притежаваме няколко редки произведения на изкуството, а един търговец ни каза, че вие като почитател на красивото ще ги оцените по достойнство.

— И какво точно представляват тези редки произведения на изкуството?

— Картини, господине — отвърна първият. — Носим една със себе си, за да се убедите сам за какво става дума. Може би ще искате да я видите?

Бо не би избрал точно този момент да говори за работа, още повече, че Сарина усилено се опитваше да освободи китката си от здравата му хватка, но кимна благосклонно на двамата мъже. След малко единият от тях, който бързо напусна кораба се завърна отново. Носеше голяма картина, поставена в рамка и увита грижливо с някакъв чаршаф.

— Само почакайте да я видите, капитане — каза първият, като погледна усмихнато към Бо.

Той търпеливо изчака, докато спътникът му разопакова картината, след което многозначително посочи към платното:

— Виждали ли сте някога нещо по-великолепно, господине?

Сарина се сепна, защото разпозна в картината една от своите творби. Тя представляваше жена с дете, носеща кошница с храна на съпруга си, който е протегнал ръце, за да поеме рожбата си. Младата художничка за малко щеше да се изсмее с глас. Въпреки че двамата мъже бяха определили картината ѝ като рядко произведение на изкуството, което я поласка, тя се приведе към Бо и прошепна в ухото му възможно най-нежно:

— Скъпи, може ли да поговоря с теб насаме за момент?

Бо се учуди от внезапната промяна, но се извини на господата. Двамата се обърнаха, Сарина веднага издърпа китката си и за негова най-голяма почуда го хвана под ръка. След като се отдалечиха на достатъчно разстояние, за да могат да говорят необезпокоявани, той я погледна.

— Какво има, Сарина?

— Бо, смятам, че тези господа се опитват да те измамат.

— Какво те кара да мислиш така? — попита объркан той. — Картината наистина е великолепна. Подобно изящество... може да се сравни само с картините на старите майстори.

— Благодаря ти, Бо! — засмя се широко Сарина и го погледна в очите.

Изведнъж Бо разбра всичко, но възхищението му от картината стана още по-голямо, след като разбра кой е художникът.

— Искаш да кажеш, че ти си я нарисувала?

— Да, и картината беше продадена за пет хиляди лири.

— Не съм и предполагал, че рисуваш толкова хубаво — призна Бо, възхитен от таланта ѝ, но тутакси махна с ръка, сякаш искаше да

отрече току-що изреченото. — Когато ми каза, че картините ти се продават за по десет хиляди лири, наистина помислих, че си голям талант, но не очаквах, че творбите ти са достойни да стоят редом с тези на Рембранд.

— О, Бо, благодаря за комплимента — усмихна се тя и нежно погали ръката му. — Най-хубавият, който някога са ми правили.

— Самата истина, скъпа.

Сарина се заигра с едно от копчетата на ризата му. Това накара сърцето му да забие лудо.

— Така че по-добре кажи на ония, че всичко ти е ясно и че ще е по-добре да се разкарат от кораба ти, преди да си ги изхвърлил през борда, както заплаши Алистър.

Бо махна с ръка към двамата като ги подкани да се приближат и помоли Сарина:

— Скъпа, защо не изчакаш в каютата? Не бих искал да чуеш това, което ще им кажа. Може да не е твърде приятно за една дама.

— Да, разбира се — отвърна тя и изведнъж съжали двамата мъже.

Бо изчака, докато чу вратата на каютата да се затваря и се отпрати към мъжете, които продължаваха да го чакат.

— Господа, наистина съм заинтересуван от картината, която току-що ми показахте и бих искал да знам дали разполагате с още творби на същия художник.

— Опасявам се, че не, господине. Творбите му са наистина голяма рядкост. Колкото до тази, получихме я в наследство след смъртта на чичо ни. Но имаме картини на други художници, които са не по-малко ценни.

— Другите не ме интересуват. Само тази. Колко ще искате за нея?

— Като вземем предвид изключителната ѝ рядкост, най-малко двадесет хиляди.

— Ще ви дам седем хиляди и нито пени повече.

— Не знам, господине... — започна първият.

Бо се обърна, готов да си тръгне. След бърза размяна на погледи между двамата мъже вторият извика зад него:

— Капитане, тъй като отчаяно се нуждаем от пари, ще се съгласим и на...

— Картината не е крадена, нали? — прекъсна го Бо като им хвърли подозрителен поглед.

— О, не, господине! Съвсем не! — заяви твърдо първият. Страните му се изчервиха и той призна: — Всъщност, истината е, че ни изхвърлиха от къщи, след като шивачът представи на баща ни сметката за нашите дрехи. Той ни каза, че докато не се научим да ценим парите, няма да видим и пени от наследството, което ни се полага. И сега шивачите ни заплашват със саморазправа, ако не им платим. Така че ще вземем и седем хиляди. Няма да е достатъчно да погасим дълговете си, но все пак ще умилюстиви майсторите, докато успеем да продадем и другите картини.

— Как се сдобихте с тази?

— Наскоро майка ни я купи заедно с още няколко. Възнамеряваше да ги прибави към колекцията си, но когато баща ни ѝ забрани да ни дава пари, тя се опита да ни помогне с тях.

Доволен, че му казват истината, Бо кимна с разбиране.

— Ще кажа на помощника си да донесе парите и разписка, която да подпишете.

Двамата се усмигнаха и търпеливо зачакаха, докато Бо се отдалечи, за да говори с Оукс.

— Искам да слезеш долу в каютата и да помолиш жена ми да те пусне вътре, за да донесеш кесията с парите и кочана с разписките. Ако те попита нещо... в което аз лично се съмнявам... кажи ѝ, че някакви търговци са дошли, за да получат дължимите суми. Отброй седем хиляди лири и изготви разписка.

Стивън Оукс забеляза картината и не може да се стърпи:

— Нова придобивка, капитане? — засмя се той като привлече погледа на капитана отново върху творбата. — Наистина е прекрасна!

— Също и човекът, който я е нарисувал.

— Да не искате да кажете... — погледна го учудено Оукс.

— Жена ми — отвърна Бо като не успя да скрие задоволството и гордостта си. — Но картината не е за нея. Това ще е коледният подарък за родителите ми.

— Прекрасен подарък, капитане.

— Да, и аз смятам така, но моля те, не споменавай и дума за това пред жена ми.

— Ням съм като риба — закле се Оукс с ръка на гърдите.

— Добре, хайде сега върви.

Стивън бе направил само няколко крачки, когато се обърна и попита:

— Желаете ли още момчетата да освободят каютата до вашата?

Бо се намръщи и като гледаше настрани отвърна нервно:

— Да, мистър Оукс. Изглежда жена ми се нуждае от повече свобода, отколкото моята каюта може да ѝ предложи.

Помощникът въздъхна като си помисли дали Сарина съзнава как постъпва с капитана. И дали въобще разбира на какво излага екипажа на кораба, когато капитанът е в такова лошо настроение.

— Жалко, капитане.

— Да, мистър Оукс, наистина е жалко!

Сарина влезе в тясната каюта, която бяха освободили за нея и потрепери цялата при вида на мрачната стая. Черни стени без прозорци сякаш я притискаха от всички страни. Тя прецени, че помещението няма и една четвърт от размерите на това, което обитаваше Бо. Единствената светлина идваше от вратата, но само защото в момента стоеше широко отворена. Знаеше, че със страха от затворени помещения пътуването ѝ до дома ще бъде дълго и мъчително.

В единия ъгъл имаше легло, но то бе много по-малко от това в каютата на капитана. Вместо меки пухени завивки бе покрито с груби чаршафи, затъкнати под дюшека. Тя прокара ръка по възглавницата и завивките. Бяха чисти, но го нямаше онзи специфичен аромат на капитана, който караше сърцето ѝ да бие лудо всеки път, когато се покриеше с тях. Очите ѝ се просълзиха и тя въздъхна дълбоко, преди да продължи с огледа на жалкото обзавеждане. Под малко огледало закачено на стената се намираше умивалникът. Малка маса и един стол допълваха интериора. До стената стоеше стар сандък, който ѝ оставяше съвсем малко място за движение из тясната каюта.

— Надявам се, че ти харесва, скъпа.

Познатият глас я накара да се обърне. Разтреперана, тя погледна Бо, който стоеше насреща ѝ, подпрян с ръце на касата на вратата. Сарина гордо повдигна брадичка, докато съзерцаваше самодоволната му усмивка.

— Ще свърши работа.

Бо наклони леко глава настрани като се опитваше да проникне в тъмните очи, които го гледаха безизразно.

— Сигурна ли си?

Сарина кимна утвърдително.

— Сега имам своята лична свобода и не се налага да се меся в твоята. Като вземем под внимание това, защо да не съм удовлетворена?

Бо повдигна широките си рамене.

— О, не се съмнявам, че каютата ще е идеална за всеки друг пътник, но, доколкото си спомням, ти се страхуваш да бъдеш затворена в нещо тясно и тъмно. Спомням си, когато няколко от съучениците ми решиха да се пошегуват с теб и те заключиха в онзи стар сандък в хамбара на баща ти. Когато чух виковете ти и те освободих, ти бе изпаднала в такъв шок, че обви ръцете си около врата ми и едва не ме удуши, преди да успея да те успокоя.

Сарина потрепери при мисълта, че Бо нарочно е избрал точно тази каюта, само и само да я накара да се чувства ужасно.

— Доколкото си спомням, тези момчета бяха нагли малки хулигани. Доставяха си удоволствие да се наслаждават на страховете на другите. — Сарина погледна Бо ледено и допълни: — Това ли целите и вие, капитане?

— Но, скъпа, ти сама каза, че всичко, от което имаш нужда, е малко местенце, където да спиш — напомни ѝ той. — Като вземеш под внимание и всичката стока, която нося за Каролина, това бе най-доброто, което можех да ти предложа. Другите каюти са по-големи, но след като освободих тази за теб, са претъпкани до тавана. Това е единствената каюта, която мога да ти отстъпя.

— Можеш или искаш?

Бо нямаше намерение да ѝ предоставя друг избор.

— Ако не ви харесва стаята, мадам, можете да зарежете тези глупости и да се върнете в моята каюта. Още в началото те предупредих, че не вземам пътници. Ти си изключение и аз за нищо на света няма да изхвърля стоката си зад борда, само за да угодя на прищевките ти.

Сарина усети как гневът ѝ постепенно се усилва.

— Ако смяташ, че ще допълзя отново в каютата ти, Бо Бърмингам, за да те моля да ми позволиш да остана, то трябва да те

уведомя, че по-скоро бих изгнила в тази дупка.

Бо се усмихна презрително при последните й думи.

— Както желаяш, скъпа, но ако все пак промениш мнението си, вратата на каютата ми е отворена за теб винаги, дори без да е нужно да ми се молиш за това.

Стивън Оукс слезе от палубата и щом съзря капитана, подпрян на вратата, веднага се доближи до него. Когато видя Сарина в мрачната каюта, той свали галантно шапка и любезно попита:

— Ще желаете ли да пренесем багажа ви, мисис Бърмингам?

— Когато имате възможност, мистър Оукс — отвърна тя. — Не бързам за никъде.

Помощник-капитанът продължи да я гледа изпитателно, което явно раздразни Бо.

— Има ли още нещо, което желаете да питате жена ми, мистър Оукс?

— Ами, всъщност да — започна Оукс като се направи, че не забелязва раздразнението по лицето на капитана. — Тъй като не смятам, че тази каюта е подходяща за една дама, бих искал да предложа моята. Вярвам, че в нея ще се чувства много по-удобно по време на пътуването ни към дома.

— А ти къде ще се настаниш? — попита троснато Бо като стрелна с поглед заместника си.

— С удоволствие ще спя на някой от хамаците заедно с останалата част от екипажа — отвърна с готовност Стивън. — Повярвайте ми, наистина ми липсват, откак заемам сегашния си пост.

— Това е цената, която трябва да плати един помощник-капитан — напомни му Бо. — Авторитетът ти пред екипажа го изисква. Така че просто не мога да ти позволя.

— В такъв случай, мога да спя и тук — отвърна Оукс като погледна отново Сарина.

— Оценявам загрижеността ви, мистър Оукс — увери го тя любезно, — но не трябва да се лишавате от каютата си заради мен.

— Жалко, в такъв случай ще стои неизползвана — въздъхна със съжаление той. — Аз вече взех решение и докато стигнем в Чарлстън, няма да стъпя там. Само ще си взема нещата. Така че ако промените решението си... Вие определете дали ще я използвате или не, но тя е на разположение.

— По дяволите! — изсумтя Бо.

Сарина погледна съпруга си. Лицето му беше така смръщено, че би изплашило и самия дявол. В следващия миг тя се усмихна доволно, поклони се любезно и отвърна на поканата на помощник-капитана.

— Е, щом така или иначе каютата ви ще е свободна, то аз не мога да не приема любезното ви предложение.

Мъжът ѝ скръсти ръце на гърдите си и Сарина със задоволство установи, че бе успяла да го вбеси. Обърна се отново към Оукс:

— Рядко се срещат истински джентълмени, готови да отстъпят собствената си каюта на една дама. Благородството ви трябва да служи за пример на всеки, но наистина малцина са склонни да влязат в положението на другите.

Бо се изкашля. Много добре разбра, че намекът на жена му се отнася до него. Още като дете остриите ѝ думи се стоварваха като бич върху всяко момче, което се опитваше да се закача с нея. Сега и двамата бяха вече големи хора, но зад красивата маска на изисканата дама все още се криеше малката хитруша, достойна да се противопостави на звяра, който се таеше в него.

— Каютата ми е насам, мисис Бърмингам — упъти я с готовност Оукс като посочи с ръка.

Докато минаваше покрай Бо, Сарина му хвърли многозначителна усмивка и последва Оукс като подскачаше от крак на крак. Бърмингам ги последва като наблюдаваше през цялото време как роклята ѝ се развява игриво пред него.

Помощникът се насочи към каютата на капитана, но преди да я достигне, спря пред собствената си врата. В момента, в който си спомни за безпорядъка, който бе оставил, той се изчерви и се извини:

— Момент само, да подредя малко...

— Разбира се — отвърна Сарина и отстъпи неохотно назад в коридора заедно с Бо.

— Ако можете да се откъснете за момент от своя джентълмен, мадам — промълви мрачно Бо, — бих искал да се качим за малко на палубата и да обсъдим отново въпроса. Да отстъпим малко и двамата, така сигурно ще се разберем — допълни той, но въобще не вярваше, че тя ще приеме увещанията му да се върне в неговата каюта.

Сарина сметна предложението му за твърде неуместно и повдигна рамене, без да сваля поглед от стената пред себе си.

— Не бих искала да ви притеснявам по никакъв начин, капитане.

— Вече ме притеснихте много повече, отколкото можете да си представите, мадам — отвърна саркастично Бо като едва сдържаше яда си.

— В такъв случай не желая да ви притеснявам с нищо повече, сър. С удоволствие ще изчакам тук. — Тя не успя да се сдържи и добави високо: — Вярвам, че мистър Оукс ще е така добър да ме придружи до палубата по-късно, тъй като желая да подишам малко чист въздух.

Бо се подпря с гръб на стената и я погледна в очите.

— Нарочно ли ме провокираш или го правиш несъзнателно?

Сарина го погледна учудено.

— Аз? Да те провокирам? — Тя се разсмя и махна изящно с ръка. — По-скоро мога да взема пример от вас, капитане.

Сарина отново впери поглед в стената и си обеща да не обръща внимание на високия плещест човек до нея. Ала се оказа много по-трудно, отколкото очакваше. Не можеше да си поеме въздух, без да усети с цялото си същество мъжественото му присъствие. Ако си позволеше, веднага щеше да се отдаде на сладките спомени — здравите му ръце милваха страстно голото ѝ тяло и събуждаха усещания, които дори и сега караха сърцето ѝ да бие лудо в гърдите. Ако това бе единствената възможност да загаси пожара, който отново се разпалваше в нея, то тя нямаше да пророни повече нито дума.

Бо едва успяваше да се сдържи да не прокара пръсти по малкото ѝ ушенце и надолу по каменното ѝ лице. Желанието беше твърде силно, за да му се противопостави. Той се приведе леко над нея, за да почувства свежото ѝ ухание и реши да смени тактиката.

— Казах ли ти колко прекрасна беше, Сарина, когато лежеше изгаряща от желание в ръцете ми? — прошепна той. — Ти си като силно вино, което ме удря в главата и въпреки отчаяните опити да прогоня твоя образ, той постоянно е в съзнанието ми. Никога не съм желал жена, както желая теб.

Сарина потрепери от думите му, които погалиха душата ѝ и пробудиха в съзнанието ѝ мисълта за мускулестото му тяло и бронзовия загар на кожата му.

— Гърдите ти са толкова меки и изящни — продължи да диша в ухото ѝ той, а ръката му копнееше да усети отново малките ѝ

хълмчета, — приличат на разцъфнали розови пъпки в росна утрин, които гаят окото с красотата си. Нектарът им е така вкусен, когато ги докосвам с устни...

Врата насреща се отвори внезапно и ги сепна. Оукс ги погледна притеснено и разбра смущението им.

— Нещо не е наред ли?

— Не! — отвърнаха едновременно и двамата.

— Няма нищо — започна Сарина като едва успяваше да контролира дишането си.

Дори и сега, в присъствието на помощник-капитана, гърдите ѝ леко потреперваха при спомена за приятното усещане, което бяха събудили в тях целувките на съпруга ѝ.

— Просто си говорехме — допълни Бо.

Двамата си размениха бързи погледи. Оукс се изкашля и отстъпи от вратата.

— Вярвам, че в каютата ми ще намерите всичко, от което се нуждаете, мисис Бърмингам, но ако желаете още нещо...

— Ще се оправи — прекъсна го сухо Бо. — Ти нямаш ли си задачи, които да изпълняваш? Или съм пропуснал да ти поставя?

— Прав сте, капитане! Веднага се връщам на работа! — увери го с готовност Оукс, усмихна се отново на Сарина и се отправи с бързи крачки към палубата.

— Наистина съжалявам, че го накарах да напусне каютата си — промълви Сарина.

— Той сам пожела — отвърна студено Бо. — Ще изпратя Били да ти помогне да се настаниш на новото място.

— Оценявам загрижеността ви, капитане — леко кимна Сарина.

И този опит за помирение бе пропаднал.

Почувства се по-сигурна едва след като затръшна вратата на каютата зад себе си. Само така можеше да се чувства в безопасност от непрестанните му любовни обяснения.

Били се появи на вратата след малко и любезно я уведоми, че съпругът ѝ ще я очаква за вечеря в каютата си.

— Съпругът ви очаква някакви английски господа тази вечер, мадам, така че ще трябва да се облечете официално, защото капитанът ще ви представи като своя жена. Трябва да сте там, преди гостите да са пристигнали. Ако ви е възможно, около шест.

Часовникът отброи точно шест удара, когато Сарина почука леко на вратата на капитанската каюта. След като Бо я подкани, тя пристъпи през прага и влезе. Той стоеше пред огледалото и се опитваше да завърже шалчето си. Капитанът изглеждаше ослепително мъжествен в тъмносивото си двуредно сако, сребрилата жилетка, светлосивите тясноскроени панталони и грижливо лъснатите си обувки. Сарина бавно обхвана великолепно то тяло с поглед, докато той се обърна към нея леко смутен.

— Можеш ли да ми помогнеш с това проклето нещо? — изсумтя той като продължаваше да се бори с шалчето.

В момента, в който я погледна, Бо забрави за всичко, отпусна бавно ръце надолу и я измери от главата до петите. Косата ѝ бе вдигната нагоре в кок, чието съвършенство изискваше истинско майсторство. Бе облечена в бледорозово, което блестеше загадъчно на светлината на свещта. Деколтетото бе ниско изрязано над гърдите и разкриваше гладката като коприна кожа. Около врата си носеше почти прозрачна дантела, подобна на тази, с която завършваха ръкавите на роклята. Нито едно скъпо колие не би ѝ стояло така, както тази дантела. Широкият и фини ръкави, стегнати около китките, изглеждаха като ефирен воал. Полата ѝ се спускаше на вълни по бедрата. Бо можеше единствено да се наслади на гледката. Усети, че езикът му сякаш се оплита и не намери сили да изрази с думи възхищението си.

Сарина се доближи грациозно под опиянения му поглед и се зае с шалчето. Бо не знаеше къде да сложи ръцете си и въпреки непреодолимото желание да ги постави на хълбоците ѝ, ги пъкна в джобовете. Сметна, че така е най-сигурно и рискът да избухне нов скандал между двамата е най-малък. Желанието да се отдаде на съпружески ласки бе неустойимо, но само мисълта за думите „анулиране на брака“ го караше да потрепери.

— Били ми каза, че очакваш гости за вечеря — промълви Сарина като се надигна на пръсти, за да дооправи възела.

Бо повдигна брадичка като се остави изцяло в ръцете ѝ.

— Да, няколко млади благородници от града. Ловувахме заедно онзи ден и отстреляхме един фазан. Филип го съхрани в лед специално за случая. Вярвам, че ще оценят по достойнство изключителната му кухня. Бях ги поканил още преди да знам, че това всъщност ще е нашата първа брачна нощ.

— Имаш познати тук, в Лондон? — попита учудена Сарина. — Винаги съм смятала, че с твоите безкрайни пътувания от пристанище на пристанище, да завържеш приятелство някъде е доста трудно, ако не и невъзможно.

— Права си, наистина е трудно — призна той, — но все пак съм успял донякъде.

— Учудена съм, че въобще си установил някакъв контакт с когото и да било. Изглеждаш твърде погълнат от работата си, за да се занимаваш с местните хора, когато си на пристан.

Бо погледна надолу и дъхът му спря. Леката пролука, която се бе образувала, докато тя оправяше шалчето му, му позволи да надзърне в деколтето ѝ. Сарина не носеше корсет, тъй като гърдите естествено изпълваха дрехата отдолу. Бе убеден, че никога не е виждал нещо по-прекрасно. Ръцете му копнееха да погалят гърдите ѝ, но с огромни усилия на волята той успя да ги задържи в джобовете. Като Бо искаше да се наслади изцяло на гледката и се повдигна леко на пръсти, което накара Сарина да го погледне в очите.

— Каква е ползата да работиш като луд, скъпа, ако не можеш след това да се насладиш на плодовете на своя труд — отвърна той.

Сарина се засмя на мъдростта му.

— О, напълно съм съгласна.

— Гостите ми не знаят, че това е първата ми брачна нощ, и ако все още държиш на споразумението ни, бих желал да си мислят, че сме женени от известно време. Въпреки че като вземем под внимание възрастта ти, едва ли ще повярват, че сме заедно повече от една-две години.

— Ами ако попитат? — погледна го учудено Сарина.

— Няма как, ще се наложи да излъжем! — повдигна вежди Бо.

— Мога ли да знам причините за желанието ти?

Бо не издържа повече и нежно я обгърна с ръка. В първия момент усети как тя се стегна, но не направи опит да се отскубне от прегръдката му. Напротив, даже леко се отпусна назад в ръцете му.

— Защото не искам да останат с впечатление, че си се омъжила за мъж, без той да те е ухаждал достатъчно дълго време преди това.

— И защото не искаш да ме вземат за лека жена? — подметна тя.

— Защото не искам да си помислят, че могат да те отнемат от мен — поправи я той с измъчена въздишка. — Чува ли как се хвалят

със завоеванията си и не искам да сметнат, че си леснодостъпна.

— А ти не си ли се хвалил пред тях за своите завоевания? — попита го внимателно тя. — Ако е така, не смятам, че това е голям плюс за нашия „отдавнашен“ брак.

— Преди много години баща ми ме научи, че на един джентълмен не подхожда да обсъжда подобни неща с други. Тези, които го правят, просто се опитват да повдигнат собственото си самочувствие. Аз никога не съм изпитвал подобна нужда.

Удовлетворена от отговора му, тя на свой ред обгърна с ръце врата му и го целуна леко по устните. След това бързо се отскубна от прегръдката му и го остави в пълно безсилие.

— Вие сте ужасно коравосърдечна, мадам! Но по-добре внимавайте — предупреди я той, — защото не мога да понеса мъчението, на което ме подлагате като ми позволявате да почувствам близостта ви и в следващия миг се отдалечавате.

Сарина се нацупи престорено като му хвърли срамежлив поглед изпод дългите, закачливо трептящи мигли. Капитанът бе казал, че ще анулира брака, след като пристигнат в Чарлстън, но това не означаваше непременно, че няма да промени решението си. Сарина също така не смяташе, че трябва да позволи да се разделят просто така, без да включи в действие чара и съблазнителността си, които може би щяха да го накарат да приеме брака им завинаги. И тъй като тя го обичаше, откакто се помнеше, не можеше да си представи, че ще може някога да се влюби в друг мъж.

— Не искам да те измъчвам, Бо, но бих желала да мога да те целувам от време на време. Ако това ти се струва твърде много и не можеш да го понесеш, ще се огранича просто да те галя по ръката.

— Ами! — Той не знаеше какво друго да каже, тъй като се разкъсваше във вътрешна борба и противоречие.

Бо я погледна криво и тя се усмихна насреща му. Сега, поне за пред гостите, щеше да играе ролята на негова съпруга. След това отново щеше да се оттегли в самотното си легло, за да прекара още една безсънна нощ без сладките му милувки.

Тримата господа бяха между двадесет и тридесетгодишни. Очите им светнаха от задоволство, когато съзряха Сарина, но след като Бо им я представи като своя съпруга и нежно целуна ръката ѝ, те приеха въздържан вид. И тримата обаче помолиха младата жена да ги нарича

по имена, без да обръща внимание на титлите им. Скоро компанията се впусна в забавни и весели разговори.

Фазанът, сервиран в нежно ухаещ сос, се услади на всички и гостите започнаха да се надпреварват да отправят похвали и покани към главния готвач. Щедро му предлагаха богато възнаграждение, ако се съгласи да готви за тях в именията им. Той обаче им обясни, че тъй като учи капитана си на френски, а последният е много несхватлив ученик, сигурно ще трябва да минат години, докато успее да изпълни сегашната си мисия. Хуморът му бе посрещнат от бурен смях дори от самия капитан.

След вечеря компанията отново се впусна в забавни разговори като всички останаха очаровани от остроумието и познанията на Сарина. Преди да си тръгнат и тримата галантно целунаха ръка на младата дама и увериха капитана, че са прекарали наистина една прекрасна вечер с него и с очарователната му съпруга.

Малко след като си тръгнаха, Бо се унесе в мисли, така че се наложи Сарина да го попита:

— Още ли ми се сърдиш?

— Очаквам, че Алистър ще дойде отново на кораба, но този път придружен от представител на закона — махна с ръка Бо и се отпусна в стола зад бюрото си.

Сарина прокара пръст по мастилницата, която стоеше пред него.

— Но нали каза, че бракът ни ще е достатъчно основание за всеки съдия да отхвърли исканията на Алистър за настойничество над мен? — напомни тя на съпруга си. — Може би сега не смяташ така?

— Ако бракът ни не бе само на книга, но и на дело, скъпа, то аз нямаше да имам никакви съмнения, че всеки съд ще го признае. За съжаление, Алистър ще иска доказателства и ще направи всичко възможно да убеди съдията, че това е просто един фарс. Още повече, че всичко стана веднага след като той ни посети. И честно да ви кажа, мадам, вие не умеете да лъжете.

— Нали не искаш да кажеш, че трябва да консумираме брака си, само за да убедим този червей, че всичко е напълно законно. — Сарина стана неспокойна. — Стига, Бо...

— Не, по дяволите — избухна той, но след това съжали за спонтанния пристъп на гняв. Изправи се бавно и нежно хвана ръката ѝ

в своята. — Не исках да стане така, скъпа. Вечерта беше толкова приятна и не искам да я развалим, като се караме помежду си.

— И какво предлагаш да направим? — попита го тя подозрително. — Не могат да ме дадат на инквизицията, нито пък да проверят дали сме консумирали брака си. — Потрепери при тази мисъл.

Бо прочете страха изписан на лицето ѝ и се опита да я успокои:

— Няма да направят нищо повече, освен да те разпитат. Но ако се усъмнят в думите ти и решат, че бракът ни е само фарс, ще го анулират и ще оставят Алистър да се грижи за теб.

— „Грижи“ едва ли е уместната дума в случая — потрепери Сарина. — Ако в къщата на Лидия имаше тъмница, той с готовност би ме подложил на всякакви мъчения, за да изтръгне това, което иска. Не вярвам, че има каквото и да е желание да стане мой настойник. Той иска... или се нуждае от помощта ми... за нещо, което все още не мога да проумея.

— Ако ме изслушаш, без да се гневиш, може би ще успеем да измислим нещо, за да предотвратим всичко това.

Сарина реши да го изслуша. Взе чашата с вино, която бе оставила на масата, тъй като сметна, че това, което ще предложи Бо, нямаше да ѝ хареса, още повече, че самият той я помоли да не се гневи.

Капитанът я погледна изпод вежди, докато я пресушаваше. Това само по себе си му подсказа, че съпругата му е наистина притеснена. Малкото момиче, което преди години го обожаваше, сега очевидно се страхуваше от него... или поне от предложенията му. Сарина хлъцна и притеснено поднесе ръка към устата си:

— Извини ме — промълви тя.

— Повече никакво вино — предупреди я Бо като взе и прибра шишето от масата. Сарина явно не носеше на алкохол.

— Значи смяташ, че не мога да лъжа и няма да ги накарам да ми повярват — промълви Сарина и се изчерви от неудобство като изхълца отново.

— Смятам, че се изчервяваш твърде често — отвърна Бо и въздъхна. — И тъй като баща ти те е възпитавал добре, млада госпожице, то аз се съмнявам, че си имаш и капка представа от

преструване и лъжа. Но това е хубаво. Така ще можеш да се възползваш от силата си.

— И каква е тя? — попита тя като се опита да възпре поредното изхълцване, но само осъзна, че ще трябва за известно време да се примири.

— Невинност. Ти знаеш твърде малко за света и ако съдията умее да разпознае истинската дама, когато я види, той несъмнено не би помислил, че го лъжеш за брака ни.

Бо седна на ръба на масата като пусна напред дългите си крака и я погледна изпитателно в зачервеното лице.

— Опитай се да изглеждаш спокойна, когато той те обсипе с въпроси. И ако можеш, представи си, че сме се любили и не си вече девствена.

Сарина разтвори ветрилото си, тъй като изведнъж усети, че ѝ е твърде горещо. Непрестанното хълцане ни най-малко не ѝ помагаше да се успокои.

— Нали знаеш какво означава това? — провокира я Бо като я погледна изпитателно.

Тя не издържа на пронизателния му поглед и като повдигна рамене се отправи към умивалника. Тук можеше да погледне лицето си, без той да забележи.

— Лидия ми каза някои неща наскоро.

— Значи би трябвало да си запозната — погледна я Бо с недоверие.

— Зная, че един мъж и една жена трябва да се слоят, за да създадат дете — подразни се тя, че той я смята за толкова непросветена. — Просто не съм сигурна как точно става всичко, това е!

— Искаш ли да научиш?

Въпреки че изгаряше от желание, Сарина не бе сигурна, че точно той е човекът, който трябва да ѝ покаже.

— Не смятам, че ти трябва да...

— Та кой има по-голямо основание от мен? Аз съм твой съпруг...

— Не за дълго, както сам каза...

— Да, но за момента съм — напомни ѝ Бо и погледна изпитателно. — А може би Алистър ще ти покаже, когато стане твой

настойник.

Сарина не се опита дори да прикрие потреперването си. Отвращението, което бе изпитала, когато Алистър я погледна с онзи особен поглед в гостната на къщата, се върна в съзнанието ѝ.

— И какво по-точно смяташ, че трябва да знам?

Бо започна да ѝ обяснява в детайли като се опитваше да го прави възможно най-привлекателно за нея. Да ѝ обяснява процеса на зачатието бе също толкова възбуждащо за него, колкото ако целуваше гърдите ѝ, но не беше така истинско. И все пак щеше да се наслади и на това.

Когато Сарина го погледна жадно, той осъзна, че е събудил същите желания и у нея. Усети познатото пулсиране между бедрата си и не се опита да прикрие този факт. Прилепналите му панталони привлякоха погледа на жена му, тя го погледна в очите и срещна усмивката му. Страните ѝ се изчервиха и тя извърна поглед към най-далечната стена.

— Не мога да се любя с теб, без да се случи това — обясни той като знаеше, че тя ще си помисли, че го прави нарочно. — Въпреки че се опитвам да контролирам чувствата си, не мога да не се възбудя, когато си мисля за интимност с теб.

— Недей да мислиш — прегърна го тя през рамо като повтори думите, с които капитанът се обръщаше към Оукс. — Така ще е по-добре и за двама ни.

— Може да ти се стори странно, но тези инстинкти са вродени у мъжа с цел продължаване на потомството. И ако от време на време мъжете не им се отдаваха, щяха да се раждат много по-малко деца.

— За свое собствено удоволствие ли ми казваш това? — попита го тя саркастично. — Или го правиш, защото искаш да съм наясно с всичко, което може да ме попита съдията? Смяташ, че не бих могла да му отговоря без предварително да съм изрепетирала, така ли?

Като не желаше да събужда подозренията на жена си повече, Бо деликатно прескочи първия въпрос.

— Просто не искам да разберат, че не съм консумирал брака ни.

Сарина се почувства обидена и се опита да му отвърне както подобава. Но тъй като нищо не ѝ хрумна, просто отвърна раздражено:

— Не съм някоя тъпа актриса, която преди всяка роля трябва да бъде наставявана, за да не обърка репликите си.

Бо я погледна изпитателно.

— Тогава, ако обичате, мадам, отговорете ми на следния въпрос. Ако утре трябва да се закълнете, че сме станали мъж и жена тази нощ в моето легло, ще можете ли да го направите, след като ви описах всичко?

Сарина почувства, че не може да си поеме въздух, а цялото ѝ тяло гореше в огън.

— Аз... аз...

— Хайде, мисис Бърмингам... ако наистина това е сегашното ви име. Трябва да ми отговорите, споделихте или не леглото със съпруга си тази нощ, защото ако не можете да се закълнете, че бракът ви е законен, то не ми оставяте друга възможност, освен да ви поверя на грижите на мистър Уинтроп.

Бо се приведе към нея и я погледна проникателно в очите като продължи разпита си с по-мек глас:

— Отговорете ми искрено, мисис Бърмингам, правихте ли любов със съпруга си тази нощ?

Сарина остана безмълвна за миг, след което прошепна:

— Едва ли ще ме питат това!

— Алистър е решен на всичко, само и само да постигне целта си — увери я Бо. — Няма да се спре пред нищо, за да получи своето. Надявам се, разбира се, че съдията няма да е толкова настъпателен. Но все пак ти ще трябва да го увериш, че сме прекарали нощта заедно. Като виждам как отговаряш, едва ли ще постигнеш много — изсмя се Бо. — Нещата са ясни от пръв поглед!

Ако Бо смяташе, че съпругата му се изчервява много, то това не бе нищо в сравнение с руменината, която покриваше лицето ѝ в последния час, откак гостите си бяха отишли.

— Знам, че не ти е лесно да приемеш идеята да прекараш нощта с мен в леглото, но повярвай ми, това е единственият начин да не се принудиш да лъжеш. И въпреки че ще ми коства огромно усилие да се въздържа, обещавам да не те насилвам.

Сарина осъзна, че хълцането е изчезнало. Несъмнено шокът, причинен на девствената ѝ невинност, разреши този малък проблем.

— Ако това наистина е единственото, което можеш да предложиш... тогава предлагам да опитаме... но няма да си сваляш панталоните.

— Щом настояваш — засмя се Бо.

— В такъв случай ще отида да си облека нощницата — въздъхна младата му съпруга.

— Надявам се да не е нещо твърде предизвикателно — промълви Бо на свой ред.

— Няма за какво да се притеснявате. И сама знам колко бързо си сваляте панталоните, господине.

Настъпи тишина, в която и двамата си припомниха за онова, което се бе случило по-рано същия следобед.

— По-спокойна ли си сега? — попита накрая Бо.

Сарина реши да не споменава, че коленете ѝ се подкосяват, така че отвърна като леко кимна с глава:

— Да, благодаря.

Любезният им разговор не помогна с нищо, когато дойде моментът да си легнат заедно в леглото. Бо нарочно се забави доста като се правеше, че подрежда документите и корабните листове, които бяха разхвърляни по бюрото му. Сарина бе все още будна, когато накрая той съблече всичките си дрехи, с изключение на панталоните и легна до нея. Известно време и двамата гледаха празно в тавана на каютата като не можеха да пренебрегнат присъствието на другия до себе си. Накрая Сарина се обърна с гръб като се опитваше да се държи на възможно най-голямо разстояние от Бо. Ала точно когато започна да се отпуска, почувства здравето му тяло да се опира в гърба ѝ. Опита се да се прилепи плътно до стената, но нощницата ѝ беше затисната под него.

— Винаги съм смятал, че леглото е достатъчно голямо — промърмори Бо като се надигна, за да ѝ позволи да я издърпа.

Сарина се прилепи плътно до стената, но скоро отново почувства тялото му до своето.

— Мога да спя и на пода — предложи тя.

— В никакъв случай. Ако трябва да направя нещо рицарско, то ще го направя с достойнство.

— В такъв случай можеш...

— Казах рицарско, а не отшелническо — поправи се Бо като добре съзнаваше, че по-скоро би ѝ налетял, отколкото да легне на пода.

Сарина се опита да потуши смеха си, но не успя и Бо я погледна учудено.

— Какво е толкова смешно?

— О, нищо!

— Кажи ми! — настоя той.

Беше твърде близко, твърде неустоим. Нещо се сви в стомаха ѝ, когато разбра колко трудно ѝ е да го прогони от мислите си дори и за миг. Обърна се отново по гръб и погледна широките му гърди. Те събудиха непреодолимо желание да го докосне отново, да го накара пак да въздъхне от удоволствие.

— По-рано днес си те представях като рицар, облечен в сребърни доспехи. Просто ми се стори смешно сега.

— Рицар в сребърни доспехи! — погледна я Бо ужасен.

— Само за момент, беше просто една фантазия. Дори не ти позволих да целунеш ръката ми, а и двамата знаем, че направи много повече...

— Не ми позволи какво?

— Просто фантазирах — обясни бързо Сарина, след което махна с ръка, за да покаже, че не иска да говори повече за това. — Няма значение. Идеята беше нелепа. Защо не се опитаме да поспим?

Това обаче едва ли бе възможно в този момент.

— Не мисля, че ми харесва.

— Какво?

— Това, че не мога да целуна ръката ти.

В следващия миг той се озова отгоре ѝ. Осъзна след миг какво го бе предизвикала несъзнателно да направи. Сарина почти изтръпна, тъй като добре знаеше какво можеше да направи с нея Бо само с няколко нежни думи, прошепнати в ухото ѝ. Със съвсем малко усилия, стига да пожелаеше, можеше да я накара да забрави всичко и да му се отдаде напълно.

— Бо, моля те...

Твърде късно.

Като обърна дланта ѝ, Бо я целуна нежно и продължително, което накара дъхът ѝ да спре. Когато накрая мъжът ѝ повдигна глава и я погледна в очите на нея ѝ се стори, че леглото изведнъж е станало много тясно.

— Бо, не мисля, че трябваше да го правиш — прошепна тя, а слабините ѝ потрепериха в приятна топлина.

— И аз също — отвърна студено той.

И без да пророни дума повече, той стана от леглото, взе едно одеяло от скрина и се настани в креслото зад бюрото си. Сарина не помръдна. Трябваше ѝ доста време, за да се убеди, че той не възнамерява да я докосне повече тази вечер. Това трябваше да я успокои. Ала вместо това някъде дълбоко в нея се пробуди огромен глад, който трябваше да бъде задоволен и облекчен.

Имаше нещо много знаменателно в това да се събудиш и да усетиш прекрасна жена до себе си, помисли си Бо, когато първите слънчеви лъчи се прокраднаха през прозореца на каютата му. Цялото легло бе озарено от ярката, огненочервена аура на новия ден, която се отразяваше в русите къдрици на съпругата му и ги караше да изглеждат, сякаш светят със собствен блясък. Дългата коса на Сарина бе разпиляна по възглавницата и на него изведнъж му се прииска да положи буза върху меките кичури и да усети приятния им мирис. Но това не бе всичко, което го впечатли. Прекрасните ѝ бедра и стегнатите ѝ хълбоци под нощницата, повдигната почти до кръста, го оставяха без дъх. Ускореният пулс му подсказа, че ако продължи да я гледа така и не напусне бързо леглото, неминуемо ще наруши даденото обещание и ще я събуди със страстни целувки и нежни милувки.

Бавно отмести поглед от нея, надигна се и се отправи към умивалника, за да наплиска лицето си със студена вода и да се опита да се успокои. Това, от което се нуждаеше в момента, бе една студена баня в реката, която да разсее мислите му от прекрасното създание, което лежеше почти разсъблечено в леглото му. Ала единственото, за което имаше време, преди екипажът да се размърда, бе може би един студен душ в каютата на помощник-капитана. Преди да излезе, той хвърли бърз поглед назад и замръзна на място, сякаш парализиран. Тя лежеше все така невинно в леглото, но при вида на разголените ѝ хълбоци у него се събудиха сладки желания. Не можеше да я остави просто така. Помощникът му можеше да нахълта в каютата, без да знае, че жена му е вътре и да я свари в тази твърде неприлична поза.

Върна се до леглото, внимателно издърпа одеялото изпод Сарина и нежно я зави. Остана известно време, загледан в изящното ѝ тяло, обърнато на една страна, а сърцето му заби лудо в гърдите. Не успя да се сдържи и зарови пръсти в русите ѝ къдрици. С дълбока въздишка от нежните си устни Сарина се обърна на другата страна, обгърна възглавницата с ръце и продължи да спи. Ръката ѝ несъзнателно

започна да го търси, очите ѝ се отвориха и тя го видя, надвесен над нея. Вместо да се изплаши, лицето ѝ се озари от прекрасна усмивка, а очите ѝ светнаха радостно.

— Добро утро — промълви тя сънено.

— Добро утро, скъпа. Вярвам, че спа добре.

— Прекрасно... особено след като накрая се върна в леглото.

— Моля? — възкликна учудено той.

Сарина се засмя и не отговори на въпроса, по-скоро прошепнат, отколкото изговорен. Обърна му гръб, сви се на кълбо и пророни:

— Няма значение. — Сетне потърка носа си с ръка.

— Не си променила решението си, нали, скъпа? — попита я той с нотка надежда в гласа като постави ръка на бедрото ѝ и се наведе над нея, за да види отново лицето ѝ.

— Не, ако и ти не си — прошепна тя като хапеше долната си устна в отчаяни опити да не се засмее.

Поканата за дълговечен брак наистина беше отправена много деликатно, но Бо веднага улови смисъла на думите, без да има нужда от допълнителни обяснения.

— О!

Тази единствена сричка прозвуча по-скоро като отрицание и Сарина бързо загуби предишното си въодушевление. Очите ѝ се просълзиха и тя зарови нос във възглавницата, за да скрие разочарованието си. След като успя да освободи гърлото си от буцата, която я бе задавила, тя извърна поглед към него, за да види, че Бо е още надвесен над нея.

— Ще имаш ли нещо против, ако те помоля да се обърнеш, за да мога да стана и да си облека роклята — подкани го тя.

Предишната нежност в гласа ѝ бе изчезнала и Бо въздъхна разочарован. Въпреки че изпитваше огромно желание да се люби с нея, все още принципът му да не се обвързва с никого за продължително време, без да е претеглил предварително всички предимства и недостатъци, надделяваше. Познаваше я от много години, но след продължителната им раздяла все още не можеше да се закълне, че желае да прекара остатъка от живота си с жената, в която се бе превърнала Сарина от юношеството му.

Той се отдръпна от леглото, извърна се с гръб към нея и търпеливо зачака. След малко чу стъпките на босите ѝ крака, обърна се

и я видя как излиза. Миг по-късно чу как вратата на помощник-капитанската каюта се затръшва в тишината.

Сетне затръшна нервно и своята врата, изруга раздражено през зъби и така сложи край на приятната утрин.

Бо не се учуди ни най-малко, когато на кораба му се качиха Алистър Уинтроп и Хауърд Ръд, съпроводени от един съдия — набит червендалест господин, който се опитваше да си придаде значимост чрез държанието и излъчването си. Поклоните и вниманието, с което го възнаграждаваха двамата му придружители, показваха, че те са готови на всякакво раболепие с единствената цел да спечелят благоразположението му. Всъщност, изглеждаха уверени в успеха си и директно заповядаха на Бо да доведе Сарина на борда.

— Сам ще се уверите, Ваше благородие, че този янки се е възползвал от едно невинно момиче и я е накарал да забрави доброто си възпитание — увери Алистър съдията, като същевременно дълбоко се поклони. — И сам Бог знае какво я е карал да прави този тип, докато е била с него на кораба през последните няколко дни.

Мистър Оукс отиде да доведе Сарина. Когато накрая тя се появи, цялата палуба притихна. Моряците спряха работа и зачакаха с любопитство развоя на предстоящата схватка. По лицата на някои заиграха дяволити усмивки. Те очакваха, че капитанът няма да се церемони много-много със съдията и двамата мухльовци, които го придружаваха.

Сарина премина по палубата с изящна походка и застана до съпруга си. Бо я прегърна нежно и това като че ли ѝ вдъхна кураж.

— Виждате ли! — възкликна Алистър като посочи с пръст двойката пред себе си. — Този подлец дори има наглостта да я прегръща пред вас, Ваше благородие. Казах ви, че е истински развратник!

— Да, виждам — изсумтя съдията като повдигна леко гъстите си вежди.

Момичето бе достатъчно привлекателно, за да съблазни и най-въздържания и изискан господин, та какво остава за някой зажаднял за любов морски вълк.

— Но ние все още не сме се запознали с дамата... — започна магистратът.

Алистър пристъпи напред и посочи галантно към Сарина:

— Мис Сарина Кеңд...

— Извинете — прекъсна го Бо с любезен тон, — но смятам, че тъй като това е моят кораб, на мен се пада честта да запозная двамата.

Високият и кльоцав мъж изсумтя като не разбираше какво значение има това, но все пак се поклони с насмешка и се отдръпна леко назад.

— Сарина, това е уважаваният съдия Блейкли — обяви Бо като се поклони дълбоко, след което посочи с ръка към момичето. — Ваше Благородие, моята съпруга, мисис Бърминг...

— Какво? — изкрещя побеснял младият Уинтроп.

Моряците се засмяха, докато Алистър в недоумение очакваше развоя на събитията.

— Това е моята съпруга, мисис Бърмингам — повтори Бо като гледаше съдията в очите.

Всички вени по врата на Алистър се изопнаха и той изкрещя:

— Лъже!

— Но аз мислех, че тя е... — започна объркано съдията.

— Това прехвърля всякакви граници — избухна Алистър като се повдигна на пръсти и заплашително размаха юмрук пред лицето на капитана. — Кого, по дяволите, се опитвате да заблудите?

Бо спокойно бръкна в джоба на сакото си и извади сгънат лист, който подаде на съдия Блейкли:

— Вярвам, сам ще се убедите, Ваше Благородие, че всичко е законно.

— Това е съвсем скорошен брак — забеляза Блейкли като проучи внимателно документа.

След това се обърна подозрително към Бо:

— Има ли свидетели?

— Всички членове от моя екипаж, Ваше Благородие.

— Не може да се ожените на кораба — намеси се Хауърд Ръд, — момичето е непълнолетно! Без съгласието на настойника й бракът е невалиден.

Като кимна самодоволно с глава, адвокатът погледна тържествуващо към Бо.

— Настоятникът на Сарина почина — продължи той като гледаше съдията, без да обръща никакво внимание на другите двама. — Освен това пасторът, който ни венча, знаеше много добре, че на Сарина остават само няколко месеца до навършване на пълнолетие. И при тези обстоятелства той не намери нищо, което да възпрепятства брака ни.

— При кои обстоятелства? — попита Блейкли.

— Тези дни отплавам за Каролина — обясни Бо — и, разбира се, възнамерявам да отведа дамата.

— Като ваша съпруга — намеси се съдията като погледна изпитателно мъжа срещу себе си.

— Точно така!

Алистър погледна двамата и осъзна, че след като бе видял Сарина, съдията бе започнал да се колебае относно хората, който искаха правата над нея. Сякаш наистина желаше да направи най-доброто за момичето. А това в никакъв случай не улесняваше плановете му.

— Това въобще не променя нещата — почти изкрещя Алистър. — Бракът е невалиден без одобрението на настояника й. И тъй като аз получих тези права, Сарина незабавно трябва да се върне в дома ми.

— Ще ви чувам също толкова добре, ако не крещите — погледна го остро съдията.

Устните на Бо леко потрепериха, докато се опитваше да възпре смеха си. Погледна с искрящите си очи Ръд, който му се стори изведнъж доста объркан.

Съдията погледна бащински момичето.

— Мис... извинете... мисис Бърмингам, надявам се разбирате, че съм длъжен да се уверя, че няма някаква измама.

Чаровната усмивка, която озари лицето й, помогна да спечели благоразположението му.

— Разбирам, Ваше Благородие. Но трябва да призная, че съм малко объркана, тъй като не виждам никакво основание в претенциите на мистър Уинтроп...

Алистър се опита да възрази, но Блейкли вдигна високо ръка и го накара да замълчи.

— Той твърди, че е ваш настояник.

— По-скоро ще загина с такъв настояник като него — изсумтя Сарина. — Всъщност той ме изхвърли от дома на лейди Уинтроп без

пукната пара и само с дрехите, които бяха на гърба ми. Едва не премръзнах до смърт, а сега е тук и твърди, че ми желае доброто. Това е истински фарс.

— Но той представи документ, подписан от леля му, с който покойната госпожа го посочва за ваш настойник — уведоми я Блейкли като я погледна проникателно в очите.

— Има ли разлика между фарс и измама, Ваше Благородие? — посрещна спокойно погледа му тя.

Алистър изсумтя и пристъпи заплашително напред, сякаш щеше да стовари ръката си върху нея, но Бо бързо застана пред него и погледна с насмешка хилавия мъж пред себе си.

— Ако желаете, можем да разрешим спора, след като уважаваният съдия напусне кораба ми — предупреди го Бо. — Ако сте настроен така, разполагам с юмурици, дори пистолети, ако желаете.

— Не, не, оставете това — прекъсна го Блейкли.

— Момичето лъже, Ваше Благородие — настоя Алистър. — Тя е готова да отплава с това корито, въпреки че той сигурно ще я зареже веднага щом пристигнат в Америка.

— Съпругата ви отправи сериозни обвинения към този господин — обърна се съдията към Бо.

— Нима са по-сериозни от усилията на мистър Уинтроп да обяви брака ни за незаконен? Кажете ми, Ваше Благородие, как би постъпил един баща в такъв случай? Ако имате дъщеря, може би ще можете да ме посъветвате?

— Имам три, капитане. Всъщност, най-малката е колкото вашата съпруга.

— Кажете ми тогава каква ще е реакцията ви, ако тя бъде венчана от свещеник пред цял екипаж на кораб, прекара нощта със съпруга си и на следващия ден някой се опита да твърди, че бракът ѝ е незаконен?

Блейкли вдигна отново ръка, за да възпре протестите на Алистър. След това се изкашля и леко се изчерви като зададе въпроса си:

— Ще трябва да се убедя, че наистина всичко е както трябва. — За момент съдията се поколеба, след което се обърна към Сарина: — Извинете, мисис Бърмингам, но все пак трябва да ви попитам. Бяхте ли заедно с мистър Бърмингам през изминалата нощ?

Палубата притихна в очакване на нейния отговор. Тя усети как всички погледи се впериха изпитателно в нея. Бо я беше предупредил, но въпросът все пак ѝ се стори много притесняващ. В крайна сметка обаче щеше да каже на съдията истината, макар и да имаше опасност да се изчерви.

— Да, Ваше Благородие. — След което за по-сигурно добави: — В едно и също легло.

Това бе повече от достатъчно за съдията. Лицето му бе не помалко червено от това на Сарина, когато се обърна към Бо:

— Извинете за безпокойството, мистър Бърмингам. — След това той бавно постави цилиндъра на главата си и добави: — Приятно пътуване към дома.

Алистър изгледа невярващо съдията, докато той се отправяше към подвижния мостик.

— Не искате да кажете... не можете... не трябва да позволявате на този мерзавец да се измъкне така!

Съдия Блейкли се спря на мостика и леко се извърна назад, за да види Алистър.

— Мистър и мисис Бърмингам предоставиха всички необходими доказателства, за да счита брака им за напълно законен. И вие, господине, едва ли ще намерите някой съдия в цяла Англия, който да приеме противното. Най-малкото ще е признак на неуважение. Смятам, че просто трябва да приемете фактите, Уинтроп.

— Ах, ти, слузесто нищожество! — изкрещя Алистър към него. — Трябва да ти отнемат правата!

Като отблъсна с гневен замах ръката на Ръд, който се опитваше да го успокои, Алистър се обърна към Бо:

— А колкото до теб, копеле! Може да се чувстваш като надут пуяк сега, но уверявам те, тази пародия няма да ти се размине току-така...

Очите на Бо засвяткаха заплашително и той погледна изпитателно Алистър.

— Как ме нарече?

Като не осъзна опасността, на която сам се излага, Алистър размаха юмрук пред лицето на капитана и изкрещя:

— Мръсно копеле! Лъжлив кучи син, който...

С три големи крачки Бо се озова до мъжа и го сграбчи с една ръка за яката, а с другата за панталона. Алистър закрепця смаян като напразно се опитваше да стъпи на палубата, тъй като бе вдигнат високо във въздуха. Капитанът се доближи до парапета и със силен замах запрати тялото зад борда. Алистър размаха безпомощно ръце като търсеше нещо, за което да се залови, но уви, не намери нищо. Шумният плясък, с който падна във водата накара екипажа да избухне в смях. Но Бо все още не бе свършил. Той се покачи на парапета в цял ръст с ръце на кръста и изкрепя към Алистър, който беше вече изплувал на повърхността:

— Може да ме обиждаш колкото си искаш, Уинтроп, но ако само още веднъж оскърбиш майка ми, ще заповядам да те завържат на някоя мачта и ще те налагам с камшик, докато вътрешностите ти се покажат. Няма да позволя на червей като теб да хули жената, която уважавам и почитам с цялата си душа и на която дължа всичко!

Бо се отдръпна от парапета и изтупа ръце, сякаш току-що се бе отървал от нещо непотребно.

— Това ще му е за урок, капитане. Друг път да си държи езика зад зъбите! — подметна някой от моряците.

— Донесете едно буре, за да отпразнуваме банята на този червей — вдигна ръка Бо.

Шумните стъпки на моряците, които побързаха да изпълнят заръката на капитана сепнаха съдията. Но когато капитанът се приближи до него, лицето му се озари от весела усмивка и отбеляза:

— И аз също като вас уважавам майка си, господине.

— Знаех, че ще разберете, Ваше Благородие — усмихна се на свой ред Бо като забрави първоначалното впечатление, което съдията бе оставил в него.

Бо погледна Хауърд Ръд, който стоеше вцепенен, откакто приятелят му излетя зад борда. Адвокатът напразно опитваше да намери слова, за да подчертае, че никога не би се осмелил да обиди толкова благородно същество като майката. Като не успя да пророни и дума, той бързо се извърна и на бегом напусна кораба като едва не събори уважаемия съдия, докато профучаваше покрай него. В следващия момент подаде някакво въже на Алистър, който напразно се опитваше да изплува.

Смехът на Сарина се смеси с този на съпруга ѝ, когато той нежно я прегърна, след което повече за свое удоволствие, отколкото за това на екипажа, устните им се сляха в дълга и страстна целувка.

8

Сарина се надигна на възглавницата само колкото да потърси кофата, която Били Тод бе оставил грижливо до койката. Изстена тихичко, затвори очи и се помъчи да остане неподвижна, за да предотврати гаденето, ала всяко издигане и завъртане на кораба подпалваше в стомаха ѝ истинска революция. Беше подирила в каютата на помощника убежище, но сега за нея тя бе място за мъчение, от което копнееше да избяга. Откакто отплаваха от Англия, морето почти не бе спирало да бушува и Сарина за кой ли път се закле, че повече няма да стъпи на кораб докато е жива, ако въобще оживееше.

През изминалите пет години бе успяла някак да забрави най-отблъскващата част от пътуването си до Англия, без съмнение заради мъката от смъртта на родителите си и загубата на единствения дом, който бе имала. Като лъч в съзнанието ѝ бе останал единствено споменът за неспособността ѝ да се справи с непривичното клатушкане и убеждението, че не е родена да плава по море.

Усмихна се леко, но тутакси трепна от болката в напуканите си устни. Лош моряк, а, помисли си с насмешка тя. „Кошмарен“ би било по-близо до истината. Ако изобщо стигнеше до сушата, за нищо на света нямаше отново да излезе в открито море. Ако зависеше от нея, щеше да стои далеч от океана, не би погледнала повече нито една вълна, нито пък би се подложила отново на агонията да чувства как корабът се издига бавно над планините от мътна вода, а после сякаш потъва в безбрежните падини. Безкраен, дяволски поток от вълни, една след друга, една след друга...

Достигна с мъка до кофата и надвеси глава над нея. Още когато усети, че я хваща морска болест, тя се бе опитала да прикрие симптомите от Били, който все я караше да яде. Но щом момчето погледна препълнения с храна поднос, донесен да я изкуши, тайната ѝ излезе наяве. За нейна изненада Били се разтревожи от неразположението ѝ много по-малко от самата нея и бързо ѝ донесе кофа и мокра кърпа, с която да си бърше лицето. Тя се разхлипа и го

помоли да не казва на никого, камо ли на съпруга ѝ. Момчето не искаше да крие информация от своя капитан, но накрая се съгласи. Оттам насетне лично се грижеше за нуждите ѝ, като я снабдяваше с прясна вода, чисти кърпи и от време на време с лек бульон, и тайно изпразваше кофата ѝ заедно с отпадъците от камбуза.

Бо чукаше на вратата ѝ постоянно и все по-настойтелно искаше да го пусне вътре. Скрита под завивките, Сарина всеки път го отпращаше с отмалял глас. Не желаше нито да се вижда, нито да говори с него. Накрая той сметна, че тя просто се муси, и така я спаси от ужасния срам, който щеше да изпита, ако я беше видял в това състояние.

Силите ѝ продължаваха да отпадат, а по разранените ѝ устни се появяваха нови и нови пукнатини. Опитваше се да пие поне вода, но само след броени мигове изхвърляше дори нея. Сънят бе единственото ѝ убежище през тези убийствени часове, ала се събуждаше трудно и винаги готова да избълва и малкото, останало в стомаха ѝ. Не можеше и да мечтае да се наметне или да облече нещо повече от нощница и се опасяваше, че косата ѝ се е раздърпала непоправимо. Но не я бе грижа за нищо, най-малко за това как изглежда.

На вратата се почука леко три пъти — Били се връщаше за купата бульон, която бе донесъл преди час. Тя си стоеше недокосната на подноса до койката. „Влез“, каза Сарина със слаб глас. Момчето пристъпи в каютата и замръзна от изумление. Никога не бе виждал човек, който да изглежда толкова смъртно зле. Под очите на капитанската съпруга имаше дълбоки сенки, а устните ѝ — някога меки и съблазнителни — бяха белязани от обезводняването. Гледката го втрещи толкова силно, че той се извърна и побягна да доведе капитана, убеден, че вече има причина да наруши обещанието си към нея.

Само след миг Бо стоеше до койката с ръце на кръста. Късата му гарвановочерна коса бе разрошена от вечерния вятър, а очите му горяха ужасено.

— По дяволите, Сарина, защо не каза на никого, че си болна? Изглеждаш така, сякаш идваш от оня свят.

Не бе го виждала от много дни и това, че той изглеждаше като бог, само я караше да съзнава още по-болезнено окаяното си състояние. Бе почувствала огромно облекчение, че той бе приел

дрезгавите ѝ молби да я остави на мира, без да нахлуе при нея, тъй като знаеше твърде добре, че бе достатъчно властен, за да направи какво ли не. И все пак нейният съпруг присъстваше постоянно в мислите ѝ, като натрапчив рефрен, който отказваше да отзвучи. И ето го сега, присвил страховито очи, като че ли бе изпаднала в това състояние по собствена вина.

— Върви си — изстена тя и се извърна, за да прикрие рукналите сълзи на слабост. — Не искам да ме виждаш така.

— В здраве или болест, мила моя — отвърна той с повече сарказъм, отколкото Сарина можеше да понесе.

— Просто ме хвърли през борда — изхленчи тя и стисна завивките, за да попречи на опита му да ги отгърне. — Не искам да живея повече.

— Хайде, ставай — подкани я Бо, без да обръща внимание на молбите ѝ и я повдигна през раменете с ръка.

Сарина започна да клати глава, но бързо разбра, че това няма да помогне.

— Не мога! Така само става още по-лошо. Просто се махни.

— И да те оставя да умреш спокойно? — изсмя се Бо. — Никога! Очите на Сарина се разшириха.

— Ти си безмилостен звяр!

— Не си първата, която ми го казва. — Той я сложи да седне на ръба на койката и спусна босите ѝ крака към земята, а после подпъкна ръцете ѝ в халата.

— Божичко, какво правиш с мен? — възпротиви се немощно тя. — Ще ми стане лошо.

— Дишай дълбоко — заповяда той, като коленичи, за да ѝ помогне да се обуе. — Всичко ще бъде наред...

Думите му не успокоиха кой знае колко стомаха ѝ. Във внезапен пристъп на паника Сарина залитна към кофата и се предаде на сухите напъни отвътре. Най-накрая гаденето ѝ се поуталожи и тя легна обратно. Хладината на мократа кърпа върху лицето и шията ѝ я облекчи, но едва си бе поела дъх, когато Бо отново я повдигна, този път с канче, притиснато към устните ѝ.

— Изплакни си устата — настоя той като ѝ попречи да се извърне от него.

Сарина сбърчи нос от отвращение, но се подчини на заповедта и изплю всичко в кофата. Сетне се отпусна отново назад и вдигна жален поглед към съпруга си. Той изглеждаше здрав и жизнен, а това никак не ѝ помагаше.

— Сега изпий останалото — продължи Бо и притисна отново канчето към устните ѝ. — Изсушила си се като скелет.

— Ти ме мразиш — промърмори тя, но склони да отпие.

— Не е вярно, мадам. — Той продължи да бърше лицето и шията ѝ, докато Сарина стискаше канчето в треперещите си ръце и поемаше малки глътки. — Но съм ти сърдит, задето ме накара да повярвам, че се цупиш тук като разглезено дете, докато всъщност си била болна. Ако Били не го правеше от преданост към теб, щеше да си изпати, задето не ме извести веднага за състоянието ти.

— Аз го помолих за това — промълви Сарина.

Бо отново притисна настоятелно канчето към устните ѝ.

— Пий!

— О, Бо... не мога повече!

— Казах, пий!

— Ще излезе след малко!

— Не и този път. Повярвай ми.

— Само малко — простена тя страдалчески, но той държа чашата, докато в нея не остана и капка.

Въпреки желанието ѝ да остане в леглото, Бо я изправи на крака, уви я в одеялото и я прегърна. Сетне отвори вратата с трясък, излезе от каютата и я понесе по стълбата към палубата.

Сарина погледна през рамо и с ужас видя колко стълби има пред тях.

— Моля те, Бо — изохка тя, отвратена от безпомощността си. — Не искам на палубата! Хората ти ще ме видят.

— Трябва ти свеж въздух. Ще ти помогне да се почувстваш по-добре. Освен това, откак Били дотича разтреперан от тревога при мен, момчетата вероятно очакват погребение.

— И това ще стане — увери го печално Сарина. — Веднага щом ме довършиш с този твой студен въздух!

Бо се усмихна и продължи напред. Дългите му крака прекосиха бързо разстоянието до стълбичката, докато устните му мълвяха:

— Аз ще те стопля.

Краткият есенен здрач вече бе преминал в пълен мрак, а луната хвърляше върху водата сребристи отблясъци. Ветровете вледеняваха палубата. Сарина притаи дъх, но това съвсем не облекчи мъчението.

— Ще съжالياваш, ако не ме оставиш — предупреди тя.

Бо обаче се подчини, едва когато стигнаха до най-близкия парапет, където я остави. Сарина не можа да се задържи права, политна към него и се сгуши на рамото му. Ако се чувстваше по-добре, несъмнено би се насладила на близостта с него, но в момента съвсем не ѝ беше до това.

— Моля те, Бо — прошепна тя. — Пак ми става лошо. Искам да се върна в каютата. Поне там няма да се позоря.

— Там състоянието ти ще се влоши още повече, Сарина.

— И сега не е по-добре — възпротиви се Сарина.

Той я завъртя с гръб към себе си и я прегърна през талията, отправил взор към морето.

— Погледни над перилата.

— Не-е-е — изстена тя и извъртя глава. Толкова ли беше безмилостен? Последното нещо, от което се нуждаеше в момента, бе да гледа към водата!

— Не към вълните — прошепна той, опрял устни в косите ѝ. — Погледни хоризонта. Луната свети достатъчно, така че го виж.

Сарина присви очи в усилието да съзре тънката тъмна ос между небето и морето. Задържа поглед върху нея и след миг осъзна:

— Не се движи.

— Всъщност е точно обратното — отвърна Бо с лека усмивка. — Земята се върти, но ти не се тревожи за това. За теб наистина не се движи.

Тя го погледна и въздъхна печално:

— Да можеше и аз да не се движа.

Той ѝ се усмихна.

— Не отделяй очи от хоризонта, Сарина. Гледай само линията и поемай свеж въздух.

Сарина се подчини и се облегна в прегръдките му. Минутите минаваха, но тя не усещаше нищо, освен живителното спокойствие на силното му тяло. Постепенно започна да осъзнава, че вече се чувства по-добре. Тогава пое дълбоко и бавно дъх и го издиша облекчено.

— Е, май ще живея.

Бо се засмя и загърна одеялото около раменете ѝ.

— Студено ли ти е?

Сарина кимна и се сгуши до него.

— Добре съм.

Гаденето, което я преследваше, откак „Дързост“ излезе от Темза в открито море, изчезваше. На негово място обаче дойде изтощението — по-страшно от всякога.

Главата ѝ се прислони на рамото на съпруга ѝ и тя затвори очи с въздишка. Дишането ѝ се успокои.

Бо не помръдваше. Бе щастлив да държи младата си съпруга в скута си, докато нощта нахлуваше с мека тъмнина и рой звезди. По време на продължителния ѝ престой в каютата, постоянно го глождеше подозрението, че нещо в живота му не е съвсем наред — едно смущаващо чувство. Постепенно бе осъзнал, че момичето му липсва. Жизнерадостните уличници, които бе посещавал в миналото, не можеха да задържат вниманието му и секунда след като напуснеше убежищата им. А за Сарина мислеше ден и нощ, докато най-накрая не разбра, че копнее за нея много повече от всичко на света.

Корабът се люшкаташе от силния вятър и пореше водите на Гълфстрийм. Още много рано в моряшкия си живот Бо бе научил, че пътят от изток на запад е най-трудният в целия Атлантик. Благодарение на попътните ветрове обратният път се изминаваше за малко повече от месец, но този можеше да отнеме и три месеца. Въпреки че това време едва ли бе достатъчно за дълго ухажване, може би щеше да му стигне да си изясни какви точно ангажименти иска да поеме към красавицата, която държеше в прегръдките си.

Когато вахтата се смени, Бо отнесе Сарина обратно в каютата ѝ. Тя не помръдна, когато я положи на койката, не си личеше и да ѝ е лошо. Той съблече халата ѝ и за кратко се наслади на свободната ѝ нощница с кръгло деколте, обточено с широка, ръчно плетена дантела. Не посмя да направи повече от това да я пъхне под завивките. От сватбения си ден беше научил едно: трябваше да се държи с нея просто като брат.

— Не мърдай — помоли Сарина, докато се съсредоточаваше върху последните щрихи на портрета на Били Тод. — Ей сегичка

свършвам.

Момчето се размърда с нарастващо нетърпение.

— Стой мирен — повтори тя.

Въпреки любопитството си Били се подчини. Това, впрочем, съвсем не беше трудна задача при гледката пред очите му. За броени дни дамата бе възвърнала предишното си здраве и красота и се бе вдълбочила в рисуването. Почти всички на „Дързост“ бяха впечатлени от уменията ѝ. Да се каже просто, че имаше талант, би било чисто подценяване.

— Готово — обяви доволно Сарина и чак тогава обърна статива, за да покаже на Били резултата.

Очите му се разшириха от удивление.

— Леле, мадам! Туй съм аз!

— Или поне добро копие — отвърна Сарина с весел смях и огледа със задоволство портрета. В този момент момчето се намираше на границата между детството и зрелостта и тя бе успяла да предаде това върху платното. В бузите и устата му все още имаше някаква едва доловима мекота, но погледът му бе твърд и избистрен. Във вирнатата брадичка пък се съзираше намек за бъдеща сила и решителност.

— Наистина ли изглеждам така? — попита свенливо Били.

— Точно така — потвърди Стивън Оукс като се спря зад момчето. — Но тя е успяла да улови не просто хубавото ти личице, момчето ми — подразни го той, — а самия ти характер, цял-целеничък.

— Благодаря за признанието, любезни господине — рече Сарина и се засмя като сведе глава в импровизиран реверанс. — Това е най-голямата награда за един художник.

— Сигурно не ви се прави друг портрет, а, мадам? — попита Стивън с надежда.

— Мисля, че мога да бъда убедена.

С тези думи Сарина посегна за още платно и с грациозен жест прикани помощника да седне пред нея. От това място се виждаше не само той, но и хоризонтът, към който тя продължаваше да поглежда от време на време. Не искаше да рискува, въпреки че от две седмици се радваше на отлично здраве. Но вече не ѝ прилошаваше. Чувстваше се добре, духът ѝ бе бодър, промени се и отношението ѝ към плаването. Вече бе почти сигурна, че би издържала още не едно и две. Сега обаче

най-важното бе, че си отива у дома. У дома! Години наред за нея Каролина бе само далечен спомен. Ала обстоятелствата се бяха променили. Сега всеки изминал ден я приближаваше все повече до родните места, за които копнееше от толкова време. И все пак не можеше да спре да се пита какво точно я очаква там.

Когато оздравя и свикна с режима на кораба, Сарина се завърна към артистичните си занимания и започна да запечатва на платното моряците и живота им на „Дързост“. Повечето от работите си раздаваше, запазваше за себе си само малко, между тях и онези, над които се трудеше в усамотението на каютата. Започваше да подозира, че има най-голямата колекция от портрети на Бо Бърмингам — колекция, която обогатяваше с всеки изминат ден.

На палубата застъпи следобедната вахта. Не след дълго Сарина довърши портрета на Стивън Оукс и му го подаде с усмивка.

— Хубав мъж сте, мистър Оукс.

— Не съм много сигурен, но пък портретът е чудесен — увери я той доволен. — Обзалагам се, че големците от Чарлстън не биха скъпили средства, за да ги нарисувате.

Тя отметна глава и се засмя, искрено поласкана.

— Страхувам се, че ще се случи точно обратното, мистър Оукс. Хората гледат скептично на жената-портретист — може би, защото всички велики майстори са били мъже. Сигурна съм, че хората в Чарлстън не са по-различни от тези в Англия.

— Грешката ще е тяхна, мадам, не ваша.

— Благодаря — отвърна Сарина. После се озърна, усетила нечие присъствие и видя, че Бо е застанал зад нея и изучава портрета на помощника си. Способността му да се появява изневиделица до нея не преставаше да я смайва. Вярно, че понякога успяваше да усети приближаването му и да се подготви, за да не затрепери. Днес обаче появата му я свари напълно неподготвена. Сигурна бе, че ако забележи реакцията ѝ, ще я сметне за същото малко момиченце, чието сърчице скачаше от радост, колчем го видеше да се приближава към къщата им или към близкото училище. Мисълта, че проявява слабост, подхождаща повече на едно глупаво дете, не бе никак приятна. Това само припомни на Сарина, че Бо не бе обещавал да остане неин съпруг, след като пристигнат в Чарлстън.

— Наистина не разбирам как голям мъж като теб може да се движи толкова тихо — укори го тя.

Бо й се усмихна бавно и сърцето й затуптя като обезумяло.

— Занапред ще се старая да ви предупреждавам по-отрано, мадам — отвърна той. — Достатъчно ли ще е да се спъна тромаво?

Като не получи отговор, той пристъпи напред, за да разгледа по-отблизо рисунките, които тя бе подпряла около себе си, за да не бъдат съборени от вятъра. Беше удивен от реализма на изображенията, защото позна веднага всяко от лицата.

Сарина вдигна поглед и с изумление откри, че вече е съвсем близо до нея. Можеше да види как вените на врата му пулсират над разтворената яка на ризата. „Да можеше и моето сърце да бие толкова спокойно“, помисли си тя и затвори очи, за да обуздае полета на въображението си. Когато ги отвори отново, едва не отскочи назад от изненада — Бо се бе навел към нея и посягаше към изхлузената от раменете й наметка. Почувства как гърдата му докосва ръката й и се взря през разтворената му риза. Съвсем ясно си спомняше как неговата ръка бе насочила нейната да погали нежно тези железни мускули и как бе свършило всичко това.

Бо се зае да оправя наметката на раменете й и да завързва копринените върви под брадичката й.

— Не бива да стоите тук без наметка, мадам — укори я той меко. — Не искам да се разболеете отново.

— Няма — прошепна Сарина. Очите му се плъзнаха бавно нагоре по шията й и се спряха на устните. За миг я обзе чувството, че ще я целуне отново, но тя бързо го отхвърли и се укори за празните илюзии. И все пак, когато синият му поглед я обгърна, дъхът й сякаш спря.

— За мен ще бъде чест, ако тази вечер се присъедините към мен на масата, мадам — промълви Бо, докато нагласяше качулката около раменете й.

Внезапно в ума й нахлуха странни видения. Представи си как двамата лежат голи на койката му и дъхът й отново секна. При всяко негово приближаване я обземаше такава възбуда, че дори и една вечеря с него може да доведе до девет месеца усамотение и потомство без име. Точно заради този страх не се осмеляваше да се върне в капитанската каюта.

— Мистър Оукс ще вечеря с нас — добави Бо, за да я успокои.

— Така ли?

Бо вдигна учудено вежди и се взря изпитателно в лицето на съпругата си. Можеше да се закълне, че е доловил нотка на разочарование в гласа ѝ, затова сложи ръка на гърдите си и обеща тържествено:

— Този път ще гледам да се облека по-прилично, както подобава на случая, мадам.

Сарина прие това като покана да се премени също толкова грижливо и отвърна с грациозен реверанс.

— Ще се опитам да отвърна със същото, капитане.

Сребристосинята тафта сякаш е най-подходяща за вечеря, реши Сарина след внимателно обмисляне. В момента бяха модерни буфан ръкавите и дължината до глезена, както и свенливото разголване на раменете. Не сложи на шията си колие, тъй като дрехата не го изискваше. Надипленият шарф от по-ярко синьо свършваше при левия ръкав, където се събираше в прекрасна джувка. Косата ѝ бе опъната гладко назад, а вплетените панделки подчертаваха палавите къдрици, спуснати покрай ушите ѝ. Останалите кичури бяха навити в сложен кок на тила. Беше прекарала повече от час в нагласяне на фризура, защото много държеше да спечели одобрението на своя съпруг.

Бо разтвори широко вратата още щом чу лекото почукване. Сапфирените му очи се плъзнаха по нея от глава до пети и засияха с топъл блясък. Сарина прие бавния му, подробен оглед като мълчалив комплимент. А усмивката му просто я зашемети.

Самата тя също не остана равнодушна към гледката пред себе си. Прилепналите бежови панталони очертаваха великолепно тесните бедра на съпруга ѝ. Кафявата жилетка и тъмнозеленият фрак пък подчертаваха широките му рамене и тънкия му кръст. Високата яка на фрака се допълваше невероятно от старателно вързаното кремаво шалче.

— Жалко, че и мистър Оукс ще ни прави компания — забеляза Бо с дяволите усмивка, като я хвана за ръка ѝ и я въведе в каютата си. — Ти си достатъчно сладка за вечеря.

Многозначителните му думи накараха бузите на Сарина да пламнат, а сърцето ѝ — да запърха. След като затвори вратата, Бо пристъпи зад нея. Пръстите му докоснаха леко голото ѝ рамо и пулсът ѝ се учести още повече.

— Не се заблуждавай от усилията ми да избягвам каютата ти — прошепна той, докато галеше косите ѝ. — Не съм спрял да те желая. Разстоянието помежду ни просто намалява опасността да те изнасиля.

Мисълта, че би могъл да я отбягва точно по тази причина, се стори невероятна на Сарина. Мина ѝ през ума, че думите му са просто извинение за нежеланието му да я вижда, но тя потисна подозренията си, защото искаше да се наслади на вечерта, без да се карат. Компанията на мистър Оукс пък гарантираше, че между тях няма да се случи нищо нередно.

Сарина трепна, когато ръката на Бо се плъзна около стройната ѝ талия и тръгна нагоре. А щом достигна гърдата ѝ, от гърлото ѝ се изтръгна тиха, трепетна въздишка. Пламъците, които лумнаха у нея, когато пръстът му обходи твърдото зърно, почти сринаха волята ѝ. Внезапно в слабините ѝ сякаш изригна вулкан. Каза си, че трябва да бие отбой и да избяга в собствената си каюта, преди ръката му да е поела в други посоки, но краката ѝ бяха натежали като олово.

— Не мога да те гледам, без да се възбудя — прошепна той като затвори очи и вдъхна с наслада аромата на косите ѝ. — Ако знаеше колко те желая, щеше да се съжалиш над мен...

В този момент на вратата се почука силно и Сарина въздъхна с облекчение. Прекъсването я избавяше от изкушението да се поддаде на ласките на съпруга си. Да можеше само бракът им да е истински — тогава щеше да го стори с радост, да му се отдаде цяла, завинаги.

— Жалко — прошепна Бо като целуна нежно рамото ѝ.

Сарина притвори очи и се опита да задържи магията от докосването на устните му. Той погали още веднъж гърдата ѝ, сетне пристъпи към вратата, спря за миг, за да охлади възбудата си и отвори.

Мистър Оукс също се бе потрудил върху външния си вид. Изглеждаше особено мъжествен във виненочервения си редингот, сивите панталони и жилетка и току-що изгладените риза и вратовръзка. Симпатичен и сладкодумен разказвач, той веднага се зае да весели Сарина с истории от морските им приключения. Тя следеше разказите му със затаен дъх и избухваше в смях от остроумията му.

Насладиха се на поредния шедьовър, сътворен от мосю Филип, а когато пристигна и портвайнт, Сарина вече се питаше кога за последно се е смяла толкова много. Бо бе оставил на драго сърце разговора в ръцете на помощника си, докато той самият стоеше и през повечето време я наблюдаваше.

— Кое то иде да покаже — завърши мистър Оукс поредната история, — че можеш да се сдружиш даже с китаец и мавър и пак всеки да излезе на кяр.

— Още не ми е ясно защо султанът просто не ви е затворил всичките — отвърна Сарина с усмивка. — Но се радвам, че не го е сторил. — Тя погледна Бо, чиито славни подвизи я изпълваха с възхищение, но и с ужас пред рисковете, които поемаше. Искаше й се да го укори, че не се пази — точно както на времето, когато като дете го бе гледала със свито сърце как язди безразсъдно, яхнал своя Сони.

В този миг той се облегна на стола си и протегна удобно дългите си крака под масата. Сарина го наблюдаваше скришом. Не изглеждаше по-възрастен от връстниците си, но бе значително по-зрял от тях. Носеше умело бремето на властта и опита. Капитанството приемаше просто като отговорност, която поемаше с размах, но без излишни демонстрации на сила.

Светлината открояваше чертите му, подчертаваше твърдата линия на челюстта и изтънчеността на лицето му. Очите му бяха в сянка, но въпреки това Сарина усещаше съвсем ясно втренчения му поглед.

— Когато напуснахте Чарлстън, капитане — попита тя тихо, — нарочно ли избрахте такъв рискован начин на живот?

Бо стисна чашата рубинен портвайн в дългите си пръсти и сви рамене.

— Преживяванията ни само на пръв поглед изглеждат като подвизи, мадам.

— Нищо подобно — възпротиви се мистър Оукс през смях. — Всяка дума е истина и капитанът го знае.

— Били сте на ръба неведнъж и дважд — настоя Сарина.

— Кажете направо десетки и стотици пъти — гордо заяви мистър Оукс. — Веднъж в Майорка...

— Стига толкова, мистър Оукс — прекъсна го Бо. Каза го меко и с усмивка, но въпреки това помощникът се стресна и млъкна.

Капитанът тъкмо вдигаше бутилката да допълни чашите, когато отвън се чу някакъв шум. Той стана леко и отвори вратата. На прага стояха неколцина моряци, които се споглеждаха плахо. Един от тях бе избутан напред за говорител.

— Извинете, капитане, но долу има малък проблем.

— Какъв? — попита Бо тихо. Стивън Оукс също се беше изправил и побърза да застане зад своя капитан.

— Уилсън се напи, сър — изплю камъчето някой отзад. — Промуши Гроувър, а сега е грабнал една секира и сече стените под палубата, сър. Мисли, че е голяма забава.

Да пробиваш дупки в стените на кораб насред открито море не се стори на Сарина никак забавно. Не я въодушевяха нито секирата, нито пък пробождането. Бо обаче се обърна към нея без никакъв признак на уплаха.

— Моля да ни извините, мадам.

— Разбира се — скочи тя веднага. — Отивам в каютата си.

— Не, по-добре е да останеш тук. — Като видя учудения й поглед, Бо продължи: — Заклучи вратата отвътре и не пускай никого, докато не се върна. Ясно?

— Слушам, капитане — кимна Сарина неуверено.

Не искаше да остава тук, но прояви достатъчно здрав разум и прецени, че сега не е време да се карат. Способността му да се справя в трудни ситуации, потвърдена и от разказите на Оукс, я изпълваше с надежда, че ще успее и този път. Но това не й пречеше да се бои за него.

— Моля те, внимавай.

Бо, който тъкмо излизаше, се спря и я погледна през рамо. Усмихна се леко и напусна каютата, придружен от мистър Оукс.

Сарина въздъхна с трепет и чак сега разбра колко се бе разтревожила — не за себе си, а за своя съпруг. Оукс всъщност не й правеше услуга като раздуваше подвизите на своя капитан. Едно нещо бе научила от разказите на помощника — Бо се намесваше винаги когато имаше проблем, а въображението й възпроизведе цял куп ужасни неща, които можеха да му се случат, докато се опитва да вземе ножа или секирата от един пиян човек.

Сарина притисна трепереща ръка до челото си и се обърна към люковете. Отвъд кърмата беше тъмно, но дори да не беше, тя едва ли

щеше да види нещо. Съзнанието, че Бо може да е в опасност, я бе превърнало в трептящо кълбо от тревога за мъжа, когото обичаше истински. Тя се отпусна на възглавниците, неспособна повече да се държи на крака.

Все още беше вцепенена от тревога, когато чу стъпки. Забравила заповедта на Бо, тя изтича до вратата, отключи я с треперещи пръсти и я отвори широко. Съпругът ѝ бе вдигнал ръка да почука, но когато съзря задъханото, уплашено същество пред себе си, на лицето му се изписа укор.

— Не ти ли казах да не отключваш вратата, преди да съм се обадил?

Беше прав. Можеше да е всеки. Проявила бе глупост. Ала в момента това не я интересуваше. Тя се хвърли към него и го прегърна силно.

— Слава богу, че си добре! Толкова се тревожех...

Ръцете на Бо я обгърнаха и тя се притисна плътно към него. Той долепи буза към косите ѝ, някак изненадан от уплахата ѝ. Така се бе почувствал и преди години, когато Сони го хвърли от гърба си — беше паднал бездиханен на земята, удряйки главата си в едно дърво, а щом се свести, главата му бе в скута на Сарина, чиито уплашени сълзи мокреха лицето му.

— Разбира се, че съм добре — успокои я той шепнешком.

Веднъж преодоляла треперенето, Сарина сякаш полетя. Замайна от облекчение, тя придърпа главата му и обсипа лицето му с целувки с някакво детинско въодушевление. Замайването се усили, когато неговите устни се впиха в нейните с нарастваща възбуда. Сарина се надигна на пръсти, склучи ръце около врата му и се притисна към него като отвърщаше на палавия му език с неподозирано удоволствие. Даже когато ръката му се плъзна под хълбоците ѝ, за да я притегли още по-близо до тялото му, тя не се отдръпна от набъбналата му мъжественост, която се чувстваше даже през полите и бельото ѝ.

Сякаш по зла ирония на съдбата нещастният мистър Оукс избра точно този момент, за да се появи. Видя ги как се прегръщат горещо, хлъцна от изненада и разбрал грешката си се обърна да си върви. Ала беше твърде късно. Двамата се откъснаха един от друг: Сарина избяга изчервена в дъното на каютата си, а Бо се извърна настрана.

— Съжалявам, капитане — извини се помощникът ужасно притеснен. — Просто исках...

— Няма значение — отсече Бо и си пое тежко дъх. У него се бореха двама души — единият искаше да последва момичето, а другият — да се прибере в собствената си каюта. След това прекъсване Сарина едва ли щеше да иска да го види и определено нямаше да реагира пламенно, както преди малко. Благоразумието му налагаше да изчака, докато смущението ѝ отmine. Благоразумието му налагаше да се върне в каютата си и да прекара още една адска нощ в самотното легло, проклинайки помощника.

С поглед, в който гореше опасен блясък, Бо се отправи натам и след миг вратата се затръшна зад гърба му. Стивън Оукс трепна и се сви като мишчица в малката каюта, която временно му служеше за жилище. Капитанът не говореше нищо за отношенията си със своята съпруга, но по всичко личеше, че за разлика от другите жени, тази дама не изгаря от копнеж да се хвърли на врата на мъжа си. Фактът, че сега бе отвърнала на ласките му с повечко страст само правеше притеснението на Стивън Оукс още по-голямо. Този път определено бе сторил лоша услуга на своя капитан.

Изтощена и изтормозена от безсънната нощ, Сарина стана, изми се и облече скромна тъмносиня вълнена рокля. Събра си косата в прост кок и пощипна бузите си, за да им придаде малко руменина. Миг по-късно пристигна Били Тод със закуската, но това не беше засменият, весел Били, когото познаваше. Тази сутрин той бе блед и мълчалив и очевидно се мъчеше да изглежда по-спокоен, отколкото е всъщност.

— Случило ли се е нещо, Били? — попита загрижено Сарина, докато момчето оставяше подноса.

Той поклати глава, избягвайки погледа ѝ.

— Не, мадам. Всичко е наред.

Отговорът му никак не я убеди. Дори здраво момче като Били можеше да бъде повалено от треска.

— Да не си болен?

— О, не, мадам.

Били бе оставил вратата отворена, но колкото и да напругаше слух, Сарина не долавяше обичайните сутрешни звуци от палубата. Вместо тях на кораба цареше зловеща тишина.

Обхвана я неопределим ужас.

— Били, сигурен ли си?

Момчето забърза към вратата. Явно не искаше да отговаря на никакви въпроси.

— Ще се върна да прибера подноса, мадам. — Той се поколеба, сетне добави: — По-добре не излизайте оттук преди обяд.

След тези думи Били се изчерви, кимна припряно и се оттегли. Сарина се загледа замислено в подноса с храна. В съзнанието ѝ отекваше тишината, по-оглушителна от всички барабани и тропети на света. Обзета от непреодолимо любопитство, тя отиде до вратата, отвори и се заслуша. Над кораба наистина бе надвиснала зловеща тишина.

На борда на „Дързост“ имаше близо сто души. Какво ги бе смълчало тъй внезапно? Сарина знаеше малко за корабния живот — само онова, което бе видяла, откак заминаха от Лондон. Но тази тишина беше напълно необяснима. Нямаше ги нито ежедневните траканици, нито виковете на сутрешната вахта, нито тананикането и приглушените гласове, които обикновено достигаха до каютата ѝ сутрин.

Тишина.

Сарина се промъкна внимателно по коридора, после се покатери по стълбата и отправи поглед към палубата. Целият екипаж се бе събрал в мъртвешка тишина на главната палуба и подреден в редица с гръб към нея. Мъжете стояха с разкрячени крака, с ръце отзад и очи, вперени в предната част на палубата. Сарина не виждаше какво става там, затова изкачи още няколко стъпала и веднага съжали, че го е сторила. При предната мачта до щирборда беше изправен един гол до кръста човек. Ръцете му, опънати над главата, бяха завързани със здрави въжета. До него стоеше помощник-боцманът, чиито ръце бяха големи и тежки като чукове. Сега в тях имаше камшик.

Никога не бе виждала по-ужасяваща гледка. Погледът ѝ с усилие се откъсна от нея и подири Бо. Той беше там — висок, неподвижен, с изпъната снага — човек с огромна власт и авторитет, който стоеше хладнокръвно, сякаш бе лишен от всякаква човечност. Сърцето ѝ се

качи в гърлото. В този момент мистър Оукс пристъпи напред и обяви отчетливо:

— Морякът Редмънд Уилсън, виновен за пренебрегване на служебните задължения, притежаване и прекомерна употреба на алкохол в открито море и посегателство срещу живота на Томас Гроувър, както и срещу дисциплината сред екипажа на плавателния съд, се осъжда на двадесет камшични удара, които да се изпълнят веднага.

Никой не помръдна, с изключение на помощник-боцмана, който се обърна леко към Бо. Капитанът на „Дързост“ кимна в знак изпълнението да започне. Камшикът изсвистя във въздуха като змия, стовари се върху плътта и изтръгна кръсък на болка от жертвата си. Сарина се присви и неволно нададе ужасено възклицание. В последвалата мъртвешка тишина всички погледи се обърнаха към нея.

Първоначалният ѝ порив бе да побегне, но гордостта не ѝ позволи. Затаила дъх, тя се изкачи на палубата и смирено зачака жребия си. Били Тод стоеше наблизо и я гледаше с ужас. Останалите от екипажа я зяпаха с изражения, в които изумлението граничеше със съчувствие.

Когато Бо тръгна към нея, в редицата на палубата се отвори шпалир. Яростта му бе повече от очевидна. Той я сграбчи за лакътя и безмълвно я повлече по стълбите към каютата ѝ.

— Не трябваше да идваш — изръмжа той като разтвори с трясък вратата. — Били не те ли предупреди?

— Предупреди ме — призна тя почти шепнешком.

— Обикновено за такива нареждания си има причина — продължи гневно той. — За в бъдеще се постарай да ги спазваш.

— Разбрано — прошепна Сарина. Беше на ръба на сълзите.

Като забеляза необичайния блясък в очите ѝ, Бо пристъпи напред в порив да се извини, но се спря напред път, завъртя се на пети и напусна каютата. Сарина затвори вратата след него.

Приглушеното ехо от стонове на Редмънд Уилсън долиташе до нея и въпреки опитите си тя продължаваше да чува само него. Знаеше, че си е заслужил наказанието. А тя, единствената пътничка на товарния кораб, се бе намесила в работите на съпруга си и го бе притеснила пред хората му.

Най-сетне писъците утигнаха и обичайната глъчка се възстанови. Но никой не се приближаваше до вратата на Сарина. Тя остана затворена в каютата си. Този път бе решена да не мърда оттам, докато не ѝ разрешат да излезе или не я изнесат с краката напред.

До вечерта обаче нервите ѝ вече не издържаха. Били Тод не се бе появил нито за обяд, нито за вечеря. Това не я разтревожи много, защото се съмняваше дали би могла да преглътне и хапка. Настъпи пълна тъмнина и тревогата ѝ нарасна. Явно я бяха оставили съвсем сама, за да размисли и да се научи да изпълнява заповеди.

Пред вратата ѝ се чува стъпки и тя се насили да стане. Когато Бо влезе, изражението му бе още намръщено, но той се спря и се огледа изненадан.

— Защо не си светнала?

— Не се сетих — призна Сарина със слаб глас.

Бо се зае да свърши това сам и скоро светлината разсея мрака в каютата. Лъчите я стоплиха със златистите си отблясъци и окъпаха лицето на съпруга ѝ с мека, галеца ласка. Най-после Сарина се осмели да срещне погледа му и видя, че той вече е спрял да се мръщи.

Присъствието му сякаш правеше малката каюта още по-тясна. На всичко отгоре Бо не спираше да крачи напред-назад — докосна облегалката на стола, рамката на койката, оправи каната с вода на тоалетката — изобщо, изглеждаше замислен и смутен.

— Ще пратя Били да ти донесе храна — рече той накрая.

— Не притеснявай момчето.

Бо я погледна удивен.

— Но ти не си яла от сутринта.

— Снощи хапнах добре.

— Ще го пратя.

— Казах, че няма нужда — настоя Сарина. — Не съм гладна.

— Добре тогава! Все едно не съм го казал!

— Защо се сърдиш, че дойдох на палубата? — измънка тя през сълзи. — Какво толкова направих?

— Имаш ли представа как изглежда един гръб след такова наказание? — попита Бо. Мускулчетата на лицето му играеха. — Цялата кожа е разкъсана на кървави ивици. Мислиш ли, че една жена трябва да става свидетел на подобна гледка?

Сарина побледня и потрепери.

— Не, Бо, разбира се, че не. Прав беше да искаш да остана в каютата си и аз не биваше да пренебрегвам думите на Били. Но нима съм ти навредила с нещо?

Бо вдигна глава и се загледа в тавана, преди да ѝ отговори.

— Намеси се в нещо, което не е твоя работа, Сарина. Понякога за един капитан на кораб е задължително да налага наказания и да предприема действия, които една жена може и да не разбере. Без дисциплина моряците не биха чувствали необходимостта от подчинение. И редът би бил невъзможен...

— Няма нужда да ми обясняваш всичко това... — прекъсна го Сарина, но внезапно млъкна, осъзнала какво всъщност е казал. Смущението му, макар прикрито от желязната воля, все пак се усещаше. — Не си искал да видя какво си заповядал.

— Това няма нищо общо — възпротиви се той.

Въпреки протестите му тя бе сигурна, че заключението ѝ е правилно, но вместо да го притисне, попита меко:

— Кой обезоръжи Уилсън?

— Разбира се, че аз. Корабът е мой. Аз нося отговорност.

Точно от това се бе опасявала вчера. Точно затова бе треперила за него.

— И затова си бил длъжен да го накажеш. Направил си и двете неща в името на останалите от екипажа.

Бо продължаваше да изглежда смутен.

— Нима очакваш да те сметна за звяр, само защото имаш силата да въдвориш ред, когато е нужно? О, не, сър, няма. Напълно съм уверена в способността ти да бъдеш справедлив, когато трябва, и суров, когато обстоятелствата те принуждават. Ти си капитан на този кораб и си отговорен за всички на него.

Той се приближи, повдигна главата ѝ с ръка и се вгледа в лицето ѝ. Сапфирените му очи бяха по-нежни от всякога.

— Включително за теб.

В този миг в нея отново проговори малкото дяволче:

— Само докато стигнем Чарлстън, капитане.

Бо съвсем не бе сигурен дали това припомняне му харесва. Свъсил вежди, той се отдръпна и тръгна към вратата. Там се спря за миг и я погледна.

— Не забравяй да заключиш.

Този път Сарина изпълни заповедта стриктно.

През следващите седмици Сарина бе изцяло заета с рисуване на портрети. Всички моряци бяха във възторг от таланта ѝ. По всичко личеше, че се наслаждават на присъствието ѝ на палубата не само заради интереса към картините ѝ, но и заради приятелското ѝ отношение и остроумието ѝ. За тяхно облекчение бързо установиха, че тя не е надута аристократка, която ще ги гледа пренебрежително. Напротив, имаше желание да разговаря с тях точно колкото и те с нея. При все това мъжете ѝ отдаваха и дължимото уважение като съпруга на капитана, наричаха я „мисис Бърмингам“, „госпожо“ или „мадам“ и много внимаваха да не пристъпят границата на приличието. Именно Сарина ги накара да се поотпуснат. Научи жаргона им много бързо и го използваше умело, за да имитира коментарите и разговорите им. Често ги караше да избухват в смях, като удебеляваше глас, слагаше пръст в колана си, накуцваше или крачеше наперено. Запомни имената на повечето от моряците и ги разпитваше с искрен интерес — къде са родени, имат ли семейства, откога плават и какви са надеждите им за бъдещето. Оказа се, че доста от тях нямат друг дом, освен морето и че не са свъртели ни дете, ни коте. Това обаче съвсем не ги правеше щастливи. Те просто не познаваха друг живот — работеха от малки или бяха увлечени от романтиката на морето. Някои бяха израснали по ферми и бяха принудени от съвсем млади да постъпят във флота. Други имаха семейства в Каролина или по крайбрежието и копнееха да ги видят след продължаващото вече месеци плаване.

През цялото време Бо тактично запазваше дистанция и позволяваше на хората си да се радват на компанията на съпругата му в свободното си време. Бе помолил Били да намери начин да закрепят статива ѝ на палубата и да я снабди с временни рамки. Искаше да ѝ осигури условия да рисува, защото бе впечатлен от дарбата ѝ. Сарина бе успяла да запечата на платното морския живот, да покаже как мъжете в грубо облекло се катерят по мачтите, как вятърът роши косите им, а морето бушува безкрай. Нарисувала бе даже младшия

кормчия край руля, застанал лице в лице с вятъра. Бо така и не видя свои собствени портрети, но от време на време, когато вдигаше глава, забелязваше как съпругата му го изучава и скицира съсредоточено. Ала щом се приближаваше, тя бързо разместваше листите и най-отгоре неизменно се оказваше нечие друго лице.

В един студен, но много ясен ден „Дързост“ попадна на стадо делфини, които го съпровождаха близо час. Сарина толкова искаше да ги скицира, че в желанието си да се приближи до тях неусетно бе пристъпила до самия ръб на палубата и се бе надвесила над парапета. Когато я забеляза, Бо се озова до нея с няколко скока и я дръпна назад с гневен упрек.

— Занапред се въздържайте от подобни волности, мадам — изръмжа той намръщено. Мисълта, че някой порив на вятъра или полюшване на кораба може да я изненада, бе сковала сърцето му от страх. — Ако паднете, тежките ви поли ще ви завлекат към дъното побързо, отколкото мога да плувам.

Сарина се изчерви като осъзна колко глупаво е постъпила.

— Прости ми, Бо — промълви тя разкаяно. — Не ми и хрумна, че може да падна.

Умилостивен от извиненията ѝ, Бо снижи глас в ласкава молба.

— Моля те, не се катери повече на парапета, докато сме в открито море, Сарина. Опасно е.

— Слушам, сър — отговори Сарина като засрамено дете.

Той се усмихна и я погали като истински любящ съпруг.

— Добро момиче.

Сърцето на Сарина трепна. Тя се наведе към него и с усмивка се отпусна в ръцете му. В този миг изобщо не я беше грижа, че Оукс и неколцина друга ги гледаха. В крайна сметка Бо ѝ беше съпруг.

— Не исках да те разсърдя.

— „Разтревожа“ би било по-точно, скъпа моя — поправи я той, изумен, че бе приела прегръдката му толкова открито. — Не искам да те загубя след всичките ми усилия да се сблизим. А да паднеш от кораба ми, едва ли би било признак на благодарност.

Сарина подозираше накъде бие, но попита с престорена невинност:

— А как предпочиташ да ти благодаря, Бо?

Бо се втренчи в лицето ѝ.

— Оставям го на вашето въображение, мадам — промълви той.
— Преди всичко като останете жива, все пак.

— Ще се постарая да изпълня желанието ви, сър.

— Добре. — След този простичък отговор той плъзна бавно ръка по талията ѝ, сетне се отдалечи, оставяйки я като зашеметена. Едва по-късно в каютата си Сарина се запита дали и Бо не я наблюдава неотлъчно, както го наблюдаваше тя. Как иначе щеше да се появи и да я дръпне от парапета само броени мигове след като бе пристъпила до ръба му?

В един от следващите дни Сарина нахлу в кухнята и придума мосю Филип да ѝ позволи да го скицира, докато работи. Готвачът вече се бе превърнал в митична фигура за нея, затова искаше частица от него да ѝ остане за спомен. Филип се попритесни, но изглеждаше истински поласкан от молбата ѝ. Младата художничка нарисуваше няколко скици, докато той правеше магиите си в камбуза. Пространството ѝ се стори прекалено тясно, но готвачът я информира, че тази корабна кухня е двойно по-голяма от нормалното.

Сарина не усети у екипажа никакво недоволство заради наказанието на Уилсън. Явно всички го бяха приели като нещо нормално и го бяха изключили от съзнанието си. Колкото до самия Уилсън, той престоя заключен при телеграфа цяла седмица, а след това за наказание го товареха с най-тежката работа, включително и със задачата да поправи щетите, нанесени на палубата от самия него. Заради нараняването на Томас Гроувър му бяха прехвърлени задачите и на този моряк, както и задължението да му прислужва, докато се изправи на крака. Винаги когато Уилсън трябваше да работи на палубата, Били предупреждаваше Сарина да си стои в каютата и този път даваше да се разбере, че това са нареждания на капитана. Тя се подчиняваше безпрекословно.

Три седмици по-късно Сарина се събуди от необичайно червенеещата зора. Багрите бяха толкова ярки, че тя помоли Бо да я пусне на палубата въпреки ранния час и да ѝ нагласи статива, за да може да запечата невероятната картина. Когато Стивън Оукс се спря до нея, за да види работата ѝ, Сарина едва сдържаше въодушевлението си.

— Не е ли чудесно това небе? — изчурулика тя. — Не помня някога да съм виждала такъв изгрев.

Оукс изръмжа.

— Точно зората, която моряците не биха искали да виждат.

Сарина го погледна изненадана.

— Какво имате предвид?

Оукс се огледа.

— Има едно древно правило, в което моряците много вярват, мисис. Червено небе през нощта — на моряците спокоен е сънят. Червена зора — моряците на крак от сутринта. Смея да предполагам, че не след дълго ще се сблъскаме с лошо време.

Въпреки че по небето нямаше облаци, Сарина предположи, че помощникът знае много повече за тези неща. Като че ли обаче никой не изглеждаше особено впечатлен от това предзнаменование. С обичайната си енергичност мъжете се изкачиха по мачтите да разпънат повече платна. Изкачи се даже Бо — гледка, без която Сарина спокойно можеше да мине. Той си проправяше ловко път сред въжетата, по едно време даже се покачи най-отгоре на рейките и се залюля, докато наблюдаваше хоризонта, а после и платната отдолу. Съпругата му го гледаше трепереща и безмълвна и почувства как сърцето ѝ подскочи, когато един внезапен порив на вятъра го накара да разпери ръце, за да запази равновесие. Напразно бе да се опитва да се преструва на спокойна, затова тя закри очите си с ръка, избяга от палубата и потърси успокоение в каютата си, където се защура неспокойно, очаквайки всеки миг да ѝ докладват, че съпругът ѝ е паднал.

Когато Били Тод ѝ донесе закуската, Сарина попита престорено небрежно:

— Капитанът също ли закусва?

— Да, мадам. Току-що слезе.

Тя почувства как я задушават сълзи на облекчение, благодарни мислено на бога и се отпусна на стола. Без да забележи нищо, Били ѝ наля чай и излезе.

Все още не напълно успокоена, Сарина се върна на палубата. Времето беше необичайно топло, затова бе наметнала на раменете си само един тънък шал. Щом се качи по стълбичката, тя веднага започна да търси с поглед Бо. Откри го да говори със старшия кормчия — прошарен мъж със здрави мускули и железен поглед. И двамата стояха до младшия кормчия, който дежуреше сутринта. През повечето време младежът слушаше съсредоточено началниците си и се намесваше само когато го попитаха нещо. Сарина не знаеше точно за какво си

приказват, но се досещаше, че има нещо общо с мрачните прогнози на Оукс. Предполагаше, че винаги има възможност да променят малко курса на „Дързост“ и да избягнат бурята. И все пак, как можеха да разберат откъде иде лошото време?

Мистър Оукс бе ангажиран с дейност, която още от пръв поглед възбуди любопитството ѝ. В желанието си да узнае нещо повече за инструмента, който го бе погълнал, Сарина отиде до него и търпеливо го изчака да го свали от очите си.

— Това секстант ли е? — попита тя с усмивка, като посочи триъгълното метално пособие с извита основа и няколко интересни приспособления.

— Да, точно така — отвърна той, изненадан от знанията ѝ. Сетне го протегна, за да ѝ позволи да го разгледа по-добре. — С това и с един хронометър един моряк може да определи курса и при облачно време.

— И как става това, ако смея да попитам?

Мистър Оукс се зарадва на интереса ѝ и предложи галантно:

— Позволете ми да ви покажа, мисис. Разбирате ли, човек просто поглежда през телескопа... — Той посочи с пръст тази част на инструмента. — После го фокусира към някакъв обект по небето, в този случай луната, която, слава богу, все още се вижда, макар да е сутрин. — Пристъпи към нея, протегна ръце зад нейните, за да нагласи инструмента и се наведе над рамото ѝ да коригира малко градусите. — Нагласяте ъгъла между обекта и хоризонта. С този ъгъл морякът проверява в книгите и след миг вече знае на каква ширина се намира.

Сарина бе изцяло ангажирана да изучава луната и въпреки че сега тя бе бледа, по нея се виждаха и някакви сенки.

— Но това е удивително, мистър Оукс. Никога не съм мислила, че ще видя толкова много.

— Така е — съгласи се помощник-капитанът. — Преди да се изобрети секстантът, моряците трябвало да разчитат на астролаба, което си е било жива мъка, защото той се настройва по слънцето. Навигаторите с повечко стаж постепенно ослепявали.

Сарина свали секстанта и се взря слисано в него.

— Истински късмет е, че имате такъв инструмент.

— Наистина, мадам. Нека ви покажа как да изчислявате ъгъла. — И вече се бе заел с това, когато Сарина внезапно се стресна.

Допреди миг бе изцяло погълната от секстанта. В следващия момент обаче забрави всичко, а сърцето ѝ заби учестено. Това ѝ подсказа, че Бо е нейде край нея.

Капитанът бързо потвърди предчувствието ѝ като попита сърдито:

— Какво правите, мистър Оукс?

Помощникът замръзна, отпусна ръце и се отдръпна от Сарина. Не беше виновен, защото действаше напълно по правилата, но все пак заекна:

— Из-з-винете, капитане, но съпругата ви... исках да кажа, мисис Бърмингам прояви интерес как работи секстантът.

— Разбирам — отговори Бо. Святкащият му поглед измерваше и двама им от глава до пети. Вятърът рошеше гарвановочерните му кичури. Яростният му вид смути още повече помощника.

Сарина съжали, че е ангажирала нещастния човек с нещо, което, макар и невинно, бе разгневило съпруга ѝ.

— Може би не трябваше да прекъсвам мистър Оукс докато работи, капитане. Няма да се повтори.

Бо се обърна към първия си помощник.

— И свършихте ли с инструкциите, мистър Оукс?

Стивън Оукс пристъпи смутено от крак на крак, пое секстанта и го притисна към себе си.

— Тъкмо показвах на мисис Бърмингам как да изчислява ъгъла, сър, но не можах да свърша.

— Тогава продължете, мистър Оукс — настоя Бо и отвърна с усмивка на втренчените им погледи. — Не познавам човек, който би могъл да го направи по-добре от вас.

— Б-благодаря, сър — заекна помощникът с облекчение.

Сарина потисна смеха си, докато гледаше как мъжът ѝ бавно се отдалечава. Дълбоко в себе си подозираше, че Бо Бърмингам изпитва удоволствие да ги плаши до смърт. Може би дяволитият палавник, който толкова обичаше да я дразни преди много години, все още не беше изчезнал напълно.

— Извинете ме, мистър Оукс, но трябва да поговоря със съпруга си — каза тя, като го остави и забърза да настигне Бо.

Когато се изравни с него, той я изгледа подозрително. Беше изненадан от присъствието ѝ, ала свенливата ѝ усмивка го очарова.

— Предполагам, че сте много доволен от себе си, капитане.
Той изглеждаше объркан.

— Не ви разбрах, мадам. Какво искате да кажете?

— Много добре знаеш какво — троснато каза Сарина. —
Познавам те от прекалено дълго време и надушвам малкото дяволче в
теб. Нарочно притесни горкия човек и го накара да си мисли, че
ревнуваш...

Бо премигна и вдигна поглед към палубната тента.

— Аз *наистина* ревнувам.

Простичкото му признание стресна Сарина толкова много, че тя
не намери думи за повече обвинения.

— Ревнувам от всеки мъж, който заема и миг от времето ти, ако
не присъствам и аз. Можех да ти покажа секстанта и да ти обясня как
работи, но откакто сме тръгнали от Лондон, ти ме избягваш като
чумав. Единственият начин да се съгласиш да дойдеш в каютата ми е
да поканя и други хора. Да, мадам, вие пазите честта си по-добре и от
девствен пояс.

Думите му бавно достигнаха до съзнанието на Сарина. Беше
прав. Тя *действително* го избягваше. Но какво друго можеше да стори,
след като всеки съкровен момент, прекаран насаме с него, я водеше все
по-близо до леглото му?

— Знаеш защо стоя настрана от теб.

Уморен да спори, Бо въздъхна тежко и погледна към морето.

— Надига се буря.

Внезапната смяна на темата учуди Сарина, но тя все пак му бе
благодарна. Това улесняваше нещата.

— Как разбра?

Той пристъпи към перилата, махна ѝ да се приближи и посочи
към сивата водна маса, която се люшкеше край корпуса на кораба.

— Толкова ли се пенеше водата вчера?

Сарина се взря в огромните вълни и поклати глава.

— А вятърът? Да се е променил, откак дойде на палубата?

Тя помисли за момент и осъзна, че въздухът е застудял.

— Променил е посоката си.

Бо кимна, доволен от наблюдателността ѝ.

— И пак ще я промени. — Като забеляза внезапното ѝ
притеснение, той добави с крива усмивка: — Няма нищо страшно,

сладка моя. „Дързост“ е преживявал много бури и пак е излизал читав.

— Никога не бих могла да намеря хоризонта при лошо време — отбеляза скръбно Сарина като хвърли кос поглед към далечината.

Бо отметна глава и се засмя искрено развеселен. После обви раменете ѝ с ръце, придърпа я към себе си и подпря брадичка на главата ѝ.

— Значи ще е най-добре да се приберете в каютата ми, мадам. Аз мога да ви предоставя нещо, което да гледате и да държите. Обещавам ви, че така няма да усетите и най-страшната буря.

— Бо! — сгълча го тя, останала без дъх. Вече беше свикнала да долавя двусмисления му хумор. — Засрами се!

Той се изкиска и я придърпа още.

— Защо? Някой да ни чува в този вятър?

— Може би не, но не е добре да ми говориш така, след като след няколко седмици може и въобще да не сме женени.

— Ще се тревожим за това, когато му дойде времето, мадам. Дотогава вие сте моя съпруга и ако не ми позволите да ви се наслажда като нормален мъж, ще трябва да понасяте нелепите ми шеги, защото те са единственият начин да ви отмъстя.

Сарина се намръщи престорено и понечи да се дръпне. Но Бо я стисна още по-здраво и прошепна, опрял устни до слепоочието ѝ:

— Стой мирна или ще направя нещо, което ще изложи и двама ни.

Сарина притисна лице до шията му и се отпусна, като го обви с полите си. Радваше се, че той не вижда лицето ѝ, защото горещината я задушаваше. И все пак усещаше странно, сладостно задоволство, че близостта ѝ може да му се отразява така дори пред толкова много хора.

Мина много време, преди съпругът ѝ да я пусне. Пръстите му последваха линията на ръката ѝ и дланите им се докоснаха. Сарина го погледна с усмивка и се отдалечи бързо към стълбичката. Бо я съпроводи с пламнал поглед. Едва ли щеше да го признае пред друг, но усещаше, че изпитва все по-дълбоки чувства към момичето, което някога бе смятал просто за своя сестра.

Морето започна да се бунтува и скоро се превърна в разпенена тъмносива маса. На Сарина ѝ се плачеше само като го гледаше.

Облаците се насъбраха ниско, светлината се скри, а малкото топлина бе отнесена от усилващия се вятър. Дъждът шибаше ръцете и лицата, а над света като дълбока и страшна сянка легна мрак.

Сарина се върна в каютата си, нахрани се сама и се пъкна в тясното легло. Всичко в помещението на помощника изведнъж ѝ се струваше скучно и банално и тя се бореше с нарастващото желание да избяга в уютното мъжко кътче отсреща. Съмняваше се, че Бо ще е там — бе прекарал много часове на палубата през деня, а тя все още не бе чула познатото скръцване на дъските пред вратата ѝ, което да ѝ покаже, че се е върнал. Готова бе да си измисли всякакви оправдания на нетърпението, с което го чакаше да се прибере, и на копнежа си да се отдаде всецяло на омагьосващия му син поглед и на всичко, което щеше да последва.

Макар и неохотно, Сарина остана в девичето си убежище през цялата нощ, но на сутринта всичко ѝ изглеждаше коренно променено, защото корабът бе вече навлязъл в бурни води. Над него се стелеше странна, непрогледна сиво-жълтеникава маса. Непоносима, зловеща пелена бе покрила всичко наоколо и вещаеше лоши поличби за бъдещето.

— Здравата ще ни удари, мадам, казвам ви — обяви възбудено Били, когато ѝ донесе закуската. — Тъй рече капитанът.

От гърдите ѝ се изтръгна трепереща въздишка.

— Не се ли е случвало някога да сгреси, Били? — попита тя със слаба надежда.

Момчето изглеждаше слисано.

— Капитанът? — Трябваше му време, за да продължи. — Не, мадам, откакто го познавам, не помня да е грешил. Познава морето като пръстите на...

— Ръката си — довърши Сарина мрачно, изохка и отмести подноса. Нямахше съмнение, че страхът ѝ от буря се дължи на спомена за онази, която бе отнела живота на родителите ѝ. Можеше само да се надява, че тази ще ги пощади.

— Чувствам, че отново ще ми стане лошо.

— Не, мадам, недейте — замоли я Били притеснен. — Ще трябва да кажа на капитана, а сега той е ужасно зает. Освен това ме помоли да ви заведа на палубата, ако искате, защото като почне същинската буря, вече няма да може да излезете.

Сарина се съгласи безмълвно, уви се с една наметка и последва момъка. В мига, когато стъпи на палубата, вятърът прониза тялото ѝ през дрехите и я шибна в лицето. Вълните се разбиваха една след друга в стените на кораба, а през перилата плискаха пенливи струи. „Дързост“ си пробиваше път през сивите водни маси и се издигаше на гребена на нови грамади. Сарина протегна ръка, за да се задържи, защото ѝ се струваше, че подът под нея пропада. Очите ѝ се разшириха от удивление и ужас. По палубата бяха опънати въжета, за които човек да се държи, и макар мъжете да не ги използваша, тя не бе сигурна, че ще може да остане права без тяхната помощ. Затова се вкопчи на живот и смърт за едното, докато премисляше какво се случва около нея. Сега светът изглеждаше твърде малък — като петънце в сравнение с огромното море.

Потърси инстинктивно Бо и го намери да говори отново със старшия кормчия. И двамата гледаха морето, бяха спокойни и много съсредоточени. Капитанът бе облечен в дебел моряшки пуловер, а кепето му бе небрежно килнато върху тъмните коси, за да пази да не му влизат в очите. В един момент той дори срещна с цялото си тяло един порив на вятъра и се засмя, сякаш това му доставяше наслада.

Като видя необяснимия начин, по който моряците посрещаха опасността, Сарина хвърли един последен поглед на палубата и реши, че ѝ стига толкова. Сега вече с удоволствие щеше да се приюти в относителното спокойствие на каютата, която съвсем доскоро ѝ се бе струвала тягостна и скучна.

Бурята продължи чак до следващата сутрин. Светлината на зазоряване едва се забелязваше — имаше само гъста, водниста сивота, която скриваше всичко, даже горните рейки на мачтите. Нищо не се виждаше извън техния малък периметър и все още не се знаеше какво ще остави след себе си стихията — тя се бе превърнала в демон, дирещ отмъщение от малката черупка, дръзнала да навлезе в самата му сърцевина.

Два дни по-късно в ранните сутрешни часове Сарина се събуди от внезапен глух удар в коридора. Последва приглушено проклятие, от което сърцето ѝ подскочи. Тя скочи от койката, отвори вратата и видя как Бо се препъва по извития коридор към каютата си. Тъкмо си махаше мушамите, но това очевидно не му помагаше много, защото

дрехите отдолу бяха съвсем мокри и оставяха следи по пътя му. Даже така Сарина виждаше, че той трепери ужасно от студ.

Бо отвори с трясък вратата на каютата си и влетя вътре, без да затвори. Веднага хвърли настрани мушамата и кепето, а после започна да съблича пуловера и ризата от тънка прежда, която носеше отдолу. Сарина го последва, затвори след него, после припна към едно чекмедже зад огледалото му за бърснене. Капитанът се огледа и веднага видя, че не е сам. Очите му пробягаха по нощницата ѝ — същата, която носеше, когато беше болна, и въпреки че меките гънки обгръщаха изкусително формите на младото ѝ тяло, точно в този момент Бо нямаше нито сили, нито желание да се възбуди.

— Н-най-добре се върнете в л-леглото, мадам, преди да ви се случи с-случка — заекна той треперещ, като се мъчеше да разкопчее панталоните си с вкочанелите си пръсти, които отказваха да му се подчинят. Наистина не си спомняше да е изстивал някъде толкова, даже в Русия. — Ако ос-станете, ще в-видите твърде много за д-девствените ви сет-тива.

— Ти се погрижи за мен, когато имах нужда — отбеляза Сарина сухо, докато измъкваше куп кърпи и одеяло от чекмеджето. — Толкова ли ще е трудно да ми позволиш да сторя същото за теб? — А за намека, че ще бъде шокирана, просто вдигна рамене: — Освен това вече съм те виждала като съпруга — съпруг.

— В-вярно — съгласи се той и смъкна мокрите си панталони заедно с дългите гащи, които носеше отдолу. Строполи се на ръба на койката и посегна да си свали ботушите, но с въздишка на изтощение се разубеди и легна, разперил широко ръце. Сарина тутакси коленичи и издърпа ботушите му, панталоните и бельото.

Бо бе затворил очи, но веднага ги отвори като усети, че ръцете ѝ обтриват цялото му тяло с ленени кърпи. Удиви се на дързостта на младата си жена да достигне до всяка част на тялото му, даже интимните. При други обстоятелства би се възползвал от грижите ѝ на драго сърце, но сега успя само да помоли за топла супа.

— Ще пратя Били в кухнята веднага щом те пъкна под завивките — каза Сарина, докато измъкваше пухената възглавница и юргана изпод него. После го обърна и го зави до брадичката. Самата тя измъкна от познатото долапче същия елегантен мъжки халат, който бе носила, навлече го и отиде да намери Били.

Върна се след минута и бързо изгаси лампите, запалени още преди капитанът да се върне в каютата си. Замъгленият поглед на Бо я следваше из стаята, но самият той бе мъртвешки неподвижен. Когато дойде супата, тя повдигна възглавниците, за да подпре главата му и да започне да го храни. Изненадана бе, че ѝ позволява това, но явно беше твърде изтощен, за да се съпротивлява.

Сарина реши да остане в каютата му, затова разпъна едно одеяло до койката. В този момент Бо изръмжа глухо. Тя го погледна и го видя, че отгръща завивките.

— Ела при мен — помоли той тихо, въздъхна тежко и отново затвори бавно очи.

Твърдят под така и така не е много удобен, разсъди Сарина, прескочи съпруга си и се сгуши в топлото, тясно кътче между него и стената. С лице към гърба му, тя пъкна колене под неговите и го прегърна с една ръка. Пръстите ѝ достигнаха гърдата му и погалиха малките косъмчета и твърдото зърно. Скоро неговата ръка прихлупи нежно нейната.

Равномерното му, тежко дишане подсказа на Сарина, че е заспал. Тя се усмихна и отърка нос в здравия му гръб, а после се притисна към него и положи глава на рамото му.

Много скоро обаче Бо напусна уютното убежище на койката и мекото тяло до себе си и се върна към битката горе. Екипажът работеше на шестчасови смени, но той се трудеше постоянно, отвъд границите на човешката издръжливост. Прекарваше в каютата си малко време, но и тогава Сарина бе там, помагаше му да съблече мокрите дрехи и се грижеше за него с неподозирана нежност и внимание. А той бе разочарован, че не може да се наслади на мекото ѝ тяло до себе си дори в кратките мигове на сън.

Най-накрая бурята поутихна и „Дързост“ заплава в по-спокойни води. Опънат бе пълен комплект платна, за да уловят вече благоприятния вятър, и корабът отново пое напред. Мъжете започнаха да се усмихват по-често с облекчение и с енергична решимост да подновят обичайното си плаване.

Удовлетворението на Сарина обаче беше помрачено от факта, че Бо все още не бе възстановил здравето си отпреди бурята. Понякога бе сигурна, че лицето му е пламнало, друг път пък беше бледо и изпито. Движеше се с напрежение и някак апатично, като че ли трябваше да

направи усилие, за да отиде от койката до стола или да се качи на палубата. Веднъж го видя от разстояние да разменя няколко думи с мистър Оукс, който се намръщи внезапно разтревожен. След миг Бо слезе долу.

Следобед той обикновено отиваше на кварталдека^[1], но в този ден не стана така; не се вести и когато на смяна застана вечерната вахта. Сарина се притесни и макар че не искаше да го смуцава след ужаса на бурята, най-малкото, което можеше да направи, бе да провери дали е добре. За собствено успокоение.

Капитанската каюта бе затворена и колкото и да се вслушваше, Сарина не можа да чуе нищо отвътре. Макар и притеснена и разколебана, тя не устоя и почука леко на вратата. След миг отвори и видя, че съпругът ѝ се е проснал гол на койката с ръка на челото.

— Бо? — промълви Сарина и пристъпи към него.

Той не отговори, затова тя посегна към челото му. Не се бе бръснал от предната сутрин — нещо твърде странно за Бо, който винаги държеше на това, освен в разгара на бурята. Ала имаше и нещо още по-тревожно — целият гореше в треска.

Сарина се зае за работа веднага. Изпрати Били да вземе кофа вода и чисти кърпи и успокои момчето, че ще направи всичко възможно да помогне на капитана. Помоли го да поиска от Филип топъл бульон, както и малко от лековития чай, с който се бе хвалил, докато го рисуваше.

Когато се върна при койката, Бо мърмореше нещо неразбираемо. Погледна я странно, щом седна до него и се опита да притисне чаша вода до устните му. Изведнъж ръката му посегна и отблъсна грубо чашата, сякаш бе обладан от зли демони. Сарина се дръпна навреме, за да не я удари, но веднага се върна и сложи мокра кърпа на челото му. Навлажни друго парче плат и започна да обтрива шията и тялото му, за да намали треската, като междувременно го успокояваше с нежни думи. Той продължаваше да ръмжи несвързано и Сарина имаше чувството, че всеки момент ще се надигне и ще забие юмрук в челюстта ѝ.

Обтриването на тялото му нямаше ефекта, на който се надяваше, затова тя ядосана смени тактиката — поля гърдите му със студена вода, сложи мокър плат отгоре и го остави. Направи същото и с долната част на тялото му, като го позакри, въпреки че в момента

изобщо не я бе грижа за голотата му. Беше твърде разтревожена за здравето му, за да ѝ обръща внимание.

Топлината на тялото му скоро сгорещи студените компреси. Сарина отново го поръси с вода и го наложи със студени кърпи. Стоеше до него и слагаше мокър плат на челото му, когато той изведнъж си пое рязко дъх, отвори очи и се взря в нея с трескав поглед. Не знаеше дали я е разпознал, но в миг и двете ѝ ръце бяха сграбчени в желязната му хватка. Пребледнялото му лице се разтегли в усмивка, когато я привлече към гърдите си.

— Искам те...

— Да, знам — отвърна тя бързо, докато се опитваше да разхлаби железните му пръсти около лакътя си. Успя да постави кърпата на челото му, но след миг огромната му ръка сграбчи гърдата ѝ.

— Спокойно, любов моя. Не си добре — гальовно каза Сарина и приглади косата по слепоочията му. — Ще поговорим за това после, когато болестта отmine.

Усилията ѝ да отблъсне ръката му го развеселиха.

— Не се страхувай, сладка моя — промълви той дрезгаво. — Няма да ти причиня болка.

— Ти си болен — прекъсна го тя като се мъчеше да спре бълнуването му. — Трябва да почиваш. Сега лягай и бъди добро момче.

Схватката между двамата завърши с раздирането на корсажа ѝ, който се разтвори почти до кръста. Заоблените ѝ гърди изскочиха напред, покрити само с тънката долна риза.

— Виж какво направи — укори го нежно Сарина.

— Колко си хубава! — прошепна Бо и посегна към белите полукълба.

Сарина веднага реши, че трябва да се отдалечи от трескаво възбуждения си съпруг за момент, поне докато той потъне отново в забрава. Затова прибра корсажа си, изтича в каютата на помощника, преоблече се в нощница и халат и се върна при съпруга си.

Бо бе обърнал лице към стената, а потрепването на крайниците му подсказваше, че вероятно сънува сън, в който се бори с далеч по-агресивен противник от нея. Започна да мълви нещо за Майорка... някаква заплаха за кораба... битка... хора, които трябва да освободи от затвора...

Следващите два дни бяха истинско мъчение за Сарина. Понякога Бо я разпознаваше и разбираше, че са в каютата му. Тогава ядеше и се оставяше на женските ѝ грижи, без да се оплаква, но сетне треската му се възобновяваше и той отново попадаше в изкривения свят на своя делириум. Макар че мистър Оукс и Били всячески я убеждаваха да си почине и предложиха да се редуват в грижите за Бо, тя твърдо отказа. Мисълта да се отдалечи даже и за кратко време от него бе непоносима. В крайна сметка се премести обратно в каютата, ядеше храната, която ѝ носеха, без дори да усеща вкуса ѝ, и продължаваше да бди над съпруга си като майка. Нощем спеше до него, за да почувства веднага, ако състоянието му се влоши.

Командването на кораба бе паднало изцяло върху Стивън Оукс, който наминаваше често да види има ли промяна. Били Тод също бе наблизил, а на младото му лице се четеше истинска мъка. И въпреки че корабът бе в сигурни ръце и неподчинението бе немислимо, атмосферата сякаш се промени коренно. Филип се опасяваше, че не върши достатъчно, а старшият кормчия често се спираше да говори с мистър Оукс в коридора пред каютата му. Когато веднъж Сарина мина покрай тях, търсейки Били, възрастният мъж се поинтересува за своя началник по начин, който показваше вяност и искрена грижа. Предложи също да направи всичко по силите си, ако има нужда от него, но тя любезно отказа като го увери, че служи по-добре на своя капитан, като ги води към дома.

В усилията да вдигне съпруга си на крака, Сарина все се мъчеше да налива течности в устата му — притискаше чашата до устните му и го караше да отпива от водата или от топлия бульон. Когато той се извърщаше, тя нежно го укоряваше за ината му и му връщаше думите: „Изсушил си се като скелет, капитан Бърмингам. Сега пий!“.

Каквото и колебание да бе изпитвала някога да докосва интимните му части, сега то бе напълно изчезнало заради постоянното обтриване и грижата за личните му нужди. Въпреки че на практика оставаше девствена, с невинността ѝ бе свършено. Дори ако Бо бе в съзнание, тя вече не се изчервяваше и не се свенеше да го докосва на места, които реагираха даже и при болестта. Всъщност, когато се изпълняваха по-неприятните задължения, почервяваше неговото лице. Когато той бе твърде слаб, за да става, на помощ идваха други съдове — тя ги подлагаше умело като медицинска сестра, а после ги

слагаше с тихо достойнство пред вратата, откъдето с тях се заемаше Били.

— Защо не позволиш на момчето да се грижи за мен? — попита Бо със слаб глас, притеснен след поредната такава случка.

Сарина му се усмихна с блеснали очи и промълви далеч по-мило, отколкото той някога:

— В здраве или болест, мили мой.

— Да ме измъчиш ли искаш, жено? — продължи той мрачно.

— В никакъв случай, скъпи. Просто се опитвам да те вдигна на крака, за да не нося после траур месеци наред — подразни го Сарина, докато си миеше ръцете.

— Не искам да ме гледаш така — оплака се той като прокара пръсти по наболата си брада. Не беше чак толкова лошо, защото тя се бе научила и да го бръсне заедно с къпането. Просто му беше писнало да бъде болен и се притесняваше от женските ѝ грижи.

Сарина се върна при койката и я застла с чисти чаршафи.

— Танто за танто, нали, капитане?

Бо се намръщи.

— Нарочно ме дразниш, защото съм твърде слаб да се противопоставя.

Тя го погледна с усмивка. В очите ѝ просветнаха дяволити пламъчета.

— А какво бихте искал да направите, ако бяхте по-силен, сър?

Челюстта му бе притисната към врата от възглавниците, но иначе Бо знаеше, че със сигурност щеше да увисне. Даже през замъглените си сетива усещаше подканата.

— Внимателно, мадам. Слабостта ми няма да трае вечно.

— Странно, тази слабост въобще не я усетих — погледна го Сарина право в очите, за да му припомни как само преди миг, когато го миеше, мъжествеността му се бе втвърдила под ръката ѝ.

— За друго говоря... за липсата на сила у мен — промълви той. — Иначе и да съм мъртъв, онази част от мен пак ще се събуди като те види. Но ти сигурно мислиш, че си в безопасност, след като ме предизвикваш така дръзко.

— Нищо подобно, сър — увери го Сарина и мигом го възнагради с усмивка. — Но това няма значение. — Тя вдигна пръст и му направи знак да се обърне. — Трябва да се преоблека за лягане, а откак върнах

каютата на мистър Оукс, не мога да го помоля да се изнесе, за да се скрия, нали?

— Ти ме видя целия — протестира Бо. — Защо и аз да не мога?

— Защото, скъпи съпруге, когато аз те гледам, не те поставям в опасност от изнасилване.

— Изнасилване ли е един мъж да люби жена си?

— Времето ще ти отговори, мили мой — отговори Сарина с лукава усмивка. — Засега бих искала да се обърнеш... моля те.

Бо понечи да се завърти, но не успя — беше станал слаб като бебе. Затова просто извърна лице настрани.

На следващата вечер Сарина усети, че състоянието на Бо става критично. Треската му се влоши остро и го обхвана делириум. В един момент той се разбесня, изпрати цял съд с вода на земята и измокри Сарина. Тя се замисли дали да не облече нощница, но в крайна сметка реши да го стори чак на лягане.

Бо най-сетне се укроти, но Сарина все още се разкъсваше между облекчението и лошите предчувствия. Пипна челото му с надеждата, че ще е по-хладно, но то сякаш не беше. Не искаше да рискува, затова се зае да го изстудява с мокри кърпи, докато не се увери, че състоянието му е като предния ден. Сетне изгаси всички лампи, освен една над койката и се сви на обичайното си място при него. Душевно и физически изтощена от непрестанната, денонощна тревога, тя се сгуши зад гърба му и намери любимото място за ръката си, странно успокоена от силните удари на сърцето под дланта ѝ. Затвори очи и се отпусна в дълбок, благодатен сън.

Странни удоволствия може да намери човек в обятията на Морфей. Зърното ѝ стана топло и влажно, докато една трескава ръка се пъкна под нощницата ѝ, за да напипа меката ѝ женственост. Тя се поддаде на напрегнатия натиск на любовника си от съня, отпусна се на възглавниците и го прие с разтворени бедра. Голото му тяло покри нейното и запали у нея страстен пламък. Тъпото проникване на една горяща мъжественост вътре в нея бе просто поредната ласка, която тя пое с готовност. После я прониза остра болка и Сарина се надигна сепнато, останала без дъх.

Прокара ръка през очите си, за да отмахне съня, но това, което тласкаше в слабините ѝ, не бе сън. Беше Бо — трескав, в забрава и безумна страст. Тесните му бедра галеха нейните бавно и

продължително като успокояваха шока от проникването, а вътре в нея, където бе членът му, трепнаха искри, които грейнаха в девствен копнеж. Подробните му обяснения отпреди седмици станаха съвсем ясни и тя реагира точно по начина, който ѝ бе описал — издигна се към него, пое го целия и посрещна страстните му тласъци с готовност и желание да го задоволи напълно. Толкова дълго бе искал това от нея и ето че сега тя му се отдаваше цялата.

Тежкото му дишане отекваше в ухото ѝ, а собствените ѝ задъхани стонове сякаш се изтръгваха от самата ѝ същност. Двамата се сливаха все по-пълно, докато накрая Сарина застана в очакване на някакво освобождение, което не можеше да си представи. Нарастващата ѝ възбуда стана почти неутолима и тя заби нокти в гърба му. Сетне затаи дъх от удивление, когато започнаха да я обливат първите вълни екстаз. Искаше да почувства всичко и започна да се извива под него. Двамата изопнаха снаги в усилие да уловят всяко благодатно усещане в този поток от искрящ възторг. Беше невероятно, неповторимо — да се издигнеш над себе си в плетеница от тела. Сарина почувства как я обхваща трескава топлина и я посрещна дълбоко вътре в себе си като сграбчи потръпващите хълбоци на съпруга си и се издигна към него, за да не загуби и частица от усещането. Постепенно тласъците отслабнаха и Бо се отпусна до нея.

— Сарина, не ме изоставяй — промълви той.

Тя го прегърна и се усмихна през сълзи на радост.

— Няма, Бо.

Чувстваше забързания ритъм на сърцето му и тежкото му дишане върху лицето си. Не знаеше колко дълго останаха така. Клепачите ѝ вече се затваряха, когато усети, че Бо се отдръпва от нея — обърна се, сви се под завивките и започна да трепери.

— Студено — прошепна той. — Много студено.

Страх обхвана Сарина, но когато се надигна и пипна челото му, ѝ се стори, че е много по-хладно. Въздъхна с облекчение и едва тогава се погледна удивена. Вървите на нощницата ѝ бяха развързани, дрехата висеше и разкриваше напълно гърдите и горната част на ръцете ѝ. Малки капчици кръв бяха избили по бялата ѝ кожа, издрана от брадата на Бо. Зърната бяха зачервени там, където ги бе смукал.

Странно, но всичко това се стори на Сарина прекрасно — като че ли тези малки наранявания бяха свидетелство за новото ѝ положение

на съпруга. В деня на сватбата им Бо бе невероятно нежен с чувствителните връхчета и не остави и следа, че ги е поемал в устата си. Ала под въздействието на треската бе забравил за всичко, освен това, към което се стремеше и което, макар и несъзнателно, бе й дал.

Тя го прескочи внимателно, за да не го събуди. Бо протегна ръка да я задържи, но тя се освободи и застана до койката. Гледаше красивия си съпруг и се чувстваше по-близка до него от когато и да било. Заслепена от нежност, коленичи до него и леко целуна ухото му, бузата, устните. И чак сега осъзна, че докато се бяха любили, той не я бе целунал нито веднъж. Като че ли бе избягвал това нарочно, което беше странно, защото винаги беше търсил целувките й със страст, поне от деня на женитбата им насам.

Бо я погледна замаяно изпод натежалите си клепачи, а Сарина седна назад с усмивка, без да прикрива гърдите си, докато погледът му ги обхождаше бавно. Той повдигна ръка към нея, но после затвори с въздишка очи и отново потъна в тежък сън.

По-късно Сарина се изправи и учудена почувства нещо лепкаво между бедрата си. Прегледа ги и откри, че това е собствената й кръв. Очите й се върнаха към далечния край на койката, където върху белия чаршаф имаше червени петънца. По Бо също личаха белези от ритуала, в който бе загубила девствеността си. Очевидно въпреки късния час и двамата се нуждаеха от къпане и чисти чаршафи.

Сарина облече чиста нощница и се зае да измие Бо и да смени чаршафите. Пръстите й погалиха нежно челото му и от гърдите й се изтръгна стон на истинско облекчение, когато откри, че кожата му е много по-хладна, отколкото през последните дни. Треската я нямаше. Дишането му като че ли беше по-леко и по-дълбоко. Тялото и устните му помръдваха лекичко. Тя се наведе и затаи дъх. Бо мълвеше тихо, повтаряйки като заклинание: „Сарина, не стой далеч от мен...“.

Остра болка прободеше сърцето на Сарина. Той изобщо не си спомняше какво е направил. Нямаше да си спомня и когато се възстанови. А дали ще й повярва, ако се опита да обясни? Може би ще си помисли, че се е възползвала от него, докато е бил в делириум. Или, още по-вероятно, ще настоява да получава своето, докато бракът им не бъде анулиран.

Колкото и да я болеше от мисълта, че щом стигнат до Чарлстън, Бо веднага ще поиска анулиране, Сарина бе твърдо решена да не му

пречи да възвърне свободата си. По-добре беше да го накара да смята, че нищо не се е случило, отколкото да го обвързва в един съюз, който ѝ бе предложил само временно. Щеше да се чувства ужасно, но вярваше, че ще се разделят много по-лесно, ако той остане в неведение относно случилото се тази нощ. Решеше ли, че е задължен да направи нужното, без всъщност да я иска за съпруга... Сарина преглътна внезапния прилив на сълзи и прогони тази мисъл, защото сърцето ѝ изстиваше още преди да я е изрекла дори наум.

Не! По-добре да се преструва, че нищо не се е случило. И макар това решение да я изпълваше с трепетно безпокойство, тя го затвърждаваше с всеки момент. С едничката мисъл да остави Бо да избере сам дали да продължи брака им, Сарина изми с любов вече отпуснатия му член и целуна ръцете, лицето и гърдите му през поток от сълзи. Сетне успя да го обърне, за да смени окървавения чаршаф с друг.

Тъкмо бе свършила с оправянето на леглото, когато чу в коридора стъпките на Били. Огледа се в ужас за място, където да скрие мръсните дрехи и забеляза долното чекмедже на скрина — там обикновено седеше моряшката мушама на Бо, вече суха и прибрана. С надеждата отсега нататък съдбата да ги възнагради с по-добро време и чекмеджето да остане неизползвано, тя сгъна чаршафа и нощницата, скри ги добре и вече затваряше, когато Били почука леко и попита трябва ли ѝ за нещо или да си ляга.

— Треската на капитана премина, Били — извика Сарина през вратата. — Ще се оправи, така че спи спокойно.

Радостното му възклицание я увери, че новината го е направила истински щастлив.

---

[1] кварталдек — част от горната палуба между кърмата и мачтите. — Б.пр. ↑

Бо възприе отново ролята си на командир на „Дързост“ с енергия, която увери всички, че е преодолял напълно болестта си. Сарина пък не изпитваше никакви съмнения, че той не си спомня нищо от прекараната любовна нощ. Когато се събуди оздравял и я откри до него на койката, веднага започна да прави номера, типични за младоженец, който примамва девствената си невеста да вкуси от удоволствията на брачното легло. Умилюваше я с целувки, обещавахе да е нежен с нея и я уверяваше, че въпреки болката в началото сливането им ще ѝ хареса. Насред всичкото убеждаване съпругът ѝ умело развърза връзките на нощницата, а за Сарина стана ясно, че вече се чувства абсолютно същия и все още иска тъй много да се люби с нея. Дрезгавите му молби увеличиха собствения ѝ апетит за това, което вече бе опитала. Ала фактът, че той все още я мислеше за девица, я разстройваше толкова много, че в раздражението си тя запрати една от възглавниците в лицето му.

Съвсем доскоро Бо витаеше сред собствените си видения, а сега бе вече здрав и се чувстваше по-добре от всякога. Почти веднага разбра, че е бил болен, даже много болен. Но се чувстваше странно доволен. Не успяваше да определи причината, защото изминалите дни му се губеха в по-голямата си част. И все пак нещо се бе случило — не можеше нито да го обясни, нито да го отрече, но изглеждаше по някакъв начин свързано със Сарина. Замъглените му спомени изглеждаха откъснати от реалността, но въпреки това го спохождаха видения как тя се грижи за него, сгушва се до гърба му, притиска нежните си гърди и свива прекрасните си бедра под неговите. Поне за това се досещаше, че е истина. Ала през ума му минаваха картини на далеч по-чувствени наслади, за които можеше да се закълне, че също са истински. И все пак те бяха също така неясни, така че трябваше да ги приеме, каквито бяха. *Илюзии!* Как можеше дори да си въобрази, че е виждал младата си жена на колене до койката му, а меките ѝ, съблазнителни гърди са се люшкали порозовели под запалената лампа.

Или че е чувствал как ноктите ѝ дерат гърба му, докато той е вливал в нея любовта си? Или че е чувал задъханото ѝ дишане, докато тя е горяла в пламъците на удоволствието? У нея определено не се усещаше никаква промяна. Нещо повече, като че ли бе още по-твърдо решена да не му позволи да я докосва — щеше ли иначе да напълни лицето му с перушина при опита му да разтвори деколтето ѝ и да се наслади на гърдите ѝ? Възглавницата, с която го бе замерила, се разтвори и разпръсна пух навсякъде, особено в носовете и гърлата им, а Сарина каза само едно: „О-оп!“.

Доброто му настроение се развали още тогава, а изчезна съвсем, когато тя се надигна бързо, макар и приведена, и си вдигна нощницата с намерение да го прескочи. Предизвикан от желанието да я задържи в плен, даже и само за да разреши загадката, която тормозеше съзнанието му, Бо вдигна крак да ѝ препречи пътя, но скоро разбра колко твърдо всъщност е решена съпругата му да напусне леглото. Полагайки елегантно краче върху гърдите му, тя буквално прелетя над него и го възнагради с чудна гледка, която го зашемети. Почти веднага започна да хвърля дрехите и вещите си в торба, като очевидно се объркваше в бързината да се измъкне. Да я беше боднал с нещо, пак нямаше да се суети толкова. Каквото ѝ наслаждение да бе изпитал при неясните спомени как съпругата му се гуши до него, то бързо се превърна в силно раздразнение.

Бо започна с ръмжене да изтърсва пухчетата от себе си като се разхождаше гол из стаята, без да го е грижа колко изнервя жена си.

— Превърна каютата ми в кочина — измърмори той сърдито като отиде до умивалника. — Били ще умре от смях като му кажа да ги натъпче обратно във възглавницата.

Сарина се стараше да стои извърната, но той все пак видя вдигнатата ѝ брадичка, когато му отговори с тихо достойнство:

— Не исках перушината да се разхвърчи.

— Да, но искаше да ме удариш, нали? — тросна се ядосано Бо. — Толкова ли щеше да ти струва да се смилиш над един мъж, доскоро повален от болест? Трябваше ли да ме унижаваш?

— Държеше се грубо — обвини го тя с глух глас.

Бо замахна отново към пухчетата, летящи покрай лицето му.

— Държах се като съпруг, мадам — възпротиви се гневно той, — но предполагам, че това е преляло чашата на девичата ви невинност.

Както вече съм ви казвал, доставя ми удоволствие да гледам гърдите ви. Никога не съм виждал по-хубави.

Сарина се питаше какво ли би казал, ако му позволише да разгледа бюста ѝ и да види все още зачервените ѝ зърна. Трябваше да приеме, че е заключил спомена за миговете на страст в най-потайното ъгълче на съзнанието си и бе забравил сливането им — като безумно влюбен, който се събужда, без да си спомня нищо за прежната сласт. За нея сплитането на телата им означаваше много повече от физическо задоволяване, най-малкото защото тя му бе вече истинска съпруга. Преглътна емоциите си трудно и макар да се укоряваше непрекъснато, че е скочила безразсъдно в леглото му, това не променяше чувствата ѝ. Стореното бе сторено. Натъжаваше я само фактът, че не можеше да даде воля на топлата нежност у себе си и да му отвърне като любяща съпруга.

Полагайки усилия да изглежда равнодушна, Сарина попита:

— А много ли сте виждал, капитане?

Бо я изгледа изпитателно, но отново видя само царствено вдигнатата ѝ брадичка. Въобразил ли си бе особената нотка в гласа ѝ?

— Достатъчно, за да твърдя, че ги надминаваш. Гърдите ти не само изпълват целите ми длани, но и са свършени — точно както в мечтите на всеки мъж.

— Сигурно сте доста вещ в тази област — отбеляза тя хладно като продължаваше да гледа в една точка. — Трябва ли да съм благодарна за направеното сравнение?

— Не, по дяволите — изръмжа Бо и бързо отиде до нея. Отвори уста да проговори, но тутакси започна да плюе пухчетата, които беше нагълтал.

Сарина се изкиска, сетне бързо се отдалечи на безопасно разстояние, обърна се и избухна в смях.

— В момента ви трябва само малко катран, капитане — обяви тя развеселена. Погледът ѝ се плъзна надолу. — Имате всички необходими пера.

Бо сложи ръце на кръста, погледна също надолу и махна едно перо от най-мъжката си част като отбеляза остроумно:

— Няма да се учудя, ако намеря там и малко ръжда.

Сарина не устоя на изкушението и неочаквано и за самата себе си отвърна:

— Аз пък ще се учудя.

Бо вдигна вежди въпросително и я огледа с присвити очи. На върха на езика му бе да я попита направо дали наистина я бе любил. И все пак, ако това бе само сън, тя сигурно щеше да го сметне за луд. Затова опита заобиколно:

— Не и ако знаете нещо, което аз не зная, мадам.

Сарина прехапа устни, за да не каже цялата истина и с усилие на волята успя да отговори с равнодушно свиване на рамене:

— Предполагам, че си се нагледал на жени в Лондон. Даже те видях с няколко в нощта, преди да се оженим.

Ако се бе надявала да го стресне с разкритието си, Бо трябваше да я разочарова.

— Видя ме също и да ги оставям минутка, след като бяха пресрещнали колата ми.

Добродушната усмивка на съпруга ѝ убеди Сарина, че въобще не се е учудил от забележката ѝ. Тя вирна нос с престорено целомъдрие и се обърна към люковете.

— Определено се наслаждаваше на онази до теб. Хубавка беше, доколкото си спомням.

— Странно — отвърна Бо замислен и прокара ръка по наболата си брада. — Колкото пъти ме докоснеш, веднага си проличава. А с онези жени не се случи нищо такова... доколкото си спомням... факт, който определено можете да оцените, мадам, след като сте видяла всичко.

Сарина го погледна учудена.

— Откъде знаеш какво съм видяла?

Той се изсмя и поклати глава.

— Тайна, мадам, няма да кажа.

Тя махна с ръка, за да отмахне на свой ред перушината от лицето си. Съжаляваше, че го бе ударила толкова силно. Можеше поне възглавницата да не се разтвори. Въздъхна, като си помисли колко време ще трябва да оправят каютата с Били.

— Обличай се, за да започнем да разчистваме — подкани го тя намръщено. — Може да отнеме цял ден.

Бо отиде до скрина, измъкна халата си и го облече.

— Ще се измия в каютата на помощника. После ще се избърсна и ще се облека прилично. Наистина бих искал да ме придружите,

мадам, но се страхувам, че ако помоля, ще получа още една възглавница в лицето.

След тези саркастични слова той излезе и затръшна вратата. Това бе утрото на първия ден след възстановяването на Бо.

Вторият не бе по-добър, но Сарина вече обитаваше най-малката каюта, след като накара Били да ѝ помогне да преместят всичките ѝ вещи там. Реши, че не трябва да държи повече Стивън Оукс извън собственото му жилище и изправи помощника пред същия избор, пред който я бе изправил той преди време — каза му направо, че няма да използва каютата му при никакви обстоятелства и че зависи изцяло от него дали ще се нанесе. Помощникът се примири, защото след като бе заела другата каюта, той бездруго нямаше къде да отиде.

В стремеж да направи новото си кътче по-малко потискащо, Сарина попита Бо дали може да окачи някои от картините и скиците си по стените. Вбесен от факта, че тя предпочита да живее отделно от него, даже ако трябва да търпи и липсата на прозорци, той се намръщи и я изгледа като разярен бик. Ала се съгласи.

Сарина помоли Били да ѝ помогне. Поръча да забие малките гвоздейчета само там, където дървените плоскости на стената се съединяваха, за да не съжالياва съпругът ѝ после, че се е съгласил. Нареди внимателно творбите си, така че да се получи усещане за дълбочина, простор и свободата на откритата палуба. Бе нарисувала летящите делфини като живи и окачи голямата картина, така че да я вижда всяка сутрин. Остана приятно изненадана от резултата. Сега вече в тясното пространство имаше някакъв уют. А и рисунките ѝ предлагаха много по-интересна гледка, отколкото голите, мрачни стени.

След стихията на бурята, страха ѝ за Бо по време на болестта му и удивителното ѝ запознаване с най-еротичните аспекти на брачния живот Сарина се почувства силно изтощена. Осъзна, че е потисната, затова реши веднага да се погрижи за себе си: предупреди Били, че ще почива за известно време и не иска да бъде безпокоена, спа няколко часа и се събуди освежена и някак обновена. После, точно както всяка жена в добро настроение, насочи внимание към външния си вид, за който не се бе грижила заради тревогите около болестта на Бо. Били бе събрал няколко съда дъждовна вода, така че тя стопли малко в едно

корито и избра ароматни соли за баня подходящи за настроението ѝ — сладък жасминов мирис, който ѝ напомняше за дома.

Отпусна се в горещата вода с въздишка на удоволствие. Не обичаше ваните и предпочиташе да се мие всеки ден, но пътуването по море невинаги позволява подобен лукс. Това може би бе единствената добра страна на бурята, но пък беше божествено.

Спомените за върховното единение с Бо преминаваха предизвикателно през съзнанието ѝ, докато се наслаждаваше на водата. Впечатленията бяха толкова ярки и живи, че запалиха отново огньове, които тя наивно смяташе за угаснали. Колчем затвореше очи, можеше почти да почувства как мощното му тяло се движи над нейното, как твърдата му гръд докосва нежните ѝ гърди и как пресекливите му стонове изпълват ума ѝ. От устните ѝ се изтръгна дълга въздишка на опиянение. Копнежът Бо да я прегърне стана неудържим и тя осъзна какъв дълбок отпечатък е оставила у нея онази нощ и блаженството, което откри тогава. Глупави илюзии, поклати глава тя. Въобще не ѝ се отразяваше благотворно да си мечтае за съпруга си, когато знаеше, че за свое собствено добро трябва да го държи на разстояние, докато сам не реши да се посвети напълно на брака им.

Все още се къпеше, когато чу пода в коридора да проскърцва — някой минаваше покрай нейната врата. Затварянето на капитанската каюта ѝ подсказа, че това е Бо. След миг скърцането се повтори и на вратата се почука леко.

— Сарина — извика Бо с необичайно нежен глас. — Искам да вечеряме заедно довечера.

Тя вдигна голямата гъба и поръси с вода гърдите си, питайки се какъв ли номер ще използва този път, за да я вкара в леглото си. Искаше ѝ се да е с него — желанията ѝ се възбуждаха даже от спомените — но бе по-добре да избегне това изкушение.

— Съжалявам, Бо. Заета съм.

Бо обаче не искаше да бъде отпратен, не и тази вечер. Спомените как тя се гуши до него го терзаеха и още повече ненавиждаше сегашното положение, но най-вече искаше отговори за другите натрапчиви видения, които не преставаха да го преследват. Затова повтори поканата си малко по-силно:

— Сарина, моля те да вечеряш с мен. Имам да ти казвам нещо, освен това съм гладен. Искам да се отпусна и да се порадвам на

компанията ти, ако ти, разбира се, ми позволиш.

Сарина не се съмняваше за какво точно е гладен. Чудеше се как издържа дългите пътувания без жена на борда, която да задоволява апетитите му. Отвърна му все така сладко:

— Заета съм.

— Пак се сърдиш — обвини я той леко раздразнен.

— Не се сърдя! — отрече тя, засегната от заключенията му. — А сега си върви преди твоите хора да са чули как се молиш пред вратата ми.

— Хич не ме е грижа кой ще ме чуе — изръмжа той. — Отвори тази врата, за да говоря с теб.

— Казах ти, че съм заета — отсече тя.

Ако Сарина мислеше, че е в безопасност зад здраво пуснатото резе на каютата, много скоро разбра, че Бо Бърмингам не може да бъде спрял от една заключена врата. Той просто я натисна с рамо и разбитата ключалка се търкулна на земята. Още преди вратата да се блъсне в стената, съпругът ѝ вече прекрачваше прага. Наистина не бе очаквал да я завари да се къпе. Едва успя да плъзне възторжен поглед по мокрите ѝ блестящи гърди, когато към лицето му отново литна нещо — този път гъбата. Стреснат, той отскочи назад, но се подхлъзна на мокрия под и политна към далечния край на коридора.

Сарина трепна, когато чу как главата му се удря в дървената плоскост. Уплашена, че съпругът ѝ е изпаднал в безсъзнание, тя тутакси изскочи от ваната, грабна един халат и се хукна към него като се обличаше в движение. Бо се взря в апетитните ѝ форми с разкривено от болка лице и присвити очи. В този миг обаче по коридора се чуха стъпки. Нежеланието му друг мъж да види това, което като съпруг смяташе изцяло за свое, надделя над стремежа му да се наслади на гледката.

— *Жено, облечи се, преди целият кораб да се е нахвърлил отгоре ти!*

— Хм! — Очевидно раздразнена от реакцията му, Сарина хвана вратата и я блъсна. Тя се удари в счупената каса и се върна обратно. След миг младата жена издърпа разцепената рамка и я тресна с категоричност, която предреша съдбата на по-нататъшния им разговор.

В настъпилата тишина Сарина се втренчи във вратата като се чудеше дали Бо ще я насили отново. Може би наистина бе искал да

вечеря с нея, осъзна тя, защото след миг го чу да мърмори сърдито:

— Надявам се поне вие да се радвате на проклетото си уединение, мадам, защото аз със сигурност няма. Но всъщност, вие може би искате да ме измъчите.

Офицерите и екипажът едва ли бяха пропуснали станалото между младоженците през онази нощ. Сарина не се и надяваше на това, когато мистър Оукс почука на вратата ѝ на следващата сутрин и предложи да я разведе по палубата. Ако не се нуждаеше отчаяно от чист въздух, след като бе прекарала толкова време в каютата, Сарина щеше да откаже. Знаеше обаче, че Бо ѝ е твърде сърдит, за да ѝ предложи сам подобна разходка.

Стивън Оукс избягваше погледа ѝ, но когато тя се изравни с него, той заобяснява смутено:

— Капитанът е малко по-сърдит от обикновено, мадам, заради болестта и въобще... — Не обясни какво има предвид под „въобще“, но като мъж добре разбираше колко се мъчи капитанът заради ината ѝ да му се отдаде, както подозираше, че е станало. От друга страна съчувстваше и на момичето. Брачните клетви бяха изречени толкова набързо, че тя явно не бе успяла да възприеме нещата, които съпругът ѝ щеше да поиска от нея. — Сигурен съм, че ще му мине.

— Да — въздъхна Сарина мрачно, убедена, че раздражението на Бо бе причинено главно от нея. — Когато пристигнем, навярно.

Стивън Оукс се замисли какво по-окуражително да каже. Можеше да я увери, че съпругът ѝ е добър човек и че с някои малки изключения, за които не си струваше да се говори, моряците го уважават много. И как иначе би могло да бъде, след като толкова пъти бе рискувал собствения си живот заради тях — като например в Майорка? Помощникът можеше да разкаже също и за възможностите, които капитанът му бе дал, докато никой друг не се вслушваше в желанието му да командва кораб един ден. А ако тя си мислеше, че подаръкът на Бо към мистър Кармайкъл бе единичен случай, то Стивън Оукс щеше с удоволствие да я осветли, че той е изключително щедър, дори с риск тя да си помисли, че нарочно преувеличава. Повечето от тези неща Бо Бърмингам не би и помислил да сподели. Понякога капитанът можеше да бъде дяволски сдържан, даже и другите да си развалят мнението за него.

— Мадам, разбирам, че познавате капитана от доста време. Трябва да сте го видели и от добрата му страна, иначе нямаше да се съгласите да се омъжите за него. Нужно ви е само малко търпение. Сигурен съм, че скоро всичко ще се оправи.

Сарина се усмихна тъжно. Кое щеше да се оправи? Женитбата им? Съмнително! Капитан Борегар Бърмингам обичаше свободата си прекалено много, за да мисли сериозно за какъвто и да е брак. След като един толкова красив мъж, който можеше да има всяка дама, се задоволяваше с уличници, ставаше ясно, че е решен да си остане ерген и по този повод старателно избягва да отнема честа на млади и непорочни девизи.

Когато тя излезе на долната палуба, Бо стоеше на кварталдека с боцмана. Времето бе по-студено и той се бе облякъл в тъмносин пуловер и тесни панталони в същия цвят. Беше поотслабнал заради болестта и скулите му изглеждаха още по-красиви. Мускулите на бузите му започнаха да потрепват още щом видя младата си съпруга. Сарина забеляза това и за пореден път се увери, че още ѝ е сърдит.

Голямата гугла на дрехата му бе вдигната, за да му топли и да го защитава от вятъра, но тя усещаше, че той потреперва несъзнателно от време на време. Беше се грижила за него по време на една болест, от която можеше и да не оживее, така че се страхуваше от повторна атака. Когато Били профуча покрай нея с някаква задача, тя го помоли да донесе на капитана палто. Момчето се върна скоро, подаде ѝ дрехата и отпраши нататък, преди тя да успее да му каже да го отнесе на кварталдека.

Тогава Сарина прехвърли палтото през рамо и си каза, че няма от какво да се страхува — Бо, колкото и да му се искаше, нямаше да ѝ се нахвърли и да я разкъса на парчета. Поне се надяваше. Ала когато видя здраво стиснатата му челюст, надеждата ѝ почти угасна.

Не можа да потисне нервното треперене, когато се изкачи на горната палуба и се приближи до двамата мъже. Нямаше смелост да се намеси. Бо се престараваше в усилията си да я избягва и мистър Макдърмът му направи знак. При тези обстоятелства капитанът не можеше да постъпи другояче, освен да се огледа с въпросително вдигнати вежди. Сарина размисли за момент и пристъпи напред.

— Донесох ви палтото, капитане — промълви тя смирено и го протегна напред. Забеляза червенина на бузите му и се разтревожи.

Надяваше се да е заради вятъра, а не заради нов пристъп на треска. — Заради болестта ви ще се почувствам много облекчена, ако го облечете. — Сетне предложи: — Ето, ще ви помогна...

Сините очи блеснаха предупредително, когато Бо склочи пръсти около деликатната ѝ китка, за да я спре.

— Не съм някое скимтящо бебе, мадам, както може би ви е удобно да си мислите — изръмжа той гневно. — Сега вече мога да се грижа за себе си и няма нужда вие да ми вървите по петите като майчица, която се страхува за отрочето си. А сега махнете това палто от очите ми.

Думите му я нараниха много повече от стоманената хватка. Бо я пусна, отдалечи се и се върна към разговора си с боцмана, който я погледна изчервен от притеснение.

Сарина отстъпи бързо и извърна очи, за да прикрие внезапно бликналите сълзи. Успя някак си да слезе по стълбите от главната палуба, без да се спъне, и тихо, леко се отправи към коридора с цялото си възможно достойнство пред очите на мъжете, които гледаха във всичко други посоки, освен в нея. Публичното ѝ отхвърляне я нарани още повече. Гърдите я боляха, сякаш сърцето ѝ бе изтръгнато.

В бързината Сарина не усети погледа, който я следеше внимателно от кварталдека. Бо бе изоставил всякакво преструване, че не я забелязва, а прескачащият му пулс свидетелстваше за собственото му притеснение, докато гледаше след нея със смесица от съжаление и загриженост. Да не беше проклетата му гордост, щеше да махне маската на упорит инат и да тръгне след нея, а екипажът да мисли, каквото си иска. Гневът му бе огромен и макар да се опитваше, не можеше да спре странните, мъчителни видения, които кръстосваха съзнанието му и със страшна сила се превръщаха в спомени.

Сарина затвори вратата на каютата си с тихо ридание, просна се на койката и изля цялата си мъка върху меката възглавница. Всичко сякаш ѝ се бе струпало изведнъж — целият ѝ страх и любовта ѝ към Бо намериха израз в краткия изблик на страст, нейната ужасна тайна. А сега, когато съпругът ѝ бе станал студен като водите, сред които плаваха, нейните усилия да се държи на разстояние сякаш бяха провалили всяка възможност бракът им да просъществува.

Сълзите ѝ пресъхнаха и тя се отпусна в тежка дрямка, но това бе кошмар, ужасен сън, където животът ѝ бе в опасност. Тичаше през

една тъмна къща, Алистър Уинтроп и Хауърд Ръд бягаха по петите ѝ, около нея хвърчаха искри и тя почти летеше, макар и вцепенена от страх. Въпреки отчаяните ѝ усилия, двамата мъже се приближаваха, откриваха едно по едно скривалищата ѝ и тя отново побягваше, докато вече нямаше къде да се приюти. Те ѝ се нахвърляха като дяволски изчадия, а в ръцете си държаха черни савани, в които да я увият за погребението ѝ. Притиснаха я с гръб към стената, заметнаха ги отгоре ѝ и дъхът ѝ секна...

Сарина се надигна от възглавницата с приглушен вик и отблъсна ръката, която усещаше до себе си. Започна панически да се бори с онзи, който бе посегнал да я хване.

— Не, не може! — изхлипа тя жалостиво. — Още не съм умряла! Не можеш да ме погребеш...

— Сарина, събуди се — успокой я един познат глас. — Сънуваш кошмар.

Тя се огледа като обезумяла. Ужасът ѝ не намаляваше. Дали всичко от смъртта на Лидия насам не бе просто сън? Срещала ли се бе въобще с Алистър Уинтроп и Хауърд Ръд, за да обсъждат завещанието? Може би дори не беше женена...

Очите ѝ срещнаха Бо, който бе коленичил до леглото ѝ, а желанието да се хвърли в обятията му и да изплаче всичко на рамото му почти я откъсна от тясното легло. Споменът за грубото му държане на кварталдека обаче се завърна и тя се отдръпна със стон.

— Моля те, не ме докосвай.

Бо преглътна с усилие буцата в гърлото си и отново се опита да я успокои.

— Отпусни се в леглото, Сарина, и поemi дъх, докато главата ти се изчисти. Чух писъците ти от палубата и се уплаших.

Стресната от факта, че е крещяла насън, Сарина го погледна объркана. Слисването ѝ нарасна и тя извърна лице, опитвайки се да преглътне сълзите си.

— Извинявай, ако съм те притеснила...

Бо понечи да успокои страховете ѝ, точно както когато бяха деца.

— Тихо, любов моя. Въобще не го мисли. Просто ме изплаши, това е. Писъците ти бяха точно като онези, които издаваше едно малко момиче преди години, когато го заключиха в сандъка.

— Предполагам, че и хората ти са ги чули — промълви тя печално, без да го погледне. — Точно както са чули и всичко, което стана тук снощи?

— Е, и? — засмя се Бо в старанието си да омаловажи всичко заради нея. — Сигурно в момента се обзалагат кой от нас ще надделее, но чувствам, че не аз водя в залозите. — Той посегна и леко я погъделичка по брадичката. — Обърни се, любов моя, искам да видя красивото ти лице.

„Странно как спомените от миналото понякога могат да оживяват“ — помисли си разсеяно Сарина. Навремето, след като я извади от сандъка, Бо бе успокоил риданията ѝ с почти същите вълшебни думи. Но този път Сарина не се поддаде.

— Не ме наричай своя любов — прошепна тя като упорито отказваше да се обърне към него. — Не съм твоя любов, така че не ме залъгвай с красивите думички, които използваш и за друга жени. И двамата знаем какво искаш.

Грубите ѝ думи го накараха да трепне, но и да си припомни всичко, което бе казал в нейно присъствие. Явно бяха заедно от твърде много време.

— Филип е направил супа. Мога ли да те убедя да дойдеш в каютата ми и да я споделиш с мен?

— По-скоро не — отвърна тя глухо.

— Дявол... — спря се Бо веднага. Да се ядосва всеки път, когато тя му откаже, не помагаше с нищо. Опита отново, този път по-нежно. — Харесва ми да се храним заедно, Сарина. Бих искал да промениш решението си. Имам да обсъдя с теб някои неща.

Сарина обаче бе неумолима.

— Не съм гладна.

Към отворената врата се приближиха стъпки и Бо насочи вниманието си към онзи, който стоеше на прага. Стивън Оукс го изгледа разтревожен и се втренчи в Сарина, но не можа да отгатне как се чувства, тъй като тя дори не се обърна. Помощникът срещна погледа на своя капитан и попита колебливо:

— Добре ли е мисис Бърмингам, сър?

— Да — въздъхна Бо и се изправи. — Просто сънуваше кошмар.

С риск да разсърди началника си, мистър Оукс се чувстваше задължен да му даде да разбере колко е скъпа съпругата му на много

хора на борда. Може би това щеше да му помогне да осъзнае какъв божи дар е тя.

— Били също иска да слезе, капитане, защото се страхува, че се е случило нещо ужасно. Опасявам се, че и останалите са нащрек по същата причина.

Бо изгледа помощника си и усети дълбочината на предаността му към младата му жена. Думите му сякаш хвърляха вината за трудностите в брака им на него. И защо не? Неговата опърничавост и инат надминаваха всичко, което моряците бяха виждали.

— Тогава увери Били и останалите, че мисис Бърмингам в момента си почива след тежък кошмар. Ще се оправи за нула време.

— Слушам, капитане. — Стивън Оукс понечи да си тръгне, но се спря и отново срещна разсеяния поглед на началника си. — Ще бъде наистина хубаво да видим усмивката ѝ на сутринта, сър.

Бо кимна, осъзнал, че му намекват да се отнася по-грижовно със съпругата си.

— Ще направя всичко възможно, мистър Оукс.

— Убеден съм, сър — отвърна помощникът и с усмивка се върна на палубата.

Бо погледна жена си и откри, че тя не бе помръднала. Наведе се, оправи ѝ завивките и поглади кичурите по слепоочията ѝ.

— Трябва да се завиеш с нещо по-дебело от тези одеяла. Ще донеса юргана от моето легло...

— Не се притеснявай. Добре съм и така.

Бо се обърна с въздишка и тръгна към вратата. Този път нямаше вина. Тя просто не го поглеждаше и отказваше да приеме усилията му да ѝ помогне и да я успокои.

Сарина чу как вратата зад него леко се затваря и в настъпилата тишина най-сетне намери нужното усамотение, за да зарови лице във възглавницата и да изплаче страданието си отново.

Цял час мина, преди най-сетне да налее вода в умивалника, да намокри една кърпа и да умие очите и лицето си, за да изтрие червените петна от плача. После се избърса с кърпата и се наведе, за да се погледне в малкото огледало.

„Никакви сълзи повече“, обеща си тя шепнешком, като силно се надяваше, че е проляла последните капчици от солената река заради демони със сапфирени очи като съпруга ѝ и други, подобни на

Алистър Уинтроп. Ако Бо не я искаше повече, Сарина не можеше да си позволи унието по изгубената любов да опустоши духа ѝ. Някъде, някой ден ще се появи мъж, който ще я обича и ще я приеме за жена, без да се интересува, че тя вече не е девствена. Дотогава ще трябва да си изгради нов живот. В Чарлстън щеше да има достатъчно предизвикателства, които да не позволят на сломените ѝ мечти да я съсият. Докато картините ѝ започнат да се продават, щеше да зависи финансово от чичо си. Наистина, чичо Стърлинг бе ерген от толкова време, че не знаеше дали ще изтърпи жена да му се мотае в краката или пък картините и скиците ѝ да са разхвърляни из къщата. От друга страна обаче, той бе винаги погълнат от някаква книга, така че можеше и изобщо да не забележи присъствието ѝ.

С донякъде укрепнали сили от новата цел, която си бе поставила, Сарина реши да се залови отново с рисуване. Но едва посегнала към скиците си, се дръпна стреснато — от купчината листа я гледаше лицето на Бо, скицирано с въглен, и то не едно, а десетки, които излетяха от ръцете ѝ и прехвъркнаха през вратата на каютата — неми доказателства за копнежа ѝ по този мъж. Тя изпъшка, събра ги и вече се канеше да ги смачка, когато проговори по-разумната ѝ половина. Не можеше да унищожи собствения си труд. Вместо това щеше да ги запази, за да ѝ служат като добър урок какво става, когато човек остави сърцето да го управлява. Занапред щеше да си вземе бележка.

Прибра скиците на сигурно място, застана пред статива и започна прилежно да работи детайлите на фигурите за ново маслено платно, когато някакъв инстинкт спря ръката ѝ във въздуха. Тя повдигна глава и се вслуша внимателно. Не чу нищо, освен приглушения плясък на вятъра в платното, скърцането на дъските, далечните мъжки гласове — всички звуци, които бяха станали за нея толкова обичайни, че трябваше да направи съзнателно усилие, за да ги чуе. Ала не можа да прогони прокрадващото се чувство на безпокойство. Сърцето ѝ биеше болезнено бързо, а пръстите ѝ сграбчиха четката толкова силно, че едва не я разцепиха на две. Миг преди на вратата да се почука, тя знаеше кой стои отвън — единственият човек, който се чувстваше на „Дързост“ като у дома си и можеше да върви по клатещата се палуба или да слезе по стълбичката, без да издаде нито звук.

Сарина тръгна с треперещи крака и като си напомни, че трябва да остане спокойна, отвори вратата. В коридора стоеше Бо. Изглеждаше силно разтревожен.

— Бях груб с теб на кварталдека — започна той без предисловия. — Не го заслужаваше. Дойдох да се извиня и да се реванширам, доколкото мога.

Тя изчакваше — най-вече заради чистото удивление от неочакваното му извинение — докато той, от своя страна, я изучаваше съсредоточено и с любопитство. Това я убеди, че не бе прикрила следите от плача си толкова добре, колкото ѝ се искаше.

— Извинен си — промърмори тихо Сарина и зачака в дълго, неловко мълчание. Като че ли мина цяла вечност. — Ако това е всичко, което искаш, трябва да се захващам отново за работа. Ще ми се наложи да продам някои от картините още щом стигна до Чарлстън, за да ти платя за онова, което даде на Джаспър.

— Не се притеснявай, Сарина. Смятай го за подарък.

— Не искам да съм ти задължена повече, отколкото сега — рече тя с тихо достойнство.

Бо се чудеше дали някакъв странен недъг не го е лишил от способността да обсъди открито въпроса, който го тормозеше, откакто се бе вдигнал на крака. Чувстваше се също така неспособен и в откриването на начин да излекува болката, която бе причинил. Искаше да види усмивката ѝ отново, повече и от първия си помощник.

Настъпи ново продължително мълчание и Сарина, притеснена от безпощадния му взор, тръгна напред да затвори вратата. Намерението ѝ сякаш сепна Бо — той тутакси пристъпи навътре като леко бутна с рамо дървеното препятствие. Видя колко е стресната и се опита неумело да се оправдае за късното си извинение.

— Това, че ме напътствате пред хората ми, мадам, не ме преизпълва с увереност. Те не трябва да се съмняват в способността ми да командвам.

— Тъжно място ще да е светът, който вие мъжете си създавате, след като всяко показване на внимание и грижа се тълкува като слабост — отвърна Сарина хладно. — Това ме кара да се чувствам двойно по-доволна, че съм се родила жена.

Тъглчетата на устните му трепнаха в едва доловима усмивка.

— Не очаквай да споря по този въпрос. Някак не мога да си те представя като мъж. — Без да престава да я изучава загрижено, той попита с дрезгав от нежност глас: — Сарина, всичко наред ли е с теб?

Той *знае*! Мисълта за това я накара да замръзне на място като кошута, към която изневиделица се е приближил човек. Започна обезумяла да премисля, като се чудеше какво е позволила да се изплъзне. Ала не можеше да се сети за нищо, което е казала или направила и което може да е издало тайната ѝ. Оставаше другата възможност... да си е спомнил сам. Но ако случаят бе такъв, защо просто не я попита? Непосредствен и пряк човек, у него нямаше стеснение, което да го кара да подхожда към който и да е въпрос колебливо. Така че защо да не я попита направо?

Погледът на Сарина се гмурна дълбоко в очите с цвят на тъмен кристал, дирейки нещо, което да ѝ подсказже какво знае той. Те бяха красиви както винаги, но не издаваха нищо. „Не, преувеличавам значението на въпроса му“, заключи тя. Той просто се ловеше за сламки.

— Добре съм — измърмори тя накрая. — Сега, ако ме извиниш, Бо, трябва да се захващам отново за работа.

Не твърде убеден, той продължи да я изучава, без да направи и опит да си тръгне. Погледът му се плъзна бавно по нея, разливайки топлина там, където се докосна. Сарина извърна глава, за да не му позволи да види безпомощната ѝ възбуда.

— Бих искал да вечеряме заедно, Сарина, и се надявам този път да приемеш поканата ми. Намразих храненето сам, а и мистър Оукс е слаба утеха. Той като че ли си е поставил за цел непрекъснато да ме кори за варварското ми поведение.

Да седи близо до него на маса за час и повече? Без жизнерадостното, успокоително присъствие на мистър Оукс? Сарина знаеше съвсем точно как ще свърши това, а съдейки по упоритото му настояване, бе убедена, че той я смята за безволева. Въпреки непреодолимото желание да се вслуша в доводите му, тя не можеше да го стори. За своя собствена безопасност трябваше да си спомни какво рискува и да не се поддава на изкушението. „Мисля, Бо, че при дадените обстоятелства ще бъде по-добре да не се виждаме чак толкова“. Това твърдение ѝ бе твърде познато, което я накара да се чуди колко често бе казвала вече същите думи. До този момент те не

бяха послужили за целите ѝ, защото сега беше още по-обвързана, отколкото когато за пръв път направи това предложение. Опита отново с надеждата да убеди него... а и себе си.

— Като че и двамата изпитваме затруднения да спазваме първоначалната си уговорка. Аз със сигурност ти позволих далеч повече волности, отколкото бяхме уговорили, затова смятам, че за мен ще е най-добре да не се виждам с теб въобще. Оттук нататък можеш да смяташ, че никога не сме били женени.

И да бе изричала някога думи, които да понижат сърцето ѝ по-дълбоко, Сарина не си ги спомняше. За тези ѝ бяха нужни цялата ѝ сила и воля.

Бо нито се усмихна, нито се намръщи. Без да каже и дума, той кимна лекичко и се оттегли. Настъпил бе краят на едно време, на което се бе насладил с пълни шепи. Сърцето му сякаш спря да бие.

Докато затвори вратата след него, Сарина вече трепереше неударимо. Върна се при малкото писалище до койката, но не бе в настроение да продължи да работи върху платното. Вместо това седна с ръце, кръстосани равнодушно в скута, със замъглен поглед и нарастващо чувство на празнота във всяка своя фибра.

Същото ужасно чувство на вътрешно изпразване почти унищожи радостта в живота ѝ през следващите дни. Прекарваше сама възможно най-много време и вече изобщо не се чувстваше свързана с живота на кораба. Около нея сякаш се бяха издигнали невидими стени, които я откъсваха от света извън каютата ѝ. Като че ли вече не живееше — просто съществуваше от ден за ден в очакване на края на пътуването. Тогава щеше да ѝ се наложи да укрепи някак разбитото си сърце и да го сложи отново в някакво подобие на ред.

След посещението на Бо в каютата ѝ Сарина излизаше на палубата само заради любезните покани на Стивън Оукс, но избягваше всякакви въпроси за здравето си. Иначе отговаряше на поздравите на моряците, но никога не завързваше сама разговор. Помощникът се опитваше да я изкара навън, опитваха се и Били Тод, и мосю Филип, който идваше да прибере подноса ѝ сам и оставаше, колкото да разменят няколко думи на френски. Всички те проявяваха същата загриженост, която личеше и в очите на останалите членове на екипажа. Тя я отклоняваше с мека усмивка и така се оставяше блатото на празнотата да я погълне още повече.

По Коледа все още бяха на около месец път от крайната си спирка. Сарина се съгласи да сподели вечерта със съпруга си на тиха вечеря, на която присъстваше и Стивън Оукс. Подари на Бо разкошна картина на кораба му, а на помощника — портрет върху платно, като тези на Били и Филип. От своя страна, Оукс я дари с миниатюрно копие на „Дързост“, което бе издялал и снабдил с такелаж от канап и платна от носни кърпички. Той се усмихна широко, докато тя хвалеше дарбите му — не й бе трудно, защото бе силно впечатлена как е успял да предаде цялата сложност на оригинала.

Насладиха се на възхитително угощение — поздравът на Филип за празника. Когато мистър Оукс си тръгна, Сарина също понечи да се отпрати към каютата си, но Бо сложи ръка на рамото ѝ и помоли да се възползва от благосклонността ѝ още малко. Като видя тревогата в очите ѝ, той обясни, че все още не ѝ е поднесъл подарък, а иска да го стори насаме. Тя кимна в знак на съгласие, но това бе далеч от чувствата, с които се бореше. Още с влизането си в каютата му цялото ѝ същество се бе изпълнило с неустоим копнеж — толкова силен, че ѝ идеше да закрепчи. Колко малко всъщност бе постигнала в усилията си да накара сърцето си да забрави Бо Бърмингам. С цялото си същество жадуваше да се завърне сред спокойствието на каютата и прегръдките му. Докато той отиде да вземе подаръка от шкафчето под умивалника, тя чакаше в неловко мълчание, несигурна и уязвима заради отстъпническите мисли, които се въртяха в ума ѝ.

Бо донесе изкусно издялана кутия от палисандър и я отвори. Вътре имаше две фигурки от нефрит с издълбани лотоси, които украсяваха основите от тиково дърво. Бяха най-прекрасните творения, които Сарина бе виждала, но се досещаше колко са скъпи и ѝ се стори твърде много, за да ги приеме от човек, който скоро вече нямаше да ѝ бъде съпруг.

— Красиви са, Бо, но не мисля, че мога да ги приема.

Той вдигна мъжката фигурка от двойката и я огледа отблизо, докато обясняваше.

— Казаха ми, че тези двамата са легендарни любовници, които най-накрая успяват да се оженят, след като превъзмогват огромни трудности. Помислих подаръка за подходящ, мадам, като се имат предвид противоречията помежду ни, и ще бъда много засегнат, ако не го приемете.

— Навярно един ден ще се ожениш за друга — промълви Сарина и веднага съжали, че го е казала. Идваше ѝ да избухне в сълзи само при мисълта, че някога би могъл наистина да се ожени за друга. — Няма ли да предпочетеш да ги дадеш на съпругата си?

— Аз ги давам на съпругата си — обяви Бо като прикова погледа ѝ — и за мен ще бъде чест, ако приемеш подаръка ми.

Нежността в очите му бе толкова покоряваща, че Сарина почувства как сърцето ѝ започва да бие в хаотичен ритъм. Бореше се със завладяващото желание да се притисне до здравето му мъжко тяло и да склони облекчено глава на гърдите му. Знаеше, че той ще я приеме с удоволствие, знаеше и това, че волята ѝ ще се пречупи под целувките, с които ще я обсипе. Стоеше твърде близо до него, за да се уповава на силите си, затова му благодари, останала без дъх, излезе бързо и избяга в стаята си, където прекара поредната безсънна нощ.

Нов пристъп на морска болест накара Сарина да се примири със самотата в каютата си и въпреки че успяваше да задържи малкото храна, която поемаше, я обхвана невъобразимо изтощение. Вече не ѝ се рисуваше. Прекарваше повечето си време в сън, излежаваше се сутрин, подремваше и следобед. След като я събуди на три пъти, Били сподели нарастващата си тревога с капитана, но когато Бо отиде бързо долу да я види и да ѝ пипне челото, Сарина го увери, че чрез съня се справя със скуката от дългото пътуване, а не е поразена от някоя странна болест. Добави също, че ще се оправи, щом пристигнат в Чарлстън и че няма нужда от болногледачка. Бо неохотно прие извиненията ѝ и я остави сама.

От този момент насетне той я наблюдаваше внимателно, но от разстояние. Засичаха се често и с умело прикрити чувства разговаряха кратко или просто си кимаха учтиво. Една вечер, когато Били влезе с вечерята и остави вратата след себе си отворена, Бо спря до нея на път за собствената си каюта. Както обикновено високото му, стегнато тяло излъчваше сила и жизненост, но тъмносините му очи я изучаваха предпазливо.

— Добре ли си тази вечер, Сарина? — попита той внимателно.

— В отлично здраве, капитане, благодаря. А вие? — отвърна Сарина с престорена жизнерадост.

Бо прехапа буза инстинктивно, докато размишляваше защо е толкова бледа. Напоследък тя изглеждаше твърде сериозна, а

насилените ѝ усмивки го караха да не вярва ни най-малко, че се чувства добре. И все пак, колкото и да му се искаше, едва ли можеше да ѝ заповяда да му каже истината.

— Добре сте, нали, капитане? — продължи тя заядливо, докато броеше секундите, преди вратата да се затвори и тя отново да си поеме дъх.

— Със сигурност, мадам — каза той накрая. И после, след още една дълга пауза, се поинтересува: — Няма да се колебаете да ме извикате, ако имате нужда от нещо, нали?

— Били и Филип се грижат за мен прекрасно, капитане. — Сарина вдигна рамене и протегна ръце в кратък изблик на смях, който прозвуча фалшиво и на самата нея. — Няма защо да ви безпокоя с такива незначителни неща. Имате си прекалено много грижи, за да отнемам и аз от времето ви.

Бо не прие отговора ѝ, но не искаше да я моли повече, затова продължи към стаята си.

В следващите седмици Сарина излизаше на палубата по-често, главно за да разсее подозренията, които Бо може би хранеше относно здравето ѝ. Докато беше там, гледаше по-скоро към морето, отколкото към местата, където бе той. Да го съзерцава значеше да тръгне по една пътека, която се мъчеше отчаяно да избегне. Искаше да изхвърли присъствието му от съзнанието си, то затъмняваше всичко друго. Ако беше възможно, щеше да пожелае да видят земя и мъчението ѝ да свърши. На свечеряване в един ясен ден от късната зима, почти три месеца след заминаването им от Лондон, желанието ѝ се сбъдна.

„Дързост“ наближи Чарлстън една сутрин към края на януари. Сарина се осмели да излезе на палубата на зазоряване и се протегна да види, макар и мъничка част от града през мъглата, която се спускаше потискащо над брега. Морските птици летяха като гостоприемни приятели, възкачваха се на белите качулати вълни, които се разбиваха в носа, но докато ги гледаше как лудуват, тя можа само да отбележи контраста между тяхното безгрижие и собственото си нарастващо отчаяние.

Ветровете донесоха свежест, слънчевият диск започна да се издига и мъглата се разпръсна. Сарина се сгуши още по-плътно в кадифената си наметка — не искаше да позволи хладните пориви да я накарат да избяга през глава в топлата си каюта. Вместо еуфория от завръщането у дома тя чувстваше само нарастващо облекчение, че пътуването е към края си. И все пак прие гледката, а погледът ѝ се плъзна по блестящите бели плажове, опасващи главния проток към чарлстънското пристанище. Пое дълбоко дъх и вдъхна аромата на огромните, величествени кипарисови и мангрови гори, растящи по брега, който се носеше към тях с брулещия вятър.

Не осъзнаваше до каква степен ѝ бяха липсвали родните краища до момента, в който очите ѝ се спряха на познатите кътчета. Шокът от загубата на родителите ѝ и благодарността към Лидия бяха засенчили спомените от родината през изтеклите години и тя ги бе заключила дълбоко в сърцето си. Сега восъкът бе счупен, спомените прииждаха и я изпълваха с укрепително спокойствие. Пътуването бе наистина дълго — то мина не само през океана, но и през годините на собствения ѝ живот. Ала най-накрая всичко свърши и щом стъпеше на брега, за нея щеше да започне ново пътешествие — тя щеше да се опита да намери своето място в земята, където бе израснала.

Едно познато предчувствие обхвана Сарина. То бе безпогрешно както винаги, тя се обърна със стаен дъх и видя как Бо я гледа отблизо. Носеше шапката, с която тя бе свикнала през последните няколко

седмици. Тя бе килната небрежно на красивата му глава, а под нея вятърът брулеше късите черни кичури по слепоочията му. Беше благоволил да облече палто, може би заради Сарина, и изглеждаше все така възхитителен и царствен, колкото винаги бе бил и без съмнение, щеше да бъде. Само като го гледаше, тя чувстваше как сърцето ѝ почти ще изскочи от гърдите — то реагираше на присъствието му, както винаги бе правило и, без съмнение, винаги щеше да прави.

— Изглеждаш замислена — предположи Бо на глас като се приближи и облегна лакти на перилото. — Не се ли радваш, че си у дома?

— О, разбира се — отвърна Сарина и успя да се усмихне по начин, който той не бе виждал през последните седмици. — Но не мога да не се почувствам чужда тук, след като съм отсъствала толкова време. — Пулсът ѝ продължи да бие учестено, тя откъсна поглед от красивия си съпруг и се втренчи решително в разкриващата се брегова линия. — Чудя се колко ли се е променило всичко, откакто заминах. Дали въобще ще мога да позная града, който някога посещавах?

— Не мисля, че ще имате трудности, мадам. Не се е променил кой знае колко.

— Надявам се. — Повече се опасяваше, че ще се почувства чужда на хората, които обитаваха този район, но тя избягваше да споменава това. Чичо ѝ щеше да я посрещне с отворени обятия, сигурна беше, но той бе затворен и необвързан човек, който преживяваше прекрасно в компанията на книгите си, когато не преподаваше. Що се отнася до едновременните ѝ познати, тя знаеше, че всичките ѝ приятелки от детинство ще бъдат пораснали и без съмнение заангажирани с най-различни дела и обичайните за младите жени стремежи. Някои ще бъдат женени, вероятно и с дете на път...

Сарина трепна при мисълта за собственото си семейно положение и отнесено приглади с ръка роклята си отпред там, където меко се събираха полите. Разсеяният оглед спря внезапно, когато тя осъзна, че Бо я наблюдава с любопитна физиономия.

— Семейството ти няма ли да те посрещне в Чарлстън? — попита тя нервно и се обърна по посока на вятъра, за да охлади руменината по бузите си.

Бо бе сигурен, че в момента жена му изглежда по-уплашена и от малко котенце пред куп страшни кучета. Повдигна широките си

рамене равнодушно и отвърна:

— По-голямата част сигурно е в Хартхевън, така че едва ли са известени, че корабът ми акостира. Ще отида да ги видя по-късно, когато се настаня. Имам подаръци за тях, а и майка ми, разбира се, няма да е във възторг, ако остана в града и не им се обадя, че съм пристигнал.

— Мистър Оукс каза, че тук очакват пристигането ти и обикновено те връхлитат тълпи, които искат да узнаят какво си донесъл. Сигурна съм, че ако е така, ще ти трябва малко време да се измъкнеш. — Сарина направи съзнателно усилие да изглежда безгрижна и добави: — И ако е така, Бо, мисля, че трябва да обсъдим как ще действаш относно анулирането.

На Бо му се щеше да предложи да си дадат известно време, да премислят взаимоотношенията си и тогава да се разделят. През този период той възнамеряваше да попита чичото на съпругата си дали не може да я поухажва като всеки нормален момък с мисъл за брак. С този план удиви сам себе си в светлината на предишните си клетви, но просто не можеше да си представи да загуби момичето. И наистина, самата идея, че ще я заплени някой друг просто го гризеше отвътре.

— Ще имаме достатъчно време да обсъдим всичко това по-късно, Сарина. Аз не бързам.

Сарина пое дълбоко дъх и си наложи да бъде спокойна. Краткият съпружески живот с Бо Бърмингам със сигурност си имаше недостатъци, но само защото бракът им бе обречен да свърши. Знаеше, че колкото повече отлага, толкова по-тежко ще ѝ се отрази, когато дойде време да подпише документите. Действително, измъчена както в момента, тя ясно си представяше емоционалното сътресение, което щеше да преживее, ако започне да се надява, че бракът им ще продължи, а го види напълно разрушен по-късно. Не можеше да продължи вечно със студената, надута маска, която бе надянала, откак го помоли да не ги смята повече за женени. Най-сетне, разбира се, непрекъснато си припомняше и една друга причина, за която се стараяше дори да не мисли, когато се разискваше въпросът за анулирането. Иначе заплашваше сериозно спокойствието си. Ето защо промълви тихо:

— Може би колкото по-бързо, толкова по-добре, Бо.
Замръзна ли той на място или тя само си въобрази?

— Мислех, че трябва да си оставим няколко месеца...

— Не, по-добре да приключваме — настоя тя, обзета от паника.

— Толкова ли бързате да го развалите, мадам?

Объркана от киселия му тон, Сарина повдигна поглед към внимателно присвитите очи. Те също я изучаваха. Как да му обясни, че само след два месеца никой нормален адвокат не ще оформи документите за подобна раздяла? А Бо ще я намрази, защото ще се почувства хванат в капан. С премерено внимание Сарина издекламира добре подготвените си извинения:

— Настаня ли се в ателие, няма да имам време за губене. Ще трябва да продам достатъчно картини, за да ти платя, а да останат пари и за мен. По-добре ще бъде да продължим максимално бързо, докато още имам кога.

— Разбира се, картините ти имат предимство — отвърна Бо подигравателно.

Сарина бе смазана от сарказма му. Не знаеше ли, че означава повече за нея от способността ѝ да рисува? Не разбираше ли, че тя е отчаяно и безнадеждно влюбена в него? Или поддържаше някаква глупава представа, че тя не го иска, само защото се е отдръпнала от него? Значи беше и сляп, и глупав!

Дразнеше се от подобна идея и затова продължи делово:

— Сър, ако искам да заема свое собствено място в живота, рисуването е много важно за мен. То е целият ми живот.

Раздразнението на Бо нарастваше и той изгуби търпение:

— А какво ще кажеш на чичо си?

— Истината — отговори простиичко тя. — Сигурна съм, че ще разбере и ще ти бъде благодарен за всичко, което си сторил... както и аз.

Внезапният твърд блясък в очите му я предупреди, че стъпва непредпазливо в опасна територия.

— Само това? Благодарност?

Сарина ставаше все по-объркана.

— Защо не?

Бо я погледна в очите, но не видя това, което търсеше.

— За анулирането...

Тя се обърна към брега и отговори с цялото спокойствие, на което бе способна:

— Не искам да ти причинявам неудобство по никакъв начин, Бо. Поне не повече, отколкото вече успех. Моля те, продължи, както намериш за добре.

— Разбирам.

Тя се обърна назад и го погледна, неудържимо привлечена от мъжествената му сила и красота. Той се отнасяше с нея с грижата, която би отправил към неспокойното море, и то до такава степен, че ако бе по-неразумна, Сарина щеше да помисли, че ѝ се сърди, задето настоява да продължат с анулирането възможно най-бързо. Той със сигурност искаше и очакваше раздялата им. И с точно толкова сигурност тя постъпваше глупаво, като се поддаваше на безумната надежда, че той също не иска бракът им да бъде разтрогнат.

Бо бе разочарован, защото видът на жена му не позволяваше да надникне в мислите ѝ. Струваше му се, че чувствата ѝ са не по-различни от онези през по-голямата част на пътуването. Тя не искаше да има нищо общо с него.

Обхвана го толкова силно съжаление, че той се слиса. Когато сътвори плана да измъкне Сарина от лапите на Уинтроп, не си бе и представял, че ще я обикне толкова силно само за три месеца. Ала нежеланието му да разтрогне брака им сякаш бе напразно. Осъзна каква лудост е било да храни надежда, че тя може да пожелае да продължат и да го хареса поне малко. Не замлъкваше и несломимата му гордост, която го накара да потръпне.

— В такъв случай, мадам, адвокатът ми, Хирам Фарадей, ще се свърже с вас.

Сарина кимна сковано, но не можа да изрече нищо през задушавачната мъка, която се събираше в гърлото ѝ. Дълго време мина, преди да осъзнае, че стиска перилото, кокалчетата ѝ са побелели, а пръстите я болят. Тя задържа погледа си върху приближаващия се бряг, отслаби хватката си бавно и успя да имитира равнодушие даже когато Бо си тръгна без повече шум.

Вятърът и приливът се съюзиха, за да помогнат на „Дързост“ и го вкараха бързо в тъмносиния залив към малката ивица земя, която разделяше две големи реки. Варосаните къщи на града блестяха на сутрешното слънце и привличаха окото с кокетния си вид. Църковните куполи се издигаха зад високите платна на плавателните съдове, струпани в залива, а на хоризонта се редяха елегантни здания на по

два-три етажа. Спомените се оказаха само бледо отражение на действителността и Сарина се почувства толкова удивена, колкото и всеки пътник, който идва в Чарлстън за пръв път.

Бо наруши унеса ѝ като издаде заповеди и хората му се изкачиха на високо, за да ги изпълнят. Платната скоро бяха свити, започнаха приготовления за акостиране на кея. Докато минаваха последните метри, Сарина усети, че очите ѝ се плъзгат по тълпите, които се събираха на пристанището. От предишните си посещения в града тя си спомняше мълвата, която се разнасяше като живак по малките и големите улици, колчем някой кораб се приближеше към носа. Новините за завръщането на „Дързост“ сигурно вече се разпространяваха, но разбира се, нито дума за нейното собствено. Чичо ѝ няма да очаква пристигането ѝ, но с малко повече късмет тя се надяваше да се измъкне незабелязано сред вълненията около завръщането на моряците и да отиде сама до къщата.

Сарина отиде долу и бързо събра вещите, които щеше да вземе със себе си. Куфарите и чантите ѝ бяха опаковани предварително, но с изключение на една чантичка, побрала всичко най-необходимо, трябваше да останат, докато чичо ѝ дойде да ги вземе.

Когато се приготви, тя застана в средата на каютата и се огледа за последно. Малката стаичка, нейн дом през последната част от пътуването, вече губеше познатите си черти. Сигурна бе, че няма да може да си я спомни след няколко седмици. Но не и каютата отсреща. Нея щеше да си спомня ясно, сигурно до смъртта си.

Кратка серия удари известиха края на пътуването. След хиляди мили, през сърцето на природните стихии и собствения ѝ душевен смут, Сарина намери този край за смайващ, макар и твърде логичен. Тя въздъхна, но не можа да облекчи стегнатото си гърло, така че прекоси още веднъж коридора и бавно се изкачи по стълбичката към палубата.

Коловете на „Дързост“ бяха вече закрепени и подвижното мостче стоеше на мястото си. Кеят гъмжеше от семейства, поздравяващи с викове членовете на екипажа. Те очакваха със същото нетърпение да зърнат любимите си същества. Хората продължаваха да се стичат от близките улички и алеи и да се трупат, докато накрая сякаш не остана място за други. Спряха и няколко елегантни карети, чиито пътници се втурнаха самоотвержено към кораба. Един чернокож кочияш помогна на две млади дами да слязат от своето ландо. Те едва не прелетяха по

мостчето от вълнение. Забелязаха Бо, засмяха се, извикаха му и продължиха да махат въодушевено, докато привлякоха вниманието му.

— Сюзън! Брена! — извика той радостно. — Какво правите вие двете тук? — Бързо прекоси разстоянието помежду им прегърна ги и ги целуна по бузите.

Сарина можеше само да предположи от тъмните коси и блестящите очи на двете дами, че те са част от клана Бърмингам, която той не е очаквал. За да не изглежда твърде любопитна, тя се извърна леко настрани и така спечели предимството да ги наблюдава ненатрапчиво. Дори сред всичките шумове наоколо, гласовете им се извисяваха до парапета, където тя стоеше.

По-високата весело обясни защо са в града.

— Дойдохме на покупки, но като чухме, че корабът ти се приближава, трябваше да побързаме, за да зърнем нашия брат, преди да отплава отново.

— Е, Сюзън, не е чак така — възпротиви се Бо през смях. После отстъпи с ръце на кръста. Лицето му се разтегна в широка усмивка, когато се обърна и огледа по-малката си сестра. — Брена, изглеждаш толкова пораснала. Какво? Нямах вече плитчици?

— Хм! — Младата красавица с черна коса и сини очи отметна глава, престорено раздражена от задявката му. — Никога не съм носила плитчици и ти го знаеш, Борегар Бърмингам! А ако благоволиш да си спомниш, мили братко, в момента съм на шестнадесет, достатъчно голяма, за да изглеждам зряла.

— Последният път, когато те видях, изглеждаше, сякаш се спъваш в собствените си крака, но оттогава явно си придобила доста грация — отвърна той шеговито. — Сега кажи, местните благородници още ли те преследват?

— О, млъквай, негоднико! — укори го тя, очарователно нацупена и продължи да описва преувеличено проблемите си. — Нали знаеш, татко вади пистолета всеки път, когато види да се приближава някой младеж. Кълна се, че никога няма да успее да се сближа с някого дори колкото да определя красив ли е, без татко да стои постоянно на пост.

— Повярвай ми, скъпа сестричке, има основания да те пази толкова внимателно — отговори Бо весело. — Гарантирам го като мъж.

— О, всичките сте еднакви — оплака се Брена ласкаво. — Татко се кълне, че съм живо копие на мама, а тя не е била много по-голяма от

мен сега, когато са се оженили. Ако зависи от него обаче, ще си остана стара мома и на двадесет, преди да допусне наблизко някой джентълмен.

— Мислех, че мама е карала осемнадесет, когато се е омъжила — подразни я Бо с усмивка.

— Добре де, аз съм почти на толкова — възпротиви се Брена и тутакси му се оплези.

— Какво каза мама за това? — скара се Сюзън на по-малката си сестра и въздъхна отчаяно. — Никой никога няма да те вземе за друго, освен за непослушно малко момиче, ако не спреш да ни излагаш така.

Докато сестрите му се мръщеа една на друга, Бо вдигна поглед, за да потърси стройната фигура на съпругата си. Може би, ако възстановеше връзки със семейството му, Сарина нямаше да го мисли повече за звяр и да иска да отлети като ранена птичка.

— Момичета, момичета — укори ги той нежно като прекъсна караницата им. — Стига приказки. Не ви отива. Освен това, искам да ви представя отново на един човек. — Той ги хвана под ръка и ги поведе към Сарина. Тя гледаше към града, но още преди да посегне към ръката ѝ се завъртя към него. — Сарина, това са сестрите ми, Сюзън и Брена. — Той се обърна към младите момичета. — Сигурен съм, че и двете си спомняте семейство Кендал. Това е дъщерята на Маркърс Кендал, Сарина...

— Сарина Кендал, разбира се! — извика Сюзън и бързо взе ръката на по-младата жена между дланите си. — Ти идваше в Хартхевън с баща си, но си се променила толкова много оттогава! Никога нямаше да те позная, ако Бо не ни беше казал. Какво правиш тук? Последното, което чухме, е, че отплаваш за Англия, за да живееш с прекрасната мисис Уинтроп. — Сюзън отправи зелените си очи с черни ресници към палубата, за да потърси високата, изискана стара жена, която винаги бе намирала тъй красива и величествена. — Тя с теб ли е?

— Не, съжалявам, дойдох сама — отвърна Сарина тихо. — Мисис Уинтроп почина малко преди да напусна Англия.

— О, Сарина, колко ужасно! Много съжаляваме — каза Брена със съчувствие и пое ръцете на Сарина в своите. — Но пък се радваме да те видим отново. Трябва да дойдеш и да ни видиш, след като се настаниш.

Сарина усети как Бо пристъпва зад нея. Може би някакво разбиране наистина свързваше ума и сърцето ѝ с този човек — всичките ѝ инстинкти я предупреждаваха, че той само чака възможност да я представи като своя съпруга. Можеше само да предполага какво объркване ще причини това.

Брена не даде на брат си никакъв шанс, защото продължи да си припомня.

— Спомням си, Сарина, колко ти се отдаваше рисуването, когато ходехме заедно в онази академия за момичета. Най-хубавото в картините ти беше, че винаги успяваше да докараш портрета точно като оригинала. Даже тогава исках да ме нарисуваш, но бях с година-две по-малка от приятелите ти и не посмях да помоля. Надявам се, че все още рисуваш?

— Като Рембранд — обади се Бо с усмивка, без да го питат.

— О, колко вълнуващо! — извика Брена, а сапфиреносините ѝ очи светнаха от въодушевление. — Трябва да кажа на татко! Наскоро разбрах, че иска някой да нарисува мама и нас със Сюзън, така че сега мога да го уведомя, че сме намерили художник.

Сарина се усмихна на възторга на момичето, но реши, че ще е най-добре да се отнесе деликатно, за да не изпаднат всички в неудобна ситуация.

— Може би не трябва да увещаващ баща си, преди да е видял на какво съм способна. Може да не хареса работата ми и да предпочете да наеме друг. — Колкото по-голямо бе разстоянието между нея и семейство Бърмингам, толкова по-добре за нея, защото те само щяха да ѝ припомнят какво изпускаше при анулирането на брака ѝ с Бо. Като момиче гостоприемството на фамилията я караше да се чувства като у дома си, а понякога дори си се бе представяла като тяхна снаха. Ала тъй като това нямаше да се случи, тя предпочиташе да не изпитва тази мъка... Само да можеше...

— Ако Бо казва, че рисуваш като Рембранд, то ние не се съмняваме, че си от най-добрите — увери я Сюзън с приятелски смях. — Ако случайно не знаеш, брат ни има нюх за произведенията на изкуството. Но ще ти позволим да се настаниш, преди да започнем да те караме да ни рисуваш. При чичо си ли ще отидеш?

— Да, но се опасявам, че той е още в неведение.

— Което ми напомня — изчурулика Брена въодушевено, — че Бо още не знае какво се готви в нашето семейство.

— Не зная какво? — попита Бо леко подозрително. От ранна възраст бе научил, че в семейство Бърмингам винаги има изненади.

— Сюзън е сгодена и ще се жени — обяви Брена щастливо. — Майкъл Йорк най-накрая купи онази плантация на няколко километра от нас и след като всичко свърши дойде, поиска от татко ръката на Сюзън и дори коленичи. О, толкова бе вълнуващо да ги наблюдавам на вратата...

Сюзън бе смаяна.

— Брена, кажи, че не си го направила!

— О, и още как! — призна Брена с гордост, преди да се обърне отново към усмихнатия си брат. — В средата на април ще устроим бал по случай събитието. Дойде си точно на време, за да вдъхнеш на всички млади дами мечти за подобни празненства и...

— Всъщност аз... — започна Бо, но не можа да довърши, защото мистър Оукс се приближи и го докосна по ръката, за да привлече вниманието му.

— Капитане, тук има един човек, който е решен да изкупи цялата мебелировка, която сте донесли.

— Но как е възможно? — попита Бо удивен. — Нищо не е видял още.

— Да, но знае какво сте донесли последния път, а тогава е закъснял. Много иска да говори с вас, капитане.

Брена положи ръка върху ръкава на брат си.

— Няма да те задържаме повече, Бо, но очакваме да те видим покъсно довечера. Мама ще бъде очарована като разбере, че си се върнал, и със сигурност ще иска да те види преди залез-слънце. — Устните ѝ потрепнаха в дяволита усмивка и тя се увлече в още възторжени размисли. — Нали знаеш, винаги си ѝ бил любимец. Малкото ѝ момченце. Както се гордее с първородния си, човек ще си помисли, че раждането ти е било нещо специално.

— Е, не бъди ревнива — укори я Бо през смях и я целуна лудешки по челото. Целуна и Сюзън и се обърна към Сарина. — Няма да се бавя — измърмори той и се отдалечи с мистър Оукс.

Сарина се сбогува с двете сестри, които отново ѝ напомниха да ги посети скоро. Тя кимна, но знаеше, че няма да е лесно. Болката

щеше да бъде по-силна, отколкото можеше да понесе.

Палубата вече гъмжеше от хора, Бо бе зает другаде, така че Сарина реши, че моментът за бягство е настъпил. Много по-добре бе да се измъкне, преди мъката от раздялата да я изтормози съвсем. Знаеше, че да се сбогува с моряците би я сринало емоционално — искаше да благодари на мистър Оукс, Били и останалите за вниманието, но се налагаше да им напише писма и да им ги изпрати, защото не желаше да се посрамва с плач.

Сарина нямаше пари да си наеме хубава кола. Затова си проби път през блъсканицата, докато се отдалечи достатъчно от кея, за да спре и да успокои внезапното гадене. Погледна красивия кораб и почувства изгарящо съжаление. Искаше ѝ се да е още там и да чака търпеливо съпруга си да приключи работа, за да си тръгнат заедно. От тези своенравни мисли очите ѝ започнаха да парят, но тя примигна и прогони сълзите. И все пак, въпреки усилията, не можеше да притъпи усещането, че е изоставена, така че отвърна поглед с обезсърчена въздишка, вдигна чантата си и тръгна по познатата уличка от пристанището.

Къщата на чичо Стърлинг беше точно в границите, определени някога от стените на града. Тези укрепления бяха изчезнали отдавна, но влиянието им все още се чувстваше сред калдъръмените улички, построени при първите временни поселения на града. Къщата на чичо ѝ се намиреше на една такава уличка. Бе отдалечена от шумните места и усамотена, защото към уличката гледаше най-невзрачната ѝ страна. Останалите три бяха опасани от оградена със стени градина — най-голямата му гордост, освен любимите книги. Сарина си спомни с умиление как бе посещавала безброй пъти скромната къща заедно с родителите си.

Спря се от другата страна на улицата, за да изчака да мине една кола и после бавно пресече. Предстоеше ѝ дългоочакваното завръщане, ала я обхвана несигурност. Как ще реагира чичо ѝ на неочакваното ѝ пристигане? А когато обясни обстоятелствата около завръщането си, дали Стърлинг Кендал ще прояви търпението и разбирането, което тя очакваше?

Нарастващото ѝ вцепенение от посрещането я накара да забави крачка и Сарина с натезало сърце отвори портата от ковано желязо. Чакълена пътека водеше към дома сред висящите клони каролински

жасмин. Асмите не изглеждаха твърде добре през зимата, но тя си спомни възхитителния аромат, който се носеше от тях през по-топлите месеци. Отчупи едно изсъхнало клонче, докато минаваше, и после прикова очи в портала. Ръката ѝ посегна към медното чукче, но тя се спря. Събираше сили да се изправи пред чичо си без срам.

Тропотът на копита по пътеката я накара да се обърне. Очите ѝ се разшириха, когато видя как Бо дърпа юздите на един пръхтящ жребец, за да спре до портата. Той скочи, уви каишите около стълба и тръгна към нея. Един бърз поглед към лицето му убеди Сарина, че ѝ е бесен. Очите му горяха с леден пламък, а мускулите на бузите му се стягаха и трептяха до степен, която не бе виждала преди.

— Кажи ми едно нещо, по дяволите! — изръмжа той, докато стигна до стъпалото, където стоеше тя. — Какво щеше да ти стане, ако бе изчакала и ми бе позволила да те придружа? Така възнамерявах да направя. Или чакаш с такова нетърпение анулирането, че искаш да се измъкнеш веднага? — Раздразнението му бе ужасно и все пак тя не можеше да усети накъде всъщност е насочено. Договорът, който бяха сключили преди три месеца, изискваше анулиране на брака им скоро след пристигането в Чарлстън. Според тази сделка тя можеше да си хваща пътя. Ала фактът, че го бе сторила, бе пробол сърцето му като с нож и му вдъхна мрачното усещане, че е бил предаден. Беше като всеки мъж, чиято съпруга избягва с таен любовник. Знаеше, че постъпва неразумно, но не можеше да се сдържи. Твърде много му хареса идеята тя да бъде негова жена, даже ако бракът им бъде една пародия. И въпреки предишните си опасения да се обвърже със съпруга и семейство, той не искаше да ѝ позволи да си тръгне и всичко да приключи, без да направи усилие да я задържи.

— Наистина ли имаш намерение да провокираш съпротива у мен? Това ли правиш?

Обхваната от непреодолим възторг пред гнева на красивия си съпруг, Сарина сътвори отговор, напълно несвързан с въпроса:

— Тъкмо чуках на вратата.

Наистина не искаше да звучи дръзко. Всъщност, най-малко това желаше. Ала пред пламтящите емоции на мъжа до нея, тя чувстваше, че я е напуснал всякакъв разум.

Бо ѝ отпрати недоверчива гримаса и така ѝ подсказа, че сериозно се съмнява да не си е изгубила ума.

— Напусна кораба, без да кажеш думичка на никого — обвини я той. — Даже не се сбогува. И дори не намекна за намеренията си да си тръгнеш без мен.

— Ти беше зает, а аз не исках да те притеснявам — отговори Сарина тихо с треперещ глас. — Моментът ми се стори подходящ.

— Глупости, подходящ — изръмжа той. — По-скоро обратното. Оставих всичко, за да те последвам.

— Съжалявам, ако съм те разгневила, Бо — промълви тя гузно. — Наистина не мислех, че има значение.

— Е, имаше! И то голямо! В един момент беше там и аз те виждах, а в следващия беше избягала. Претърсих целия кораб. Не можех да повярвам, че си си тръгнала ей така. После един от моите хора ми каза, че те е видял да се измъкваш през тълпата. Трудно ми бе да го повярвам, но трябваше да се сетя. Оказа се склонна да се измъкваш по най-неподходящото време. Всъщност, ако не ви познавах по-добре, мадам, щях да си помисля, че сте ужасно малодушна.

Сарина се обиди на намека му и вирна брадичка.

— Аз не съм страхливка, сър.

Бо изсумтя в знак на несъгласие.

— Точно сега, мадам, бих казал, че това не отговаря на истината. Но тъй като съм единственият, от когото бягаш при всяка възможност и когото вбесяваш, неведнъж съм обмислял какво удоволствие би ми доставило да напляскам очарователното ти задниче.

Сарина отстъпи и несъзнателно сложи ръка под гърдите си.

— Не би посмял...

Бо не можеше да повярва, че тя го е взела на сериозно.

— Вярваш ли наистина, че...

Тънките ѝ рамене се повдигнаха леко.

— Никога не съм те виждала толкова сърдит.

— Разбираемо е — отвърна той саркастично. — Никога не съм ти бил толкова сърдит.

— Не смятах за нужно да отлагаме раздялата си — рече тя глухо.

— Това бе очевидно — отговори той остро. Простичкото ѝ твърдение го вбеси още повече. — Можеше да ми зашлевиш плесница или да ме заплюеш в лицето със същия ефект, както се измъкна, без да ми кажеш дума.

— Не исках да те обидя, Бо — прошепна Сарина като го изгледа с молба в очите. — Съжалявам, ако е станало така.

Той не можеше да ѝ устои, когато бе разтревожена. Пристъпи напред и каза разсеяно:

— Дори коня взех назаем, за да те намеря.

— Но ти трябва да знаеш къде ще отида — рече тя, някак окуражена от факта, че скулите му вече не трепкаха под бронзовата кожа.

— Да! Зная и именно затова съм тук.

Бо се приближи още и Сарина вече не виждаше нищо отвъд широките му рамене. Не би и видяла, защото очите ѝ бяха приковани към лицето му. Той напредваше премерено, а тя отстъпи инстинктивно и се удари във вратата. Когато се олюля отново напред, снажното му тяло я посрещна и като по някаква магия, ръката му я обви, закрепил я и я привлече. Тя дишаше на пресекулки и поемаше ароматите, които събуждаха сетивата ѝ и притегляха женското ѝ същество към мъжествеността му. Главата ѝ се завъртя, почувства се слаба и замаяна. Вдигна ръка да се задържи, но срещна само коравата, непоклатима стена на гръдния му кош — мускулестата повърхност, която обичаше да гали. Изглеждаше естествено предразположена да го прави, защото ръката ѝ се задвижи свободно в бавно, кръгово движение около гръдта му.

Трепереща, тя вдигна очи към неговите и видя в миг, че гневът му е изчезнал и се е превърнал в силно желание. Беше удивена как след всичките им борби и караници този горд, неукротим мъж все още я желаше така диво. *Анулирането да върви по дяволите*, почти го чуваше да казва. Той наведе глава, разтворените му устни се приближиха и тя зачака, преизпълнена с екстаз.

Прекъсна ги трополенето на една минаваща кола и това ѝ припомни, че стоят на улицата наред Чарлстън. Всеки можеше да ги види, ако погледне през градинската беседка, ала всичко у нея крещеше от копнеж по този мъж въпреки конфликтите, които можеха да последват. Меките ѝ устни се разтвориха във въздишка на премала...

— Бо...

В миг шепотът ѝ премина в слисване, защото входната врата се отвори изведнъж и я отхвърли напред. И двамата се препънаха на

широкото стъпало и се взряха в сивокосия мъж с очила с телени рамки, който ги гледаше с вид на стреснат бухал.

— О, простете — извини се той. — Помислих си, че чух нещо и излязох да видя... — Той се спря, а тържественото му изражение се освети от неуверена усмивка. — Сарина... ти ли си това? О, не може да бъде. Тя е...

— Точно така — увери го Сарина пламенно. Не си бе представляла такава повторна среща. Осъзнаваше, че бузите ѝ горят и можеше само да си представи как се чуди той на яркия им цвят. Твърде нереално бе да се надява, че ще отдаде това на завръщането у дома. — Върнах се, за да остана.

Той внезапно се изуми.

— Но какво стана с мисис Уинтроп...

— Почина преди около три месеца.

— О, съжалявам да го чуя — рече чичо Стърлинг, позагубил част от въодушевлението си. — Беше добра жена. — Той погледна Сарина отново и се усмихна, този път нежно. — Но не можеш да повярваш какво облекчение чувствам, че те виждам отново. Толкова ми липсваше. Ти си единственото семейство, което имам в момента.

След тези простишки думи Сарина почувства, че издигнатата от страха стена се срутва. Той разтвори ръце, затаи дъх, а тя се втурна в обятията му. Стърлинг я прегърна, притисна я с любов и едва сдържа рукналите сълзи.

— Мило дете, ти винаги си била в мислите ми. Писмата ти бяха истинско удоволствие, но не мога да ти опиша как ме въодушевява пристигането ти. Бях започнал да се отчайвам, че никога няма да те видя отново.

— Аз се върнах — промълви тя, като се чудеше как бе могла да го помисли за студен и отдалечен. Може би въобще не го познаваше. И все пак това скоро ще се промени.

Бо бе отстъпил на почетно разстояние, за да ги остави насаме, но след миг Стърлинг Кендал се обърна към него с усмивка.

— Предполагам, че трябва да ви благодаря за безопасното завръщане на племенницата ми, капитан Бърмингам.

— Има някои неща, които трябва да знаете, сър — отвърна Бо и слиса Сарина напълно. — И мисля, че ще трябва да ги обсъдим подробно.

Чичо Стърлинг погледна любопитно двамата, забеляза внезапното удивление на лицето на племенницата си и реши, че въпросът е спешен.

— Разбира се, капитане. Да влезем в салона, да пийнем чай и да поговорим.

Те го последваха през коридора, лъхтящ на лимон, до едно помещение, което гледаше към градината. През зимата тя бе почти заспала, само някои от камелиите все още цъфтяха. През летните месеци, припомни си Сарина, пъстрите цветя и спретнатото подрязаните храсти създаваха невероятно красива гледка. Тя обичаше да се разхожда по наторените лехички, да гледа чудните багри на цветята и прекрасния белведер^[1], по чиито бели мозаични стени се катереха рози и бръшлян. Някога се бе надявала да успее да пресъздаде тази сцена на платното, но все още не го бе сторила.

— Сядайте и се разполагайте, докато отида да видя къде се е дянала икономката — подкани ги чичо Стърлинг. — Слухът на Кора отслабва, напоследък и не вижда добре, но твърди, че е във форма да продължи, както винаги.

Сарина си спомняше Кора от детството си и предположи, че жената е поне на шестдесет и осем. От реда в къщата се увери, че Кора, въпреки че не я биваше вече, все още чистеше и готвеше на чичо й, както бе правила през последните тридесет години.

Сарина пресече стаята и се настани на кушетката пред широките прозорци, които гледаха към градината. След по-малко от миг Бо я последва като отмина по-удобните столове, за да седне до нея. Навсякъде, където погледът им се спираше, имаше книги в малки ниши, на лавици, както и по-големи токове, внимателно наредени на купчини. Бо вдигна един от тях и започна да го прелиства, докато интересът му се възбуди истински. Освен историческия текст вътре имаше рисунки на древни гръцки и римски статуи, много от които пресъздадени с графическа точност. Бърз поглед нагоре потвърди, че Сарина също е заинтересувана, така че той започна да прелиства побавно заради нея.

— Хубави рисунки — отбеляза той с усмивка, когато най-накрая я погледна.

Сарина бе леко наведена над него, но при тези думи се изправи и лицето й пламна. Не можеше да прикрие срама си, а само вдигна

равнодушно рамене.

— Предполагам.

— И все пак не толкова хубави, колкото е всичко в действителност.

— Остави книгата — предупреди тя шепнешком. — Чичо ми идва.

— Това ли правеше, когато беше малко момиченце? — попита Бо, докато оставяше книгата на масата пред тях.

— Какво имаш предвид? — попита тя с разширени от учудване очи.

— Попивала си всички картинки на голи мъже и жени, а сетне си припвала да скриеш книгата, когато са се приближавали възрастните — обясни той през смях.

На Сарина ѝ се искаше да охлади бузите си с мокра кърпа, но сериозно се съмняваше, че и това ще помогне, защото червенината ѝ затопляше цялото тяло.

— Въобще не си спомням да съм виждала тази книга преди. Може би чичо ми не я оставял на открито, за да не я намерят деца.

— Един историк никога няма да сметне подобна книга за похотлива — възпротиви се Бо, — така че се съмнявам добрият професор да я е криел.

— Добре де, никога не съм я виждала преди — изсъска тя разгорещено.

— Хубаво! — Устните му се разтегнаха в заплашителна усмивка, а после, понеже обичаше да я дразни, той се наведе към нея и прошепна: — Рисувала ли си гол мъж?

— Разбира се, че не!

— Не знаеше как изглежда преди мен, нали?

— Тихо! Чичо ми ще те чуе!

Широките му рамене се вдигнаха равнодушно.

— Не ме интересува.

— Мен ме интересува! — възпротиви се тя едва чуто. — Предполага се, че ни предстои анулиране на брака. Да не си забравил?

— Ти не би ми позволила — тросна се той.

Удивена от този отговор, Сарина се взря в очите му, но нямаше време да го пита, защото чичо ѝ отвори вратата и я задържа, докато Кора буташе вътре количката с чая.

Сервираха им чай и кифлички. Сарина опита нервно и от двете. Нямаше представа какво възнамерява да каже Бо на чичо ѝ, но знаеше, че каквото и да е, то би шокирало по-възрастния мъж.

Стърлинг затвори вратата след икономката и се обърна към Бо.

— Какво искате да ми кажете, капитане?

— Просто, че Сарина и аз се оженихме...

Сарина се сви, докато очакваше реакцията на чичо си. Той без съмнение щеше да се обиди, че не са го уведомили предварително. Стърлинг се облегна на стола си, удивен и невярващ.

— Как стана това?

В стремежа си да остави бързо всичко назад, Сарина не даде на Бо възможност да каже, каквото бе намислил.

— Стана изведнъж, чичо Стърлинг, моментът го налагаше. Разбираш ли, племенникът на мисис Уинтроп се опита да се изкара мой настойник след смъртта ѝ и когато заплаши, че властите ще спрат отпътуването на „Дързост“, Бо... искам да кажа, капитан Бърмингам предложи брака като начин да измъкне и мен, и кораба си от Англия. Планираме да го разтрогнем в най-скоро време, но сметнахме, че трябва да научиш веднага...

Тракването на порцелановата чаша върху чинийката привлече вниманието на Сарина към съпруга ѝ. Той изглеждаше искрено раздразнен.

— Да не би да не съм описала ситуацията точно? — попита тя притеснена.

— Напротив, много добре я описахте, мадам.

Стърлинг гледеше двамата млади пред себе си и се чудеше какво се чете в момента по лицето на Бо. Определено не беше удоволствие. Той понечи да успокои евентуалното му раздразнение.

— Излиза, че вие двамата сте намерили умно решение за излизане от трудна ситуация.

— Може би — промълви Бо. — Поне племенницата ви явно смята така. — После внезапно остави чашката и чинийката си на количката и стана. — Трябва да се връщам на кораба си. Оставих мистър Оукс да се оправя, без да му обясня точно как искам да реши някои въпроси. Сигурен съм, че ще се е объркал, докато се върна.

— Разбира се, капитане — рече чичо Стърлинг и отвори вратата. — Ще ви изпратя.

Докато възрастният мъж излизаше в коридора, Бо спря за малко и погледна към Сарина. Тя каза само:

— Предполагам, че скоро ще ми изпратиш документите да ги подпиша.

Усмивката му бе скована и насилена, а настроението му — мрачно.

— Ако настоявате, мадам.

Сетне се завъртя на пета и последва чичо й през преддверието. Твърдата буца в гърлото на Сарина заплашваше да се превърне в порой от сълзи, докато слушаше тежките стъпки на съпруга си, който днес не бе в настроение да върви меко. Мъжете си размениха няколко приглушени слова на вратата, после тя се отвори. Сарина остана вцепенена, докато вратата се затвори отново с твърдост, която предизвестяваше края.

---

[1] белведер — пристройка във вид на балкон или тераса с хубав изглед. — Б.пр. ↑

Една сутрин, повече от месец след завръщането ѝ, Сарина слезе на закуска по-късно от обикновено, облечена в работната си роба — изглежда желанието ѝ да рисува най-последно се бе възвърнало. Чичо Стърлинг вече беше в трапезарията, чиито прозорци гледаха към градината, и закусваше с апетит. При влизането на племенницата си обаче той джентълменски се изправи и я поздрави сърдечно:

— Тъкмо се чудех къде си, скъпа. Моля те да ме извиниш, задето започнах без теб, но имам една среща, за която не бива да закъснявам.

Сарина хвърли поглед към бърканите яйца, царевичните питки, наденичките и ябълковия сос, наредени върху бюфета, и преглътна мъчително. Икономката постави пред нея подгрятата чиния, но Сарина поклати глава.

— Благодаря, Кора, но мисля, че тази сутрин ще пийна само малко чай.

Възрастната жена ѝ наля една чаша, но не пропусна да измърмори наставнически:

— Мис Сарина, трябва да се храните по-добре. Ядете като врабче.

Сарина понечи да отпие, но точно в този момент стомахът ѝ бавно се преобърна и това я накара да се почувства като на борда на „Дързост“ в първите дни на плаването. Тя припряно остави чашата обратно на масата и извърна поглед настрана.

— Какво ти е? — попита чичо Стърлинг, когато видя затворените ѝ очи и пребледнялото ѝ лице.

— Нищо — отвърна Сарина и отвори очи. В този миг обаче чичо ѝ мажеше една топла царевична питка с гъст портокалов мармалад, затова тя побърза да отмести поглед към чашата чай, която кой знае защо се движеше странно напред-назад. Сарина посегна с треперещи ръце да я спре, но тутакси разбра, че чашата си стои на едно място. Просто на нея ѝ се виеше свят. Ръцете ѝ се разтрепериха още по-силно и тя бързо ги отдръпна от масата и ги скръсти в скута си.

— Има нещо — заяви убедено Стърлинг като остави питката, стана от стола си и припряно отиде до нея. — Тази сутрин си бледа като платно, мила. Какво те мъчи? Да не си болна? — Той притисна длан към челото ѝ, за да провери сам.

— Не, добре съм — промълви Сарина с тих, неубедителен тон. Чувстваше се съвсем добре... като изключим неспособността на стомаха ѝ да задържи каквато и да било храна... и странната отпадналост, налегнала я от онзи първи пристъп на гадене на борда на „Дързост“ насам. — Просто съм малко уморена, нищо повече.

— Хм, не се учудвам — каза чичо Стърлинг като се върна на мястото си. — Напоследък не мърдаш от тук. Изобщо не се съмнявам, че умираш от скука. Младо момиче като теб би трябвало да излиза навън, за да се среща с приятели, да ходи по балове и прочее. Може би една разходка ще те накара да се почувстваш по-добре. Денят е хубав, а моята среща едва ли ще отнеме повече от час. Очаквам, когато се върна, да ми доставиш удоволствието да се разходя в твоята компания.

— Щом настояваш — съгласи се вяло Сарина. Поканата никак не я изпълваше с ентузиазъм. Въпреки че старателно бе обяснила на Бо как смята да си направи ателие и да започне отново да рисува, не беше сторила почти нищо по този въпрос. Дори когато чичо Стърлинг ѝ предложи да се срещнат с някои стари семейни приятели, тя учтиво отказа, защото не искаше да ходи никъде и да се вижда с никого.

— Бихме могли да се поразходим по Броуд Стрийт и да направим малко покупки — предложи Стърлинг. Знаеше, че жените обичат подобни неща, а и самият той нямаше нищо против да се поразтъпче с племенницата си под ръка. — Доколкото съм чувал, там имало доста добри модистки.

Сарина не знаеше дали да се разсмее или да заплаче. Само това ѝ липсваше — някоя шивачка да тръгне да я разсъблича и да ѝ взема мерките, бог знае какъв шок щеше да изпита. А милият, грижовен чичо Стърлинг си въобразяваше, че една нова рокля ще успее да я извади от лошото ѝ настроение. Беше толкова отдаден на науките, че със сигурност не знаеше нищичко за женската мода, и въпреки това бе готов да отдели от собственото си време и средства, за да я заведе на шивачка, само и само да я накара да се почувства по-добре.

Тя му се усмихна нежно.

— С удоволствие ще изляза с теб, чичо Стърлинг, но бих предпочела да посетим някоя книжарница. В момента не ми се обикаля по магазини за платове и шивашки ателиета.

Облекчението му бе толкова очевидно, че Сарина се засмя, трогната от готовността му да се жертва за нейно добро. Скоро той тръгна за срещата си, но преди това успя да изтръгне от нея обещание, че ще хапне нещо. Още при първата хапка от една питка обаче ѝ се повдигна. Успя да се добере до стаята си, за да повърне, но след това се почувства толкова отпаднала, че се наложи да легне. Чак когато спря да ѝ се гади, тя се надигна от леглото и неохотно се зае да се приготвя за разходката.

Чичо Стърлинг се прибра след повече от час. Тя вече го чакаше в салона. Беше облякла светлосиня вълнена рокля на кафяво райе, с голяма яка в същия цвят. Избрала бе тъкмо нея, защото беше по-широко скроена и можеше да се носи и без корсет. Тъй като времето навън не беше много хладно, Сарина бе предпочела вместо палто да наметне на раменете си един кашмирен шал в светлосиньо и кафяво. Върху прибраните ѝ в красива прическа къдрици се кипреше кокетна синя шапчица, украсена с фазанови пера. А на устните ѝ сияеше усмивка на измамно безгрижие.

— Вече си готова! — възкликна чичо Стърлинг, щастлив, че племенницата му изглежда толкова добре. После галантно ѝ протегна ръка. — Тръгваме ли?

Ясното небе и лекият, едва доловим мирис на настъпващата пролет правеха деня наистина прекрасен. Накъдето и да се обърнеш, Сарина виждаше добре облечени мъже и жени, които влизаха и излизаха от магазините по улицата, и които бяха нагледно доказателство за благоденствието на град Чарлстън. Доколкото можеше да прецени, някои от тях бяха от близките плантации, други навярно идваха от района на фабриките, които се намираха извън града, на брега на река Ашли, а немалко — дори от по-далеч. Наред с провлечения каролински говор, до слуха ѝ достигаха и доста гласове със северняшки акцент. Срещаха се и много европейци. След като бе живяла в огромен град като Лондон, Сарина трудно можеше да нарече Чарлстън метрополия, но при все това той имаше своя атмосфера и чар. Жителите му съчетаваха в себе си авантюристичния дух с острия търговски нюх и искреното южняшко гостоприемство, което

превръщаше ходенето по магазините в изключително приятно преживяване. Без да иска, Сарина се оказа въввлечена в поредица от забавни разговори със собственици на магазини и чиновници — разговори, които варираха от традиционните забележки за мекото мартенско време до весели коментари на множеството пиеси, представяни в местните театри. След като при няколко особено остроумни подмятания не съумя да съдържи смеха си, тя с изненада установи, че разходката наистина е успяла значително да повдигне духа ѝ.

Така беше, докато двамата с чичо ѝ не свиха зад поредния ъгъл и не видяха как една елегантна карета спира пред магазина, принадлежащ на една от най-известните чарлстънски модистки, мадам Феру. От каретата скочи висок, широкоплещест мъж и протегна ръка, за да помогне на своята спътница да слезе. Младата жена с него бе красива като кукла и Сарина навярно щеше да я зяпне с неприкрито възхищение, ако не бе разпозната веднага в придружителя ѝ собствения си съпруг. От този момент нататък доброто ѝ настроение се изпари, за да се замени с болезнена тъга, примесена с немалка доза ревност.

Красавицата каза нещо и Бо отметна глава назад и избухна в смях. Зъбите му изпъкваха със своята белота на фона на загорялото лице. Облечен бе изключително елегантно и изглеждаше като стопроцентов каролински аристократ, какъвто впрочем и беше. Нито едно лондонско денди не можеше да се мери с него по красота и изтънченост. Изисканият му тъмносив фрак се допълваше великолепно от сивите, фино раирани панталони и копринената риза с шал-яка, набраздена с по-широко райе. Богато драпирано шалче от перленосива коприна придаваше завършеност на елегантното му облекло. Това, че шалчето бе подпъхнато изкусно под твърдата колосана яка на бялата риза, накара Сарина мрачно да се запита дали малката приятелка на съпруга ѝ няма заслуга за съвършения му външен вид, към който се прибавяше и тъмносивия цилиндър, накривен наперено на тъмнокосата му глава. Изобщо, Бо изглеждаше по-ослепително от всякога. Дребната брюнетка с него очевидно също смяташе така, защото веднага щом слезе от каретата се залепи за него, като отърка стегнатия си бюст в ръката му и с пленителна усмивка докосна с пръсти широката му гръд.

— О, Бо — изчурулика тя, — къде останаха добрите ти обноски? Не мисля, че е прекалено от моя страна да очаквам да ме... — Внезапно жената млъкна, защото забеляза, че вниманието на Бо вече не е насочено към нея. Объркана, тя проследи посоката на погледа му. Когато съзря русокосата красавица, в която се бе вторачил, в тъмните ѝ очи за част от секундата трепна леден блясък, а устните ѝ се присвиха в гримаса на арогантно неодобрение.

Бо направи крачка встрани, за да се отдели от брюнетката, което в никакъв случай не бе лека задача, защото тя буквално се беше вкопчила в реверите му. Сетне докосна галантно цилиндъра си и се усмихна на своята съпруга.

— За мен е истинско удоволствие да те видя отново, Сарина.

Съмняваше се, че някога в живота си е изричал по-искрени слова. Не беше виждал Сарина от деня, в който я остави в дома на чичо ѝ, но трудно можеше да се каже, че не е мислил за нея. Напротив — мислеше, и то непрекъснато. Времето, прекарано в раздяла от нея, бе изпълнено с мъчителни спомени, които се въртяха неспирно в главата му. Колко бе копнял да попита за нея, докато помагаше на Стърлинг Кендал да натовари багажа ѝ в каретата. Но твърдоглавата му гордост не му бе позволила да го стори. Намерението на Сарина да анулира брака им изглеждаше толкова непоколебимо, че в гнева си той бе решил да я отбягва всячески и дори не си направи труда да се срещне със своя адвокат. Но онова, което в началото му се бе сторило подходящо наказание за нея, беше превърнало в истински ад собствения му живот. Ето защо не остана никак изненадан от опиянението, което го обзе при тази неочаквана среща с красивата му съпруга. Погледът му я поглъщаше жадно и трябваше да мине близо половин минута, преди да осъзнае, че тя също не е сама.

— Професор Кендал, драго ми е да ви срещна отново.

— На мен също — отвърна дружелюбно Стърлинг, без изобщо да долови емоционалното напрежение, трептящо между племенницата му и капитана. Тъмнокосата джобна Венера обаче го долови съвсем ясно. Когато един мъж в нейно присъствие съзерцаваше друга жена по начина, по който Бо Бърмингам правеше това в момента, Джърмейн се превръщаше в истинска разярена тигрица. Не бе свикнала да дели мъжкото внимание с други жени, защото беше доста популярна сред представителите на силния пол и имаше много обожатели. Фактът, че

Бо Бърмингам се отнасяше с нея най-сдържано, че бе навярно най-богатият и със сигурност най-красивият от цялото мъжко население на града, само затвърждаваше решимостта ѝ да стане негова съпруга. Тази светлокоса Афродита, която той съзерцаваше като омагьосан, очевидно бе съперница, която трябваше да бъде отстранена, все едно как.

Брюнетката дръпна Бо за ръкава, за да го накара да се опомни. В първия миг той я погледна така, сякаш нямаше ни най-малка представа коя е. После обаче си припомни добрите маниери и побърза да представи двете жени една на друга.

— Сарина, това е мис Джърмейн Холингсуърт. Джърмейн, сигурен съм, че помниш Сарина Кендал от...

Джърмейн премигна объркано с дългите си ресници и вдигна поглед към него.

— Не, Бо, боя се, че не я помня.

Думите ѝ изненадаха Бо.

— Жалко. Предполагах, че пътищата ви все някога са се срещали.

И това беше напълно логично предположение, като се имаше предвид, че Джърмейн е само с година-две по-голяма от съпругата му. На всичко отгоре беше и правилно. Сарина си спомняше твърде добре, че отгледаната в охолство мис Холингсуърт бе посещавала академията, в която повечето богати семейства и учените родители изпращаха дъщерите си, за да бъдат възпитани като истински дами. Тогава Джърмейн бе сред онези, които се забавляваха да измъчват едно недодялано дванадесетгодишно девойче, отказващо да повярва, че светът се върти около скъпите дрехи и хубавите момчета. Неведнъж Сарина бе ставала обект на подигравките на Джърмейн и нейните приятелки, чиито остри езици можеха да одерат кожата и на алигатор. При появата на някой привлекателен младеж обаче, същите тези млади дами успяваха ловко като хамелеони да прикрият цялата си злост и тутакси да зачуруликат със сладки като мед гласчета.

— Бо, скъпи, наистина не бива да се бавим повече — настоя с престомена свенливост Джърмейн. — Нали ми обеща да...

— Да те докарам до мадам Феру. — Бо посочи с ръка магазина зад тях. — Ето, вече пристигнахме.

— Колко съм глупава! — засмя се Джърмейн и тръсна събраните си в елегантна прическа коси, сякаш бе смутена от нелепата си грешка. — Изобщо не бях забелязала къде сме. — Тя отново затрептя с тъмните си мигли и вдигна поглед към Бо с умолително изражение, за което Сарина реши, че би стояло съвсем на място на лицето на някой изгладнял вълк. — Винаги ми е било толкова трудно да реша какво отива най-много на дребната ми фигура, и понеже всички казват, че няма човек с по-добър вкус от теб, Бо, питам се дали не би могъл да ми помогнеш...

— Боя се, че не — отвърна той, без дори да я погледне. Очите му бяха все така вперени в Сарина, която от своя страна, без да иска беше впечатлена от очарователните усилия на брюнетката да спечели вниманието на съпруга ѝ.

Хубавите устни на Джърмейн се присвиха недоволно, но тя очевидно нямаше намерение да се откаже така лесно.

— Ах, Бо Бърмингам, как можеш да се държиш толкова ужасно с малката си приятелка? Хората те знаят като суров морски вълк, но се предполага, че освен това си и джентълмен, а един джентълмен никога не би отказал на една дама...

— Такъв ли съм? — разсеяно попита Бо.

— Какъв? — попита на свой ред Джърмейн, раздразнена, че я е прекъснал.

— Джентълмен. — Отговорът бе предназначен за нея, но той нито за миг не откъсна поглед от своята съпруга. — Би ли казала, че това е истина, Сарина?

Сарина усети, че чичо ѝ наблюдава с интерес както нея, така и Бо — навярно беше объркан от гъстата руменина, плъзнала по лицето ѝ, и от внезапното треперене на ръцете ѝ. Тя отговори на въпроса на своя съпруг възможно най-дипломатично. Не изпитваше ни най-малко желание да го ласкае пред тази малка кокетка.

— Мисля, че ако не бяхте джентълмен, сър, нямаше да искате от мен да разтръбявам този факт. — Собственият ѝ глас ѝ се струваше някак странно глух и далечен. — От друга страна, ако взема да възхвалявам характера ви пред вашата дама, не се знае до къде може да доведе това. — „До леглото може би“, добави мрачно на себе си тя.

Усетил напрегнатостта ѝ, чичо Стърлинг се покашля.

— Дълго ли планирате да останете в Чарлстън, капитан Бърмингам?

— Може би малко по-дълго от обикновено, професор Стърлинг. Тук имам някои важни дела, които изискват сериозно внимание.

Погледът на Бо се отмести от професора към племенницата му, което намекваше, че в основата на тези важни дела стои тъкмо тя.

— Ще остана поне до средата на лятото, ако не и до по-късно.

Изумлението на Стърлинг растеше с всеки изминал миг.

— Да не би страстта ви към морето да се е изпарила?

Бо сви широките си рамене.

— Не бих казал. Просто напоследък ме занимават други проблеми, и преди да съм ги разрешил по един или друг начин, не бих могъл дори да си помисля за ново плаване.

Сарина беше сигурна, че говори за анулирането на брака им, но вината за забавянето изобщо не бе нейна. Повече от месец очакваше необходимите документи и вече бе започнала да подозира, че те никога няма да пристигнат.

Новината, че Бо ще остане на сушата по-дълго, въодушеви Джърмейн.

— О, Бо, толкова е хубаво, че най-после ще постоиш малко повече тук. Сигурна съм, че много би искал да присъстваш на тазгодишния пролетен бал, и понеже аз съм свободна... е, можем да поговорим за това по-късно. Винаги съм смятала, че плаванията до всички тези далечни страни са ужасно опасни. Всеки път, когато заминаваш, се питам дали някога ще те видя отново. Сега поне за известно време няма да има за какво да се тревожа.

— Съмнявам се дали днес щяхме да бъдем тук, ако нашите деди бяха изпитвали страх пред опасността — отвърна разсеяно Бо, отново без да погледне дори за миг към тъмнокосата жена.

— Надявам се, че бизнесът ви тук се развива гладко, капитане — намеси се тихо Сарина. Изкушението да му напомни, че тъкмо той трябва да уреди въпроса за анулирането на брака им, бе твърде силно, за да може да му устои. — Навярно напоследък сте твърде зает и сте забравил за мистър Фарадей.

— Мистър Фарадей ли? — възкликна Джърмейн, като сбърчи объркано вежди. — Да не би тя да говори за адвокатата?

Отговор на своя въпрос Джърмейн не получи, защото никой не ѝ беше обърнал внимание. Чичо Стърлинг бе прекалено зает да наблюдава племенницата си и капитана. Сарина бе вперила безпомощно очи в здраво стиснатата челюст на Бо. Той пък гледаше нея, и то толкова студено и заплашително, че приличаше на свиреп пират, готов да ѝ пререже гърлото. Очевидно бе, че отново го е вбесила, но изобщо не можеше да предположи защо. Преди малко Бо бе имал предвид именно анулирането на брака им, нали?

— Можете да бъдете сигурна, че след днешния ни разговор ще се погрижа мистър Фарадей да свърши всичко възможно най-бързо, мис Кендал — хладно отговори Бо. — Желая и на двама ви приятен ден. — Като кимна отсечено на чичо ѝ, той хвана Джърмейн под ръка и за нейна приятна изненада я въведе в магазина на мадам Феру.

След миг колебание и чичо Стърлинг предложи ръката си на своята племенница. Тя обаче стоеше, вперила празен поглед след двамината, които отдавна вече бяха влезли при модистката. Затова той улови ръката ѝ и я пъхна под свития си лакът. Сарина тръгна до него, но вървеше като замаяна и Стърлинг имаше чувството, че влачи със себе си безжизнена кукла.

— Отдавна се канех да те питам за тези документи, скъпа. Сигурна ли си, че наистина искаш анулиране?

Сарина не чу нито дума. Беше твърде заета да се укорява, задето не само бе отблъснала Бо, но и го беше тласнала в лапите на Джърмейн Холингсуърт. Изглежда, че в отношенията си с него можеше да играе единствено ролята на пълна глупачка. Очевидно беше обречена на саморазрушение и нещастие, след като толкова систематично унищожаваше всяка възможност да запази онова, което истински, отчаяно искаше от живота.

Сякаш не ѝ стигаха душевните терзания, ами и отново усети странно гадене. Сепната, тя изстена тихичко и се олюля. Коленете ѝ се огънаха. Стърлинг я хвана за лакътя и се взря загрижено в бледото ѝ, изпито лице. Видът ѝ бързо го убеди да махне с ръка на един минаващ наемен файтон и да я натовари в него.

— Ако това продължава още малко, скъпа — каза той, когато файтонът потегли, — ще настоявам да се прегледаш при моя лекар.

Сарина поклати глава и извърна глава към прозореца, за да скрие сълзите си.

— Добре съм. Наистина. Просто ми стана твърде топло, струва ми се.

Чичо ѝ измърмори, че навън съвсем не е много топло, но не каза нищо повече по темата. В ума му бяха започнали да зреят подозрения. И съвсем не беше далеч от мисълта, че за всичко е виновен капитан Бърмингам.

Когато стигнаха до къщата, Сарина се извини и се качи в стаята си, за да отпочине. Там тя свали обувките и роклята си, легна на леглото и боязливо прокара длани по корема си, където вече се усещаше определена издутина. Колко време бе минало от онази единствена любовна нощ? Четири месеца, плюс-минус седмица, вероятно. Във всеки случай не достатъчно, за да започне да усеща ясно движенията на бебето. Всичките ѝ усилия да се откъсне от Бо след онзи кратък епизод на кораба се бяха оказали напразни. Семето му вече бе намерило плодородна почва и сега Сарина носеше в утробата си част от него, навярно единствената част, която щеше да може да задържи за себе си. Не след дълго хората ще започнат да забелязват растящия ѝ корем и да я обсъждат. Но гордостта не ѝ позволяваше да моли Бо да се откаже от свободата си заради тяхното дете. Той трябваше да направи сам своя избор.

Настъпи една дълга, безсънна нощ, която Сарина прекара в размисъл какво да прави от тук насетне, след като ѝ предстоеше да стане майка. Накрая реши, че ще е най-добре да се премести в някой друг град, където никой няма да я познава и където ще може да се престори на млада вдовица. *Все пак* беше забременяла по време на законен брак — само дете щеше да бъде съкрушена от *неговата* смърт, а не от кончината на съпруга си. Реша още, че когато се пресели, ще започне отново да рисува. Надяваше се отново да може да продава картините си под друго име, както бе правила преди. Ако нещата потръгнеха, щеше да успее да подреди някак живота си и да посрещне появата на бебето към средата на август.

Беше вече късно на следващата сутрин, когато Сарина най-после слезе долу. Отново носеше над роклята широката си роба за рисуване — това вече се бе превърнало в необходимост. Надяваше се чичо ѝ да се е усамотил в кабинета си, за да работи над своята книга за древна Гърция. Вратите на кабинета наистина бяха затворени. С въздишка на облекчение тя отиде в малката дневна до кухнята. Беше ѝ зле на

стомаха, както обикновено напоследък, но знаеше, че в името на своето дете трябва да хапне нещо, затова сложи в чинията си малко яйца и една бисквита. Едва бе изяла няколко хапки обаче, когато в стаята влезе Кора.

— Извинете, мис Сарина, но този пакет пристигна за вас рано тази сутрин.

Въпреки че икономката побърза да я остави сама, Сарина не направи и опит да разгледа съдържанието на големия, твърд пергаментов плик. Беше внимателно залепен и подпечатан с кървавочервен восък — изобщо, изглеждаше точно като плик, изпратен от адвокат. Обзета от някаква странна безжизненост, тя отиде до прозореца, прекара известно време загледана в градината, после се върна на масата и се насили да похапне. Едва тогава почувства, че е събрала достатъчно кураж да отвори плика.

Вътре откри купчина юридически книжа, изписани със старателен, калиграфски почерк. На последната страница също имаше внушителен печат и място за няколко подписа. Единият вече беше положен:

Борегар Грант Бърмингам

Тъмното, плътно мастило недвусмислено показваше, че Бо се е подписал без никакво колебание. Сарина се върна на първата страница и започна да чете. Книжата бяха пълни с правни термини, но всичко бе повече от ясно. Двамата никога не са живели заедно като съпруг и съпруга. Следователно между тях нито е съществувал, нито ще съществува за в бъдеще истински брак. И двамата се съгласяват да се откажат завинаги от законните си права и задължения един към друг.

В стаята цареше пълна тишина. До слуха на Сарина достигаше далечният шум на каретите и конете, които минаваха по пътя, но той не бе в състояние да пробие тъмния облак, надвиснал над живота ѝ. Знаеше, че това, което се кани да направи, е най-малкото незаконно, а вероятно и неморално. Защото щеше да се закълне в нещо, което не отговаряше на истината. Макар и съвсем за кратко, двамата с Бо бяха живели като съпруг и съпруга, фактът, че бе забременяла без той да съзнава какво върши, не променяше нищо.

Предстоеше ѝ да обрече своята рожба на незаконорождение, и то само заради собственото си разбиране за чест, което ѝ бе трудно да обясни дори сама на себе си. Беше изправена на ръба на огромна

бездна, но отказваше да се отдръпне назад. Не можеше да се натрапи на Бо против волята му, не и когато той бе дал ясно да се разбере, че не е готов да се обвърже със съпруга и семейство. Нито пък можеше да отстъпи от принципите си за справедливост и достойнство, дори всички да я сметнеха за луда.

Въпреки поредния остър пристъп на гадене, Сарина взе перото от масилницата, която неизменно стоеше на масата за хранене — навярно за да е под ръка, ако на чичо ѝ внезапно му хрумне някоя мисъл, заслужаваща да бъде записана. Ръката ѝ трепереше неудържимо, но тя стисна зъби и с болка написа името си:

Сарина Едлин Кендал

На фона на решителния подпис на Бо, нейният изглеждаше дребен и плах, но сигурно щеше да свърши работа. Сарина бързо го подсуши с попивателната, прибра книгата обратно в плика и припряно позвъни на Кора, преди да се е разколебала. Когато икономката се появи, тя ѝ връчи плика с молба да бъде изпратен час по-скоро на капитан Бърмингам.

В ранния следобед на същия ден Кора влезе в стаята, която чичо Стърлинг бе предоставил на племенницата си за ателие. Вътре бяха струпани боите и триножника на Сарина, заедно с картините и скиците, нарисувани по време на плаването, които в усилията си да подреди работния си кът тя бе оставила на пода, опрени на стената.

— Мис Сарина, на входната врата чака една дама, която казва, че би искала да говори с вас, за да ви поръча да ѝ нарисувате портрет.

— Представи ли се?

— Не, мадам. Каза, че ще я познаете.

Странното поведение на посетителката накара Сарина да се намръщи и да попита:

— Как изглежда?

— О, много е хубава, мис — увери я икономката. — Дребна, с черна коса.

— О, това трябва да е Брена. — Нямахше начин да не е сестрата на Бо, след изненадващия ѝ интерес към работата ѝ. Въпреки всичките си проблеми, Сарина се зарадва на посещението на момичето и с усмивка се зае да разчиства едно кътче от стаята, за да има къде да

седне гостенката. — Въведи я тук, в ателието ми, Кора, и ни пригответи малко чай, ако обичаш.

Улисана в местене на бои и картини, тя изобщо не се сети да надене отново робата, която бе свалила само преди няколко минути, защото ѝ беше топло. Все още беше с гръб към вратата, когато тихото шумолене на тафта ѝ подсказа, че красивата ѝ гостенка е влязла.

— И през ум не ми е минавало, че ще дойдеш толкова скоро, Брена... — започна Сарина, като се обърна да посрещне посетителката. Но усмивката ѝ в миг угасна, когато съзря ехидната гримаса на Джърмейн Холингсуърт.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, Сарина — каза Джърмейн като вдигна саркастично вежди. — Разбирам колко ти се иска да те посети сестрата на Бо, но се боя, че ще трябва вместо това да изтърпиш моето присъствие.

— Значи все пак ме помниш — предизвикателно отбеляза Сарина и с престорена небрежност пристъпи към стола, където бе оставила широката памучна роба. Бременността ѝ бе твърде напреднала, за да се надява, че без шал или друга наметка никой няма да забележи наедриялата ѝ талия и заобления ѝ корем. Човек трябваше само да я погледне по-отблизо, за да разбере веднага тайната ѝ.

Джърмейн се изсмя злъчно.

— О, да, помня те. Ти беше онази надута малка рисувачка, която искаше никой да не я закача, да се занимава със своята работа и да бъде само със собствения си кръг от приятели. Как те наричахме тогава? Точилката? — Тя отново се изсмя. — По онова време прякорът много ти подходеше, макар да трябва да призная, че си се поразхубавила от последната ни среща насам.

— Доколкото разбирам, не си дошла да си поръчваш портрет.

Джърмейн въздъхна превзето и отиде до стената, за да огледа картините.

— Не знам какво биха правили родителите ми с още един мой портрет — каза тя. — Последния път бяха наели най-добрия портретист, затова много се съмнявам дали ти би могла да задоволиш очакванията им, въпреки че когато го разпитах, Бо не спря да възхвалява таланта ти. Но ако съдя по жадния поглед, с който те съзерцаваше, той храни възжеления спрямо теб, а не спрямо картините ти.

Сарина се извърна настрана, защото другата жена бе преградила пътя ѝ към стола с робата.

— Тогава защо си дошла?

— Искях да те предупредя да стоиш настрана от Бо — отвърна без заобикалки Джърмейн. — Просто за всеки случай, да не би да реши да се отбие при теб. Виж, аз възнамерявам да стана съпруга на този мъж във възможно най-близко бъдеще и не желая междуременно той да попадне в лапите на друга жена, която може да реши да му надене брачните окови. — Тя се наведе и издърпа напред една картина, изобразяваща моряк, за да погледне платното зад нея. От устните ѝ се изтръгна слисано възклицание, когато разпозна върху него лика на човека, за когото си бе поставила за цел да се омъжи. Колкото и да не ѝ се щеше да го признае, портретът предаваше изумително точно чертите на Бо Бърмингам. На него той бе нарисуван с пуловер и шапка на фона на издути корабни платна.

Джърмейн се извърна рязко към Сарина, но я завари с гръб към себе си.

— Кога си нарисувала това? — попита ядосано тя.

Сарина хвърли поглед през рамо към картината, която Джърмейн бе вдигнала от пода. Макар и нарисувани, сините очи, които я гледаха от безжизненото платно, накараха сърцето ѝ да се свие болезнено.

— На борда на „Дързост“.

— Кога *изобщо* си била на „Дързост“? — възкликна пренебрежително Джърмейн. — Бо никога не ми е споменавал, че си се качвала на кораба му.

— Бях пътничка на борда — простичко обясни Сарина.

— Това е лъжа! Бо никога не взема пътници! В противен случай аз самата щях да си купя билет, все едно за къде.

Сарина сви леко рамене.

— Аз бях изключение.

— Мисля, че продължаваш да лъжеш, и скоро ще открия дали наистина е така! Няма да можеш да ми отмъкнеш Бо, чуваш ли?

— Нима той е твой? — Страхът, че между Бо и тази жена вече съществува интимна връзка, прониза сърцето на Сарина. — Или просто храниш надежди?

— *Погледни ме!*

Сарина скръсти ръце върху корема си и неохотно се обърна към гостенката си.

— Гледам те.

— Не си и *помисляй* да се опитваш да го спечелиш за себе си. Преследвам го от твърде дълго време, за да позволя на една малка, появила се Бог знае от къде кучка като теб да застане на пътя ми! Може прозвището „Точилката“ да ти се е струвало оскърбително, но повярвай ми, то е нищо в сравнение със слуховете, които ще разпространя за теб.

— Честно казано, Джърмейн, можеше спокойно да си спестиш това посещение. Съмнявам се дали някога изобщо ще видя този мъж отново — печално въздъхна Сарина. Но точно в този момент бебето рязко се размърда, сякаш роптаеше срещу думите ѝ. Изненадана от внезапното движение, Сарина възкликна сподавено и притисна ръка към корема си. Миг след това се опомни и светкавично се обърна.

Джърмейн се ококори от изумление. Беше видяла достатъчно, за да затвърди подозрението, което вече се бе прокраднало у нея. Заоблеността, видима под леко набраната пола на другата жена, със сигурност не беше естествена извинка по фигурата на целомъдрена девойка. И със сигурност Бо Бърмингам не знаеше нищичко за бременността на малката никаквица, която бе зяпал толкова ненаситно само преди ден.

— Е, след като си изяснихме този въпрос, мисля, че е време да си вървя. Трябва да направя още някои покупки — нали ще ходя с Бо на годежния бал на Съюзън Бърмингам другия месец.

В значително по-добро настроение от онова, с което бе влязла, Джърмейн се отпрати, или по-скоро се понесе по коридора към входната врата. Посещението се бе оказало изключително ползотворно, защото сега разполагаше с горивото, което щеше да подпали репутацията на Сарина и да изпепели копнежите на Бо Бърмингам по нея. Вчера той бе споменал, че днес ще отсъства от дома си, но сега Джърмейн имаше прекрасен повод да го посети още на другата сутрин.

Зората едва се бе разпукнала, а Бо вече беше на крак и облечен. Не защото бе станал рано обаче, а защото изобщо не беше лягал.

Яростта, която кипеше във вените му, го бе накарала да се откаже от всякакви опити да спи. Вместо това той прекара нощта обикаляйки из кабинета си, като при това погълна и солидно количество бренди. Накрая се отпусна тежко на стола зад бюрото си и в момента съзерцаваше мрачно купчината книжа, поставени най-отгоре. Бяха документите, които Сарина бе подписала и му бе върнала. Изпратеше ли ги на Фарадей, адвокатът със своята обичайна експедитивност щеше бързо и успешно да заличи техния брак веднъж завинаги.

За хиляден път Бо се взираше в нейния изящен, но уверен подпис, и тъмната рана, разяждаща сърцето му, ставаше все по-дълбока и по-болезнена.

— *Проклетата да е!* — изръмжа наум той. Дали се бе замислила поне за миг, преди да разбие живота му? Дали поне за миг беше поразсъждавала върху обратната възможност? Не, разбира се, че не — не и след като я ядоса толкова на борда на „Дързост“. И той бе истински глупак да съжالياва за всичко. Жените със сигурност имаха своите добри страни, но освен в някои изключително редки случаи за един мъж бе препоръчително да гледа на тях просто като на средство за задоволяване на своите апетити. Имал бе неблагоприятното да отключи сърцето си, да се влюби в нея, да поиска бракът им да продължи, и ето че сега си плащаше за това. Но вече край! Сега ще покаже на цял Чарлстън кой е Бо Бърмингам. Ще се обгради с жени, ще се въргала в тях, ще утоли всички плътски желания, които е изпитвал някога. Няма да се спре, докато не му писне до смърт!

Решил, че е намерил начина да изкорени Сарина от мислите си, Бо стана от бюрото и отиде до предните прозорци, откъдето се виждаше залива. Ще започне да се приготвя за ново плаване веднага щом мистър Оукс се върне от обиколката си по крайбрежието. Едно дълго пътуване ще му помогне да се отърси от болката и отчаянието, които продължаваха да пулсират в кръвта му. В края на краищата, нямаше причина да стои повече в Чарлстън. След няколко дни Сарина вече нямаше да бъде негова.

Той въздъхна тежко, излезе от кабинета си и се качи на горния етаж. Най-после можеше да си почине, макар и само защото бе твърде изтощен от дългото будувание. Прекоси просторната си спалня, влезе в тоалетната стая и заизучава критично отражението си в огледалото над масичката за бръснене. Трябваше да се отърве от тъмната брада,

набола по бузите му, да изплакне противния вкус на бренди от устата си, да измие косата си и да я приведе в по-приличен вид. Пред погледа му попадна пълната вана, приготвена още снощи. Водата вече беше студена, но това навярно щеше да му се отрази добре. Може би щеше дори да успее да му върне проклетия разум.

След миг Бо се потопи до шия в ледената вода и облегна глава на ръба на голямата вана. Ала дори и сега пред очите му беше Сарина. Всички спомени за нея му бяха еднакво скъпи, еднакво възбуждащи, еднакво прекрасни. И все пак ако трябваше да предпочете само един от тях, би избрал момента, в който я бе обсипал с целувки след произнасянето на брачните клетви. Беше се оказало изумително хубаво да я учи как да се целува чувствено, да се потапя в целувката. Обичаше да си припомня и мига, в който бе погалил нежната ѝ женственост и бе открил девствената плът, преграждаща достъпа до нейната сърцевина. Мисълта, че никой друг не е бил там преди него, го беше изпълнила с невероятна радост и възбуда. Спомняше си, разбира се, и онзи сън, в който тялото ѝ се мяташе под него в необузdana страст, а ноктите ѝ се впиваха в гърба му...

Бо изруга яростно. Пак същото! По дяволите, просто не можеше да спре да мисли за нея!

Половин час по-късно той махна завивките и се просна гол на леглото. Сънят го превзе много бързо, но дори когато вече се отпускате в прегръдките му, Бо продължаваше да вижда пред себе си видението, сътворено от собственото му въображение и запечатано завинаги в него — коленичилата до леглото му Сарина със заоблените гърди, сияещи като слънца под меката светлина на окачения фенер.

Стърлинг Кендал стана в обичайния си час и се облече разсеяно, потънал в мисли, които обаче нямаха нищо общо с любимите му древни гърци. Когато излезе в коридора и се запъти към стаята на своята племенница, той все още се колебаеше дали и как точно да я разпита. Спря се нерешително пред затворената врата, припомняйки си първия път, когато бе видял Сарина. Тогава тя беше само на два дни. Само един поглед към пищящото малко създание бе достатъчен на чичо Стърлинг, който нямаше деца и вече бе започнал да подозира, че никога няма да има, да се влюби безнадеждно.

Сарина израсна пред очите му. Беше необичайно сериозно и умно дете, чиито постижения му доставяха огромна радост. Когато се случи трагедията, отнела преждевременно живота на скъпите му брат и снаха, той изпадна в отчаяние. Нямахме представа как да се погрижи за прекрасното момиченце, което бяха оставили сираче. За щастие, тогава дойде предложението на добрата Лидия, но през следващите пет години Стърлинг безброй пъти се бе укорявал за това, че бе отстъпил пред молбите ѝ да пусне племенницата си да живее при нея в Англия. Завръщането на Сарина, макар и предизвикано от нови неприятности и скърби, го бе изпълнило с неописуемо щастие. И въпреки всичко не можеше повече да пренебрегва факта, че нещо не е наред.

Той живееше затворен живот, улисан в своите книги и в грижи за градината си. Но всеки, който го смяташе за ограничен, много грешеше. Онова, което сам не бе преживял — и което наистина не бе малко, знаеше го — го бяха преживели други. Нещо повече, имали бяха и мъдростта да споделят преживяванията си. В хода на своите научни занимания Стърлинг беше придобил значителни познания за човешката природа. Затова напрежението, царящо между Сарина и Бо Бърмингам, не бе убягнало от неговото внимание. Освен това се досещаше какво бяха правили двамата миг преди да отвори входната врата на дома си, за да открие на прага своята любима племенница. Досещаше се, въпреки упоритите уверения на Сарина, че бракът ѝ с Бо Бърмингам всъщност изобщо не е брак. И вярваше, че всичко става единствено по настояване на капитана, защото нито една нормална млада жена не би могла драговошно да предпочете да посрещне без съпруг съдбата, очакваща племенницата му.

Колкото и да се надяваше страховете му да са напразни, Стърлинг не можеше да отлага нито миг повече разговора със Сарина. Като си пое дълбоко дъх, той вдигна ръка да почука на вратата. В този момент отвътре се чу странен звук, който го стресна и го накара да се спре. Миг по-късно звукът се повтори. Стърлинг посегна към бравата, готов да връхлети в стаята без предупреждение, но отново се спря, осъзнал какъв е този звук. Сарина повръщаше.

Този път Стърлинг Кендал прояви характер и не направи дори опит да се заблуждава, че племенницата му просто е яла развалена храна. Вместо това вдигна решително глава и стисна юмруци. Нямахме

да я безпокои. Не с нея трябваше да разговаря в момента. А с Бо Бърмингам.

Беше вече късна сутрин, когато на входната врата се почука. Мосю Филип отиде да отвори й обясни на красивата посетителка:

— Извинете, мадмоазел. Le capitaine не очаква никого. Мисля, че още е в стаята си.

— Ти навярно си икономът?

Предположението й накара Филип да се разсмее.

— О, не, мадмоазел. Аз съм готвачът на le capitaine, мосю Филип Моне. В момента нямаме иконом, само една домашна прислужница, но тя е заета да търка пода в кухнята ми.

Джърмейн Холингсуърт беше объркана. Трудно й бе да си представи, че домът на богат човек, какъвто несъмнено бе Бо, няма да е пълен със слуги. Когато станеше господарка на тази къща, със сигурност щеше да се погрижи за това. Изпълнена с любопитство, тя потърси обяснение.

— Не е ли малко странно да притежаваш толкова изискан дом, а да нямаш прислуга, която да го поддържа?

— О, много скоро от Англия ще пристигнат слуги, за да заместят последните, които бяха освободени, мадмоазел — обясни Филип. — Но още ги няма. — Той сви рамене и добави: — Онези бяха станали прекалено мързеливи, защото le capitaine отсъстваше твърде често. Последния път той се прибра неочаквано и завари само прислужницата да работи... — Готвачът вдигна ръка към гърлото си с жест, наподобяващ обезглавяване. — Останалите бързо-бързо бяха отстранени оттук.

— Значи капитан Бърмингам няма никакви роби?

— О, не, мадмоазел. Не и le capitaine.

Джърмейн го дари с прелестна усмивка. „И това ще се промени“, реши тя. После помоли учтиво:

— Ще бъдете ли така добър да уведомите капитана, че мис Джърмейн Холингсуърт е тук и би искала да размени няколко думи с него, ако може да й отдели малко време?

— Oui, mademoiselle.^[1] — Филип отстъпи крачка встрани и кимна. — Няма ли да влезете да го изчакате в салона?

— С удоволствие — каза Джърмейн, последва го до салона и прие поканата му да седне на едно канапе.

След няколко минути Бо слезе долу по панталони, риза и къси черни ботуши. Беше намръщен и в лошо настроение, защото не бе успял да поспи както трябва дори час, преди Филип да почука на вратата на спалнята. Случвало се бе да намира Джърмейн за забавна, въпреки неспирното ѝ дърдорене, което той обикновено слушаше само с половин ухо. Като цяло обаче тя го отегчаваше. Не понасяше безсмислените ѝ приказки и досадното ѝ кокетничене с него.

— О, Бо, надявам се, че не те безпокоя — изчурулика Джърмейн с престорена загриженост, стана от канапето и се приближи до него с гримаса на разкаяние. — Онзи ден забравих шала си в твоята карета, а страшно го обичам и много ми липсва. Ужасно нахално ли ще бъде, ако те помоля да накараш кочияша си да ми го донесе?

— Да, ще му кажа — отвърна Бо, питайки се защо ли не се е сетила да помоли Филип за това. Откри готвача в кухнята и го изпрати да намери кочияша. Сетне се върна в салона, където завари гостенката си да разглежда платното с „Дързост“, окачено над камината.

— С. К.? — Джърмейн го погледна въпросително през рамо. — Това Сарина Кендал ли означава?

— Да, това е една от нейните картини — отговори той като отмести поглед към прозореца. Колкото и да харесваше картината, тя винаги щеше да му напомня за младата жена, която бе пленила сърцето му.

— Сигурно много се възхищаваш на творбите ѝ, щом си закачил една от тях на толкова видно място — подхвърли Джърмейн с надеждата да узнае нещо повече.

— Смятам, че тя изобразява великолепно моя кораб.

— Разбрах, че Сарина е била на борда при последното ти плаване от Англия до тук.

Бо я погледна изненадано. Нямаше представа откъде е получила тази информация.

— Откъде знаеш? — попита без заобикалки той.

— О, Сарина ми каза вчера, когато я посетих в дома на чичо ѝ. Сгреших, като казах, че не я познавам. Вчера си спомних, че известно време с нея учихме в една и съща академия, затова реших веднага да ѝ се извиня лично.

— Много мило от твоя страна — отбеляза Бо с едва доловима нотка на сарказъм. Не беше глупак и познаваше женските хитрини. Много ясно усещаше, че Джърмейн има да му каже още нещо и че просто изчаква подходящия момент да хвърли бомбата — защото бе сигурен, че каквото и да си е наумила, то ще му бъде поднесено с гръм и трясък. — Как ти се видя Сарина? Добре ли беше?

Джърмейн сви лекичко рамене.

— О, да, но сам знаеш как е при жените в началото на... хм... това състояние.

Бо я погледна с любопитство, питайки се дали внезапно не е загубила ума си.

— Не, не знам. Какво състояние?

Джърмейн успя да се изчерви свенливо.

— Знаеш тази дума, която дамите не би трябвало да употребяват... — Тя сниши глас, за да прошепне: — Бременност...

Той изсумтя недоверчиво.

— Това е абсурдно!

— О, не, не е — възпротиви се Джърмейн и се наведе напред, за да му довери все така шепнешком: — Видях я със собствените си очи. Коремът ѝ вече се е закръглил доста забележимо. Ако питаш мен, бих казала, че е поне в третия или даже четвъртия месец. Сигурна съм, че скоро новината ще се разчуе. Млада, неомъжена жена като нея трудно би могла да крие дълго състоянието си, пък и Сарина е толкова стройна, че и най-малката заобленост по тялото ѝ си личи.

Бо я гледеше като ударен от гръм. Преди четири месеца го беше повалила онази коварна болест. А точно тогава се бяха появили и натрапчивите видения как се люби със Сарина. Замаян от обърканите си мисли, той се обърна и отиде до големия шкаф в далечния край на салона. Там напълни една чаша с течността, съдържаща се в една кристална гарафа, изгълта я на един дъх и потръпна погнусено, осъзнал, че това далеч не е сред любимите му питиета.

— Бо, добре ли си? — попита разтревожено Джърмейн. Дори баща ѝ, който обичаше да си пийва сам, изчакваше да мине обядът, преди да удари първото питие за деня.

Самата мисъл, че би могъл да е зле, едва не накара Бо да избухне в смях. Нямахше съмнение, че Джърмейн е дошла с намерение да

унищожи репутацията на Сарина. Но беше избрала възможно най-неподходящия човек.

— Да. Просто ми трябва малко време да свикна с мисълта.

Докато гостенката му се мъчеше да разгадае смисъла на думите му, той се обърна към нея. Накрая тя се отказа от напразните си усилия и попита направо:

— С коя мисъл?

— Че ще ставам баща.

Джърмейн зяпна втрещено, но успя да попита едва чуто:

— Какво искаш да кажеш, Бо?

— Е, наистина е малко шокиращо, но от това, което ми каза току-що, е ясно, че ще ставам баща.

— Ти... и Сарина Кендал? — Челюстта ѝ увисна още повече и тя зина като риба на сухо. Погледът ѝ се вторачи ужасено в него. — Искаш да кажеш, че ти си бащата на нейното копее...

Бо я прекъсна, за да обяви с неочаквано и за самия него задоволство:

— Искам да кажа, че съпругата ми е бременна с нашето първо дете.

Единственото, което Джърмейн успя да стори, бе да прошепне:

— Не знаех, че сте женени...

Той сви безгрижно рамене.

— Много малко хора в Чарлстън знаеха. Изключвам мъжете от екипажа ми, разбира се. Двамата със Сарина се опитвахме да запазим това в тайна по причини, които ти не би могла да разбереш, но сега вече няма как. Ще трябва да кажем на всички.

— Но кога сте се оженили? — След като толкова често се бе преструвала, за пръв път в живота си Джърмейн имаше чувството, че наистина ще изпадне в несвят.

— Няколко дни преди да отплаваме от Англия — информира я Бо. И понеже подозираше, че тя няма реална представа за продължителността на подобно пътуване, добави: — В края на октомври, тоест преди около пет месеца.

— Трудно ми е да повярвам. — Джърмейн предпочиташе да използва по-силна дума, но знаеше, че ако обвини Бо Бърмингам в лъжа, той няма да реагира спокойно като Сарина. — Не разбирам защо

ще пазите брака си в тайна. — Тя изсумтя и тръсна глава. — Не, ти просто проявяваш галантност и се опитваш да я спасиш от скандал.

— Имаш прекалено високо мнение за мен, но щом се съмняваш в думите ми, почакай за момент. — Бо отиде до кабинета си и извади от едно чекмедже в бюрото брачното свидетелство, съставено от мистър Кармайкъл. Когато се върна, той го подаде на Джърмейн. Правеше това единствено заради Сарина. — Както виждаш, всичко е надлежно документирано и подписано, а ако обърнеш внимание на датата, ще се увериш, че казвам самата истина.

При вида на името му, написано до името на Сарина в долния край на листа, на Джърмейн ѝ се прииска да закрепчи от ярост и да накъса свидетелството на ситни парченца. Но вместо това тя само забодде поглед в пергамента и промълви:

— Това е крайно интересно, Бо.

— Да — съгласи се Бо като измъкна свидетелството от ръцете ѝ и за пръв път от два дни насам се усмихна. — Но изпитвам огромно облекчение, че всичко най-после излезе наяве. Ще се наложи, разбира се, да се направят някои промени...

— Какви промени? — попита Джърмейн, надявайки се на някакво чудо.

— Ще трябва да обсъдя това със съпругата си. — Той отиде до вратата, подаде глава в коридора и се провикна: — Филип, можеш ли да изтичаш навън и да помолиш Томас да приготви каретата ми?

— Oui, Capitaine.

Бо се върна в салона, улови Джърмейн за лакътя и я съпроводи до входната врата.

— Съжалявам, че се налага да бъда груб, но наистина трябва да побързам. Надявам се, че ще ме извиниш.

Преди да се опомни, Джърмейн вече беше навън, а вратата се бе затворила зад гърба ѝ. Никога досега не ѝ се бе случвало — а и вероятно никога нямаше да ѝ се случи — да бъде изхвърлена от нечий дом толкова брутално.

Стърлинг Кендал се спря за миг наскрел хубавата калдъръмена улица, на което се намираха къщите на най-заможните чарлстънски търговци и капитани, за да вдигне поглед към тъмните облаци над

главата си. Като изключим това кратко забавяне след излизането му от дома, от който половин час по-рано си бе тръгнала Джърмейн, той не се колеба нито миг повече. Капитанът беше избягал преди малко, но Стърлинг бе набелязал следващите си стъпки още преди да тръгне от къщи. Той махна с ръка на един минаващ файтон, назова една известна плантация извън града и се настани в купето. Пътуването щеше да му отнеме по-малко от час. Изобщо не бе сигурен как ще го приемат, но знаеше съвсем точно какво трябва да направи и не изпитваше дори капка съмнение в правотата си.

---

[1] Oui, mademoiselle. (фр.) — Да, госпожице. — Б.пр. ↑

13

Портретът на Бо бе вдигнат на видно място върху статива, там бе прикован и погледът на Сарина, докато тя отпиваше чай в самотата на ателието си. Никой не знаеше колко копнее да види истинския мъж срещу себе си, но това сега нямаше да се случи. Той бе обречен да стане съпруг на Джърмейн и те без съмнение щяха да имат красиви, тъмнокоси деца, които щяха да имат пълното право над името на баща си.

Сарина премигна, за да прогони надигащите се сълзи и като въздъхна дълбоко реши, че няма да плаче повече, поне в следващия миг... или дори в по-следващия. Кора бе навън и внасяше дрехи, а заради излезлия вятър малки клончета и мъртви вейки постоянно удряха прозорците и падаха на покрива. Шумът бе престанал да сепва Сарина, защото тя бе далеч по-уплашена от бурята, която идваше към тях. Отгоре се трупаха тъмни облаци, светкавиците свистяха на назъбени ивици и ужасът ѝ нарастваше заедно с тъгата. Тихият тътен на гръмотевиците ставаше все по-силен като следваше проблясъците светлина и придружен от летящите съчки и прахоляк, които обсипваха къщата, сякаш заобикаляше Сарина с безумна какофония от звуци. Тя не чувстваше нужда дори да провери, когато отново ѝ се счу далечно почукване, защото само преди миг бе отишла до входа да види дали няма посетител, а намери само едно счупено клонче да трака по стръмния покрив. И все пак в мъглата на целия хаос я обхвана някакво ясно предчувствие, което я накара да остави чашата си върху чинийката. Искаше да се обърне и да потърси в коридора зад себе си познатите очертания, но знаеше, че ще бъде глупаво. Там нямаше никой. Бо Бърмингам бе изчезнал от нейния живот, както угасва пламъкът от свещта. А ако отиде в друг град, може би няма да се срещнат и случайно.

Сълзите замъглиха зрението ѝ и въпреки усилията да ги възпре, те бързо се превърнаха в силни ридания и я разтърсиха цялата. С

измъчен вой тя отмести чашата настрани, кръстоса ръце на масата, положи глава между тях и заплака горчиво.

Едно меко тупване на масата до нея стресна Сарина и тя се изправи слисана като в миг забрави сълзите. Не беше сигурна какво се е случило, но когато успя да прогледне през сълзи, видя малка купчинка разкъсани хартии, за които можеше да предположи, че са останки от документи. Вдигна единия любопитно и видя там собствения си подпис и този на Бо. После видя думата „анулиране“. Възможно ли бе? Но как?

Сарина се хвана за облегалката на стола, обърна се и видя висока фигура с широки рамене да се приближава към нея. Премигна като бършеше отчаяно сълзите си и успя някак да се изправи на крака, въпреки че треперещите ѝ крайници заплашваха да я изоставят всеки момент. Сетне видя усмихнатото лице на Бо и протегнатите му ръце и пред нея сякаш се разтвори цялото небе. В миг вече летеше към прегръдката му и той я вдигна във въздуха. Обви ръце здраво около врата му. Смееше се и плачеше обезумяла и покри лицето му с целувки на екстаз. Сетне устните му се впиха в нейните и всичко се превърна в диво, ненаситно сливане. Сарина едва не припадна от радост, докато той я държеше в обятията си и бавно се въртеше в кръг по средата на стаята. Най-накрая тя се отдръпна, за да си поеме дъх.

— О, толкова ми липсваше! — прошепна тя като прокара устни по челото му и тънкия нос и ги притисна отново към неговите.

— Защо подписа документите? — попита Бо дрезгаво между солените ѝ, примесени със сълзи целувки.

Сарина се облегна на ръцете му и се взря в него.

— Мислех, че искаш...

— Никога!

— Никога? — смръщи се тя обърквана. — Но защо ги подписа?

— Защото изглеждаше, че ти така искаш.

— Но това беше само защото знаех, че няма да получиш анулиране, ако почакаме още. — Тя преглътна като се надяваше да не помрачи щастието им с това, което щеше да каже. — Знам, че не си спомняш да си ме любил по време на болестта си, но ние си направихме бебе, Бо, и състоянието ми става все по-забележимо.

Бо я постави на крака ѝ и я обърна, докато силуетът ѝ се очерта на затъмнената от бурята светлина, която струеше от прозорците.

Ръката му последва меката извивка на корема ѝ. Тя чакаше реакцията му с напрегнат трепет, а той започна да се усмихва, а после и да се смее.

— Много пъти исках да те питам дали съм сънувал всичко или наистина съм те любил. Спомнях си отделни моменти, но се страхувах отчасти, че фантазирам, а и се досещах какъв развратник ще ти се сторя с подобни въпроси.

— Изглежда, че бракът ни често е бил спъван от собствената ни неотстъпчивост. — Сарина наклони глава като се взираше в него. — Всъщност, по начина, по който Джърмейн си тръгна, след като ме огледа отблизо, си помислих, че ще те открие тутакси, за да ти каже новината.

Бо обви с ръце слабите рамене на съпругата си и отново я притисна към себе си.

— Да, така направи, но това само ми даде доказателство да те задържа. Да знаех по-рано, че носиш дете от мен, никога нямаше да се съглася на анулиране.

— Макар че така ще загубиш свободата си? — попита тя плахо.

— Свободата да върви по дяволите — отвърна Бо, а сетне подчерта: — Загубих всякакъв интерес към ергенуването скоро след като се оженихме. Започнах да те искам за жена завинаги, така и ще бъде от тук насетне.

— О, колко щастлива ме прави това! — възкликна Сарина радостно като обви с ръце кръста му и се сгуши.

— Тук ли е чичо ти? — попита той, докато притискаше буза към косата ѝ.

— Не, излязъл е от няколко часа и наистина не знам кога ще се върне.

— Тогава ще му оставим бележка, ако не дойде, докато ти опаковаме вещите.

Сарина отново се дръпна, за да огледа загорялото му от слънцето лице.

— Къде ме водиш?

— У дома! В нашия дом, където ти е мястото.

— А картините ми...

— Вземаме всичко. Дошъл съм с каретата си и тя ни чака. Да приключваме, преди да започне да вали. — Не му се щеше да я пусне,

но искаше и да я заведе вкъщи. — Къде са ти сандъците?

— Горе в стаята.

Бо я хвана за ръка.

— Покажи ми.

Сарина го придружи до горе — едно кратко изкачване, което все пак позволи малка съпружеска интимност. Тя положи мъничката си ръка върху по-голямата, която очакваше стегнатите ѝ гърди и му се усмихна.

— Все още във форма, както виждам.

— Да — потвърди той дрезгаво като срещна погледа ѝ и повдигна вежди въпросително. — Да нямаш нещо против аз да се възползвам от съпружеските си права?

— Ни най-малко, сър — промълви тя с усмивка, докато прокарваше ръка по тялото му и събуждаше удоволствие, от което той затаи дъх. — При условие, че и аз се ползвам със същите.

Бо отри нос в шията ѝ с огромно облекчение.

— При всички случаи, госпожо, но да не изоставяме тук, освен ако не искаме да изкараме учения акъл на чичо ти Сърлинг.

Стигнаха до спалнята ѝ, започнаха да опаковат дрехите и скоро Бо вече мъкнеше сандъците ѝ по стълбите. Върна се в стаята още веднъж и я откри да се опитва да вдига една от по-тежките чанти. Бързо я облекчи.

— Госпожо, колкото и да не ви се вярва, аз съм напълно способен да отнеса всичко, което сте опаковали, само ми дайте възможност — укори я той нежно. — Отгук нататък трябва да мислиш за детето ни и да се въздържаш от пренатоварване. Сега, докато взема останалите ти картини и неща, напиши бележка на чичо си и му кажи, че анулирането е прекратено, а ти идваш да живееш с мен като моя законна съпруга.

Сарина не се опита да потисне усмивката си.

— Слушам, капитане!

Бо ѝ намигна и сам се усмихна широко.

— Добро момиче.

След по-малко от час вече бяха в каретата и пътуваха с пълна скорост. Когато пристигнаха у дома му, Бо помогна на съпругата си да слезе, а сам нарами един от сандъците. Сарина спря, за да погледне към къщата. В този момент вятърът брулеше няколко големи дървета

наоколо, но тя не обръщаше никакво внимание на поривите, щом съпругът ѝ бе наблизил. Къщата бе огромна, в стил крал Джордж. Заобиколена бе от прекрасна градина зад ограда от ковано желязо и бе разположена далече от улицата, за да осигури и усамотение, и спокойствие. Обшивките на стените бяха боядисани в бяло, капациите от двете страни на прозорците бяха в тъмнозелено, а предната врата — също в зелено, поръбена с бяло под ветрилообразния прозорец от кварц, който изобразяваше кораб с опънати платна. Като цяло къщата ѝ напомняше за провинциално имение, въпреки че се намираше близо до оживените кейове на Чарлстън.

Сарина се усмихна на мъжа си.

— О, Бо, чувствам се като принцеса, която довеждат у дома ѝ в замъка.

— В такъв случай, госпожо, трябва да бъдете въведена подобаващо — отвърна той като остави сандъка и направи знак на Томас да поеме останалите. Бо се обърна, вдигна жена си на ръце и леко я пренесе до вратата. Дъждът започваше наистина.

На входа я остави на крака.

— Защо не поразгледаш, докато с Томас внесем нещата ти? Ако нямаш нищо против, ще оставя рисунките и платната в кабинета ми. Можеш да работиш там, ако намериш светлината за подходяща.

— Но няма ли да те смущавам?

— Може би, но то ще е затова, защото ще се отдавам на второто си най-любимо занимание... да те гледам.

Сарина се изкиска.

— Няма нужда да питам кое е първото.

— Идва след малко — обеща ѝ той пламенно.

Тя изтича да отвори вратата на Томас, който се бореше с най-големия ѝ сандък. После, когато Бо и кочияшът се върнаха в каретата за останалия багаж, тя огледа разкошната, изискана обстановка. Сарина не можеше да си представи, че няма да хареса интериора, защото и Бо посвоему бе художник с изключителни способности. Имаше набито око за мебелировка и украса и използваше таланта си добре. Преддверието с под от мрамор, изпъстрен в разцветки на бялото, сивото и пурпура, стигаше до просторната, прохладна всекидневна — там стълбище от полиран махагон се виеше над преплетени бели оси, които се събираха изискано на втория етаж.

Дървесината вътре бе боядисана в бяло, допълваше я изобилна зеленина. Където и да погледнеш, срещаше килими от Обюсон и мебели от Чипъндейл, кралица Ана и всякакви подобни красоти.

Сарина се върна още веднъж към входа и го задържа отворен за двамата мъже. Те внесоха последните сандъци, чанти и картини точно навреме, защото дъждът, понесен от вятъра, бе започнал да шиба прозорците. Томас изтича да паркира каретата отзад и остави Сарина да затвори вратата зад него. Тя се обърна към мъжа си с жизнерадостна усмивка.

— На една съпруга не ѝ остава нищо друго, освен да гледа смаяна — каза тя с гордост. — Интериорът е даже по-прекрасен от екстериора.

— Искаш ли да видиш спалнята? — подкани я Бо с дяволит поглед.

Очите ѝ блеснаха, докато го изгледа от глава до пети.

— Само ако желаяш да ми я покажеш.

— Аз желая да ти покажа много повече — увери я той през смях. — Но Филип е в кухнята и ще иска да те види, преди да те замъкна горе. А както копнея за теб, може и една седмица да не те пусна да излезеш. И определено няма да позволя никакво прекъсване, преди да съм задоволил всеки свой копнеж. — Бо пристъпи, а съпругата му повдигна лице очаквателно. Той положи нежна, топла целувка на устните ѝ и я подкани дрезгаво: — А сега побързай, любов моя. Отиди да видиш Филип, докато ти занеса багажа горе. Сетне ще бъдем заедно насаме.

Целувката бе толкова сладка, че Сарина пожела още и се вдигна на пръсти, за да си открадне друга. Съпругът ѝ я възнагради с готовност, този път много по-чувствено.

Очите на Бо блеснаха, докато я гледаше как замечтано се отправя към кухнята. Можеше само да се чуди на огромната промяна, която бе настъпила, откак бе пристъпил прага на чичо ѝ.

Бе почукал на вратата, но бе останал без отговор и когато най-накрая се бе пристрашил да влезе и да прекоси преддверието, бе намерил съпругата си седнала на една маса в задната стая да се взира обезсърчено в портрета му. Напомни му на малко дете, на което са се скарали жестоко. Приведените рамене на стройната ѝ фигура внушаваха поражение. Очакваше тя да се обърне, след като се бе

изправила, защото със сигурност бе усетила присъствието му, но това, което последва, едва не разкъса сърцето му. Не можеше да си спомни някога да е чувал жена да ридае с толкова мъка и тъга.

Развеселеният ѝ глас сега идваше от коридора към кухнята.

— Филип? Къде си?

— Мадам Бърмингам? — извика готвачът удивен. Той изтича в коридора и като я видя, взе двете ѝ ръце в своите и ги обсипа с целувки на щастие. — О, отлично е да ви видя, мадам. — Предпазлив какво ще каже, когато съпругът ѝ е у дома, той мина на родния си френски и започна да ѝ доверява, че капитанът почти е потънал в отчаяние без нейната топлина и светлина, която да озарява живота му. — Той не искаше да яде, мадам, и пиеше много повече от всеки друг път. — Сетне с разбираща усмивка и трепване на вежди Филип въздъхна: — Ах, l'amour.

— Сарина? — извика Бо не след дълго отгоре.

— Идвам — отговори тя радостно и изпрати въздушна целувка на готвача, докато излизаше през въртящата се врата. Бурята вече ги бе връхлетяла, но тя едва я забелязваше, докато бързаше по коридора. Бо я чакаше на площадката на стълбите и когато тя се появи, той протегна ръка, за да ускори полета ѝ. Прозорците зад него гледаха към струпващите се черни облаци. От време на време небето се прорязваше от ивици светкавица, които завършваха в страхотен гръм. Вятърът бе все така страшен, но въпреки че се страхуваше от подобни катаклизми, Сарина не мислеше за нищо, освен за обятията на съпруга си.

Бе останала без дъх, докато стигна, но блясъкът в очите ѝ издаваше истинската причина. Бо я хвана за ръка, отведе я в голямата спалня на дома си и бутна вратата зад тях. Посегна да заключи и като се облегна на яката дъска, я привлече в прегръдките си и започна да я целува с цялата страст, която бе запазил за нея. Пръстите му освободиха косата ѝ, сетне той я вдигна и я занесе до леглото. Остави я на крака и двамата тутакси се разсъблякоха с трескава бързина. Скоро стояха в цялото великолепие на голотата си. Ръцете на Сарина се движеха по силното му тяло с възхищение, докато той галеше меките ѝ гърди и ги обсипваше с жадни целувки. В следващия миг се прегърнаха и паднаха на дюшека. Този път нямаше дълга и мъчителна прелюдия, защото Бо бе преминал през болезнено въздържание и не

искаше нищо да възпре тяхното сливане. Жената до него го желаше с цялото си същество, а той бе твърд и готов. Целуваха се, вкусваха един от друг и се докосваха, а от устните им се изтръгваха задъхани възгласи на удоволствие, докато дръзко претърсваха познати територии. Сетне Бо я облада, както първият мъж — първата жена, и отне дъха ѝ с огнената си страст. Насред акта той си спомни всичко като в някакво ново пробуждане — задъханото ѝ дишане в ухото му, ноктите ѝ, забити в гърба му, копринените ѝ бедра, преплетени с неговите... точно, както си бе мислил, че сънува.

Въпреки че отвън бурята продължаваше да беснее, те лежаха в прегръдките си, целуваха се, докосваха се и шептяха. Бо най-накрая попита за това, което вече подозираше, че е истина. Сарина потвърди, че не бе сънувал и тя наистина бе стояла край леглото му през онази нощ и се бе опивала от новото си положение на съпруга. Той ѝ спомена и за многото пъти, в които се бе опитвал да я разпита, но тя бе отказвала. Сарина бе искрено ужасена от безбройните си грешки. Ако не бяха те, двамата щяха да се насладят на брачната интимност още преди месеци.

Тя се сгуши до него и започна лениво да гали гърдите му.

— Мразиш ли ме за това, което почти успях да причиня на нас двамата?

— Да те мразя? — Бо не вярваше на ушите си. — О, небеса, жено, не разбра ли досега колко много те обичам?

Сарина полегна на гърдите му и се взря в красивото му лице.

— И това не са само похотливите ти инстинкти?

Ръката му погали голия ѝ гръб.

— Ако бяха те, скъпа моя, щях да мога да се задоволя с всяка жена, но аз исках само теб... Ти държиш ума ми в плен, откак те положих на леглото си и те притиснах близо до сърцето си.

— Имаш предвид деня, в който се оженихме.

— Не, нощта, в която те донесох на борда на кораба ми.

— Толкова отдавна?

— Да.

Сарина прокара пръст по твърдите възвишения на мускулестата му гърд.

— Трябва да знаеш, че бях влюбена в теб още като дете.

Тъмните му вежди се повдигнаха леко.

— Винаги съм си го мислел, но ти ме накара да повярвам в обратното, когато не пожела да имаш нищо общо с мен.

— Страхувах се, че ще ме намразиш, ако забременея. Щеше да се почувстваш задължен да постъпиш като джентълмен...

— Значи предпочиташе да оставиш детето ни без баща, пред това да ми кажеш, че си забременяла? Госпожо, трябва да сте ме мислили за грубиян, за да стигнете до такива крайности, криейки този факт от мен.

— Как бих могла да те помисля за такъв, след като съм сигурна, че слънцето изгрява и залязва само за теб?

Без повече думи Бо я сграбчи, притисна я към леглото, а той самият се изправи на лакът над нея. Погали нежно гърдите ѝ и забеляза още веднъж колко са се втвърдили от бременността. Ръката му се придвижи надолу, за да обследва нежно заобления ѝ малък корем и потвърди още веднъж, че бе истина — тя носеше дете от него. Той нямаше нужда от повече доказателства, но твърдят възел, който се оформи под дланта му накара и двамата да се засмеят. Той се плъзна по леглото и притисна лице до корема ѝ, за да послуша.

— То рита — засмя се Сарина и придвижи ръката на съпруга си до мястото. — Усещаш ли го?

— Да — отвърна той и също се засмя, когато притисна устни до тази точка. — Първа целувка от татко.

Целувката бе последвана от още една и скоро устните и езикът му се придвижиха нагоре по тялото на жена му, за да се слоят с нейните в чувствен съюз, който ги преизпълни с желание. Ласките и трепетните целувки разпалиха пламъци и Бо се търкулна, като я привлече върху себе си. Сарина затаи дъх при усещанията, които се надигнаха у нея, докато той я нагласяше върху твърдия си член и насочваше бедрата ѝ да погаят дълго и продължително слабините му. Устата му жадно намери зърното ѝ, а огньовете на страстта се издигнаха още по-високо и заличиха задръжките ѝ. Тя пъкна ръце под тежките си къдрици, повдигна ги над главата си и прикова погледа му. Устните ѝ се извиха в чувствена усмивка, а бедрата ѝ се движеха бавно и вълнообразно, точно като на танцорка пред арабски принц. Горещият пулсиращ пламък вътре в нея накара кръвта ѝ да препуска, докато движенията ѝ станаха по-съсредоточени и силни. Ръцете му сграбчиха гърдите ѝ, докато той се издигаше под нея и скоро страстта

им ги пришпори към върха, докато стоновете стихнаха и се превърнаха в меки, благодатни въздишки на удовлетворение.

Бо бе сигурен, че никога преди не бе изпитвал подобно блаженство. Знаеше също, че и за цялата свобода на света не би разменил това, което държеше в ръцете си — своята съпруга и другарка за цял живот. Тя бе очарователно изобретателна в невинността си и той можеше да си представи, че с малко повече опит би могла да се превърне в съвършената любовница.

— Как смяташ, би ли могла да ме придружиш на друго пътешествие, след като детето ни се роди?

Сарина не трябваше даже да мисли върху въпроса му.

— О, да. Това ще бъде божествено... тоест, ако пак не ме хване морската болест.

Пръстът му очерта бледорозовото ѝ зърно.

— Мислех, че почти си преодоляла това след последния пристъп.

Сарина му се усмихна.

— Не мисля, че точно това неразположение бе причинено от морското вълнение, любов моя. До този момент вече бях започнала да подозирам, че съм бременна.

— Още едно пътешествие, госпожо, и „Дързост“ вече ще се командва от господин Оукс — обеща той. — Намерих нещо, което обичам много повече от плаването до далечни страни. Искам да бъда, където си и ти.

Тя отново вдигна поглед към него и се взря в лицето му.

— Но какво ще правиш, ако се откажеш от плаването?

Бо се засмя.

— Ще си стоя вкъщи и ще те любя.

Сарина отново погали мускулестите му гърди.

— А когато не правиш това?

— Чичо ми иска да му помогна в параходното му дружество. Двамата му сина не показват до този момент голям интерес. По-големият определено предпочита да управлява плантацията им. Чичо Джеф казва, че ще ме направи пълноправен съдружник, ако искам. Но пък, разбира се, собственият ми баща ще иска да му помагам в плантацията.

— И няма да ти липсва морето?

— Не и ако ти си до мен.

Тя се сгуши до силното му тяло и промърмори сънливо:

— Тогава ще се постарая да направя живота ви на брега възможно най-интересен, сър.

— А аз ще се опитам да сторя същото за вас, госпожо — промълви той и я целуна по челото.

Бо скоро чу мекото, равномерно дишане на младата си съпруга и осъзна, че тя е заспала в обятията му. Много внимателно той придърпа завивката отгоре им, затвори очи и се отпусна в сладка, успокоителна дрямка, най-спокойната от много време насам.

Лекото почукване на вратата изтръгна Бо от сънища, които много приличаха на онези отпреди няколко часа. Той се отдалечи внимателно от жена си, нахлузи си панталоните, мина бос по килима и откряна вратата. Филип стоеше на прага с вид на съжаление.

— Excusez moi, Capitaine, но баща ви е тук. Помолих го да ви изчака в кабинета.

Бо кимна сънливо.

— Кажу ми, че слизам веднага. Ще ни направиш ли малко кафе?

— Oui, Capitaine.

Като затвори вратата, Бо тръгна към банята, плисна студена вода на лицето си и си уми зъбите. Слезе долу, както си бе облечен.

Да не беше посивяването по слепоочията, което контрастирало красиво с черната му коса, Брандън Бърмингам можеше да мине за двадесет години по-млад. Загорялото му от слънцето лице изглеждаше удивително лишено от бръчки, имаше само няколко по ъгълчетата на зелените му очи с черни ресници. Високата му фигура с широки рамене беше все още здрава и мускулеста, свидетелство, че живееше активно и работеше упорито.

Брандън гледеше през прозореца намръщаното небе и размишляваше относно това, което трябваше да каже на сина си. След посещението на професор Кендал той бе премислил нашироко собствения си живот, особено момента, когато бе заплашен от тежки последствия, ако откаже да постъпи правилно по отношение на бременното момиче, чиято девственост бе отнел, вярвайки погрешно, че е проститутка. Заплахата възбуди гнева и яростта му, които после изля върху Хедър скоро след като се ожениха. Той осъзнаваше факта,

че синът му бе наследил не само външния му вид, но и темперамента му. Именно затова знаеше, че не силата ще подейства в деликатната ситуация с наследника му.

— Добър ден, татко — промърмори Бо и потисна прозявката си, докато минаваше през отворената врата на кабинета си.

Веждите на Брандън се повдигнаха в остро учудване, когато се обърна към сина си и видя, че той е само наполовина облечен.

— Късничко е да ставаш сега от сън, синко. Болен ли си?

— Не — поклати глава Бо. — Просто исках да се наспя. Снощи будувах до сутринта.

Макар да не беше твърде горд от този факт, Брандън знаеше също, че синът му следваше собствените му стъпки и съвсем не си представяше, че е въздържател относно алкохола и жените. Изглеждаше разумно да се предположи, че първородният му е бил твърде зает да задоволява тези свои нужди през изминалата нощ.

Филип влезе със сребърна табла със сервиза за кафе и след като наля на мъжете по чаша, излезе.

Брандън изпи своята бързо и се изкашля. Не знаеше точно откъде да започне. Спря се на по-директен подход.

— Професор Кендал дойде да ме види днес.

— Ами? — Веждите на Бо се събраха слисано. — Какво искаше от теб?

— Да поговорим, главно за теб. Когато дойде да оставиш картината на Сарина, не спомена, че си се оженил за нея. Защо?

Бо отпи още една глътка от топлата напитка, преди да вдигне голите си рамене.

— Не исках мама да има излишни надежди, след като предстоеше разтрогване.

Брандън бе обяснил на съпругата си положението, поне доколкото му го изясни Стърлинг от своя гледна точка. Що се отнася до Хедър, за нея проблемът около Бо бе само един: прекарваше твърде много време далеч от Чарлстън. Иначе просто не можеше да сгреша, поне не в нейните очи. Тя бе сигурна, че той ще постъпи правилно спрямо Сарина, но Стърлинг бе настоял Брандън да поговори със сина си, защото нито един джентълмен не би се осмелил да иска разтрогване, след като е консумирал брака си.

— Майка ти винаги е имала добро мнение за Сарина. Всъщност, ще ѝ хареса много, ако задържиш това момиче за своя съпруга.

— Искаш да кажеш, че си обсъдил всичко с нея? — попита Бо удивен. Знаеше добре какви изводи би могла да си направи майка му, след като добрият професор бе отишъл и бе изприказвал всичко за очакваното анулиране.

Въпреки напрежението, което чувстваше в този момент, Брандън успя да се засмее.

— Съжалявам, ако това те стряска, Бо, но трябва да си разбрал досега, че има много малко неща, за които с майка ти не говорим.

Бо отдавна знаеше, че родителите му са много близки. Обичаха се толкова силно, че с годините бе започнал да вярва в невъзможността сам да завърже подобна връзка. Ала откак Сарина бе влязла отново в живота му, мнението му се промени. Осъзнаваше също, че родителите му имаха навика да обсъждат въпроси, свързани със семейството. При това положение обаче му се струваше, че баща му трябваше да се посъветва първо с него и тогава да тревожи майка му.

Брандън изгледа сина си, преди да каже внимателно:

— Мисля, че ти и сестрите ти сте наясно, че майка ти и аз сме много привързани един към друг, но това не е било винаги така.

Мина време, преди Бо да осъзнае думите на баща си и да усети леко бодване в сетивата си. Докато живееше у дома си, дочуваше някакви далечни намеци за нещо, което се бе случило в самото начало на брака на родителите му, а може би даже и преди. Чичо Джеф изглежда обичаше да дразни брат си със случилото се тогава, но никой не си бе правил труда да обясни на потомството на този съюз и колчем Бо попиташе за какво става въпрос, му казваха, че някой ден баща му ще му разкаже. Чувстваше, че този ден е дошъл.

— Какво стана всъщност? — попита Бо предпазливо като вече не бе сигурен, че иска да знае. Отмести чашата с кафето настрана и посвети на баща си цялото си внимание.

Брандън отстъпи, застана до прозореца и отново погледна дъжда, който шибаше стъклата. Въздъхна и най-накрая се обърна към сина си.

— В един момент бях принуден да постъпя джентълменски с майка ти и в резултат, моята собствена неукротима гордост причини сериозен конфликт помежду ни. Хедър очевидно се страхуваше от мен, а моето упорство и гняв бяха причина за голяма част от този страх.

Бо се втрени в баща си като не вярваше на ушите си.

— Искаш да кажеш, че мама е била бременна с мен, преди двамата да се ожените?

Даже след толкова много време Брандън все още се изчервяваше и натъжаваше при мисълта за това, което бе причинил на младото момиче, доведено на кораба му.

— Да.

През целия си живот Бо никога не бе изпитвал по-голям шок. Знаеше, че родителите му са човешки същества. Даже сега можеха да бъдат изненадани по време на интимна прегръдка или страстна целувка, но изглеждаха толкова почтени и представителни, че той бе потресен как преди време двамата са прекрачили приетите граници на морала.

Бо много внимателно попита баща си:

— Да не би да ми казваш, че мама ти е била любовница, преди да ти стане съпруга?

— Съвсем не! — Брандън поклати глава, за да подчертае това. — Това желях от нея, след като преспяхме заедно, но тя не искаше и да чуе. Наместо това избяга от мен. Не, беше съвсем различно... — Той замълча като разбра, че сигурно вече се оплита. Трябваше да започне отначало. Пое дълбоко дъх и се гмурна в най-мръсната част на историята. — Току-що бях акостира в Лондон и се нуждаех от женска компания. Хедър била доведена в града чрез измама и заплашена с насилие от брата на леля си. Била убедена, че е убила мъжа при самоотбрана и избягала от страх. Двама от хората ми я намерили, докато се е мотаела на пристанището и я сбъркали с това, което тя определено не беше.

— Но когато си разбрал грешката им, ти...

— Не разбрах, че е девица, докато вече беше твърде късно. И даже тогава вярвах, че е наказана да продаде честта си... — Кожата му почервения чувствително. — Трябва да е очевидно какво съм си помислил. Както и да е, задоволих желанието си и действах непочтено, даже когато я карах да остане с мен. Тя избяга и следващия път, когато се яви пред мен, удовлетворение искаха не само леля й и чичо й, но и един влиятелен големец, които можеше да попречи на отпътуването ми от Англия. Не можех да направя нищо друго, освен да се подчиня на желанията им. Изкарах негодуванието си на Хедър, като я накарах да

се ужасява само като ме види. Казах ѝ, че ще зачета факта, че носи дете от мен, но във всички останали аспекти тя няма да ми бъде съпруга. Стоях на разстояние и се кълнях, че никоя жена няма да ме сломи. — Той се засмя остро. — Само дете колкото повече време бях близо до нея, толкова повече я желяех и най-накрая всичко това се превърна в мъчение. Тя бе всичко, за което бях мечтал у една жена и все пак едва когато ти се роди, се предадох на това, което желяеше сърцето ми. През това време аз не докоснах друга жена, нито пък след това...

Бо не можеше да се сдържи. Смехът му бе твърде силен, за да си замълчи и избухна на вълни, а баща му се сви от неудобство. Въпреки че Брандън Бърмингам му беше баща, Бо осъзна, че той е мъж като него — огнена натура и отявлен ценител на удоволствията, която една жена може да дари. Фактът, че бе стоял на разстояние от красивата си съпруга близо година, бе направо потресаващ.

— Причината, поради която ти казвам това — продължи Брандън с тъжна усмивка, — е да те предупредя да не изпаднеш в глупостта да направиш същата грешка със Сарина. Стърлинг Кендал ни увери, че племенницата му е почтена млада жена, влюбена в теб. Но той подозира силно, че тя носи дете от теб и по някаква си своя странна причина няма да ти каже, даже и това да значи детето да се роди незаконно след разтрогването. Ако ти наистина вярваш, че тя е бременна от теб, тогава питай внимателно сърцето си добре, преди да изоставиш потомството си и майката на последствията, които със сигурност ще изтърпят.

— Настъпиха някои промени, за които мисля, че трябва да знаеш, татко...

Думите на Бо бяха грубо прекъснати от високия, настоятелен звук на чукалото на входа, последвано веднага от отчаяните уверения на Филип, че идва. Когато вратата се отвори, един глас изръмжа сърдито от преддверието.

— Къде е той?

— Excusez moi, monsieur. Искате да кажете, le capitaine? — попита Филип малко високомерно като че ли бе силно обиден от безцеремонното отношение.

— Capitaine, така значи! Имам по-добри имена за този презрян негодник!

— Ще видя дали le capitaine си е у дома — отговори готвачът надут. — Само да се представите...

— Кендал! Професор Кендал!

Като чу това име, Бо изхвърча от кабинета, последван от баща си и направи знак на Филип да пусне посетителя. Сивокосият професор изглеждаше очевидно смутен, докато крачеше през фоайето. Като видя Бо, той се приближи към него със святкащи очи. Гневният сблъсък изглеждаше неизбежен, така че Филип бързо се върна в кухнята, защото не се съмняваше, че неговият капитан ще се справи със ситуацията без никаква помощ.

— Племенницата ми е забягнала в неизвестна посока! Опаковала си е вещите и е изчезнала като опарено кученце! — До този момент Стърлинг Кендал се бе приближил достатъчно, за да мушне с пръст голите гърди на Бо, докато питаше гневно: — Вашето дете носи, нали?

— Да, но...

— Сигурен съм, че Сарина е избягала в друг град — беснееше Стърлинг и не оставяше на по-младия мъж възможност да обясни. — Не ще я виня, задето не иска да понесе унижението да носи ваше дете и да няма име, което да му даде. Самата идея, че при тези обстоятелства в главата ви се върти анулиране на брака ме кара да се срамувам, че някога ви сбърках с почтен джентълмен.

— Бо? — извика разтревожено приглушен женски глас отгоре. — Къде си?

Бо се досети, че жена му се е уплашила от бурята, след като е останала сама и вдигна глава, за да може гласът му да стигне догоре.

— Тук, долу.

Стърлинг обаче си направи собствени заключения и като се обърна към Брандън, каза с подигравателно презрение:

— Нищо чудно, че синът ви не е искал да се обвързва с племенницата ми. Твърде много е зает да се забавлява с други жени.

Брандън бе изненадан точно колкото и професорът и изгледа сина си с подозрително вдигнати вежди.

Бо протегна ръка към вътрешната врата, през която той и баща му бяха минали само преди миг.

— Професор Стърлинг, бихте ли били така любезен да дойдете в кабинета ми, където да обсъдим въпроса разумно...

— Не искаш ли да се върнеш при малката си женичка? — попита Стърлинг саркастично.

— Тя няма да избяга — увери го Бо небрежно. — А сега, моля ви, влезте тук и да поговорим.

Брандън не беше сигурен, че не трябва да се присъедини към Филип като се имаше предвид изпитанието, пред което се бе изправил синът му, но когато Бо му направи знак да го последва, той се подчини неохотно. Мина последен през вратата и не се опита да я затвори, а се разхождаше нервно.

— Не намерихте ли бележка от Сарина? — попита Бо като се обърна към професора.

— Не знам за такава — сопна се Стърлинг.

— В кабинета ви...

— Пълен хаос, след като един клон е счупил прозореца и всичките ми книжа са разпилени из къщата. Толкова бях разтревожен за Сарина, че само заковах прозореца. Ако племенницата ми е оставила някаква бележка, може би ще минат седмици, преди да я намеря.

Бо погледна към баща си, който сякаш не можеше да се успокои. Може би обвиненията на Стърлинг го засягаха твърде пряко, за да се отнесе спокойно към това, което човекът казваше.

— Бо? — долетя отново приглушеният, треперлив женски глас, този път от салона.

— В кабинета — отвърна той като разбра, че Сарина го търси из къщата.

Стърлинг стана, като промърмори кисело:

— По-добре да си вървя, за да се върнете при малката си приятелка.

Бо му махна с ръка да седне отново.

— Мисля, че трябва да се срещнете с тази малка приятелка. — Той излезе и махна на жена си.

— Ела тук, любов моя. Искам да те представя на един човек.

— Но, Бо, не съм облечена — възпротиви се Сарина шепнешком и вдигна яката на халата около врата си. Краката ѝ бяха боси, а разрошената ѝ дълга коса също не бе в най-добрия си вид. — Не мога да се срещам с никого в този вид.

— Настоявам — обяви той и протегна ръка. Когато тя се приближи, той я прегърна през кръста и я въведе в кабинета.

— Сарина! — ахна чичо й като я видя. Стана веднага и я огледа удивен. После погледна и Бо и осъзна колко неподходящо е облечен по-младият мъж. Очевидно бе какво са правили двамата следобеда. Той се обърка, а лицето му пламна. — Изглежда, че сме ви смутили.

— Сарина, да ти представя баща ми — рече Бо и се обърна към баща си. — Татко, това е жена ми Сарина.

Тя срамежливо събра краищата на широкия халат и се поклони нервно.

— Радвам се да ви видя отново, господин Бърмингам.

— Ох, дявол да го...

Бо се изкашля и се усмихна на баща си, който обикновено се опитваше да се въздържа пред млади дами. Брандън очевидно съжаляваше — усмихваше се кисело, а веждите му се надигнаха дяволито.

— Трябва да е семейна черта — забеляза Сарина със закачливо пламъче в очите.

— Пред теб е този, от който съм се учил — увери я Бо.

— Съжалявам, Сарина — извини се Брандън като се наведе и се поклони леко. — На моя син явно му прави удоволствие да ми изкарва акъла.

Тя се засмя съчувствено.

— И аз съм преживяла същото, сър.

— Казваш, жена ти — включи се Стърлинг и привлече вниманието им. — Значи ли това, че разтрогването е отменено?

— Да — потвърди Бо с усмивка. — И много съжаляваме, че не си получил бележката ни. Дойдох да взема Сарина този следобед и й помогнах да си опакова нещата. Тя сметна за необходимо да остави посланието в кабинета ти, но кой знае къде е сега.

Той спря за малко като видя обърканата гримаса на съпругата си и обясни какво се е случило. После насочи вниманието си пак към чичо й.

— Мисля, че трябва да знаете, че нито Сарина, нито аз сме искали да се разделяме, но и двамата се бяхме объркали какво иска другият. Извиняваме се, задето сме те обезпокоили, и ние се тревожихме много.

— Ще трябва да кажеш на майка си всичко сам — намеси се Брандън. — Утре вечер на вечеря няма да е много скоро. Ако имаш други планове, по-добре ги отмени. Майка ни няма да приеме да не се срещне с новата си снаха много, много скоро.

Бо се засмя.

— Ще излизаме, татко.

Брандън пристъпи напред, взе ръката на Сарина и галантно я целуна.

— Гордеем се с теб, скъпа.

— Благодаря, господин Бърмингам.

— По-добре „татко“ — увери я той. — Бо е единственият, който ме нарича така, така че ти разрешавам и ти да се присъединиш. — Красивите му устни трепнаха насмешливо, той ѝ намигна и добави весело: — Това момче обича да ме кара да се чувствам стар от време на време, за да пробва характера ми, но знае, че това е пълна глупост.

Сарина сложи ръка на устата си, за да потисне смеха, но това не помогна, защото Бо отметна глава и се закикоти на свой ред. Скоро всички се прегърнаха и се предадоха на радостта заедно със Стърлинг Кеңдал.

Целият род Бърмингам се събра в Хартхевън, за да приеме официално Сарина в редиците си. Поканен беше и Стърлинг Кендал. Тъй като години наред бе водил самотен живот, в началото той остана смаян от оживеното бърборене на жените и хапливото остроумие на мъжете. Освен семейството на Бо тук бяха годеникът на Сюзън, Майкъл Йорк, както и братът на Брандън, Джеф, със съпругата си Раелин и четирите им деца. Най-голямото от тях бе двадесетгодишен младеж на име Баркли, който обаче предпочиташе да го наричат Клей. Стефани, млада, червенокоса девойка на осемнадесет години, беше сгодена и идната година предстоеше да се омъжи за Кливлънд Макджордж, преуспяващ търговец на картини. Макджордж бе родом от Ню Йорк, но притежаваше галерия в Чарлстън и живееше в града. Вторият син на Джеф, Матю — или само Мат — наскоро бе навършил петнадесет, а най-малкото му дете — Тамара — беше на девет. С черната си коса и зелените си очи от цялата челяд тя най-много приличаше на своя баща. След като се запозна и поговори по малко с всички членове на семейството, Стърлинг бързо стигна до извода, че всеки от тях представлява неделима частица от едно сплотено, весело съзвездие интересни, интелигентни и необикновено изтънчени хора, които умееха да накарат дори непознат човек да се чувства като у дома си сред тях.

Сарина бе не по-малко въодушевена от готовността, с която я приемаха, и не след дълго вече водеше задушевен разговор с Брена, в чието лице виждаше бъдеща добра приятелка. Майката на Бо, макар да бе около четиридесет и пет годишна, изглеждаше на не повече от тридесет. Беше дребна и крехка като Брена, а в косите ѝ нямаше и един бял косъм. Когато посрещна своята нова снаха, Хедър Бърмингам се усмихна, стисна ръцете ѝ и я увери, че много се радва да я приеме за член на семейството. После господарката на Хартхевън я запозна с присъстващите, както стори Бо със Стърлинг. Освен това Хедър разведе Сарина из къщата и ѝ показа спалните на втория етаж като

започна с онази, в която бе израснал Бо, уверявайки я, че тази стая е вече и нейна. Накрая я запозна с прислугата, като възхваляваше щедро достойнствата на всеки, особено на една дебела, сивокоса негърка на име Хети. Това, че старата жена бе помагала при раждането както на Брандън, така и на останалите членове на фамилията Бърмингам след него, я беше превърнало в истински стълб на семейството.

Едва когато всички вече насядаха край дългата маса, Сарина се огледа и забеляза, че картината, която някога бе забранила на Бо да купи, е окачена на видно място над бюфета между два големи стенни свещника от порцелан. Обляна в топлата светлина на запалените свещи, картината изглеждаше прекрасна. Сарина бе толкова изненадана, че успя само да възкликне удивено и да погледне Бо, който тъкмо ѝ помагаше да седне.

— Какво да кажа за свое оправдание, мадам? — Той се усмихна и сви рамене. — Реших, че е достатъчно хубава, за да я подаря на родителите си.

— Мисля, че е съвършена — заяви гордо Хедър, която заемаше почетното място в единия край на масата. — Още повече ме радва фактът, че е нарисувана от собствената ми снаха. Годеникът на Стефани казва, че това е най-хубавата картина, която е виждал през живота си и че с удоволствие би разгледал и други твои платна и би ги предложил за продан. Това че художникът е жена, изглежда изобщо не го тревожи. Клив ни увери, че от значение са единствено качествата на картините, а не полът на човека, който ги е нарисувал.

— Съвсем скоро ще пристигнат още нейни картини — обяви Бо, — но аз ще съм първият, който ще има честта да ги види — като неин съпруг...

— Май тази титла доста ти се нрави — подметна весело Хедър.

— Да, мамо — призна Бо с усмивка като седна на мястото си и улови изящните пръсти на своята съпруга. И за да напомни на майка си колко пъти го е предупреждавала да не губи времето си с тази или онази хубавелка, той додаде: — За нея определено си струва да си загубиш времето.

— И сама виждам това, скъпи — кимна Хедър. — Това ми напомня, че трябва да поканя някои дами от Чарлстън и околностите, за да се запознаят със Сарина. — Тя отмести поглед към снаха си. — Имаш ли нещо против, скъпа моя?

— Разбира се, че не, мисис Бърмингам.

— Ти вече си член на семейството, Сарина — каза Хедър и се засмя. — Стига с това „мисис Бърмингам“, защото ще настане сериозно объркване. Наричай ме Хедър или мамо, или както решиш.

— Хей, Тори — провикна се Джеф от противоположния край на масата и намигна на Брандън. — Чувам, че ще ставаш баба. Сигурна ли си, че си достатъчно стара за това?

— Млъквай, проклетнико — сопна му се Хедър като махна грациозно с ръка и му се усмихна. — Това, че на двамата с брат ти ви отне сума време да намерите подходящата жена, съвсем не означава, че и Бо трябваше да последва примера ви. Той се справи не по-зле от вас за почти двойно по-малко време.

— Ох! — възкликна Джеф. — Ти наистина ставаш зла, когато те раздразнят, Тори.

Хедър отвърна на удара с усмивка.

— Трябваша ти цели двадесет и пет години, за да го схванеш. Ако не те познавах, навярно щях да реша, че си малко поизостанал умствено.

Престорената обида, която се изписа на лицето на Джеф, предизвика не по-малко веселие от тази размяна на закачки. До него съпругата му Раелин притисна салфетката към устните си, за да скрие напирания кикот, спогледа се развеселено с етърва си и ѝ кимна одобрително.

— Внимавай, братко — предупреди го през смях Брандън. — Хедър е във вихъра си — нали има нова дъщеря, за която да се грижи.

— И се развихря все повече — измърмори Джеф. — Мисля, че вече се опарих.

Раелин го потупа утешително по ръката.

— Няма човек, който да си го заслужава повече от теб, скъпи.

— За бога! — възмутено извика Джеф. — Що за проклети жени взехме!

— О, чичо Джеф, стига си се превземал — намеси се Сюзън като се засмя заедно с годеника си. — Знаеш, че обожаваш жените в рода Бърмингам и че не би ги заменил за всичкото злато на света.

— Нима изобщо съществуват други жени? — попита Джеф и се огледа наоколо с гримаса на почуда.

Когато смехът затихна, Сюзън погледна към Бо и Сарина от другата страна на масата и попита въодушевено:

— Ще дойдете на бала по случай годежа ми, нали?

— Разбира се, принцесо — отвърна с обич Бо. — Не бихме го пропуснали за нищо на света.

— Надявам се дотогава да намеря някоя достатъчно широка дреха — вметна кисело Сарина. — Иначе ще се наложи да се облека в чувал.

— Мадам Феру навярно ще може да ти помогне — предложи Брена. — Сигурна съм, че всички останали дами вече са поръчали роклите си. — Тя хвърли на брат си дяволит поглед. — Мадам Феру много харесва Бо и аз съм убедена, че ако той я помоли, ще ти измисли великолепна рокля и ще работи денем и нощем над нея, само и само да задоволи желанието му.

— Тихо, немирнице — предупредително извика Бо, прикривайки зад закачлива усмивка заплашителния блясък в очите си. — Все гледаш да създаваш неприятности.

Брена насочи вниманието си към далечния край на масата.

— Мамо, нямаш представа какво научих онзи ден от мадам Феру. Джърмейн Холингсуърт е имала наглостта да й каже, че Бо съвсем скоро ще й предложи брак. Сигурна съм, че можеш да си представиш колко възбудена беше модистката от тази новина.

— Несъмнено — измърмори Хедър, безкрайно доволна от начина, по който се бяха развили събитията.

Макар да сбърчи вежди с престорено объркване, Брена се обърна отново към брат си с поглед, в който искряха игриви пламъчета.

— Какво ще правиш с две съпруги, Бо?

С ясното съзнание, че Сарина очаква отговора му, Бо отвърна напрегнато:

— Аз просто качих Джърмейн в каретата си онзи ден, след като случайно се оказахме седнали един до друг на сватбата на наш общ приятел.

— Случайно ли? — Брена завъртя невярващо очи.

Знаеше, че Джърмейн нарочно пуска цял куп лъжливи слухове, с цел да държи всички останали почтени девойки в града на разстояние от Бо. И не се съмняваше, че ако в идните месеци посещава по-редовно чарлстънските магазини, Сарина също ще чуе някои от тези

долни клюки. Никой в семейството не бе по-уверен от Брена в безразличието на брат ѝ към Джърмейн. Искаше и снаха ѝ да е наясно с това, ето защо продължи:

— Предполагам, че първо ти си седял там и че тя случайно е седнала до теб. Предполагам още, че тя те е помолила да я качиш в каретата си, при все че собствената ѝ карета я е чакала зад ъгъла. Кога най-после ще разбереш, скъпи братко, че жените тук гледат на теб като на голямата риба в тяхното твърде малко езерце. Беше само въпрос на време да бъдеш уловен. Обзалагам се, че не малко от твоите обожателки са планирали да те хванат в мрежите си — което вероятно обяснява самоувереността на Джърмейн. Тя винаги е била най-твърда в намеренията си.

Хедър и съпругът ѝ, който седеше в противоположния край на масата, се спогледаха. Само Брандън знаеше с каква силна тревога я изпълваше непоколебимата решимост на Джърмейн да спечели сина им на всяка цена. От няколко години насам се чуваха неясни слухове за Бо и красивата млада жена, но досега нито един от тях не се бе потвърдил. И Хедър, и Брандън знаеха много добре на какъв риск би се изложил синът им, ако се поддаде на прелестите на Джърмейн и я вкара в леглото си. Независимо дали би забременяла или не, тя несъмнено щеше веднага да се оплаче на сприхавия си баща, че е била обезчестена. И мистър Холингсуърт определено нямаше да се поколебае да откара до олтара негодника, сторил това, с опряно в главата му дуло.

Брена упорито продължаваше да се заяжда по сестрински с брат си.

— Мадам Феру каза, че онзи ден си отишъл в магазина ѝ с Джърмейн, Бо. Тъкмо тогава Джърмейн е обявила, че ще стане твоя съпруга. Защо ще го правиш, ако няма да се жениш за нея?

Бо въздъхна ядосано.

— Не си ли забелязвала, че мадам Феру притежава изумителната способност да разправя какво ли не, освен онова, което е уместно в дадената ситуация? Вероятно е пропуснала да спомене, че престоях в дюкяна ѝ не повече от десетина минути, и че после продължих по пътя си... без Джърмейн.

— За бога, Бо, не се разстройвай толкова — възкликна Брена, развеселена от руменината, плъзнала по лицето на брат ѝ. Беше много

доволна от себе си, задето го бе принудила да си признае колко бързо си е тръгнал от магазина. Самата тя отдавна знаеше това от мадам Феру. — Сигурна съм, че Сарина не е способна да изпита и капчица ревност.

— Напротив — поправи я с усмивка русокосата красавица. — Щом става въпрос за Бо, определено съм способна. А откакто Джърмейн ме предупреди да стоя настрана от него, неизменно изпитвам угризения на съвестта дори при самото споменаване на името й.

— Искаш да кажеш, че Джърмейн действително ти е казала да стоиш настрана от Бо? — повтори слисано Хедър. — Как смее?

— Дали скъпото ми семейство ще ми позволи да сменя за момент темата? — умолително възкликна Брандън в опит да измъкне сина си от неловкото положение.

— Да, татко — съгласи се веднага Бо, благодарен за намесата му. Темата на разговора вече бе започнала да разваля доброто му настроение. — Ако мислиш, че гласът ти ще се чуе сред цялата тази врява, давай.

— Тъкмо с теб исках да разговарям — каза Брандън като вдигна вежди. — Отговори ми на един въпрос.

Бо разпери ръце в знак на готовност.

— Слушам те, татко.

— Виж, аз нямам никакви възражения срещу мосю Филип. Той е изключителен готвач, но не смяташ ли, че злоупотребяваш с човека като очакваш от него да ти служи още и като иконом и прислужник?

Синът му сви небрежно рамене.

— Когато се върнах и влязох в къщи, заварих само домашната помощница да работи. Тя се мъчеше да свърши работата на всички останали слуги, докато самите те се излежаваха наоколо. Затова освободих всички, с изключение на нея и Томас. Жалко, че не го сторих по-рано.

— Всичко това е чудесно, сине — сухо отвърна баща му, — но ми се струва дяволски неподходящо да ми отворят входната врата на дома ти и да се озова лице в лице с мъж, сграбчил сатър в ръка. Още настръхвам, като си спомня.

За пореден път всички на масата избухнаха в смях, представяйки си как техният висок, широкоплещест домакин стои с ококорени от

уплаха очи пред много по-дребния от него готвач, който по всяка вероятност дори не бе забелязал реакцията, предизвикана от сатъра му. Сарина се тресеше от смях, притиснала отчаяно ръце към корема си.

— Ох, никога не съм срещала по-чудесни хора от това семейство — заяви тя като избърса сълзите, набъбнали в очите ѝ. — Но не бива да се смее повече. Боли.

Брандън вдигна чашата си с вино и ѝ се усмихна.

— Добре дошла в семейството, скъпа моя.

Думите му бяха последвани от ентусиазирани възгласи „Наздраве!“, които недвусмислено показаха, че всички единодушно се присъединяват към тях. Сарина бе вече част от семейството.

Две седмици по-късно Хартхевън гъмжеше от жени, поканени да се запознаят с невястата на Бо. Цяла сутрин в имението пристигаха карета след карета, пълни с гостенки, нетърпеливи да огледат отблизо новата мисис Бърмингам, която според всички слухове вече била бременна.

За Сарина Бърмингам вече се знаеха доста неща. Знаеше се, че е тукашна, което повечето дами приеха с облекчение след явното предпочитание, проявено от възрастните братя Бърмингам към чужденките. Знаеше се, че е живяла известно време в Англия и че там е завършила образованието си — факт, който изглежда също бе в нейна полза, тъй като неприятните спомени от Войната за независимост вече бяха избледнели и в момента всичко английско беше много модерно. Знаеше се и това, че настойницата на Сарина, покойната Лидия Уинтроп, е насърчавала любовта на повереницата си към рисуването, че ѝ е осигурила най-добрите учители и че в резултат тя е станала добра художничка. Понастоящем Сарина рисуваше портрет на Хедър и дъщерите ѝ, заради което трите идваха в Чарлстън, отсядайки в къщата на Бо Бърмингам, поне два пъти седмично. Понякога ги придружаваше старият Бърмингам, а от време на време цялото семейство се появяваше на театър или вечеря заедно с годеника на Сюзън, Майкъл Йорк.

Говореше се също, че Сарина била от добро семейство, макар и стоящо малко встрани от каймака на обществото. Кендалови се славеха като начетени люде и ако се вярваше на мълвата, Сарина не правеше

изключение. А това искрено удивяваше жените, които познаваха Бо. По тяхно всеобщо мнение умът далеч не бе сред нещата, които Бо ценеше у една жена, затова всички до една тайно се питаха дали съпругата му е способна да го задоволи в леглото.

През последната седмица мадам Феру охотно разказваше на всяка дама, пристъпила прага на дюкяна ѝ, още подробности за Сарина. *Накитите, които мистър Бо е подарил на младата си булка, са изключителни! Мис Сарина си донесе перлената огърлица, за да види как ще стои на роклята, и, скъпа моя, трябва да ти кажа, че никога не съм виждала по-красиво бижу. Просто е великолепна! Ами видя ли сватбената ѝ халка? Цялата е инкрустирана с диаманти! А роклята, която си шие за бала на мис Сюзън, е може би най-скъпата, която съм шила през живота си. Поръча я лично мистър Бо, който дойде в дюкяна ми заедно със съпругата си. О, трябваше да видиш как се докосват! Божествена гледка! Никога не съм виждала джентълмен, който да може в едничко просто погалване с ръка да вложи толкова обич към невестата си. А мис Сарина е изящна като лебед, въпреки че ще става майка... Най-малко в четвъртия месец е, но знам от сигурен източник, че са се оженили още в Англия. Представи си само да се срещнат съвсем случайно там, след като са се познавали още от времето, когато е живяла тук... И тъй нататък, и тъй нататък. Тези приказки бяха разпалили още повече любопитството на дамите и, естествено, всички те бяха решили, че трябва да зърнат Сарина Бърмингам със собствените си очи, за да видят що за съпруга си е избрал Бо. Това обясняваше защо днес в Хартхевън се бе изсипала такава лавина от жени.*

— Майка ти каза, че никой не е отклонил поканата ѝ — подхвърли през рамо Брандън. Беше застанал до френския прозорец на кабинета си, където той и синът му бяха подирили убежище от бърбривите жени, изпълнили къщата. Току-що бе пристигнала поредната карета, от която с помощта на кочияша слезе белокоса старица и пак с негова помощ се заизкачва по входните стъпала. — Небеса, мисля, че тук вече има повече от сто жени, а както изглежда, ще се дотърят даже и бабичките.

Бо отиде до баща си и надзърна през прозореца.

— Божичко, това е мисис Кларк, нали?

— Да, Абигейл Кларк.

— Не съм я виждал от години. Мислех, че е умряла.

— Твърде проклета е, за да легне в гроба.

Бо погледна към дядовия си часовник в ъгъла на стаята, после отиде до вратата, откряна я и надникна навън предпазливо като мишле, надничашо от дупката си. За негов ужас дори антрето бе пълно до горе с гости.

— Мисля, че си прав, татко. В къщата има над сто жени. Колко време ще продължи всичко това, все пак?

— Доста, така че забрави за плановете си — отговори Брандън с дяволита усмивка.

Бо се извърна към него и го изгледа въпросително.

— Какви планове?

— Съдейки по това как непрекъснато поглеждаш часовника, ми се струва, че ти се иска час по-скоро да избягаш оттук заедно със Сарина. Мисля обаче, че храниш напразни надежди.

Веждите на Бо се сбърчиха леко.

— Хм, прав си. Очаквам нов кораб от Англия, който би трябвало да хвърли котва всеки момент, и исках Сарина да дойде с мен на пристанището.

— С какво е натоварен?

— Хм, най-малкото с картините на Сарина.

Брандън не можа да сдържи усмивката си.

— Мислех, че просто искаш да я отведеш по-бързичко обратно в леглото.

Бо го погледна изненадано.

— Откъде ти хрумна подобна мисъл?

— Е, момчето ми, откакто Сарина се премести у вас, ти не се отделяш от нея, а ако се съди по чудесното ти настроение, логично е да се заключи, че тя ти доставя огромна наслада. Мога само да те поздравя, че прояви мъдрост и не чака цяла година, преди да я приютиш в постелята си. Не всички мъже са толкова умни.

Бо се засмя.

— Не бъди толкова строг към себе си, татко. Ти имаш с мама отношения, каквито малцина мъже поддържат дори с любовниците си.

— Да, но и тя е по-добра от всяка любовница.

Бо сви устни в опит да прикрие усмивката си. Сега, когато самият той бе вече женен, с още по-голямо удоволствие се шегуваше с

баща си.

— Кажи ми, татко, няма мъж на твоята възраст все още може да... хм, знаеш какво... в леглото?

Брандън бе възмутен, че собственият му син поставя под съмнение способността му да изпълнява съпружеските си задължения.

— За бога, момче! За какъв ме смяташ? За проклет евнух? Може и да не ти се вярва, но майка ти все още тръпне всеки месец дали не е бременна.

— Извинявай! — Бо разпери ръце и отстъпи назад, сякаш се боеше да не го ударят. Веселите пламъчета в очите му обаче подсказваха, че съвсем не е така. Нещо повече, той си позволи да сипе още сол в раната, която бе отворил. — Откъде мога да знам как е при възрастните двойки... дали имат достатъчно сили да... хм, да довършат... започнатото.

Брандън изсумтя.

— Изкушаваш ме да ти направя още едно братче или сестриче само за да ти докажа, момче. Виж го ти, още има жълто около човката, а се чуди дали не съм бил прекалено стар. Ха!

— Май си много докачлив на тема възраст, а, татко? — продължи да се заяжда Бо. Едва смогваше да остане сериозен. — Нищо чудно, като знам колко е млада мама. Може би се безпокоиш, че след някоя и друга година няма да си в състояние да я задоволяваш.

— Внимавай да не ти разбия мръсната уста — изръмжа Брандън.

Бо се осмели да пристъпи по-близо и да положи утешително ръка на рамото му. Мускулите под дланта му бяха яки като неговите собствени — достатъчно доказателство, че баща му не е измъчван от никаква слабост.

— Няма нищо, татко. Сигурен съм, че мама ще прояви разбиране, когато това време настъпи.

— Кълна се, че тази проклета къща е тясна за двама ни... Нямам предвид двама ни с майка ти.

Бо се ухили и сви небрежно рамене.

— Знам, татко. Затова имам къща в Чарлстън.

— И слава богу. — Брандън най-после се засмя. — Макар че майка ти определено би предпочела да живее по-близо, особено сега, когато бебето е на път.

— Струва ми се, че тя хареса Сарина.

— О, хареса я и още как. Не би могла да бъде по-доволна, особено след като по едно време ѝ се струваше, че си поел в една... хм... погрешна посока.

Минаха няколко мига, преди Бо да успее да разгадае думите му и да възкликне изненадано:

— Нямах предвид Джърмейн Холингсуърт, нали?

— Аз никога не съм се съмнявал в теб — увери го Брандън. — Майка ти се тревожеше.

Самата мисъл за това накара Бо да се разсмее.

— Мама със сигурност щеше здравата да се разлюти, ако се бях оженил за Джърмейн.

— Как можеш да говориш така? — възкликна през смях баща му. — И двамата знаем, че майка ти е най-милата и най-кротката жена на земята.

— Въпреки тази нейна ирландска кръв и костеливия ѝ нрав?

Брандън се ухили.

— Е, аз никога не съм имал нещо против тях. Никога не ми е давала повод. Джърмейн обаче...

В същия този момент Джърмейн вече изпитваше неприязън към господарката на Хартхевън. Разделена само с една стена от двамата мъже, тя седеше с каменно лице, на което бе залепена фалшива усмивка, но вътрешно кипеше от гняв. Не можеше да понася цялото това суетене около момичето, което преди години с приятелките си беше обсипвала с подигравки. Отвсякъде се чуваха възхитени комплименти към онази, която на времето бе наричала присмехулно „Точилката“. Сега обаче, вече женствено окръглена, Сарина съвсем не изглеждаше толкова непохватна и дългнеста. Джърмейн приемаше това едва ли не като лична обида. Как се бе осмелила тази никаквица да се върне толкова красива, спокойна и изящна като неземно създание!

Хедър Бърмингам очевидно бе влюбена в снаха си и не даваше и пращинка да падне отгоре ѝ, а ако се наложеше, би я бранила със свирепостта на орлица. Странно защо хората все описваха Хедър като чудесен човек, като мила и състрадателна, нежна и прекрасна, и прочее, и прочее. В действителност сапфирените ѝ очи можеха да вледенят всекиго със смразяващия си, заплашителен блясък, от който и сега по гръбнака на Джърмейн пробягваха тръпки. Няма значение, че

жертва на този леден поглед най-често ставаше самата Джърмейн, щом си позволише някоя остра забележка по адрес на Сарина — беше зъл поглед и толкоз.

„Може би тъкмо благодарение на тази своя способност Хедър е успяла да издържи толкова години“, мрачно си помисли Джърмейн, като вдигна чашата чай и отпи малка глътка. Със сигурност не беше никак лесно да си съпруга на твърдоглав и своенравен мъж като Брандън Бърмингам. И въпреки това според всички, Хедър се справяше изумително добре. Дори напълно непознати хора, попадали в дома им твърдяха, че човек можел да усети силната обич и желанието, което изпитвали един към друг.

Ако нещо въобще бе разколебавало решимостта на Джърмейн да се омъжи за Бо Бърмингам, то това беше страхът ѝ от поразителната му прилика с неговия баща. Освен това се бе опасявала, че Бо няма да я глези така, както беше свикнала да я глежат родителите ѝ. Оказваше се обаче, че поне последното ѝ опасение е било неоправдано — достатъчно бе само да погледне сапфирения пръстен и диамантената сватбена халка на Сарина, които я изпълваха с черна завист.

Джърмейн постави чашата в чинийката и се възползва от моментното замиране на разговорите в стаята, за да каже невинно:

— Знаеш ли, Сарина, струва ми се, че никой от нас не е чувал как всъщност се срещнахте с Бо. Сигурно е било ужасно романтично.

Колкото и да се дразнеше от тази жена и от въпросите ѝ, Сарина се засмя весело.

— О, аз съм влюбена в Бо Бърмингам още от времето, когато беше ученик в училището на баща ми.

Джърмейн се усмихна ехидно и побърза да уточни.

— Нямах предвид това. Всички знаем, че е бил ученик на баща ти. Питам се как се случи така, че го срещна в Лондон? Сигурна съм, че твоята настойница ти е забранявала да другаруваш с моряци.

През петте години, прекарани в Англия, Сарина се бе научила как да отвръща на злобни женски подмятания. Най-добрият начин да се притъпят остриите им нокти бе да им се отговаря спокойно, точно и възможно най-искрено.

— Реших, че след смъртта на лейди Уинтроп за мен е най-разумно да се върна в Чарлстън. Когато започнах да търся кораб за

Каролина, ме упътиха към Бо. Видяхме се, започнахме да се срещаме и в крайна сметка решихме да се оженим, преди да отплаваме.

Хедър се усмихна доволно на находчивия отговор. Знаеше, че снаха ѝ не казва всичко. Самата тя също не бе наясно за подробностите. Не мислеше и че е необходимо. Колкото и да я подозираха в обратното, Хедър знаеше, че синът ѝ не е светец. Бо твърде много приличаше на баща си, за да храни някой подобни илюзии. Всъщност обаче изобщо не я интересуваше как точно е станало всичко — важното бе, че синът ѝ беше успял да намери жена, с която майка му можеше да се гордее и която самият той боготвореше.

— Наистина не разбирам — каза Джърмейн като се смръщи кокетно, сякаш бе много объркана. — Нима Бо е престоял в Лондон толкова дълго, че да има време да те ухажва достатъчно? Дали ще е твърде дръзко от моя страна, ако предположа, че сте се оженили доста прибързано? — Тя наклони глава на една страна и замислено опря пръст на брадичката си. — Защото всичко е твърде странно. Онзи ден, когато се срещнахме пред дюкяна на мадам Феру, изглеждахте така, сякаш почти не се познавате.

Приглушените разговори в стаята рязко секнаха. Всички погледи се впериха в почетната гостенка.

— С Бо се опитвахме да запазим брака си в тайна — спокойно отвърна Сарина. — Струва ми се, че това вече ти е било обяснено. Естествено, останах шокирана, когато го видях с теб, но по-късно той ми каза, че си го помолила да те откара с каретата си, след като сте се видели на сватбата на ваш общ приятел. Каза ми и това, че те е закарал до дюкяна на мадам Феру, но самият той е останал там не повече от десет минути.

Джърмейн се почувства така, сякаш току-що беше настъпила таралеж. Надявала се бе да смути момичето като разкаже пред всички как Бо е бил при шивачката с друга жена. Но след като Сарина бе обяснила как точно се е случило всичко, и то с думите на Бо — думи на любящ съпруг — самата Джърмейн беше изпаднала в неловко положение, защото бе повече от очевидно, че той е бързал да я остави и да се върне при жена си.

— Но когато се върна, ти отседна при чичо си, професор Кендал, нали? — попита Ирма Париш, попрезряла жена, която се мъчеше да прикрие възрастта си, носейки дрехи, подходящи за двойно по-млади

от нея. Ирма беше всепризната клюкарка и братовчедка на Джърмейн, което я превръщаше в нейна естествена съюзница. — Имаше ли някаква причина за това?

— Не бях виждала чичо от пет години — отговори Сарина. — И тъй като двамата с Бо не желаехме никой да знае, че сме женени, решихме, че е напълно уместно да отседна при него.

— Но защо искахте да запазите брака си в тайна? — упорито продължи Ирма.

— Защото наистина се оженихме доста бързо и знаехме, че хората ще изтълкуват тази прибързаност как ли не... Предполагам разбираш, че щеше да изглежда много по-благопристойно, ако сватбата бе предшествана от продължително ухажване и още по-продължителен годеж. Не си ли съгласна?

Ирма отвори и затвори уста няколко пъти като риба на сухо, преди да каже неуверено:

— Да, предполагам, че да, но наистина не разбирам защо отседна при чичо си...

Тази жена или се заяжда, или е слабоумна, реши Сарина, но съумя да отговори възможно най-търпеливо:

— А при кого трябваше да отседна? Чичо Стърлинг искаше да отида при него и Бо, естествено, бе така добър да ми позволи, предвид усилията ни да изглеждаме просто приятели.

— Добрият Бо — замислено подхвърли Джърмейн. — Колко благородно от негова страна. От доброта ли се ожени за теб?

Въпросът бе изстрелян с усмивка, при това толкова изненадващо и хитро, че в първия момент Сарина се сепна. Беше забравила колко зла може да бъде Джърмейн, но постепенно се бе научила как да се справя с нея. Като дете, единственото, което искаше, бе хубавицата с гарвановочерна коса да я остави на мира, но сега се наежи и вирна решително глава. Назряло бе времето Джърмейн Холингсуърт да съжали за всичките си опити да унижи публично Точилката.

— Наистина ли вярваш, че Бо би се оженил за коя да е жена от доброта, Джърмейн? Ако е така, значи нямаш никаква представа какво иска той от съпругата си. Бо не е някой обикновен, благовъзпитан, добродушен джентълмен, който само гледа как да угоди на прищевките на жена си. Не, самият той изисква много от нея. Но предполагам, че само съпругата му би могла да знае това — завърши

Сарина със загадъчна усмивка, която наемкваше недвусмислено какво още би могла да каже на Джърмейн и на останалите си слушателки за своя съпруг. Бе казала само толкова, колкото да им внуши, че като една скромна млада жена предпочита да остане дискретна.

Хедър се усмихна триумфално.

— Искат ли някой още чай? — попита любезно тя като даде знак на един от слугите да донесе още сандвичи и сладкиши за дамите.

Абигейл Кларк се настани на едно кресло с помощта на бастуна си.

— Целият този разпит ми напомня какво преживя Хедър, когато Брандън я доведе от Англия. И тогава бях, и сега съм много възмутена.

Точката на неприятния разговор обаче сложи Марта Девъншър — жена, свързана било с кръвно родство, било по сватовство с всички знатни фамилии в Каролина. Тя погледна младата мисис Бърмингам през лорнета си и заяви:

— Никога не съм била на мнение, че пътешествията носят полза на една изтънчена жена. Но трябва да призная, че може би съм грешила. За пръв път в живота си срещам толкова уравновесена и изискана млада дама.

Присъдата бе произнесена. Внушителната матрона се облегна назад и огледа доволно покорните кимания на останалите жени, мнозинството от които не биха дръзнали да ѝ противоречат дори насън.

Час по-късно сбирката приключи и гостенките започнаха неохотно да се разотиват. Много от тях очевидно имаха желание да останат още, открили в лицето на Сарина интересен и приятен събеседник. Но след като бе удостоена с няколко свъсени погледа от сина си, Хедър побърза да ги отпрати любезно, като им напомни, че ще се видят със снаха ѝ на годежния бал на Сюзън. При все това, когато си тръгна и последната гостенка, беше вече късен следобед.

Бо, който в отчаянието си бе излязъл да се разходи, връхлетя в къщата и веднага грабна пелерината и шапката на своята съпруга.

— Прости припряността ми, мамо, но трябва да се връщам в Чарлстън. Чаят отне повече време, отколкото очаквах.

Той целуна набързо майка си по бузата за сбогом. Брандън излезе на верандата и застана до жена си, за да помахва заедно с нея на

младите. Когато каретата потегли, той обгърна с ръка тънката ѝ талия и се наведе към ухото ѝ, за да прошепне:

— Какво ще кажете за още един син, мадам?

Хедър вдигна стресната глава.

— За бога, откъде ти хрумна подобно нещо?

— Бо не вярва, че все още можем да се любим.

Тя се засмя развеселено и го прегърна през кръста.

— Той не те познава добре. Но когато стане на твоята възраст, ще разбере. Дотогава обаче ми се струва, че е по-добре да помислим за едно пътешествие по море с „Дързост“, вместо за ново дете. Бо планира да вземе Сарина със себе си, щом се роди бебето, а знаеш, че самият ти не си забравил любовта си към плаването.

— Внучето те изкушава, не плаването, скъпа — укори я Брандън с усмивка.

Хедър погали с възхищение мускулестата му гърд и вдигна свенливо сините си очи към неговите.

— Можем да прекарваме много време в каютата си и да се любим. Бог знае какво може да излезе от това.

— Кога казваш, че тръгва Бо?

Бо хвана дръжката на входната врата, за да отвори на жена си, но преди да успее да я завърти, тъмнозелената врата с бял обков бе отворена отвътре от мъж, облечен като иконом.

— Джаспър?! — зяпна го слисано Сарина. — За бога, какво правиш тук?

Икономът я огледа от глава до пети и се усмихна.

— Съпругът ви ме покани да дойда да работя за него, мадам. Дори си получихме заплатите.

— Заплати?

— Да, мадам — кимна Джаспър и отново се усмихна. — Бриджит и останалите също са тук. Така да се каже, придружихме лично вашите картини. Всички те пристигнаха непокътнати. Позволих си да ги сложа в кабинета при другите ви платна.

Бриджит, която се намираше в задната част на къщата, бе дочула гласовете им и се показа нерешително откъм коридора. Сарина я видя и се спусна към нея. Двете жени се прегърнаха, просълзени от радост.

— Изглеждате страхотно, мис... искам да кажа, мадам... мисис Бърмингам. Никога не сте изглеждала толкова хубава. — Блесналият ѝ поглед се спусна към леко заобления корем на господарката ѝ, който вече си личеше дори под шала. — И ще си имате бебче! О, толкова се радвам за вас, мадам.

— Благодаря ти, Бриджит — каза Сарина като стисна с обич ръката ѝ. — Но кажи, познаваш ли вече моя съпруг?

— Видях капитан Бърмингам само онзи път на кораба, мадам, когато ви донесохме дрехите. Ама ако ме бяхте попитала, още тогава щях да ви река, че между двама ви нещо се мъти. Само дете не съм и сънувала, че ще се вземете още преди да заминете от Лондон. Поне мосю Моне тъй ни каза. Сигур съвсем сте си загубила ума, щом цялата работа е станала толкоз набързо.

— Познавам съпруга си още от дете, Бриджит, и съм влюбена в него долу-горе оттогава, така че поне за мен нещата не бяха толкова изненадващи. — Сарина се засмя и добави: — Е, за него може би са били.

Бо се присъедини към тях и след като жена му го представи официално се обърна към камериерката:

— Филип показва ли ви къде да се настаните?

— О, да, сър. В слугинските къщички зад градината. И трябва да ви кажа, сър, че нивга не съм виждала по-хубави помещения за прислугата.

— Надявам се, че там ще ви бъде удобно.

— Сигурна съм, че на всички ще ни бъде много удобно, сър. Много ви благодарим, задето ни помогнахте за пътуването и за всичко останало. Нямахте да можем да стигнем дотук без паричките, дете ни ги дадохте. Джаспър правеше сметка на всяко пени, тъй че ще ви каже точно какво сме похарчили.

— Добри слуги се намират трудно, така че направих услуга по-скоро на себе си.

— Все тая, сър. Всички сме ви много задължени за туй, което направихте за нас.

Сарина внезапно вдигна глава.

— Те ли бяха причината толкова да бързаш да се приберем?

Бо се ухили и сви небрежно рамене.

— Знаех, че трябва да пристигнат всеки момент, защото бях проверил какви кораби плават насам. И понеже нямах представа кога точно ще хвърлят котва, ходех до пристанището всеки ден. Само тази сутрин не успях.

— Изглежда, че пазите доста неща в тайна от мен, сър — укорително каза тя и се засмя.

Погледът му се плъзна към корема ѝ и заблестя развеселено.

— Да, мадам, но вие пазите повече.

Денят на годежния бал на Съюзн дойде и Сарина положи специални грижи за външността си, защото знаеше, че там ще срещне не само Джърмейн, а и много други, които се бяха надявали да спечелят Бо за себе си. Мадам Феру и нейните помощнички се бяха трудили неуморно, за да завършат навреме светлосиньото си творение. По молба на Бо роклята бе ушита по подобие на розовата, която съпругата му беше носила в деня на неговата вечеря с приятели на борда на „Дързост“ в Англия. Тази обаче беше направена така, че да прикрива, доколкото е възможно заоблението ѝ корем. Корсажът бе разкроен малко под талията, където тежките поли от извезана с мъниста коприна бяха леко набрани. Ръкавите бяха дълги и свободни като в епохата на рицарите и техните дами, но деколтето бе квадратно и дълбоко изрязано досущ като това на розовата рокля, което се бе сторило на Бо най-интригуващата част от дрехата и на което той изрично бе настоял.

Косите на Сарина бяха вдигнати във висок кок, а на ушите ѝ трепкаха изящни обици от перли и диаманти. Като закъснял сватбен подарък беше получила от Бо осемреден наниз от перли с красива розово-бяла камей, оградена от диаманти. Доставяше ѝ огромно удоволствие да я носи, защото никога не бе виждала, камо ли притежавала толкова красив и скъп накит.

Но колкото и да бе хубав нанизът, начинът, по който Бо ѝ го подари, изобщо не можеше да се сравнява с церемонията на любов и преданост, в която бе превърнал поднасянето на новата ѝ сватбена халка. Беше свалил златната филигранна халка от пръста ѝ, бе паднал на колене, за да ѝ се закълне тържествено в обич и вярност, целунал бе ръката ѝ и бе сложил новата халка с диаманти на средния ѝ пръст.

Последва една вечер, която навярно и двамата нямаше да забравят никога — вечер, започнала с приятна вечеря в спалнята, продължила с къпане в огромната вана на Бо и преминала в любовна нощ, напълно достойна за една новобрачна двойка.

Когато в късния следобед, предшестваш годещия бал на сестра му, Бо помоли своята съпруга да му помогне да завърже вратовръзката си, Сарина не откри в това нищо подозрително. Долови, че мотивите му не са напълно почтени, чак когато той наведе глава над нея и прошепна гальовно:

— Прекрасна гледка.

Сарина сведе поглед и видя, че изрязаното деколте и стегнатият, общит с дантела корсаж откриват гърдите ѝ почти изцяло. Тя се усмихна и каза закачливо:

— Сигурна бях, че вече си виждал всичко.

— Да, но сега няма нужда да държа ръцете си в джобовете. Мога да се наслажда на гледката до край по всяко време и на всяко място, където можем да се усамотим, мадам — промълви Бо и нежно я целуна по косата, докато пръстите му разхлабваха вървите на гърба ѝ — толкова, колкото да успее да дръпне надолу украсения със скъпоценни камъни корсаж и да я остави само по ефирната батистена долна риза с дантели, под която прозираше заоблената ѝ гръд.

Сарина стоеше като омагьосана и го гледаше с премрежени очи. Скоро и долната риза последва корсажа — свлече се до кръста ѝ и разголи изкусителните ѝ бели гърди с щръкнали розови зърна. Устните му подиряха кадифената им мекота, обходиха бавно изкусителната им заобленост, вкусиха сладкия им нектар, изтръгвайки от застиналата в мълчалива наслада Сарина блажени въздишки. Огнен копнеж запулсира в гърдите ѝ и тя изви снага назад, за да ги поднесе още по-близо до горещите му устни. Бо се възползва веднага и ги обсипа с пламтящи, влажни целувки, от които цялата ѝ гръд заблестя. После устните му се плъзнаха нагоре по изящната ѝ шия и се впиха в нейните със същата ненаситна жажда.

Когато той най-после се отдръпна, в нозете на Сарина не бе останала и капчица сила. Тя залитна към него и помоли задъхано:

— Още.

— Когато се върнем довечера — промълви дрезгаво Бо и вперил поглед в премрежените ѝ очи, вдигна отново ризата и роклята ѝ. —

Обещавам, мадам.

— Но ти ми отне цялото желание да заминавам — прошепна тя, все още тръпнеща от наслада. — Сега цяла вечер ще копнея за теб.

— Това е целта, мадам. — Той се засмя тихичко и дъхът му погали бузата ѝ. — Всяка мелодия, на която танцуваме, всеки поглед, който разменяме и всяко наше докосване ще носи огнения отпечатък на тази увертюра и на мисълта за онова, което ни очаква, когато се приберем у дома.

Сарина изпъшка, преувеличавайки разочарованието си.

— Мислиш ли, че е възможно една жена да изнасили съпруга си?

— Вие имате по-голяма власт над тялото ми от мен самия, мадам, но за какво изнасилване може да става дума, когато аз ще участвам с най-голяма охота?

Сарина се усмихна дяволито, развърза панталоните му и на свой ред го обсипа с опияняващи ласки. Доволна от резултата, тя отстъпи назад, за да го огледа с нескрито възхищение.

— Сега цяла вечер ще съм готов за теб — простена Бо, привлече ръката ѝ отново към себе си и склучи пръсти около нейните.

— На час по лъжичка — прошепна Сарина като погали устните му с върха на езика си. Усещаше пулсиращата му топлина, която я умоляваше да продължи, но се отдръпна с една последна ласка. — Щом аз ще страдам, сър, ще страдате и вие.

— Казвал ли съм ти някога, че си опасна жена?

Тя се усмихна доволно.

— Само в леглото, сър. Само в леглото.

Когато каретата им спря пред входната врата, повечето гости вече бяха пристигнали. Бо помогна на Сарина да слезе и се спря за миг, за да целуне тревожно сбърченото ѝ чело. По време на дългото пътуване до Хартхевън тя не бе спряла да се безпокои какво ще ѝ донесе вечерта. Особено се тормозеше от мисълта, че ще бъде засипана със зловни въпроси и подмятания от пренебрегнати от Бо девици.

— Само ако знаеше колко си красива тази вечер, любов моя, нямаше да се безпокоиш от нищо, най-малко пък от Джърмейн.

— Тя вече е внушила на всички, че съм си послужила с хитрост, за да те принудя да се ожениш за мен, сигурна съм — прошепна Сарина. — Сега всички ще се опитват да отгатнат в кой месец съм... ще ме гледат укорително и ще си шепнат, че при тези обстоятелства изобщо не би трябвало да съм тук.

— Ти си вече член на семейство Бърмингам — възпротиви се той. — Имаш повече право да бъдеш тук от всички останали гости взети заедно. Колкото до състоянието ти, няма от какво да се срамуваме, любов моя. Бяхме вече законни съпрузи, когато зачена.

Сарина въздъхна мрачно.

— Може и да си прав, Бо, но злите езици няма да млъкнат.

— Ще млъкнат... когато наближим осемдесетте — закачливо каза Бо като я целуна с обич по челото.

Тя прокара нежно пръсти по черния му ревер. Като изключим бялата риза и вратовръзка и лъскавата жилетка от сребрист брокат с висока колосана яка, Бо беше облечен изцяло в черно и изглеждаше точно толкова елегантен, колкото в деня, когато го бе срещнала с Джърмейн.

— Няма да ме изоставиш, нали, Бо?

— Ще бъда толкова близо до вас, мадам, че накрая ще ви се иска да ме изгоните.

— Никога.

Той я хвана под ръка. Двамата се изкачиха по стъпалата и влязоха през входната врата. Икономът пое кадифената ѝ пелерина и когато Бо поведе съпругата си към гостите, които до един се бяха обърнали и ги зяпаха с любопитство, Хедър си проправи път през тълпата и пристъпи напред, за да посрещне своя син и снаха си с любяща целувка. После се обърна с лъчезарна усмивка към пълния с хора салон и вдигна грациозно ръце, за да ги накара да замълчат. Съпругът ѝ веднага застана до нея и положи нежно ръка на рамото ѝ.

— Дами и господа — извика тя. Искрящите ѝ очи обходиха множеството лица на познати и приятели. — На тези от вас, които още не я познават, бих искала да представя новата си снаха, Сарина Бърмингам, дъщеря на покойния професор Маркърс Кендал, когото мнозина от вас със сигурност помнят. Бо и Сарина се ожениха в Англия в края на октомври, преди да отплават за Каролина. Решението им бе да запазят брака си в тайна колкото се може по-дълго. Самата аз

все още не знам причината за това, но ми се иска да вярвам, че просто са искали да ни удостоят с честта да направят официалната църковна церемония тук. Така или иначе, всичко в този живот върви по естествения си път и през август ние с Брандън ще станем баба и дядо.

Кратката ѝ реч бе последвана от бурни ръкопляскания, примесени със смях и поздравления. От устните на Сарина се отрони въздишка на облекчение. Напрежението, сковало тялото и сърцето ѝ, се бе разпръснало благодарение на начина, по който Хедър се бе справила със ситуацията. Свекърва ѝ беше обяснила всичко без заобикалки, пресичайки умело, при това с невероятна учтивост и изящество, всяка възможност за намеци и догадки.

Бо, който не се отделяше от съпругата си нито за миг, се зае да ѝ представя гостите, които идваха да им изкажат своите благопожелания. Много от приятелите му бяха бивши ученици на баща ѝ и си спомняха куп забавни истории за любимия си учител. Не след дълго Сарина усети, че ѝ се завива свят. Главата ѝ гъмжеше от имена и лица. Отчаяната молба в погледа ѝ накара Бо да се разсмее и да поиска от гостите позволение да потанцува със съпругата си.

— Сега по-добре ли си? — попита той, когато вече се бяха понесли в ритъма на валса.

Сарина се засмя — не само от облекчение, но и заради удоволствието да танцува за пръв път със своя съпруг. Бо бе не по-малко изкусен танцьор от учителите по танци, които Лидия Уинтроп беше наемала за своята повереница. В обятията на своя приказен принц тя се въртеше все по-бързо из балния салон, докато накрая лицата на хората наоколо се превърнаха в неясна мъгла. Но Сарина без друго не ги виждаше, защото не откъсваше очи от съпруга си.

— Майка ти определено улесни много нещата — отбеляза тя. Това, че вече всички знаеха за брака им, я изпълваше със спокойствие и наслада. — Имам чувството, че не стъпвам по земята, а се нося върху облак. Огромна тежест се смъкна от плещите ми.

На устните му трепна дяволита усмивка.

— Така ли се чувстваш и след като сме се любили?

За миг тя го погледна объркано, после се усмихна на не дотам благоприличния му въпрос.

— Тежестта на твоето тяло е далеч по-приятна, любов моя, но ти и без това знаеш колко го обожавам. Никога не съм виждала по-

прекрасно мъжко тяло.

— Ще рече човек, че си виждала нечие друго — каза Бо. В очите му трепкаха закачливи пламъчета. — Не — поклати глава той, — когато съзрях как се изчерви до корена на косите си при вида на гърдите ми, се убедих, че за пръв път през живота си виждаш гол мъж. Но точно това ми харесва. Искам те цялата за себе си.

— И можете да ме имате, когато пожелаете, сър.

— Старата ми спалня е на горния етаж — подхвърли Бо.

Сарина се усмихна свенливо.

— Няма ли да забележат отсъствието ни?

Той с мъка сдържа смеха си и въздъхна.

— Ще забележат, пък и после няма да можем да възстановим тази твоя прекрасна прическа. Май ще е най-добре да почакаме, докато се приберем у дома.

— Ужасен сте, сър — нацупи се кокетно тя. — Сега вече съм напълно сигурна в това. Много добре знаете, че ще припна начаса, ако ме поканете да си поиграем малко горе.

Бо отметна глава назад и се разсмя от сърце.

— Бих го направил, мадам, но само ако съм сигурен, че никой няма да дойде да ни търси.

Двойката продължаваше да се носи грациозно по паркета, но у онази, която, застанала отстрани, следеше внимателно всяко тяхно движение, плавният им танц разпалваше не възхита, а тъмен гняв. В момента Джърмейн Холингсуърт стоеше съвсем сама в препълнения салон, обладана от завист към своята съперница. Сигурна бе, че ако не беше Сарина, в момента именно тя щеше да танцува с Бо. Той бе олицетворение на мъжествеността: висок и силен, с красиви, чувствени черти, с изящни движения и все пак здрав като дъб — нещо, на което често се бе наслаждавала, докосвайки уж случайно гърдите му. Представяше си как прокарва пръсти по голото му тяло, как се любува на изваяните му форми, как разпалва у него страст, способна да го превърне в неин пленник. Очевидно обаче вместо нея го беше пленила Сарина. Ако Бо поне веднъж бе поглеждал Джърмейн по начина, по който го бе видяла да поглъща с очи съпругата си пред магазина на мадам Феру, щеше да има на какво да се надява. Подложен на търпеливо съблазняване, и най-благородният и почтен мъж можеше да се поддаде на изкушението, стига само сърцето му да го иска. Но

Джърмейн не виждаше как би могла да съблазни Бо, след като за него явно не съществуваха друга жена, освен Сарина. Искаше ѝ се проклетата Точилка да умре — за предпочитане още в този миг, но в крайна сметка и една смърт при раждане щеше да свърши работа.

Бо беше напълно омагьосан от топлите лешникови езера на очите на своята жена, от които не можеше да откъсне поглед и от които се излъчваше мекото сияние на любовта ѝ към него. Тази любов бе за него като щедър дар от бога. Гъвкавото тяло на Сарина се движеше в съвършен синхрон с неговото, сякаш танцът бе слял съществата им в сладостно единение. И вероятно наистина бе така, защото той съвсем ясно съзираше желанието в тези прозрачни, сияйни дълбини.

За Сарина не съществуваха нищо друго, освен ръцете на мъжа ѝ, които я обгръщаха, и блясъка на сините му очи, уловили погледа ѝ в плен. Обещанието, което ѝ бе дал днес следобед, я беше изпълнило с възбуда и при всеки лек допир на бедрата им, при всяко нежно притискане на ръката му към талията ѝ, гърдите ѝ тръпнеха в очакване на мига, в който най-после щяха да останат насаме. Пръстите ѝ докосваха лекичко дрехата му в нежна ласка, напълно приемлива дори сред толкова много хора. Всеки поглед, който си разменяха, беше натезжал от желание, всяка усмивка им напомняше какво ги очаква. Думите им бяха приглушени — интимна размяна на реплики, на уверения в любов, на тайни, принадлежащи единствено на тях двамата. Беше един бавен, плавен танц на страстта, един чувствен ритуал, увертюра към нещо, което никой друг нямаше право да знае.

Музиката продължаваше да изпълва салона и Бо с неохота предаде съпругата си в ръцете на останалите мъже от семейство Бърмингам, които упорито настояваха да потанцуват с нея. Той на свой ред също изпълни дълга си към фамилията, като покани на танц последователно майка си, сестрите и братовчедките си, включително Тамара, която след това бе сложена да спи в стаята на Брена въпреки молбите ѝ да остане още малко. Колкото до останалите млади дами в салона, за Бо те сякаш не съществуваха. И сърцето, и погледът му не се отделяха от неговата жена, която също като че ли виждаше единствено него, макар че в момента танцуваше с роднините му.

Неколцина от приятелите му го дръпнаха настрана и докато той разговаряше и се смееше с тях, Сарина и Брена си взеха по чаша пунш от подноса на един прислужник. Вниманието им бе погълнато от

танцуващите двойки, но скоро двете жени забелязаха, че Джърмейн кани Майкъл Йорк на дансинга. Младежът нямаше избор и прие поканата ѝ, но беше очевидно, че го върши с огромна неохота. Изглеждаше необичайно смутен от дълбочината на деколтето ѝ. Формите ѝ просто преливаха от тъмновиолетовата рокля — нещо, което май се дължеше по-скоро на сръчност при ушиването, отколкото на действителна надареност. Майкъл гледаше навсякъде другаде, но не и към нея, и когато танцът свърши, се извини припряно и побърза да се върне при своята годеница, която изслуша с усмивка смутените му обяснения. След миг той целуна ръката на Сюзън с видимо облекчение, отведе я до дансинга и този път се прояви като превъзходен танцьор.

Сарина нямаше нужда от кой знае какво въображение, за да се досети, че е само въпрос на време Джърмейн да насочи вниманието си към съпруга ѝ. И наистина, едва-що си го бе помислила, когато видя, че тя се упътва към Бо с усмивка на уста.

Брена се наведе към нея и прошепна:

— Виждаш ли към кого се е насочила сега?

— Към моя мъж — приглушено отвърна Сарина.

Брена скръцна ядно със зъби.

— Не ти ли се иска да изскубеш косите на тази уличница?

— До корен — кимна снаха ѝ. Добре помнеше каква ревност я бе обзела онзи ден, когато видя Бо да подава ръка на слизащата от каретата му Джърмейн.

Брена я потупа утешително по ръката.

— Имай вяра в Бо. Той ще стори каквото трябва.

От гърдите на Сарина се отрони въздишка.

— Да, но ще трябва да прояви любезност, естествено.

Популярността ѝ сред мъжете беше повишила самочувствието на Джърмейн дотолкова, че тя явно очакваше от всеки представител на противоположния пол да изостави заниманията си още щом се приближи до него. Но Бо беше толкова погълнат от разговора с приятелите си, че изобщо не я забеляза, макар да гледаше в нейната посока. Едновременно шокирана и вбесена, дребната брюнетка вдигна ръце на кръста си и тропна с крак, за да привлече вниманието му, но щом я съзря, той побърза да я представи на едно младо конте, което проявяваше доста по-голямо желание да танцува с нея.

— Страхотно! — възкликна развеселено Брена и се обърна към Сарина, чието лице беше разцъфнало в усмивка, за да прошепне: — Не е ли чудесен?

— О, да! — съгласи се щастливата ѝ снаха.

— Ето, виж — продължи Брена. — Той се връща при теб.

Бо се усмихна въпросително на сестра си и хвана Сарина под ръка.

— Имаш ли нещо против да потанцувам с жена си, малката?

Брена охотно пое чашата от ръцете на снаха си.

— Нищо, великане.

Когато двамата се отдалечиха, тя се обърна, за да намери къде да остави двете чаши и се стресна, когато видя един младеж с червеникава коса да се приближава към нея. Беше най-добрият приятел на Клей.

— Извинявай, Брена, питах се дали ти се танцува. Клей каза, че идеята навярно ще ти допадне.

— Идеята ми допада много, Тод — отвърна Брена като го дари с ослепителна усмивка.

Тод също се усмихна въодушевено, разкривайки блестящите си бели зъби, взе припряно чашите от ръцете ѝ и ги подаде на един прислужник. Сетне се поклонил галантно и пъкна малката ѝ, деликатна ръка под свития си лакът, с което накара баща ѝ, застанал в противоположния край на салона, да се намръщи гневно.

Хедър се усмихна и плъзна нежно ръка по реверите на самото му в опит да го успокои.

— Тод просто покани дъщеря ти на танц, скъпи. Ще ти бъде много признателна, ако ми направиш същата услуга.

Брандън удари токове и стори дълбок поклон.

— Ще ми подарите ли този танц, мадам?

— С най-голямо удоволствие, любов моя.

Брандън я прегърна свойски през кръста и я поведе към дансинга. Но когато затанцуваха, той не успя да се сдържи и измърмори:

— Дочух Клей да казва на брат си, че Тод Фелпс бил силно заплепен от нашата дъщеря, мадам.

— Е, той наистина е приятен младеж и произхожда от добро семейство, но Брена е само на шестнадесет...

— Именно, мадам.

Макар че танцуваха, Брандън се стремеше да не изпуска от поглед най-малката си дъщеря. Хедър видя това и се усмихна. Брена беше неговото малко момиченце и по всичко личеше, че изобщо не е склонен да я даде на кой да е младеж, бил той и симпатичен. За да получи одобрението му, кандидатът трябваше първо да докаже, че е изключителна личност.

Малко по-късно Бо и Сарина излязоха да подишат чист въздух на предната веранда. Хванати под ръка, те отидоха до далечния ѝ край, под шумолящия листак на един голям дъб, който почти не пропускаше лунните лъчи. Сарина потръпна от вечерния хлад и Бо разкопча сакото си, придърпа я плътно към себе си и я прегърна, облегат на бялата фасада на къщата.

— Дори когато бях малко, безнадеждно влюбено в теб момиче не съм си представяла, че един ден ще стоя на тази веранда, че ще съм омъжена за теб и ще нося в утробата си твоето дете. Макар години наред да мечтаех да съм твоя съпруга, накрая тази мечта започна да ми се струва толкова абсурдна, че се принудих да престана да мисля за нея. След като бях толкова далеч от теб, силно се съмнявах дали някога изобщо ще те видя отново. — Тя въздъхна замечтано. — Алистър навярно никога няма да узнае каква огромна услуга ми направи, като ме изхвърли от дома на Уинтроп.

Бо се засмя тихичко.

— Още малко и ще ме накараш да му благодаря с целувка, вместо с юмрук в лицето.

— По-добре целуни мен — прошепна меко Сарина и вдигна очаквателно глава.

Той изпълни молбата ѝ, а жена му се надигна на пръсти и склучи ръце около шията му, за да отвърне на целувката. Защото това не беше просто докосване на устни, а жадна, страстна целувка, която галеше сетивата им и разпалваше в телата им познати огньовете. Лявата ръка на Бо обгръщаше здраво талията на Сарина, позволявайки на дясната да се движи свободно по гърба ѝ, да гали хълбоците ѝ през меката тъкан на дрехите, да се гмурне в изкусителната вдлъбнатина между тях, за да се провери накрая между бедрата ѝ.

Женско покашляне рязко прекъсна целувката им. Стресната и смутена, Сарина понечи да се отдръпне, но Бо запази самообладание и я задържа до себе си. Не бе сега моментът съпругата му да го изоставя.

Двамата се взряха в сенките пред себе си, за да разпознаят жената, която се приближаваше към тях. Най-последно бледата лунна светлина озари ехидната усмивка на лицето на Джърмейн.

— Хм, очевидно вие двамата не можете да се отделите един от друг нито за миг. — Въпреки че гласът ѝ не го издаваше, гледката я бе възбудила, защото още веднъж доказваше, че апетитите на Бо са не помалко от нейните собствени.

— Това е предимството на брака. Не ни се налага да го правим — отвърна спокойно Бо.

— Стига, Бо, замисли се за притеснението, което бихте могли да създадете у околните — укорително каза Джърмейн. — Подобни демонстрации на страст би трябвало да се пазят за спалнята, а не за веранда, откъдето може да мине всеки.

— Странно, обикновено чувам, когато някой се приближава към мен, особено ако подът е дървен, но този път не долових и най-малкия звук. — Погледът на Бо се плъзна замислено към ръба на роклята ѝ, който се спускаше чак до земята. Отворената врата на кабинета показваше откъде се е появила, а начинът, по който държеше ръцете си зад гърба, му подсказа, че крие нещо. — Кое ме навежда на заключението, че в момента си без обувки.

Джърмейн се засмя, хвана обувките си в една ръка и махна пренебрежително с другата.

— Аз нямам навика да шпионирам хората, Бо, а дори да го правех, това не би извинило неприличното ти поведение. Ще трябва да се оплача на майка ти и да ѝ кажа, че за едно невинно младо момиче не е никак безопасно да се доближава до Хартхевън, защото може да бъде шокирано до дъното на душата си.

Бо вдигна отново поглед към нея, без обаче да сваля ръка от талията на съпругата си. Не му се искаше Сарина да побегне и да го остави сам с тази жена.

— Съжалявам, ако сме засегнали чувствителната ти душа, Джърмейн, но ми е трудно да повярвам, че си шокирана. Всъщност, бих казал, че ако сред нас има някой невинен, това е моята жена.

Тъмните очи на Джърмейн засвяткаха заплашително под лунната светлина.

— Какво искаш да кажеш?

Бо вдигна замислено глава.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Щом ще ме обиждаш, бих искала да знам какво, според теб, ти дава това право — отвърна тя с неблагоприятно упорство. — Защото аз никога не съм правила нищо, от което да се срамувам.

— Дори и голото ти къпане с Джеси Фърпосън миналото лято...

Джърмейн зяпна слисано. Имаше един-единствен начин Бо да узнае за това! Този негодник Джеси! Изобщо не можеше да си държи езика зад зъбите!

— Това е гнусна лъжа, Бо Бърмингам! Никога не бих...

— О, тогава сигурно става въпрос за някоя друга Джърмейн Холингсуърт, която обича да се въргаля гола със своите ухажори. Защото Джеси съвсем не е единственият, който се хвали, че я е завоювал. Чакай да помисля, той е яхал тази Джърмейн под едно яворово дърво. После идва Франк Лестър. Той пък — в конюшната на баща си. Изобщо, доколкото чувам, в живота ѝ е имало доста мъже. При това тази друга Джърмейн Холингсуърт явно сама ги съблазнява и е готова абсолютно на всичко, щом се разгорещи. Според мълната единствената разлика между нея и жените, които така си изкарват прехраната е, че тя го прави безплатно и с истинска наслада.

Джърмейн се усмихна язвително.

— Разправят, че доста често си посещавал тези никаквици.

— Е, аз поне никога не съм се преструвал на мистър Невинност.

Тя вирна надменно брадичка.

— Очевидно някоя друга жена най-подло използва и петни името ми, но ще е най-добре да внимава. Стрелям много точно с карабината на баща си и всеки, който разпространява такива небивалици за мен, рискува да го сбъркам с някой плъх. Всъщност, Бо Бърмингам, самият ти ще изложиш живота си на опасност, ако се опиташ да омърсиш репутацията ми с глупости като тези.

Бо се усмихна.

— Ще се изненадаш, ако разбереш каква репутация имаш, Джърмейн. Всички мъже в околността знаят къде живееш. Затова и си

толкова популярна сред тях. Чудя се само как още никой не те е хванал в крачка.

— Като тази глупачка жена ти ли? — злобно попита Джърмейн. Леденият ѝ поглед прониза Сарина. — Сигурна съм, че другата Джърмейн може да ти каже името на една жена, която ще те оправи за един следобед, без никой да разбере.

— Съпругата ми навярно изобщо няма представа за какво говориш, Джърмейн, но така или иначе предложението ти не ни интересува. В момента най-много от всичко ни вълнува предстоящото раждане на нашето дете. Благодаря за услужливостта, все пак.

Джърмейн сви презрително устни и се облегна на една колона, за да обуе обувките си. Сетне приглади полите на роклята си, изпъна снага, придавайки си вид на изискана дама, и влезе обратно в къщата през френските прозорци на кабинета, откъдето се бе появила преди малко.

От гърдите на Сарина се изтръгна въздишка на облекчение.

— Имам чувството, че Джърмейн вече не те харесва много.

Бо вдигна вежди.

— Съмнявам се дали изобщо някога ме е харесвала чак толкова. Навярно много повече са я вълнували тръпката да носи името Бърмингам и мисълта да харчи парите ми. Тя е толкова разглезена от родителите си, че със сигурност и през ум не би ѝ минало да стане съпруга на мъж с по-малко средства.

— Дори ако този мъж си ти? — възкликна Сарина като се отпусна отново в прегръдките му. — Горката Джърмейн. Как може една жена да отдаде сърцето си на жаждата за богатства, вместо на мъж като теб, който е по-скъп от всичко на света. Но какво говоря? Сигурна съм, че не съществува друг като Борегар Бърмингам.

Бо сведе глава, за да се наслади на аромата на косите ѝ.

— Пристрастна сте, мадам.

— Да, ужасно — съгласи се тя и се притисна към него. — А сега ме целуни още веднъж, преди да сме влезли вътре.

През май тук-там все още можеше да се видят разцъфнали храсти азалия, но повечето яркочервени, снежнобели и тъмнопурпурни цветове вече бяха повехнали, в резултат на което градът и околностите му загубиха пъстрия си, весел облик. Същото се случи и с пространството край къщата на Бо. Една сутрин към средата на месеца Стърлинг Кендал пристигна в дома му, понесъл купища кутии с разсади, както и множество храсти и няколко цъфнали дръвчета с внимателно овързани в пръст корени. С пълното одобрение на Бо през следващите дни професорът се зае да преобразява онова, което доскоро бе просто едно приятно кътче в градина, която обещавахе да бъде разкошна. След като засади и натори крехките растения, чичо Стърлинг обясни на Сарина как да се грижи за тях. Обясни още, че по негово скромно мнение градинарската работа дава не само храна за духа, но и полезни уроци по отглеждане на деца.

Въпреки че в началото гледаше на това занимание с нормалния за един новак страх, не след дълго Сарина откри прелестта на градинарството. Оказа се неочаквано приятно и вълнуващо да видиш как след седмици внимателни грижи разцъфват хиляди пъстри цветя. Скоро градината се превърна в едно от любимите ѝ места за работа и отдих. Когато не рисувахе в кабинета, тя най-често бе навън — обработваше лехите, късаше повехналите клонки и цветчета или се опитваше да улови и пренесе върху платното красотата на цветята, преди багрите им да са избледнели. Не по-малко удоволствие ѝ доставяше да прави причудливи букети за къщата. Ароматът им непрестанно изпълваше стайте, използвани най-често от младото семейство. Дори Бо започна да се интересува от градината и да помага на своята съпруга в свободното си време. Купиха нови пейки от ковано желязо и ги поставиха покрай чакълениите алеи и в беседката, където често закусваха и даже обядваха. Понякога играеха на гоненица като деца, като се замеряха с пръст или се поливаха с вода от лейките, докато единият се предаде. Но понеже Сарина натежаваше все повече,

обикновено Бо бе този, който я хващаше, вдигаше я на ръце и я въртеше във въздуха, карайки я да се залива от радостен смях.

Тъй като след тези лудории двамата твърде често бяха мръсни и кални до уши, скоро в градината бе построена малка бяла барака с тухлена основа. В нея имаше отделение за къпане и стая за преобличане. Над плоския покрив се издигаше решетка, която скриваше от погледа големия, пълен с вода цилиндричен меден варел с капак. Варелът бе изложен пряко на слънчевите лъчи, за да може водата в него да се нагрива. На дъното му бяха пробити множество дупчици, но от долната му страна имаше лист ламарина, който с помощта на една закачена за него верига можеше да се вдига и спуска. Така когато беше вдигнат, той пречеше на водата да изтича, а бъдеше ли спуснат, от варела се изливаше същински топъл дъжд, който позволяваше на Бо и Сарина да се измият и освежат, след като захвърлеха мръсните си работни дрехи. В съседната стая пък винаги имаше чисти дрехи, сапун и кърпи. Макар че двамата обичаха да използват тази своеобразна къпалня заедно, Бо скоро свикна да идва тук всяка сутрин, преди да се облече за работа и да се къпе сам. Водата невинаги беше топла в толкова ранен час, но му действаше много освежаващо.

Бо помагаше при управлението на корабната компания и на складовете, които притежаваше чичо му. Отговаряше и за товаренето и разтоварването на корабите. Справяше се с работата си чудесно, но отказваше да стане съдружник в компанията, защото това би го приковало към сушата, а той възнамеряваше да плава още.

Стивън Оукс се бе върнал от северното крайбрежие, след като бе успял да продаде много изгодно стоката, натоварена на кораба. Освен това бе набавил много машини, каквито в Чарлстън нямаше, доказвайки за пореден път, че е не само добър морски капитан, но и ловък и умен търговец. Напоследък беше започнал да посещава редовно дома на Бо, не толкова, за да говорят по работа, колкото, за да ухажва Бриджит, която според Сарина бе влюбена до уши в него. В свободното си време камериерката често можеше да бъде видяна да се разхожда по улицата под ръка с бъдещия капитан на „Дързост“.

Кливълнд Макджордж си бе поставил за цел да докаже, че картините на Сарина могат да се продават дори ако са подписани с истинското ѝ име. Задачата не беше съвсем лесна, но не след дълго той

успя да продаде цели три. По една купиха двама джентълмени от Ню Йорк, а третата, която беше и най-хубава, отиде в дома на Марта Девъншър. След този успех почти всички заможни семейства от областта започнаха да питат за платна на Сарина, но за да създаде търсене и да предизвика конкуренция между купувачите, Кливлънд им обясняваше, че трябва да изчакат реда си. И без това Сарина не можеше да рисува толкова бързо, че да задоволи всички кандидат-купувачи.

Портретът на Хедър и нейните дъщери се получаваше много добре. Скоро лицата щяха да бъдат готови, а това винаги бе най-трудната част. Роклите и косите Сарина щеше да добави доста по-лесно, затова се надяваше, че ще успее да завърши картината навреме за рождения ден на Хедър през юли.

Тя стигна до извода, че никога през живота си не е била пощастлива. Беше съпруга на мъжа, когото обожаваше от край време, и с всеки изминал ден любовта им сякаш ставаше все по-силна. Очакваше с огромно нетърпение раждането на тяхното дете. Двамата с Бо вече дори бяха съставили списък с подходящи имена — както за момче, така и за момиче. Помещението, свързано с тоалетната им стая, бе превърнато в детска стая и макар да купиха за нея чисто нови мебели, смъкнаха специално от тавана старата люлка на Бо, която бе престояла горе поне двадесет години.

Времето, прекарано у дома, бе изпълнено с любов и нежност, каквито навярно не бяха свързвали дори легендарните влюбени от творбите на Шекспир и Чосър. Сарина и Бо с удоволствие се потапяха в това уединение, въпреки че бяха буквално засипани с покани за гостуване в почти всички изтъкнати домове в Чарлстън. Сарина оставяше Бо да реши кои от тях да приемат и на кои да откажат любезно. Написаната с изящен почерк покана от Марта Девъншър бе сред тези, на които предпочетоха да откликнат. Бо съвсем не беше сигурен как ще протече визитата, защото познаваше твърде слабо достолепната матрона. Но само за няколко минути Сарина успя да спечели нейното благоразположение, тъй както на времето бе пленила Лидия Уинтроп. За изненада и удоволствие на младото семейство се оказа, че тази инак сдържана дама притежава великолепно, пиперливо чувство за хумор, което съумя да накара дори Бо да се превива от смях.

През седмицата Бо обикновено се прибираще да обядва у дома със Сарина малко преди дванадесет, а дори да имаше уговорен ангажимент по това време на деня, идваше по-рано, за да прекара поне половин час с нея, преди да отиде на срещата си. Все едно дали се хранеха в градината или на дългата, масивна маса в трапезарията, двамата неизменно сядоха един до друг, смееха се и разговаряха за хиляди неща. Сарина винаги се интересуваше от това с какво се занимава съпругът ѝ в компанията и какви интересни хора е срещнал през деня. Бо с готовност задоволяваше любопитството ѝ, като ѝ спестяваше по-скучните детайли. Понякога споделяше с нея някои досадни или неприятни проблеми, с които му се е наложило да се справи, защото съпругата му притежаваше способността по-добре от всеки друг да смирява раздразнението му с меките си и разумни слова. След ядене двамата или се разхождаха заедно из градината, или се уединяваха в кабинета, докато не дойдеше време Бо да се връща на работа.

Една сутрин към края на юни, малко преди обяд, Сарина береше цветя за къщата, когато градинската порта откъм улицата изскърца тихичко. Любопитна да узнае кой е дошъл, тя се обърна натам точно в момента, в който нечий дрезгав мъжки глас извика: „Дръж!“. В следващия миг в градината връхлетя грамадно черно куче. Градинската порта се затвори с трясък зад гърба му.

Такъв звяр Сарина виждаше за пръв път в живота си. Не само че на бой бе почти до кръста ѝ, но беше и мускулест, с яки крака и широки, здрави гърди. Очите му святкаха като жълти огньове върху огромната му квадратна муцуна и докато Сарина стоеше вкаменена от ужас, вторачила поглед в тези свирепи зеници, кучето бавно оголи зъби с ниско, дрезгаво ръмжене. Козината му се наежи, а от устата му потекоха белезникави лиги.

Сърцето на Сарина се качи в гърлото, когато видя как звярът тръгва бавно и заплашително напред, без да откъсва поглед от нея. Тя заотстъпва внимателно назад. След това „Дръж!“ беше напълно убедена, че кучето е насъскано да я разкъса на парченца, и ако целият този кошмар не бе просто нечия лоша, но безвредна шега, развързката изглеждаше неизбежна. Имаше чувството, че е изправена лице в лице със смъртта — смърт с рунтава черна козина на кафеникави петна. Треперейки неудържимо, Сарина погледна през рамо, за да подири

някакво спасение, видя къпалнята и тутакси се отправи натам. Сърцето ѝ се бе свило от страх, защото ѝ се струваше, че кучето се приближава към нея по-бързо, отколкото тя — към къщичката, а и защото изобщо не бе сигурна дали леката постройка ще издържи на яростното му нападение.

Умът ѝ трескаво затърси по-бърз и по-сигурен изход. Слугите чистеха спалните на втория етаж, така че Сарина много се съмняваше дали ще я чуят, ако извика. Филип беше отишъл до пазара да купи плодове за обяд и макар да обеща, че ще се върне бързо, все още не бе минало достатъчно време от излизането му. Сарина не знаеше колко точно е часът, но предполагаше, че още е твърде рано. Бо да се появи, въпреки че отчаяно се молеше днес да е един от онези дни, в които съпругът ѝ подранява.

Едва ли щеше да успее и да стигне до къщата, където щеше да бъде в безопасност. Дори ако се затичаше, нямаше надежда да се добере до там, защото с дългите си крака кучето със сигурност щеше да я настигне за отрицателно време и да я повали на земята. Не, шансовете ѝ да се спаси без чужда помощ изглеждаха нулеви.

— Добро куче — плахо промълви тя, решена да опита всичко.

За неин ужас обаче, звукът на гласа ѝ като че ли раздразни кучето още повече, защото от гърдите му се изтръгна яростен лай. Сарина отчаяно занаднича през пролуките в дъсчената градинска ограда с надеждата да съзре собственика му и да поиска от него помощ или поне обяснение за това нападение, ако по някаква щастлива случайност се окажеше, че заповедта „Дръж!“ се е отнасяла за някой друг. Ако ли пък това бе някаква шега, то Сарина изобщо не беше развеселена, напротив, загубила бе ума и думата от страх. Но колкото и да се взираше през оградата, виновникът не се виждаше никъде.

Внезапно лаят престана, за да се смени с гърлено ръмжене, което звучеше стократно по-заплашително. С уста, изкривена в зла, озъбена усмивка и с очи, следящи жадно и неотлъчно всяко движение на Сарина, звярът се сниши към земята, сякаш се канеше всеки миг да се нахвърли върху жертвата си. Обезумяла от ужас, тя се завъртя и хукна към къпалнята. Тежкият корем обаче ѝ пречеше да бяга бързо. Скриптящите стъпки на огромните кучешки лапи по чакълена аляя се чуваха все по-отблизо. Всеки миг звярът щеше да впие зъбите си в плътта ѝ. Сарина нададе неистов писък, свърна рязко зад едно дърво и

веднага хвърли бърз поглед през рамо, за да види как животното се забива с главата напред в здравия дънер, който току-що бе заобиколила.

Зашеметено от силния удар то отхвъркна назад, което й позволи да увеличи дистанцията помежду им. Но кучето бързо се окопоти и отново се втурна по петите й. Сарина тичаше с всичка сила, пришпорвана от страха си, но въпреки това чуваше, че звярът бързо я настига. Тя отново изпищя ужасено, очаквайки всеки момент да бъде повалена и най-вероятно разкъсана. Тогава от къщата изневиделица изскочи Бо с ръжен в ръка, спусна се покрай нея и само след миг яростното ръмжене зад гърба й се замени с изненадано скимтене, придружено с множество тъпи, силни удари. Ужасяващите звуци накараха Сарина да потрепери. Струваше й се, че чува как желязото троши костите на животното. Жалостивото скимтене скоро стихна и сега вече Сарина чуваше само съпруга си, който явно бързаше да махне пребитото куче колкото се може по-надалеч. Миг след това чу стъпките му по чакълената алея, които бързо се приближаваха към нея и едва сега се обърна, треперейки неудържимо. Бо все още стискаше в ръка окървавения ръжен. Ризата и ръцете му също бяха опръскани с кръв, но в очите на Сарина той изглеждаше прекрасен като рицар в сияйни доспехи.

— Добре ли си? — пропита разтревожено Бо, без да я докосва. Не искаше да я изцапа с мръсните си ръце.

— Д-доб... — Гласът й се прекърши и вместо да продължи тя кимна отпаднало и се отпусна в ръцете му с облекчение, без да я е грижа колко е окървавен.

Бо захвърли ръжена настрана и я притисна към себе си като внимаваше да не я докосва с длани. Сарина се вкопчи в него и дълго остана сгушена в прегръдките му, неспособна да стори или каже каквото и да било. Постепенно ужасът, сковал сърцето й, започна да стихва. Тя извади от джоба си носна кърпичка, изтри очите си и вдиша дълбоко, ала дъхът й сякаш бе заседнал в гърлото.

— Как се появи този звяр в градината? — попита Бо, когато усети, че тя вече е в състояние да говори.

— Някой... му отвори... портата. Не можах да видя кой беше... но чух мъжки глас, който насъска кучето да ме убие.

Бо трепна и се взря в лицето й.

— Да те убие? Сигурна ли си?

— Напълно. Чух го съвсем ясно. Мъжът откряна портата само колкото да влезе кучето. Явно не искаше да рискува някой да го види. Ако не се бе появил ти, кучето щеше да ме разкъса.

Бо я настани на една пейка.

— Стой тук, малка моя. Аз отивам да хвърля един поглед на портата. Няма да се бавя.

С тези думи той прекоси ливадата, излезе през портата и огледа улицата наляво и надясно, но както и подозираше, от негодника нямаше и следа. Тогава Бо се зае да оглежда входа към градината. И тук обаче не откри нищо особено, освен един голям отпечатък от обувка в размякнатата от дъжда пръст пред портата, където тревата бе стъпкана от често преминаващите оттам хора. Сутринта бе капнал малко дъжд, затова Бо нямаше как да не заключи, че следата е прясна. Беше виждал много такива отпечатъци. Оставяха ги обикновено брезентовите обувки, носени от простите моряци. Мисълта, че виновен за нападението над Сарина може да е някой моряк, накара Бо да се запита дали целта му не е била да отмъсти на него самия, защото не бе в състояние да си представи какво би могло да го съкруши повече от убийството на жена му.

Той затвори дървената порта и забеляза, че резето може да се свали съвсем лесно отвън. Портата се използваше предимно от слугите, които в свободните си дни предпочитаха да влизат и излизат през нея, вместо да се разкарват чак до къщата. Висока бе до брадичката му, така че ако някой висок колкото него мъж искаше да стигне до резето откъм улицата и главата му да остане скрита, трябваше да стъпи точно върху късчето разкаляна земя, докато понисък човек щеше просто да използва дървеното стъпало пред портата.

Висок моряк, реши Бо, при това моряк, който е имал куче. Муун беше в Чарлстън, а той познаваше почти всички моряци. Навярно старият морски вълк можеше да му посочи имената на хората, отговарящи на това описание. В такъв случай за Бо нямаше да е никак трудно да отсее сред тях онези, които биха могли да му имат зъб за нещо.

Той се върна при Сарина, вдигна я на ръце и я отнесе до къщата, където се съблече и изми, докато тя сваляше изцапаната си с кръв рокля. После облече чисти дрехи и сложи съпругата си да легне като й

заръча да си почине добре. Самият Бо отиде да поговори със слугите, като първо изпрати младия Купър да зарови трупа на кучето далеч зад клозета на прислугата и да сложи катинар на портата. Сетне потърси Джаспър и го откри да чисти усърдно тавана на една от спалните на горния етаж.

— Изглежда, че някой се опитва да убие мисис Бърмингам — каза без заобикалки Бо.

От гърдите на иконома се изтръгна слисано възклицание.

— Какво говорите, сър? — ужасено извика той. — Не, не мога да повярвам. Кой може да иска да й стори зло?

— Знам, че звучи абсурдно, но някой току-що е пуснал едно огромно куче в градината като го е насъскал да я разкъса. Мисис Бърмингам е напълно сигурна в това. Била е съвсем сама, когато звярът се е нахвърлил върху нея. Не искам да си помислям какво щях да заваря, ако се бях прибрал по обичайното време. От сега нататък в мое отсъствие основното ти задължение ще бъде да бдиш над своята господарка. Ако забележиш непознати хора да се навъртат край къщата, по улицата или изобщо някъде наоколо, искам незабавно да изпратиш Купър или някой друг да ме уведоми. Подозирам, че негодникът е висок колкото мен. Моряк е, или поне е предрешен като такъв. От следата, която е оставил в калта съдя, че има по-голям крак от моя, така че може и да е по-висок, но не е задължително. Искам да се оглеждаш за всеки, който отговоря поне отчасти на това описание. Нямаме право да рискуваме повече.

— Можете да разчитате на мен, сър.

— Ако искаш предупреди и останалите да се оглеждат, но трябва да бъдат дискретни. Никой извън къщата не бива да знае какво става, защото иначе негодникът ще стане по-предпазлив.

— Ще се погрижа да запазят дискретност сър.

— Благодаря ти, Джаспър — отвърна Бо и въздъхна тежко. — Не мисля, че съм способен да ти опиша какво би станало с мен, ако със съпругата ми се случи нещо...

Лека усмивка смекчи обикновено каменното лице на иконома.

— Може и да не сте, сър, но вие доказвате любовта си към господарката с непрестанните си нежни грижи за нея, а това по моему е доказателство с много по-висока стойност от простите думи. Няма да ви разочаровам, сър. Веднъж вече се посрамах като позволих на

мистър Уинтроп да я изхвърли на улицата и то на онзи проливен, студен дъжд. Бих предпочел да умра, отколкото да позволя с мисис Бърмингам да се случи нещо още по-сериозно.

Бо кимна, неспособен да каже нищо повече и побърза да се върне в спалнята. Когато видя празното легло, той отиде в съседната стая, където завари съпругата си да седи пред тоалетната си масичка и да оправя косата си. Беше облякла нова рокля и изглеждаше напълно незасегната от преживяното току-що.

— Не си почиваш — изтъкна Бо.

— Ще обядвам с теб — уведоми го тя с тон, нетърпящ възражения. — После, когато тръгнеш, ще се върна в спалнята и ще си почина.

Бо тутакси одобри плана и я хвана под ръка.

— Филип би трябвало вече да се е върнал. Срецнах го, когато идвах към къщи — отиваше да ти купи плодове. — Той се усмихна. — Май напоследък хапваш повечко.

— Филип ме глези прекалено много! Както и вие, сър.

Бо погали нежно издутия ѝ корем.

— И двамата обичаме да те глезим, малка моя, така че ни остави да се радваме на това удоволствие.

— Слушам, сър — измърмори Сарина с усмивка като вдигна глава, за да приеме любящата му целувка.

Няколко дни по-късно Бо се прибра в къщи след работа, придружен от дребен, плешив мъж. Въведе го в кабинета, където Сарина работеше над портрета на майка му и сестрите му. В момента рисуваше светлосенките на фона, представляващ копринена драперия, чийто мек блясък порази Бо. Когато се обърна усмихната, за да поздрави съпруга си, Сарина видя набития моряк и плесна радостно с ръце.

— Муун! За бога, какво правиш тук?

Мъжът учтиво свали шапка и посочи Бо.

— Ами, миси... Вашия съпруг... тъй де, капитан Бърмингам, иска да държи под око таз къща, та да видим дали ще съзра той кучи син, дето се е опитал да ви стори зло. От сума време съм по тези места и зная доста моряци, ама не ми идва на ум никой, дето да има толкоз

свирепо куче. Чини ми се обаче, че тоя звяр ще да е същия, дето го откраднаха преди няколко дена от едни англичани. Разправят, че било нарочно обучено да се бие с други кучета и че всякога ги убивало. А пък когато не се биело, стопаните му слагали на муцуната намордник, та да не вземе да ухапе някого от тях. Зная от сигурно място, че го държали гладно по ден-два, та да го настървят. Човек би рекъл, че от туй кучето ще залинее. Да, ама не и Ханибал. Щом хвърлили на другото куче месо и развържели Ханибал, тозчас наставал лют бой.

— Каква жестокост! — Сарина потръпна. Ако това наистина беше същото куче, то горкото животно заслужаваше съжаление.

— Муун ще се настани в помещенията на прислугата за известно време — уведоми я Бо. — Казах му да бди над теб, когато си в градината, за да може Джаспър да държи под око къщата и улицата.

Идеята някой да я следи постоянно никак не ѝ хареса.

— Не вярвам този мъж да опита да стори същото още веднъж — каза тя. — Би било истинска глупост от негова страна, защото втория път със сигурност ще бъде хванат.

— Негодникът може да опита нещо много по-лошо и аз искам да съм подготвен — настоя Бо. — Така че те моля да се подчиниш и да позволиш на Муун да се грижи за теб.

— Надявам се този злодей да бъде хванат преди бебето да тръгне да излиза — изпъшка нацупено Сарина. — Иначе току-виж Муун решил да се погрижи за мен и при раждането.

Хедър остави чашата чай, стана от стола си и се втурна да отвори по-широко вратата на кабинета заради Сарина, която се мъчеше да внесе вътре голяма картина в рамка. Картината изглеждаше прекалено тежка, за да бъде носена от жена, особено от жена, която трябваше да роди след месец.

— За бога, скъпа, ще ти стане нещо. Дай да я взема.

— Не, само ми помогни да я вкарам през вратата — настоя Сарина. — И не гледай! Искам да бъде изненада.

С общи усилия двете успяха да внесат масивната картина в стаята. Сарина въздъхна облекчено и я подпря на ориенталския килим, който застилаше пода на кабинета.

— А сега, мамо Хедър, ще те помоля да седнеш зад бюрото на Бо. Оттам ще можеш да видиш картината най-добре, защото ъгълът на светлината е най-подходящ. — Докато чакаше свекърва ѝ да се премести, тя обясни: — Бо избра рамките и за портрета, и за тази картина, и вярвам ще се съ согласиш, че изборът му е превъзходен.

Хедър вдигна изненадано вежди.

— Но аз мислех, че това е портретът...

— Него ще донеса след малко. Реших междуременно да те оставя да се полюбуваш на нашия подарък за рождения ти ден.

Хедър зачака нетърпеливо. Когато Сарина обърна картината към нея, дъхът ѝ секна. Щедростта и талантът на това момиче не преставаха да я смайват. Платното представляваше портрет на Бо, нарисован с много любов и отговарящ съвсем точно на оригинала.

— О, Сарина! Великолепен е! И как реши да се разделиш с него?

Сарина се усмихна. Радваше се, че е доставила такова удоволствие на жената, която за нея бе не просто свекърва, а преди всичко чудесна приятелка.

— Имам си истинския Бо до мен всеки ден, така че мога да си нарисувам друг, когато пожелаая.

— Бог да те благослови, дете — каза с обич Хедър, опитвайки се да сдържи сълзите си и пристъпи към снаха си, за да я прегърне. — Не помня друг подарък, който да ме е правил толкова щастлива. Двамата с Бо трябва да дойдете у нас и да ни помогнете да решим къде да закачим портретите. Освен това ще трябва да ти поръчам портрет и на съпруга си... ако, разбира се, той е способен да седи на едно място достатъчно дълго, за да ти позира.

Сарина сведе замислено поглед към наедрелия си корем.

— Боя се, че този проект ще трябва да почака докато се роди бебето, мамо Хедър. И сега ми е трудно да стигам статива, а през следващия месец това, струва ми се, ще стане почти невъзможно.

Радостен блясък замени сълзите в очите на Хедър.

— О, толкова е хубаво, че ще си имаме внуче. Уверявам те, че всички в Хартхевън са ужасно щастливи от мисълта за ново бебе в семейството. Хети е извън себе си от радост.

— Бо се чуди дали Хети ще иска да ми акушира. Безпокои се, че възрастта ѝ е твърде напреднала. Аз ходя на прегледи при един лекар, който живее малко по-нататък по улицата и бих искала, ако това няма

да засегне Хети прекалено много, да го помоля да ми помогне при раждането. Струва ми се доста надежден, а и както чувам от жените, които се отбиват на чай, той се грижи за по-голямата част от чарлстънския елит... — Сарина сви рамене и добави: — Макар че това само по себе си не означава, че е добър лекар.

— Във всички случаи трябва да направиш това, което ще е най-добро за теб, Сарина — отвърна Хедър. — Става въпрос за теб и твоето дете. Освен това Хети съзнава, че вече не е млада и че не може да се грижи за всичко като преди, но съм сигурна, че много би искала да бъде под ръка при появата на новото поколение, макар и само като свидетел. Като стана дума за това, мисля, че Брандън и аз също бихме искали да дойдем... ако нямаш нищо против.

— Разбира се! Трябва да дойдете! Бо ще ви очаква! — засмя се весело Сарина. — Ще подготвим къщата за гости след три-четири седмици...

— И да се надяваме, че няма да им се наложи да се застояват — добави Хедър през смях.

— А сега — каза Сарина като притисна длани една към друга, — настъпва дългоочакваният момент. Портретът, на който си заедно със своите дъщери, е готов, но този път мисля да помоля Джаспър да го донесе вместо мен. Искаш ли междувременно още малко чай?

Хедър поклати глава.

— Може и да изпия още една чаша, след като донесат картината, но сега определено не искам. През цялото това време ти нито веднъж не ни позволи да я видим. Вече изгарям от любопитство.

След още няколко мига на напрегнато очакване Хедър получи и другия портрет и просто онемя от възхищение. Жената от портрета, седнала между двете си дъщери, бе много красива и това я поласка.

— Наистина ли изглеждам така? — предпазливо попита тя. — Или е просто проява на любезност от твоя страна, мило дете?

Сарина се усмихна, очарована от тази липса на суета. Свекърва й всъщност имаше пълното право да се гордее с красотата си.

— Такава те виждам аз... а също и Бо. Такава си и в очите на татко Брандън. Самият той ми го каза, когато видя и одобри завършения портрет. Дъщерите ти много приличат на теб. Те са не по-малко красиви.

При всичките си посещения в домовете на своите познати в Чарлстън и околностите му, Хедър никога не беше виждала по-красив и точен портрет.

— Убедена съм, че когато хората, гостуващи в дома ни, видят двата портрета, ще те заспят с поръчки. Честна дума, Сарина, няма съмнение, че твоят талант далеч превъзхожда уменията на местните художници.

— Радвам се да го чуя, но честно казано не знам дали ще имам много време... а и желание да рисувам толкова, след като се роди бебето — отвърна Сарина с усмивка, взе чайника и се наведе да налее на гостенката си още една чаша. — Сигурна съм, че ще ми бъде много по-интересно и забавно да се грижа за него.

Хедър закри чашата си с длан и не позволи на снаха си да я напълни.

— Промених намерението си относно втората чаша чай, скъпа. Какво ще кажеш да ме придружиш до мадам Феру? В момента си шия няколко нови рокли за есента и много бих се радвала, ако ми правиш компания, докато съм там. Понякога бърборенето на тази жена ужасно ме дразни, така че ще имам нужда от твоето успокояващо присъствие.

Усмивката на Сарина внезапно се стопи.

— Боя се, че и Муун ще трябва да ни придружи — каза тя, сетне постави ръце на корема си. — А и какво ще си помисли мадам Феру, когато ме види в дюкяна си, при положение, че съм в толкова напреднала бременност...

Хедър я прекъсна разпалено.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа. Освен това, тъй като си съпруга на Бо, мадам Феру ще иска да узнае в най-големи подробности как върви семейният ви живот, пък и самата тя ще има повод за още повече приказки. Но кажи ми защо да трябва Муун да ни придружава?

В отговор Сарина сви лекичко рамене.

— Бо се страхува да не ми се случи нещо, затова е възложил на Джаспър и Муун да ме пазят.

Хедър вдигна учудено вежди. Изобщо не се съмняваше, че Бо и Сарина са безумно щастливи заедно, но не бе предполагала, че синът ѝ може да е чак толкова ревнив, та да кара хората си да я пазят и следят. Не искаше да любопитства... е, поне не много.

— От колко време е така?

— От инцидента в градината миналия месец.

— Какъв инцидент?

Сарина не искаше да безпокои свекърва си, но имаше нужда да поговори с някого и реши, че Хедър ще я разбере.

— Берях цветя в градината, когато някакъв мъж отвори задната порта. После пусна вътре едно чудовищно куче и го насъска да ме разкъса. Следващото нещо, което помня, е, как кучето започна да ръмжи и се втурна след мен. Бо се появи в къщи точно навреме, за да ме спаси. Той уби кучето и оттогава не ми разрешава да се отдалечавам от погледа му, освен ако Джаспър или Муун не са с мен, за да ме пазят. Знам, че Бо е искрено загрижен. Вярно е също, че цяла седмица след тази случка продължавах да треперя от ужас. Но можеш ли да си представиш какво ми е да не мога да направя и крачка без Муун или Джаспър?

— Не знаех нищо за това куче — каза Хедър с очевидна тревога. — Мъжът успя ли да избяга?

— Да, тъкмо затова Бо е толкова загрижен за моята безопасност. — Сарина въздъхна мрачно. — Честно казано, започвам да се чувствам като затворничка в собствения си дом, и колкото и да си повтарям, че всъщност не е така, постоянно съм под нечий надзор, особено когато излизам в градината. Не мога да отида дори до тоалетната без Муун или Джаспър. Ужасно е конфузно като се има предвид колко често ми се налага напоследък.

— Искаш ли да дойдеш в Хартхевън и да останеш при нас докато заловят този човек?

Сарина поклати глава и се усмихна.

— Благодаря за поканата, мамо Хедър, но мисля, че Бо ще ми липсва твърде много.

Беше необичайно хубав ден за юли — слънчев, но не прекалено топъл. Лекият бриз, който полъхваше през кепенците, бе пълен с аромата на цветовете, обкичили маслиненото дърво под прозореца. Чуваше се жуженето на пчелите, прелитащи от цвят на цвят, примесено с тихото, нежно гукане на гълъби. Беше ден само за разходка ръка за ръка с любим или съпруг из някое уединено местенце. Определено не беше ден за униние.

— Ако искаш да дойдеш с мен, скъпа, Муун ще може да седне до кочияша и да ни придружи до входа на дюкяна. Това устройва ли те?

— Напълно. — Сарина се усмихна с повече ентузиазъм. — Мисля, че ще ми достави огромно удоволствие да поизлезе малко навън.

— Ще ти се отрази добре — увери я Хедър като стана от стола. — Изглеждаш чудесно, така че стига да си съгласна, можем да тръгнем веднага.

— Изчакай само да повикам Муун. За Филип несъмнено ще е голямо облекчение да изкарам този човек вън от кухнята му. Търпението му е подложено на силно изпитание от стария моряк, който непрекъснато се кълне, че френската кухня ще го съсипе. Горкичкият, струва ми се, че след всичките тези години на плавания стомахът му е повреден от толкова сухари и риба.

Хедър се засмя.

— Може и Муун да има нужда от разходка. За доброто на Филип.

Бо приключи с работата в склада за деня и тъкмо се канеше да си тръгва, когато през един от прозорците на горния етаж съзря позната карета. Видя седналия на капрата Муун и веднага разбра, че Сарина е излязла заедно с майка му. Затова побърза да заключи сейфа, грабна сакото си и се спусна по задната стълба. Когато стигна долу, съпругата му вече беше слязла от каретата и вървеше към него. Спря се обаче, за да изчака две големи каруци, връщащи се — малко късно, прецени Бо — от друг док, където бяха разтоварвали стока. Сега каруците бяха празни и водачите им, свършили вече своята работа, несъмнено бързаха да се погрижат за конете и да си тръгнат. Бо махна на двамата мъже, сетне погледна към улицата, търсейки третата кола, която бе напуснала склада заедно с първите две.

— Къде е Чарли? — извика той на втория работник.

— Всеки момент ще се покаже, капитане — отговори мъжът, опитвайки се да надвика шумното трополене на тежката каруца. — Едно от колелетата му се откачи на дока и трябваше да спрем, за да му помогнем. Затуй закъсняхме толкова.

Сарина заобиколи втората кола и с радостна усмивка се спусна към съпруга си.

— Мислехме да те откараме до къщи, ако си съгласен.

— Как бих могъл да откажа такава покана? — отвърна усмихнат Бо. После галантно ѝ подаде ръка и тъкмо се канеше да я поведе обратно към каретата, когато се сети, че е забравил на бюрото си важни документи и рязко спря.

Сарина вдигна поглед към него.

— Какво има?

— Трябва да се върна за момент до кабинета, за да взема нещо, малка моя.

— Ще те почакам — каза тя.

Той ѝ се усмихна нежно.

— Няма да се бавя.

Когато Бо я остави, Сарина извърна глава от късното следобедно слънце, което се бе спряло току над покривите на високите складове от другата страна на улицата и свенливо се загърна в дантеления си шал, опитвайки се да прикрие колкото може повече наедриялата си фигура. Иззад гърба ѝ долетя трополене на колелата и чаткане на подкови по калдъръма, което я накара да хвърли поглед през рамо и да се отмести встрани, за да даде път на приближаващата каруца. Миг по-късно шум от бързи, енергични стъпки по задната стълба привлече вниманието ѝ — Бо се връщаше. С щастлива усмивка на уста той разтвори сакото си и пъкна книгата, които носеше, във вътрешния си джоб, за да освободи ръцете си и да е готов да съпроводи своята съпруга до каретата.

В момента, в който слезе от последното стъпало, нечия издължена мъжка сянка разсече пространството, разделящо го от Сарина. Бо погледна към непознатия, но лицето му беше засенчено от широката периферия на шапката, която носеше. Внезапно мъжът се затича право към Сарина. Бо изтръпна и тутакси се втурна напред с предупредителен вик. Но беше твърде късно. Непознатият блъсна Сарина с все сила и тя политна с писък встрани, право към връхлитащата кола, теглена от шест коня.

От гърдите на Муун се изтръгна яростен рев, придружен от ужасения писък на Хедър. Но Бо вече се бе хвърлил към съпругата си. Сграбчи я миг преди да падне, обгърна я напълно с тялото си и заедно с нея се претърколи няколко пъти, опитвайки се да предпази и нея, и бебето. Въпреки че коларят натисна с все сила дървената спирачка и дръпна рязко поводите, тежките копита на конете профучаха на косъм

от Бо. После настана ужасна врява. Муун скочи от капрата, увери се, че Бо и Сарина са в безопасност, изруга яростно и се спусна с невероятна бързина след непознатия, който бе хукнал да бяга. В същото време първите двама колари изскочиха от конюшната, а третият, успял най-после да спре конете, бързо слезе от каруцата — точно в мига, в който Хедър се измъкна от каретата и се затича залитайки към сина и снаха си.

— Ранени ли сте? — извика тя с глас, в който се прокрадваше паника. Тялото ѝ се тресеше неудържимо. Сълзи замъгляваха очите ѝ. — О, моля ви, кажете ми, че и двамата сте добре!

— Мисля, че сме — каза колебливо Бо като диреше тревожно по лицето на съпругата си следа от болка. Сарина обаче бе твърде уплашена за него, за да я е грижа за нея самата. Дори когато той я пусна и се изправи на колене, тя продължи да оглежда ръцете и краката му с безпокойство. За щастие сериозно пострадали изглеждаха само дрехите. Панталоните му бяха разкъсани на коленете, които кървяха, а сакото му бе силно протрито на гърба и лактите.

— Прощавай, капитане — промълви водачът на третата каруца с умолителен, треперещ глас. — Не можах да накарам тия пуцини да спрат овреме. — Той подаде на Бо дантеленя шал, паднал от раменете на Сарина, който бе целият разкъсан и белязан от черните следи на подковите и колелетата. — Мислех, че ще убия и двама ви.

— Вината не беше твоя, Чарли.

— Видях как онзи мъж я блъсна! — възкликна Хедър.

— Да, всички го видяхме — потвърди първият колар. — Щеше да я убие, ако не беше капитанът.

Сарина видя сбърченото лице на съпруга си и се побоя, че може да е ранен по-сериозно, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Притисна трепереща ръка към гърдите му и се взря тревожно в него. Едва когато забеляза как играят мускулчетата на изопнатите му бузи, Сарина осъзна, че в кръвта му кипи необуздан гняв.

— Да си вървим у дома — тихичко каза тя, потопила поглед в тъмносините глъбини на очите му.

Яростта, изписана на лицето на Бо се изпари, за да се замени с напрегната усмивка.

— Да, любов моя. Да си вървим у дома... където ще си в безопасност.

Няколко часа по-късно Бо седеше в своя кабинет и размишляваше върху събитията от деня, вперил съсредоточено поглед в плота на бюрото си. Майка му, видимо разстроена от покушението, беше откарана в Хартхевън от своя кочияш. Сарина спеше горе в спалнята. Бриджит също бе там и бдеше над съня на господарката си. Външно изглеждаше, че съпругата му е успяла да се отърве от инцидента невредима, но внезапното ѝ униение му подсказваше, че вътре в себе си тя се страхува. Веднага след завръщането им у дома Бо обясни на слугите какво е станало и ги уведоми, че от този момент нататък къщата ще бъде охранявана денонощно. Муун пръв предложи да застане на пост, заявявайки, че бездруго е твърде ядосан, за да заспи.

Първоначално Бо обмисляше да отведе Сарина в Хартхевън, но бързо стигна до извода, че плантацията съвсем не е най-безопасното място за нея. Тя бе заобиколена от десетки мили земя, която заедно с многобройните постройки край имението предлагаше на злодея безброй възможности да се укрие. Самото имение имаше не по-малко от дузина входове и твърде много подходящи за скривалище кътчета. Не, къщата в Чарлстън можеше да се охранява доста по-лесно, докато не открие онази отрепка и не сложи край на жалкото ѝ съществуване. Само така щеше да е сигурен, че негодникът никога повече няма да заплашва Сарина.

Жалко, че не бе сторил това още на „Дързост“.

Когато се върна в къщата окървавен и насинен след безуспешния си опит да попречи на злодея да избяга, Муун заяви, че по време на кратката им схватка е видял много добре лицето му. И че това е не друг, а Редмънд Уилсън, същият, който бе извадил секира на „Дързост“, преди Бо да го обезоръжи. Наред с всички предохранителни мерки вътре в самата къща, Бо изпрати и Стивън Оукс с неколцина мъже от екипажа да претърсят улиците на града за Уилсън. Много скоро щеше да знае къде е отишъл негодникът — дали в кръчма, дали в някой вертеп или някъде другаде.

Той разсеяно разтърка рамото си, което пулсираше болезнено. Едва сега започваше да усеща колко е изранил тялото си, когато се хвърли върху калдъръма, за да попречи жена му да бъде стъпкана от

конете. Но и най-силната болка бе нищо в сравнение с онова, което би изпитал, ако тя или детето им бяха ранени или убити. Да загуби Сарина бе все едно някой да изтръгне сърцето от гърдите му.

Мисълта за това, което за малко не му бяха отнели го изпълни с внезапна остра нужда да прегърне своята съпруга и да почувства спокойния ритъм на сърцето ѝ до своето. Бо се изправи рязко, излезе от кабинета и се качи на горния етаж. Когато влезе в тъмната спалня, Бриджит тутакси се надигна от мястото си. Сарина имаше навика в лунни нощи като тази да оставя завесите отворени. Макар и бледо, сиянието на луната, което проникваше през прозорците, бе достатъчно на Бо да види дълбоката загриженост, изписана на лицето на камериерката. Напрегнатото ѝ изражение показваше, че момичето е много уплашено за своята господарка. Не си казаха нищо. Нямаше и нужда, защото и двамата изпитваха едни и същи страхове.

Бриджит промълви едва чуто „лека нощ“ и излезе. Бо затвори тихичко вратата след нея, отиде до леглото и сведе поглед към изящните черти на своята съпруга. Лъч сребърна светлина озаряваше лицето ѝ. Изглеждаше спокойна и невинна като ангел. „Как е възможно нормален човек да иска да ѝ стори зло“, мрачно се запита Бо. Самата мисъл за това му се струваше абсурдна и все пак бе истина.

Той свали дрехите си и ги провеси на закачалката в съседната стая. Сетне легна при Сарина, прегърна я и постави нежно длан върху заобления ѝ корем. Само след миг бебето помръдна лекичко и сърцето на Бо затуптя с радостно облекчение. Той притисна устни към уханните коси на съпругата си. Тиха, блажена въздишка се отрони от устните ѝ. Главата ѝ се сгуши под брадичката му, а ръката ѝ погали здравата му гърд.

— Обичам те — промълви сънено тя.

Гласът, с който Бо ѝ отговори, бе дрезгав от вълнение.

— И аз те обичам. Истински, дълбоко и завинаги.

— Казваш, че няма и следа от този злодей — повтори Брандън.
— Възможно ли е да е напуснал района?

Юли се бе изнизал, август вече също напредваше, а от Уилсън още нямаше ни вест, ни кост. Навярно след като го бяха разпознали, морякът наистина бе решил да избяга по-далеч от Чарлстън. Бо сериозно се замисляше дали да не накара хората си да претърсят цяла Каролина, а ако трябва дори целия юг. Знаеше, че парите развързват хорските езици. Дори ако негодникът бе отплавал за най-затънтеното пристанище в света, той нямаше да жали средства и рано или късно щеше да го открие и да го хване. Беше само въпрос на време.

Но дотогава за Бо нямаше да има покой ни денем, ни нощем. Непрекъснато бе нащрек. Боеше се да пуска Сарина навън дори ако самият той бе с нея, защото Уилсън можеше да ги причаква зад някой ъгъл или дърво с пистолет в ръка. Но колкото и да бе изтормозен, Бо се опитваше да щади своята съпруга като криеше тревогите си и постоянно я забавляваше с разкази за морските си приключения, и то с подробности, каквито при нормални обстоятелства би спестил. За щастие родителите му подкрепяха неговите усилия да развлича и разсейва Сарина. Майка му идваше в дома им почти всеки ден. Довела бе дори Хети, за да е покрай снаха ѝ през следващите седмици — да не би бебето да реши да излезе посред нощ или в момент, в който лекарят отсъства от града. Баща му от своя страна непрекъснато купуваше на снаха си книги за бебета, за изкуство и за всичко останало, което според него можеше да я заинтригува. В крайна сметка Бо осъзна, че самият той силно се нуждае от компанията на своите родители, затова ги бе помолил да се пренесат в къщата му докато се роди бебето. И те пристигнаха само три часа след поканата му, което го увери, че сами са копнеели да дойдат, но не са искали да се натрапват.

Въпреки тревогата и гнева, които никога не го напускаха напълно, дните минаваха доста приятно, нищо че сега Сарина се изтощаваше много бързо и предпочиташе да лежи повече. Вечер се

оттегляха рано в спалнята, където Бо всячески помагаше на съпругата си да се справя с болките и неудобството от силно напредналата бременност. През последните дни тя бе започнала често да разтрива гърба си и да се движи по-трудно, защото тежестта в корема ѝ се смъкваше все по-ниско. Когато си легнеха, Сарина премяташе крака през неговите или го караше да масажира гърба ѝ и неизменно се сгушваше до съпруга си, защото така се чувстваше най-удобно. Понякога разговаряха, но в повечето случаи тя бързо потъваше в сън, приспана от топлите му обятия и от тихия му глас. Бо обаче не заспиваше. Лежеше буден с часове, вслушваше се в нощните звуци из къщата и мислеше какво още би могъл да стори, за да е сигурен, че съпругата му е в безопасност.

Започнала бе вече третата седмица на август, когато някъде в малките часове на нощта Бо се стресна в съня си и рязко отвори очи. Предчувствайки опасност, той скочи от леглото и се спусна към прозореца. Сарина усети, че е останала без топлата му прегръдка и измърмори приглушено. После се сви на кълбо и сбърчи вежди, сякаш нещо бе разтревожило съня ѝ. Но каквото и да бе то, явно отмина бързо, защото челото ѝ отново се изглади и тя се обърна на другата страна, зарови глава във възглавницата на съпруга си и въздъхна блажено, без да се събуди. Бо обаче беше съвсем буден и съвсем ясно усещаше мириса във въздуха.

Беше мирис на дим!

Той се спусна към прозореца и огледа градината и целия хоризонт откъм северната страна на къщата. Всичко изглеждаше нормално, но това съвсем не означаваше, че наистина е така. Задущливият мирис на дим се усещаше все по-силно, носен от лекия ветрец, който полъхваше през прозореца. Бо вдигна поглед към върховете на дърветата. Клоните им се люлееха лекичко, а листата по тях трепкаха, озарени от лунната светлина. Възможно бе димът да идва нейде отдалеч. Молеше се да е така, но не хранеше особена надежда, защото вятърът като че ли идваше от юг и бе доста топъл, въпреки ранния час.

Бо грабна чифт панталони и припряно ги обу на голо. После запали една лампа, провери още веднъж дали пистолетът, който държеше в нощното си шкафче е зареден и го затъкна в колана си. Накрая взе лампата и се отправи към стаята, в която спяха родителите

му. Тъкмо се канеше да почука, когато вратата се отвори и на прага се появи баща му, който явно също се бе облякъл толкова припряно и също носеше в ръката си лампа.

— Откъде идва? — прошепна Брандън като огледа коридора. Сетне излезе навън и затвори вратата зад гърба си.

— Не знам, татко. Може да е просто някакъв пожар на доковете. Ако вятърът духа откъм океана, част от дима стига чак до тук. Миналата година имахме подобен случай.

— Да слезем долу, за да се уверим — предложи Брандън. — Но първо нека за всеки случай запалим някой и друг свещник тук. Може да се наложи да се върнем бързо и да събудим жените.

След като сториха това, двамата тихо слязоха на долния етаж и прегледаха внимателно всички стаи като палеха лампите навсякъде. Къщата беше потънала в тишина, но нямаше нищо нередно, освен все по-силната миризма на пушек. Брандън остави сина си в салона и се отправи към кухнята. Задната врата беше отворена, а до прага бе просната неподвижна мъжка фигура.

— Бо! — извика тихо той. — Ела да видиш това.

После преобърна тялото на мъжа и изруга под носа си — беше младият прислужник Купър. Кървава бразда разсичаше челото му. Брандън вдигна поглед към сина си, който бе дотичал веднага.

— Който и да го е сторил, несъмнено е целял да го извади от строя за известно време.

Бо надзърна през вратата и огледа градината, която се простираше отвъд покритата веранда. Трепкащо сияние, чийто източник оставаше скрит, озаряваше южната ѝ част. Той прескочи неподвижното тяло на Купър, изтича до края на верандата и най-последно видя откъде идва димът. Дървената ограда от страната на улицата гореше. В студена зимна вечер онова, което бе останало от нея, не би стигнало на човек да се сгрее дори за няколко мига. В сърцето на Бо се прокрадна внезапно остро безпокойство.

— Купър беше на пост тази вечер, татко — тревожно каза той, когато се върна при баща си. Завари го да налага главата на прислужника с влажен, студен компрес. — Изглежда запалването на оградата е имало за цел да го подмами навън. Вероятно е бил ударен, когато е отворил вратата. Това означава, че в къщата може би има някой.

— Най-добре тичай горе, за да видиш дали с жените всичко е наред и ги събуди. — Брандън вдигна тялото на младежа и го преметна през рамо. — Аз ще занеса Купър в стаята му и ще събудя слугите.

Докато баща му отнасяше прислужника навън, Бо се спусна обратно по коридора, водещ към салона и тъкмо се канеше да се втурне по стълбите към горния етаж, когато северната част на градината се озари от трепкаща светлина. Той извади пистолета от колана си, изтича до прозореца, разтвори го и скочи навън точно навреме, за да съзре високата, облечена в тъмни дрехи фигура на мъж, който завиваше тичешком покрай верандата. После погледът на Бо бе привлечен от пламъците, които се издигаха от купчина сухи дърва, струпани до стената на къщата. До тях се търкаляше фенер, явно захвърлен от подпалвача в мига, в който бе чул прозореца да се отваря.

Бо изтича обратно в кухнята и извика след баща си.

— Татко! Уилсън се опитва да ни опожари! Вече е запалил нов огън от северната страна на къщата. Вдигни веднага слугите на крак и им кажи да започнат да носят кофи с вода! Ако видиш Уилсън зад къщата, викай! Аз отивам отпред.

— Убий това копеле!

— Това и смятам да направя — измърмори Бо, завъртя се рязко и хукна към предната врата. За негов ужас тя зееше отворена. Внезапно от горния етаж долетя писък, който смрази кръвта му. Той се обърна обратно и се втурна нагоре по стъпалата, прескачайки по три наведнъж. Беше стигнал вече до средата на стълбата, когато вдигна очи и видя Сарина и майка си на площадката на втория етаж. Не бяха сами. Един маскиран мъж в черни дрехи, слаб и по-висок от нормалното, беше сграбчил Сарина. Застанал бе зад гърба ѝ като я притискаше здраво с една ръка и не ѝ даваше да помръдне. В другата си ръка държеше пистолет, който бе насочен право към Бо. Но нападателят бе на свой ред нападнат от Хедър, която започна яростно да го налага с малките си юмруци и да го ритва със сатенените си пантофи. Макар и безвредни, ударите ѝ явно успяха да вбесят негодника, защото той изведнъж изръмжа, замахна с пистолета и заби дръжката в брадичката ѝ. Хедър се свлече на пода в несвяст.

Кръвта на Бо кипна. Той се втурна по стъпалата, но в същия момент злодеят се обърна отново към него. Този път дулото на пистолета му бе опряно в слепоочието на Сарина. Бо се закова на

място. Мъжът се изкикоти злорадо, явно доволен, че капитанът е в неговата власт. Без да пуска Сарина от стоманената си хватка, той махна на Бо да отстъпи назад. Бо нямаше друг избор, освен да се подчини и бавно, заднишком да заслиза по стъпалата. Облеченият в черно моряк го последва предпазливо, използвайки Сарина като жив щит.

Бо вече бе стигнал почти до края на стълбата, когато мъжът внезапно се спря. Очите му, святкащи изпод маската, бавно се огледаха наоколо. Намираше се на последната извивка на стълбата, откъдето се виждаше целият салон и дори входното фоайе и отворената врата.

— Бих могъл да я убия още сега — каза негодникът с дълбок, дрезгав глас, който със сигурност беше преправен, — и да си спестя по-сетнешните усилия. Но ако го направя, няма шанс да се измъкна оттук жив, защото не мога да убия и двама ви. Колкото и да ми е неприятно, ще трябва да изчакам по-подходящ момент.

Без да каже и дума повече, той пусна Сарина и я блъсна по стъпалата. Тя политна с вик надолу. Бо се хвърли напред да я хване, но при сблъсъка с нея загуби равновесие и отхвъркна назад като се постара да задържи Сарина върху себе си, за да омекоти със собственото си тяло тежкото им падане по стъпалата. Междувременно маскираният мъж се метна през перилата, скочи в салона и хукна към изхода. По трясъка на вратата Бо разбра, че негодникът е успял да избяга.

— Проклятие! — изрева Брандън, когато връхлетя в салона и съзря как преплетените тела на сина и снаха му се стоварват върху мраморните плочи под последното стъпало. — Добре ли сте?

— Не съм сигурна — отговори Сарина. Сетне се помъчи да се изправи, но тялото ѝ се сгърчи в силен спазъм.

Бо, който бе паднал по стълбите надолу с главата, трябваше да се извие, за да погледне баща си.

— Ти най-добре се погрижи за мама. Този трюмен плъх я удари с пистолета толкова силно, че сигурно е припаднала.

Брандън хукна нагоре по стълбите, обладан от дива ярост, а когато видя съпругата си да лежи в безсъзнание на площадката, толкова побесня, че беше готов да убие нападателя ѝ с голи ръце. Въпреки това вдигна Хедър много нежно, отнесе я в спалнята им и я сложи на леглото. После намокри една кърпа и я притисна към

тъмната, подута синина на челюстта ѝ. За негово огромно облекчение клепачите ѝ трепнаха и се отвориха. Когато съзря загриженото му лице, тя се опита да се усмихне успокоително, но вместо това трепна, опипа предпазливо челюстта си и изпъшка:

— Ох, боли.

— Да, мадам, предполагам — прошепна Брандън като погали с обич разрошените къдрици, паднали върху бузата ѝ. — Там, където те е ударил този негодник има огромна синина.

Хедър в миг си припомни какво се бе случило и съпругът ѝ с мъка я удържа да не скочи от леглото.

— Сарина! — ужасено извика тя. — Този човек се опитваше да я убие!

— Успокой се и не мърдай. Той не успя да я убие — каза Брандън. — В момента снаха ти е долу с Бо.

— И не е пострадала?

— Не е, или поне така ми се стори. Когато ги оставих, за да дойда при теб, двамата с Бо лежаха един върху друг под стълбите, но не ми обясниха как са се озовали там.

— Най-добре е да ида да я видя — каза Хедър и отново се опита да стане. Ала стаята се завъртя пред очите ѝ и тя се отпусна обратно в леглото с измъчен стон. — Но май няма да мога.

В същото време обектът на нейната тревога вече седеше до Бо на мраморния под на салона и беше силно обезпокоена, но причината нямаше нищо общо със страховете на свекърва ѝ.

— Бо, не бих искала да ти създавам още тревога, но цялата съм мокра — довери Сарина на съпруга си с плаха усмивка. — Мисля, че при падането са ми изтекли водите.

Бо се сепна и сведе поглед, за да види, че подът под нея наистина е мокър и че по роклята ѝ има малки кървави петънца.

— Не е само това. Ти кървиш.

Сарина поглади с длан корема си, който бе станал ужасно стегнат. Още преди да бъде разбудена окончателно от сърдитите викове на Хедър по адрес на маскирания мъж в коридора, беше усетила силна болка в гърба и лепкава влага между бедрата си. Естествено, това можеше да означава само едно.

— Мисля, че нашето бебе е планирало да се роди днес още преди този ужасен човек да проникне в къщата.

— Мътните да го вземат! — изруга Бо и скочи на крака. — Отивам да доведе Хети и да изпратя някого за лекаря.

Сарина вдигна глава и го погледна умолително.

— Дали преди това не би могъл да ми помогнеш да стигна до леглото? Този мрамор е твърде неудобен.

— Ами да, трябваше и сам да се сетя — измърмори засрамено Бо и я вдигна на ръце. — Не беше много галантно от моя страна да изоставя една дама в беда.

Тя се засмя и обгърна шията му с ръце.

— Всичко е наред. Прощавам ти. В края на краищата, ти си моят рицар в сияйни доспехи. Но трябва да кажа, че ако продължаваш да падаш и да се търкаляш толкова често с мен, в скоро време ще ти трябва бастун като на старец.

— Нямам нищо против да остареея с вас, мадам — ухили се той.

Когато стигнаха до спалнята, Сарина го помоли да я пусне на земята до леглото и да ѝ помогне да свали халата и нощницата си.

— Знам, че без дрехи в момента не представлявам много приятна гледка — каза свенливо тя, докато Бо вадеше от скрина чиста нощница, и се помъчи да прикрие голото си тяло с ръце. — Но да се надяваме, че не след дълго ще възстановя фигурата си и ще можем отново да се любим.

— И в момента си хубава — прошепна Бо и нежно я целуна по челото. Очите ѝ бяха пълни с любов и това го накара да се почувства невероятно щастлив. Той вдигна нощницата, за да ѝ помогне да я облече. — В края на краищата, ти носиш в утробата си нашето дете и това те прави повече от красива в моите очи.

— Имаш ли предпочитания дали да е момче или момиче? — попита Сарина като нахлузи нощницата върху главата си.

— Искам да е здраво и добре развито, полът е без значение.

Тя показа главата си през деколтето и се усмихна, оставяйки го да измъкне дългите ѝ коси от нощницата и да ги спусне по гърба ѝ.

— Днес казвала ли съм ти, че те обичам?

Бо погледна през прозореца.

— Като се има предвид, че навън все още е тъмно, предполагам, че не си.

Сарина го прегърна през кръста и притисна устни към голата му гръд.

— Тогава ви го казвам сега, сър. Вашата съпруга ви обича ужасно много.

Той нежно постави ръце на раменете ѝ.

— Е, мадам, вашият съпруг пък направо ви обожава.

Внезапно тя се извърна настрана и се преви надве от болка. Бо тутакси я прегърна за опора. Пръстите ѝ се впиха в ръката му.

— Мисля, че е най-добре да застелеш леглото с чаршафите, които приготви Хети.

— Не е ли по-добре да легнеш веднага? — попита тревожно той.

— Първо постели чаршафите.

По-лесно е да се подчиня, отколкото да се карам с нея, реши Бо и побърза да изпълни желанието ѝ. След няколко мига Сарина вече лежеше в леглото.

— Отивам да доведа Хети — каза Бо и изтича навън. Спря се за миг пред вратата на родителите си, за да им съобщи, че родилните болки на Сарина са започнали, сетне се втурна надолу по стълбите.

— Хети, къде си? — извика той, когато стигна до къщичката ѝ и я откри празна.

— Тук съм, мистър Бо — обади се от двора негърката и се усмихна, когато господарят ѝ хукна към нея. — За какво ви трябвавам?

— Бебето идва! — възкликна задъхано Бо.

Хети кимна.

— Знаех си аз. Нали видях как от три-четири дена коремът на мис Сарина се е смъкнал надолу.

— Тя е горе, в спалнята ни.

— Ида веднага, мистър Бо — увери го старата жена като махна успокоително с ръка. — Само да се умия и да се облека и се качвам. Нищо няма да ѝ стане за толкоз малко време.

— Най-добре да пратя някого да доведе лекаря.

— Ако съм на вас, мистър Бо, ще потърпя малко. Туй е първата рожба на мис Сарина. Може да минат часове, преди да излезе...

— Часове? — Бо усети как цветът се отдръпва от лицето му. Коленете му внезапно се подкосиха. — Толкова много?

Хети се съжали над него.

— Може и по-малко. Като я видя, ще ви кажа.

Трудно му беше да мисли за нещо различно, но все пак имаше и други грижи и той насочи вниманието си към тях. Слугите потушаваха

остатъците от огъня край къщата. Повредите, слава богу, бяха незначителни и щяха лесно да бъдат отстранени. Но овъглената ограда откъм улицата трябваше да се разчисти и подмени изцяло.

Вятърът бе вече стихнал, а небето — изсветляло до облачно сиво, когато Бо се върна в господарската спалня, седна на един стол и завъртя глава, за да раздвижи схванатия си врат. Мъките на Сарина продължаваха. Хедър седеше на леглото до нея и държеше ръката ѝ. Колкото и да ѝ повтаряха да се прибере в стаята си, за да отдъхне, тя не искаше и да чуе. Макар и неохотно, Бо в крайна сметка се отказа да я вразумява, а Брандън, който още от самото начало беше съзрял непоколебимата решителност на лицето ѝ, изобщо не се и опита да спори с нея. По време на дългогодишния им съвместен живот бе научил едно: че на моменти Хедър Бърмингам може да бъде много твърдоглава. Очевидно сега бе един от тези моменти.

— Мисля, че ти трябва да поспиш — обърна се съчувствено Хедър към своя син, който отчаяно се мъчеше да се пребори с растящата си тревога. Минаха няколко мига, преди думите ѝ да достигнат до съзнанието му, но когато това стана, Бо само поклати глава. Нямаше сили да говори.

Сарина погледна нежно своя съпруг и той отвърна на погледа ѝ с неприкрито обожание. Хедър ги видя и реши, че двамата млади имат нужда да останат за малко сами. Като се усмихна на снаха си, тя стана от леглото и се извини.

— Отивам да видя как е онзи симпатичен младеж Купър, а после ще помоля Филип да ни приготви нещо за закуска. Надявам се, че нищо няма да ви стане, ако останете сами за известно време.

Хети се засмя одобрително и също се отправи към вратата.

— Ако дотрябваме, викайте.

Бо изчака двете жени да излязат и да затворят вратата, легна до съпругата си и се притисна към нея като положи глава върху възглавницата ѝ.

— Много ли боли?

Сарина сплете пръсти в неговите и долепи ръката му до устните си.

— Болката идва и си отива — тихо каза тя като вдигна очи към него. — Хети казва, че всичко върви нормално.

— Страх ли те е?

— Не и щом ти си до мен.

— А когато се наложи да изляза?

— Не искам да излизаш. — Пръстите ѝ се впиха силно в неговите. — Мога да понеса всичко, стига да си с мен.

Когато след известно време по коридора се чуха стъпките на Хети, Бо бързо стана от леглото и отиде да си вземе чисти дрехи.

— Отивам да се измия и преоблека, после веднага се връщам — обеща той на съпругата си. — И ще остана с теб до края.

Сарина кимна, просълзена от облекчение. В същия миг коремът ѝ отново бе прорязан от остра болка, но тя съумя да я надмогне и да се усмихне на Бо за довиждане.

През следващите часове контракциите зачестиха, а към обяд болките станаха толкова силни, че Сарина вече не можеше да ги крие от съпруга си. Макар че от устните ѝ не излизаше и звук, Бо, който не се отделяше от нея, нямаше как да не забележи гърчовете на тялото ѝ и измъчените гримаси, които все по-често разкривяваха лицето ѝ. Тя стискаше зъби, вкопчила пръсти в ръката му. Час по час той изтриваше лицето ѝ с кърпа, напоена със студена вода, отмахваше мокрите от пот къдрици от челото ѝ и ѝ шепнеше окуражителни слова. Бриджит също стоеше до леглото и вееше с ветрило на господарката си.

Ала от августовската жега нямаше спасение. Въздухът не трепваше, а с напредването на следобед в стаята вече не можеше да се диша. Въпреки това Сарина от благоприличие държеше да бъде завита с чаршаф. Бо непрекъснато го дърпаше, за да намокри ръцете, краката и ходилата ѝ с хладка вода и тя трябваше да признае, че това, заедно с повеите от ветрилото, ѝ носи известно облекчение.

Доктор Вилхелм пристигна към два следобед и още с влизането му се разбра, че е свикнал да се разпорежда и да налага волята си в ситуации като тази. Без да се церемони, той нареди на Бо да се маха от спалнята. Паниката, която се изписа на лицето на Сарина, накара съпруга ѝ да трепне и твърдо да заяви, че остава.

— Няма да търпя ината ви, млади човече! — решително отсече лекарят. — Не желая да ви виждам в тази стая, докато не се роди бебето. Намерете си някакво друго занимание.

Хедър и Хети се спогледаха разтревожено, защото и двете виждаха, че Бо се готви да вдигне скандал. За да предотврати това, Хедър отиде до сина си и нежно докосна ръката му.

— Слез долу при баща си, Бо. Ние ще се грижим за Сарина.

— Трябва да остана тук...

Сарина, чиято поредна вълна от болки току-що бе отминала, погледна плахо лекаря, питайки се дали ще може да понесе нахалството му. След като се скара с Бо, той веднага започна да мърмори, че в стаята има прекалено много хора, и се зае да пъди един по един онези, чието присъствие считаше за ненужно. Първата от тях беше Бриджит. Момичето се обърка. Не знаеше на чии нареждания да се подчини. Бяха я повикали, за да разхлажда Сарина, а господарката й очевидно се нуждаеше от това. Умолителният ѝ поглед се спря първо на нея, сетне на Бо с надеждата някой от двамата да ѝ даде съвет.

— Какво да направя? — прошепна тя, вперила очи в изопнатото лице на Бо.

— Господарката ти има нужда от теб... — поде той, но беше грубо прекъснат от твърдоглавия лекар.

— Изчезвай отгук, момиче! И по-живо! — гневно излая доктор Вилхелм като ѝ посочи вратата с костеливия си пръст.

Камериерката побягна разплакана навън.

Тогава той се обърна към Хети, която бе скръстила спокойно ръце, сякаш го предизвикваше да опита да изгони и нея по същия начин. Доктор Вилхелм очевидно прецени, че тя е безнадежден случай, затова отново насочи вниманието си към Бо. Той не бе помръднал от мястото си, но по мрачното му, смръщено изражение Сарина разбра, че поведението на лекаря го е разгневило не по-малко от нея. Затова реши, че е най-добре да се намеси.

— Иди при баща си, Бо. Всичко ще бъде наред.

Доктор Вилхелм тутакси се възползва от ситуацията, сложи ръка на рамото на Бо и го поведе към вратата.

— Бащите са напълно излишни при раждането на своите деца — безочливо заяви той. — Съпругата ви ще се чувства много по-добре, ако не се мотаете покрай нея.

— Не ме докосвайте — озъби се Бо. Погледът му пронизваше изпитото, намръщено лице на лекаря. — Ако изляза, ще изляза сам, мътните да ви вземат!

Доктор Вилхелм почервения.

— Моля веднага да ми се извините! — обидено възкликна той.

Хети се намеси преди неблагоприятният лекар да е пострадал. Тя хвана Бо за лакътя и го побутна към вратата.

— Идете при татко си, мистър Бо. Оставете доктора на мира, та да може да помогне на мис Сарина.

Преди да успее да се възпротиви, Бо беше буквално изтикан в коридора. Вратата се затръшна под носа му. Стиснал юмруци, той понечи да влезе обратно вътре, но осъзна, че с нищо няма да помогне на Сарина, ако предизвика свада с лекаря. Затова въздъхна тежко и реши да се подчини на желанието на Хети... поне за момента.

Брандън посрещна сина си при стълбите, прегърна го през рамо и го поведе към кабинета. Когато влязоха вътре, той тикна в ръцете на Бо чаша бренди и се помъчи да го разсее.

— Разказвал ли съм ти някога за нощта, в която се роди ти?

Бо изгълта на един дъх половината чаша, без дори да забележи.

— Не, татко... струва ми се, че не си.

— Майка ти настояваше, че трябва да облече синя нощница, понеже момчетата не носели розово или нещо такова. Направо се побърках. Бях напълно убеден, че ще се родиш насред стаята, направо на пода. — Докато говореше, Брандън напълни отново чашата на сина си до горе и го побутна нежно към едно кресло. — Накрая Хети ме изрита навън. Бях в такова състояние, че изобщо нямах представа какво и колко пия.

След като бе изпитал на собствен гръб какво означава съпругата ти да се гърчи в родилни мъки, Бо напълно разбираше как се е чувствал баща му. Колкото до него самия, изобщо не беше сигурен, че би могъл да понесе подобен ужас повече от веднъж в живота си.

— А когато се раждаха Сюзън и Брена?

— Тогава беше много по-лесно — успокои го Брандън. — Разбира се, те бяха и по-дребни от теб, което също помогна.

Бо пресуши чашата си и я протегна за още. Погледите им се срещнаха.

— Преди време Хети ми каза, че според нея бебето ще бъде доста едро. Надявам се само да не е прекалено едро.

В стаята се възцари мълчание. Нямаше какво друго да се каже. В тези последни думи на Бо се съдържаха всичките му страхове.

Минаха още два часа, а от горния етаж все още нямаше никакви вести. Бо не издържаше повече да стои седнал, затова започна да обикаля напред-назад из стаята. Брандън успя да го накара да поиграят малко шах, но когато синът му изгуби три поредни партии, се смили над него и го остави. Появи се Филип, който също беше пребледнял от тревога, за да съобщи, че най-после е приготвил закуската. Спокойно можеше и да си спести усилията обаче, защото нито синът, нито бащата имаха желание да ядат.

Миг след като Филип излезе от кабинета, от горния етаж долетя приглушен вик, който накара Бо да подскочи. Дори да не му се бе сторило, че съпругата му вика неговото име, реакцията му най-вероятно щеше да бъде същата — той буквално прелетя през коридора и се втурна като стрела нагоре по стълбите. Готвачът зяпна слисано след него. От години работеше за капитана, но не помнеше някога да го е виждал да тича толкова бързо, въпреки че го знаеше като човек пъргав както в нозете, така и в ума.

Без да си направи труда да почука, Бо разтвори вратата на спалнята и връхлетя вътре. Доктор Вилхелм, който бе застанал до леглото, се извърна рязко и вбесен от появата му, се опита да го изпъди.

— Казах ви, че нямаме нужда от вас! Бъдете така добър да излезете и да стоите навън!

Хедър постави нежно длан върху ръката на лекаря и каза тихо:

— Сарина има нужда съпругът ѝ да е до нея, а и той го иска. Бих ви посъветвала да не се противите повече, сър.

— Що за абсурд! — възкликна гневно той, пренебрегвайки съвета ѝ. — Никога досега не съм позволявал на някой баща да присъства на раждане. Това е нечувано!

— Тогава може би е време да промените възгледите си — отбеляза Хедър. — Нима някой има повече право да стане свидетел на раждането на едно дете от собствения му баща?

— Няма да търпя това повече! — изръмжа лекарят.

— Можете да си вървите — обади се Сарина с отпаднал глас. Съпругът ѝ беше коленичил до леглото и стискаше ръката ѝ, а това облекчаваше мъките ѝ много повече от присъствието на лекаря. — Мисля, че Хети ще може да ми помогне и сама.

— Че как няма да мога! — възкликна негърката и се ухили широко на лекаря.

Той я изгледа свирепо, смъкна ядосано ръкавите на ризата си и закопча ръкавелите. Сетне грабна сакото и чантата си и напусна стаята, без да каже и дума повече. Хети го последва до прага и се провикна през вратата към Бриджит да се качи горе и да „повее на клетото дете, дете се мъчи в таз дяволска пещ тука“. Лекарят, който вече слизаше по стъпалата, отново я стрелна с гневен поглед през рамо, но тя само се изкиска ехидно и провря едрото си тяло обратно в спалнята.

Едва бе затворила вратата зад гърба си обаче, когато Сарина извика тревожно:

— О, Хети, мисля, че бебето излиза!

Хедър изтри бузите и челото на снаха си. Но този път хладният допир на влажната кърпа не помогна на Сарина. Лицето ѝ беше почервеноло от напрежение и болка. Стиснала зъби, тя надигна глава от възглавницата и започна да се напъва да изтласка бебето навън, като през цялото време стискаше ръката на съпруга си със сила, която го изуми.

— Да, мадам! Излиза! — потвърди Хети, след като захвърли настрана чаршафа, на който бе настоял лекарят. Сетне чевръсто вдигна нощницата на Сарина, за да не пречи, и приготви всичко, което щеше да ѝ трябва след малко.

В стаята дотича Бриджит, но Сарина вече нехаеше за благоприличието. Продължаваше да се напъва с всичка сила. Бо се беше изправил и се бе вторачил в окървавената черна главица, която се показваше от тялото ѝ и която внезапно изскочи цялата навън. Сбърченото създание тозчас изписка тихичко, с което предизвика смеха на всички в стаята, включително на Сарина.

— Отдъхнете мъничко, мис Сарина — посъветва я Хети, — щото ей сегичка ще трябва да се напънете наистина. — Още не беше довършила, когато болките започнаха пак и Сарина пак напрегна всички сили, за да изтика бебето от утробата си. Хети провери резултата и се засмя доволно. — Ей ги и раменцата му. Боже, колко са широки. Момче ще да е, щом е толкоз плещесто.

— И дробовете му си ги бива — промълви Бо, заслушан в силния плач на малкото човече и обзет от благоговение пред това

истинско чудо — раждането.

Бриджит усърдно вееше на господарката си с ветрилото и попиваше всичко с ококорени очи. За пръв път виждаше как се ражда бебе, но искаше да знае всяка подробност, защото Стивън Оукс наскоро ѝ бе предложил да се оженят и двамата вече мечтаеха за голяма челяд.

Най-младият член на семейство Бърмингам нададе още един сърдит вик, преди да бъде изтласкан напълно на бял свят и да попадне в ръцете на Хети. Когато го положиха върху корема на майка му, той размаха мъничките си юмручета, почервенял като домати. Впоследствие Бо се кълнеше пред всички, че точно в този момент синът му го е погледнал право в очите и тутакси е спрял да плаче.

— Не е ли красив?! — възкликна Сарина, която все още стискаше ръката на съпруга си.

Хедър кимна гордо.

— Ще прилича на баща си с тази къдрава черна коса.

Бриджит също гледаше бебето като омагьосана.

— О, колко е сладък!

— Кога ще мога да го подържа? — нетърпеливо попита Бо.

— Трябва първо да му вържа пъпчето, да срежа връвта и да го поизмия, мистър Бо — отвърна Хети. — Потърпете малко.

Минаха няколко минути, преди бебето най-после да бъде предадено в ръцете на баща си. Бо се взря с няма почуда в намръщаното му лице. Очите на детето бяха широко отворени и гледаха баща му умно и с жив интерес. Обезумял от гордост и щастие, Бо се засмя, отнесе сина си при Сарина и нежно го положи в скута ѝ.

Без да откъсват погледи от чудото, което бяха сътворили, двамата се заеха да го изучават, да разперват мъничките му пръстчета и да галят копринените му черни къдрици.

Хедър слезе на долния етаж, за да съобщи на Брандън, че имат внук. Гръмогласният вик на дядото накара Филип тутакси да дотича запъхтян в кабинета.

— Момче е, Филип! — радостно обяви Хедър. — Силно, здраво, чернокосо момченце!

— А мадам Бърмингам? — нерешително попита готвачът. — Тя добре ли е?

Хедър кимна.

— Не би могла да бъде по-щастлива.

— Excellent!^[1] — възкликна тържествуващо той.

Горе в господарската спалня Хети се наведе да разгледа по-добре малкия Бърмингам и се усмихна широко.

— Е, малък господарю, най-добре ще е да благодариш на мама, щото откак се роди Тамара на мистър Джеф, не съм виждала по-хубаво бебче от тебе. Истина ти казвам!

Сарина не можеше да повярва, че държи в прегръдките си своето собствено дете — дете, заченато от Бо Бърмингам. Бебето бе не само едро, но и здраво и енергично, въпреки двете ѝ тежки падания — онова на калдъръма пред склада, когато конете и каруцата за малко не я бяха стъпкали, и другото отпреди няколко часа, когато мъжът с маската я бе бутнал по стълбите. Ето, вече беше заровило жадно муцунка в скута на майка си, а щом не получи онова, което търсеше, то отново нададе възмутен вик.

— Чуйте го само това дете! — засмя се Хети. — Нравът му ще е досущ като на всичките Бърмингамовци!

Сарина вдигна блестящия си поглед към Бо.

— Така и не му избрахме име.

Той погали нежно пръстите ѝ.

— Какво ще кажеш да вземем Маркъс от баща ти, Брадфърд — от майчината ти фамилия... и Бърмингам — от мен?

Очите ѝ се напълниха с радостни сълзи. Това предложение беше съвсем ново.

— Маркъс Брадфърд Бърмингам — произнесе бавно тя, за да чуе как звучат трите имена заедно. — Доста солидно име за едно толкова мъничко момченце.

— Е, няма вечно да е мъничко — засмя се Бо. — Харесва ли ти?

— Да, любов моя. Прекрасно е. Благодаря ти, че си спомни за родителите ми.

— Винаги ще им бъда задължен, задето са родили толкова чудесна дъщеря. Но и ние си направихме чудесен син, нали, сладка моя?

Сарина се взря гордо в тяхното творение и съзря сапфирения блясък в очите на сина си, който приличаше досущ на блясъка в очите на баща му. Дори чертите на малкия напомняха изражението на Бо, когато беше замислен.

— Доколкото мога да преценя като гледам нашето бебе, любов моя — промълви тя с топла, нежна усмивка, — аз свърших цялата работа, но всички лаври ще обереш ти.

— Какво искаш да кажеш, сладка моя? — объркано попита Бо.

— Че крушата не пада по-далеч от корена. Имам чувството, че той ще прилича на теб точно толкова, колкото и ти — на баща си.

— Наистина ли мислиш така?

Вълнението в гласа му накара Сарина да се засмее.

— Не бързай толкова да се надуваш, мой красиви пауне. Може пък да открия в него и нещо от себе си.

— Без теб, малка моя — прошепна съпругът ѝ, допрял устни до нейните, — нашето бебе изобщо нямаше да го има.

Мастър Маркърс Брадфърд Бърмингам растеше със скорост, която изумяваше родителите му, радваше дядото и бабата и бе впечатлила дори прачичо му Стърлинг, който, макар да си призна, че не разбира много от бебета се произнесе, че момчето е „наистина чудесно“. Бо беше безумно влюбен в своя син. Самото му съществуване го изпълваше с невероятна радост и възторг и го караше с най-голямо удоволствие да помага в грижите за него. Нямаше нищо против да става посред нощ, когато бебето започнеше да плаче, да го взема от люлката и да го носи при Сарина, за да бъде накърмено. Освен това непрекъснато го люлееше в скута си и му говореше като на голям човек, който разбира всяка дума. А Маркърс наистина го слушаше съвсем внимателно, гледаше го съсредоточено и свиваше устни, сякаш всеки миг щеше да му отговори. Бо стигна още по-далеч, като започна да сменя сам пелените му, с което напълно скандализира Хети. Но постепенно всички в къщата свикнаха да виждат бащата и сина заедно, радостно погълнати един от друг.

Сарина от своя страна откри, че щастието да си майка надминава всичките ѝ очаквания. Когато кърмеше сина си, когато го къпеше или го люлееше, дори когато просто му пееше приспивна песен, тя се чувстваше напълно щастлива и завършена като жена. Майчината любов, това доскоро непознато, но прекрасно и невероятно силно чувство, изпълваше душата ѝ. Всичко останало, всички обичайни радости и грижи за нея сякаш бяха престанали да съществуват.

Когато се изниза първият месец от неговото рождение, Маркът вече беше напълно свикнал да суче от гърдата на майка си и това явно много му харесваше. Ако по някаква причина не бъдеше накърмен навреме, той вдигаше страшна врява и почти всички в къщата разбираха, че е гладен. Но стигаше само Сарина да го вземе в скута си, за да познае, че тъкмо тя е човекът, способен да задоволи глада му, да се укроти и да засуче от гърдата ѝ. Ако нещо случайно попречеше това да стане, Маркът непременно даваше на майка си да разбере, че е изключително разстроен. Апетитът му бе огромен, но за нейна радост Сарина го задоволяваше без затруднения.

— Доста отрано започва, не мислиш ли? — подхвърли тя на своя съпруг със закачлива усмивка. Бебето беше стиснало гърдата ѝ с малките си юмручета и жадно смучеше зърното ѝ.

Бо ги наблюдаваше с любов и гордост.

— Какво имаш предвид, скъпа?

— Той не е единственият в семейството, който обича да суче от гърдите ми.

Съпругът ѝ я погледна многозначително и се усмихна.

— С нетърпение очаквам своя ред, мадам. Съвсем ясно си спомням как Хети каза, че ще ти трябват около шест седмици, за да се възстановиш. Така че след седмица-две ще можем да подновим интимните си приключения.

— Освен ако не бъда хваната натясно още преди това — невинно подметна Сарина.

— Нежните ласки са полезни за здравето, мадам — отвърна Бо като безуспешно се опита да скрие издайническата усмивка, трепнала на устните му при спомена как по-рано тази сутрин беше налетял на съпругата си в тоалетната стая. Сарина беше само по долна риза и той бе решил, че иска да я погледа малко по-дълго и да изучи с пръсти извивките на тялото ѝ. — Възвърнала си своята красива фигура и аз просто искам да ѝ се любувам, нищо повече.

— О, нямам нищо против — усмихна се Сарина. Самата тя с най-голямо удоволствие бе отвърнала на неговите ласки и целувки. — Но трябва да призная, че ми беше трудно да обясня на Бриджит защо ризата, която тя откри захвърлена в скрина, е в такъв вид. Всичките ѝ копчета бяха изпопадали, а дантелената панделка на деколтето беше

разкъсана. Едва ли можех да прехвърля вината за щетите от твоята ненаситност върху Маркъс.

— Бриджит ще се жени — каза през смях Бо. — И много скоро ще разбере, че се случват такива неща, когато един мъж иска една жена. — Той наклони глава на една страна и плъзна многозначително поглед по фигурата ѝ. — Би могла да ѝ обясниш, че ако иска дрехите ѝ да запазят целостта си, е най-добре сутрин изобщо да не се облича, преди съпругът ѝ да е закусил.

— „Закусил“ в смисъл на?

Искрящите му очи отново я огледаха от глава до пети.

— На светица ли се преструвате, мадам, или наистина искате да ви демонстрирам?

— Хети каза, че...

— Няма значение какво е казала Хети. Всичко зависи от това как се чувстваш ти?

Сарина се усмихна игриво.

— Крехка, бих казала.

— Можем да го направим *постепенно*.

— Пак ме изкушаваш! — възкликна обвинително тя и нацупи кокетно устни.

Бо отметна глава и избухна във весел смях. После пристъпи напред и се наведе да целуне своята съпруга.

— Най-много още две седмици, мадам — прошепна той. Устните му погалиха нейните. — Няма да чакам повече. А сега трябва да се връщам на работа или чичо Джеф ще ме уволни.

— Как не! — изсумтя Сарина. — Ти си най-ценното нещо в корабната компания. Самият чичо Джеф го каза, когато дойде със семейството си да види Маркъс.

Бо вдигна глава и пъхна ръце в джобовете на панталоните си.

— Казва го, само защото иска да стоя тук и да не плавам повече.

— Да, чух го, но той каза още, че те бива за търговец и че ако останеш, би ти дал всичко, което поискаш.

Думите ѝ накараха Бо да се вгледа подозрително в лицето ѝ.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че не би искала да отидем на пътешествие?

— Съвсем не! — възкликна тя като го хвана за ръката и отново го придърпа към себе си. — Готова съм да отида с теб и накрай света.

Искам да кажа само, че не осъзнаваш колко си нужен на компанията. Чичо Джеф може да се справи без теб още година-две и ще ни позволи да предприемем нашето пътешествие, но мисля, че ще бъде много щастлив, ако му обещаеш да поемеш компанията, след като се върнем.

— Ами Хартхевън? Баща ми спомена, че би искал един ден да се заема с управлението му.

Сарина се усмихна и нежно го погали по бузата.

— Наистина ли смяташ, че баща ти би имал какво да прави, ако ти предаде Хартхевън? За него управлението на плантацията, заедно с нежното присъствие на майка ти, е като еликсир на младостта. Може би един ден Хартхевън наистина ще бъде твой, но според мен няма защо да се безпокоиш, че баща ти би се засегнал, ако станеш съдружник на брат му. Чичо Джеф има по-голяма нужда от твоята помощ. Собственият му син явно не се интересува от компанията, а и откакто ти си там, му остава повече време да се забавлява.

— И на мен ми харесва повече да живея близо до работата си — призна Бо. — Пък и двамата с татко толкова си приличаме, че трудно ще се изтърпим заедно в Хартхевън. В интерес на истината работата, която върша, ми е приятна и не бих имал нищо против да продължа да се занимавам с нея, след като се върнем от плаването. Ще поговоря сериозно за това с чичо Джеф в идните седмици. Но сега наистина трябва да тръгвам, иначе ще закъснея.

С една последна целувка той погали тъмната главица, сгушена до гърдата на Сарина, намигна закачливо на съпругата си и се сбогува, прошепвайки:

— Обичам ви и двамата.

---

[1] Excellent! (фр.) — чудесно, прекрасно. — Б.пр. ↑

Октомври дойде и Маркър, навършващ вече прекрасната възраст шест седмици, за удивление на майка си започна да се застоява по-дълго мирен, а понякога дори спеше по цяла нощ, без да се събуди. Но събудеше ли се, Сарина трябваше да бъде готова начаса да му се посвети изцяло, защото ако му се наложеше да чака, той ставаше много сърдит. Това обаче се случваше рядко, защото за нея бе истинска радост да задоволява всичките му нужди и капризи.

Беше късен следобед в един доста мрачен и студен ден. Бо още не се бе прибрал от работа. Бебето току-що се беше нахранило и в момента спеше в новата детска стая до спалнята на своите родители. Над него бдеше внучката на Хети — младо, осемнадесетгодишно момиче на име Вира, което бяха взели за бавачка на Маркър. Уговорката с нея беше след последното за деня кърмене или когато младото семейство се прибереше вечер в спалнята си, да се връща в собствената си стая и да оставя Бо и Сарина да се радват насаме на грижите за своето дете.

Сарина се огледа съсредоточено в голямото огледало и стигна до извода, че с изключение на наедрялата гръд, по тялото ѝ няма никакви белези, издаващи, че е родила само преди седмици. Фината, прилепнала долна риза очертаваше талията ѝ, която отново бе тънка, и стегнатите хълбоци и бедра. Бриджит се беше научила да прави на господарката си елегантни прически, но за вечерите в домашна обстановка, каквато щеше да бъде и тази, вдигаше косата ѝ в обикновен кок с няколко спуснати край шията къдрици. С помощта на камериерката Сарина облече една рокля от мека вълна в маслинозелено и вишнево, чиито ръкави, долен ръб и овално деколтe бяха обточени с тъмночервеникав ширит. Дрехата напълно подходеше на настроението на Сарина в този приятен есенен следобед.

Тя пое вишневия шал от ръцете на Бриджит и го наметна на раменете си, за да прикрие бюста си. Това, че сега гърдите ѝ бяха

много по-пълни, правеше роклята не дотам благоприлична, защото плътта ѝ почти преливаше от изрязания, стегнат корсаж.

— Няма начин капитанът да не остане възхитен, мадам — каза камериерката с одобрителна усмивка.

Сърцето на Сарина затуптя развълнувано.

— Чувствам се като ученичка преди първата си среща — призна тя изчервена. — Сигурна ли си, че изглеждам добре?

— Вие сте истинска красавица, мадам — увери я Бриджит и се засмя, доловила вълнението на господарката си от предстоящата вечер. Навярно и тя щеше се чувства така, когато станеше съпруга на Стивън Оукс и се потопеше заедно с него в радостите на брачния живот.

Сарина продължаваше да стои пред огледалото. Искеше да е сигурна, че съпругът ѝ ще я хареса.

— Не ме ли лъжеш, Бриджит?

— Честна дума, мадам — изчурулика развеселено камериерката. — Изглеждате съвършена.

Сарина въздъхна дълбоко.

— Предполагам, че просто съм малко нервна.

Бриджит я потупа по ръката.

— Няма за какво, мадам. Право да ви кажа и в скъсан чувал да се облечете, пак ще сте хубава. — Тя тръгна към вратата, но на прага се спря и хвърли поглед през рамо към своята господарка. — Досущ като приказно видение!

С тези думи камериерката излезе от стаята и бързите ѝ стъпки отекнаха в притихналата къща. Сарина обаче не сваляше очи от своето отражение, опитвайки се да си представи как изглежда в очите на Бо. От кльощавото момиченце с подигравателния прякор Точилката не бе останала и следа. Тъкмо обратно — с пищната си гърд, изпълваща стегнатия корсаж, сега тя изглеждаше доста надарена за жена, приближаваща деветнайсетте. Усмихна се, като си припомни как сутринта Бо се бе спрял на прага на тоалетната стая, докато Сарина се къпеше, и как тялото му бе реагирало светкавично на гледката. Обладана от сладостна възбуда, тя се усмихна отново и сложи малко нежен парфюм между гърдите си.

Докато прекосяваше спалнята, Сарина хвърли поглед към голямото балдахинено легло. Откакто се бе родил Маркърс, Бо всяка нощ я обсипваше с нежни, но сдържани милувки. Не че през

изминалите седмици двамата не се отдаваха и на страстни целувки и еротични ласки. Ако зависеше само от нея, навярно отдавна щяха да са подновили обичайните си занимания в леглото, но Бо се боеше да не я нарани. Тази нощ обаче нямаше да бъде така. „Това е нашата нощ“, помисли си Сарина и се усмихна, тръпнеща в очакване. С тази мисъл тя слезе на долния етаж, за да изчака връщането на съпруга си в кабинета, който заедно със спалнята се бе превърнал в тяхно любимо място за усамотяване.

Миналата нощ беше задухал силен северен вятър, затова в камината гореше тих огън, пропъждащ студа, който се опитваше да нахлуе в кабинета. За да направи стаята още по-уютна, Сарина спусна дървените кепенци на прозорците и угаси лампата на масата. Малкото канапе, поставено пред камината, я изкушаваше с удобната си мека тапицерия от марокен и с бродираните възглавнички, струпани върху него. Обичаше да сядат тук с Маркърс в скута, докато Бо работеше на бюрото си.

Сарина се прозина, отпусна се върху канапето и нагласи удобно възглавниците под гърба си. Топлината от камината правеше шала ненужен, затова тя го остави да се смъкне от раменете ѝ. Сетне облегна глава назад и зачака да чуе стъпките на съпруга си. Скоро обаче се унесе и клепките ѝ натежаха.

Имаше чувството, че са минали само няколко мига, когато усети до себе си познато присъствие. Опитвайки се да се пребори с налегналата я дрямка, Сарина отвори за миг очи, после пак ги затвори и се усмихна сънливо. Съпругът ѝ беше седнал на канапето до нея, свалил бе сакото и жилетката си, махнал бе вратовръзката и беше разкопчал ризата си до кръста. Развеселената му усмивка показваше, че я наблюдава от доста време.

— Добър вечер, малка моя — прошепна той, когато тя най-после успя да задържи очите си отворени.

— Май съм задрямала — измърмори сънливо Сарина като направи опит да се надигне. — А пък възнамерявах да те посрещна на вратата.

Бо се наведе към нея, за да ѝ попречи да стане и да му избяга, и долепи устни до заоблената гърд, която се подаваше изкусително от дълбокото деколте, съвсем близо до остро върхче, скрито под дрехата.

— Няма значение, сладка моя. Приятно ми беше да се полюбувам на гледката.

— Макар и за кратко — засмя се тя.

Бо погледна часовника върху камината.

— Прибрах се преди половин час.

Веждите ѝ се сбърчиха объркано.

— Толкова отдавна? Но защо не ме събуди?

— Както вече казах, любувах се на гледката.

Сарина се протегна и плъзна ръка под ризата му, за да погали с възхита мускулестата му гръд.

— Радвам се, че си вече у дома.

— Аз също — промълви той и се наведе отново, този път, за да опита вкуса на устните ѝ. Те се разтвориха охотно и езикът му бавно обходи сладките като мед дълбини, скрити зад тях.

Сарина въздъхна блажено и се облегна назад.

— Твоите целувки ме изпълват с екстаз.

Черната му вежда се изви скептично.

— Мислех, че се чувстваш така само когато се любим.

— О, не, сър. Вашите целувки наистина са невероятни.

Бо се наведе отново, но този път прокара нежно език по гърдите ѝ, по изкусителната вдлъбнатина между тях, по заоблената им извивка. После свали роклята от едното ѝ рамо, оголвайки зърното на гърдата ѝ и го погали с топлия, влажен връх на езика си. Сладостната възбуда накара Сарина да потръпне.

— Харесва ли ти? — попита той. Устните му се върнаха към нейните.

— Знаеш, че ми харесва — отвърна тя с нова блажена въздишка, обгърна шията му с ръце и го остави да я вдигне в скута си. Устните им се сляха жадно, докато пръстите на Бо сръчно развързваха вървите, стягащи роклята на гърба ѝ. Сарина разтърси рамене и се освободи от корсажа. Миг след това съпругът ѝ я надигна лекичко, издърпа роклята през хълбоците ѝ и я захвърли на пода. Без да престава да я целува, той разтвори долната ѝ риза и разголи пищните ѝ гърди, за да обсипе с ласки и целувки копринената им мекота.

— Заклучи ли вратата? — прошепна тя като зарови пръсти в косата му.

— Как няма да я заключа, когато държа тук толкова красива пленница? — Беше навел глава и топлият му дъх погали кожата на гърдите ѝ. — Цял ден не мога да мисля за нищо друго, сладка моя.

— Аз също.

Бо пъхна ръка под ризата ѝ и я прокара по обутите ѝ в чорапи крака. Изведнъж обаче я дръпна рязко и изненадано погледна своята съпруга.

— Не носите долни гащи, мадам!

Сарина се усмихна с престорена свенливост и изписа с пръст буквата С върху гърдите му.

— Това скандализира ли те?

— Напълно — отвърна със смях той, но тутакси опроверга отговора си, като предизвикателно плъзна ръка между бедрата ѝ.

Сарина разтвори леко крака, за да го посрещне. Дълбоко в меката сърцевина на нейната женственост пламна огънят на трепетна възбуда, който бързо я обгърна цяла. Тялото ѝ се замая в екстаз.

— Не толкова бързо — прошепна тя, останала без дъх. Знаеше, че няма да издържи дълго. — Искам да те изчакам.

Бо се подчини на молбата ѝ, изправи се и започна да разкопчава колана. Сарина изрита пантофките от краката си и коленичи пред него, за да измъкне ризата от панталоните и да я свали от раменете му. Ръцете ѝ погалиха стегнатия му, мускулест торс и се спуснаха надолу към слабините. Бо застана като вкаменен. Беше напълно омагьосан от вълшебните ѝ ласки, но пламъците, които те разпалваха в тялото му, заплашваха всеки миг да го погълнат и изпепелят. Той постави длан върху ръката ѝ, за да спре поне за момент това сладостно мъчение.

— Моята молба към теб е същата. Дай ми няколко мига да охладя страстта си, а после ще пристъпим към същинската част.

С тези думи Бо свали ботушите и останалите си дрехи и се върна при своята съпруга в цялото си голо великолепие. Сарина се притисна към него и започна да гали гърдите му със своите, докато той не изстена задавено и не ги сграбчи, за да опита отново вкуса им. После устните и езиците им се сляха в жадна целувка, а Сарина го побутна към канапетото с потъмнели от желание очи. Бо седна на мястото, заемано до преди малко от нея, обгърна талията ѝ с ръка и я придърпа разкрячена към себе си като развърза колана на долната ѝ риза и се надигна, за да я измъкне през главата. Миг след това ризата вече

лежеше захвърлена на пода. Бо хвана съпругата си и я намести върху пламналия си член. От гърдите ѝ се отрони тихо възбудено възклицание. Обсипвайки с целувки очите ѝ, лицето ѝ, устните ѝ, той я притисна в преградките си. Цялото му същество тръпнеше в наслада от допира на гърдите ѝ до неговите и от топлата мекота, приютила неговата мъжественост.

— Имам чувството, че е минала цяла вечност, откакто за последен път те прегръщах така — прошепна той като плъзна устни по изящната извивка на шията ѝ.

— О, да — съгласи се Сарина и отметна глава назад, за да улесни достъпа му до гърдите си. От устните ѝ се отрони тих стон, когато неговите устни обхванаха набъбналото ѝ зърно и то запулсира възбудено под топлата им влажна ласка. После Бо се отдръпна и се облегна назад на канапето. Тя измърка разочаровано, но тогава пръстите му започнаха да обсипват с вълшебни милувки меката ѝ женственост и Сарина изопна снага и застина, омагьосана от наслада.

Премреженият ѝ поглед, в който гореше пламенна възбуда, се впи в неговия. Останала само по чорапи, тя започна да се движи отгоре му — бавно, неуморно — като в същото време не спираше да гали тялото му. Бо задиша тежко и накъсано. Сарина го любеше със страстта и вецината на опитна съблазнителка — докосваше го предизвикателно, прокарваше пръсти по зърната на гърдите му, по стегнатите мускули на корема му, по стоманените му бедра, докато езикът ѝ сладострастно обхождаше горната устна. Без да откъсва очи от него, тя премести ръце върху собственото си тяло, приканвайки неговите ръце да ги последват. И те го сториха с нежност и страст, които не отстъпваха по нищо на нейните и които я накараха да остане без дъх. Погълната от хилядите огнени усещания, които обливаха тялото ѝ на вълни, Сарина се приведе напред, подпря ръце на извитата облегалка на канапето и тежките ѝ, заоблени гърди надвиснаха изкусително над Бо като златни зрели плодове с ярки рубинени връхчета. Ръцете му ги сграбчиха жадно и ги притеглиха към топлите му, влажни устни, които едва не ги погълнаха. Ритъмът на движенията ѝ стана по-бърз. Той впи пръсти в хълбоците ѝ, за да я подтикне да го ускори още повече, и скоро и двамата се мятаха и стенеха в екстаз, който ги издигаше все по-стремително нагоре към висините на върховното удоволствие. Изведнъж всичко наоколо сякаш избухна в

пламъци, които ги оставиха без дъх. Бо изопна снага, за да се потопи цял в нейната пулсираща топлина, която го караше да се чувства като прероден. Никога досега не бе изпитвал подобна наслада. Искаше му се да не свършва, да продължава още, и още, и още...

Мина много време, преди да се опомни и да притисне жена си. Все още замаян от преживяното вълшебство, той я прегърна и нежно я целуна по устата. Пръстите ѝ погалиха ръката му.

— Беше невероятно хубаво — въздъхна блажено Сарина.

— Никога не съм се чувствал по-прекрасно — призна Бо. — В момента съм толкова изтощен, че не мога дори да вдигна ръце.

— Моля те, недей — прошепна тя. — Харесва ми да ме прегръщат.

Той я притисна още по-плътнo към себе си, размърда се бавно под нея, за да погали с гърди нейните гърди, и за свое собствено изумление усети, че отново се втвърдява вътре в нея.

— О-ох! — измърка Сарина. — Това е още по-хубаво.

— Странни неща правиш ти с мен, жено.

— Радвам се. Така ще съм спокойна, че няма да ходиш да заничаш под чужди поли.

— Не, никога. Напълно съм щастлив да се пъхам под твоите.

— Гладна съм.

— За какво?

Тя се изкикоти и вдигна глава към усмихнатото му лице.

— За истинска храна.

— Тогава ще е най-добре да се облечем отново.

— И все пак никак не ми се иска да се откъсвам от това блаженство — отвърна Сарина като размърда сладострастно хълбоци.

— Избирай, жено — засмя се Бо. — Мен или истинска храна?

— Теб ще те изям по-късно — реши през смях тя и се отдръпна от него. — Сега е време кърмачката да бъде накърмена.

Бо улови с върха на пръста си бялата капчица, набъбнала на зърното ѝ, и го поднесе към устните си.

— Нищо чудно, че Маркът толкова те харесва — отбеляза той като облиза с наслада пръста си. — Вкусът ти е прекрасен.

Сарина избърса с длан локвичката, която се бе събрала на гърдите му.

— Не съм много чиста.

Бо я погледна с блестящи очи.

— Дватамата с Маркъс нямаме нищо против това.

— Хайде, съпруже — подкани го тя като слезе от бедрата му. — Наистина съм много гладна.

Сетне се наведе да събере разхвърляните си дрехи. Бо тутакси скочи от канапето и я плесна лекичко по задника, което я накара да се изправи рязко и да го стрелне с престорено сърдит поглед.

В отговор той ѝ се усмихна весело.

— Когато ми предлагаш такива изкушения, скъпа, би трябвало да очакваш някакъв отклик от моя страна. Но тъй като току-що се любихме, ще се задоволя само с едно нежно плясване. А сега се обличай, жено, и да вървим да ядем, преди да съм те сграбчил отново.

Сарина се подчини като клатеше глава и се смееше на лудориите му. След като се облякоха отново, двамата изтичаха до втория етаж, за да видят как е синът им и да се пооправят, преди да слязат в трапезарията.

В единия край на дългата маса бе сервирана вечеря за двама. Двете чаши за вино, поставени до приборите, вече бяха напълнени. Восъчни свещи обливаха с топла светлина изобилието от кристал, китайски порцелан и сребро на масата. Бо галантно издърпа единия стол и докато съпругата му се настаняваше, се наведе към нея и нежно плъзна устни по шията ѝ.

— От този ъгъл гледката към гърдите ти е още по-хубава — прошепна той. — Но ми се струва, че чувам Джаспър да идва, а аз бих искал да я запазя единствено за себе си.

Сарина се загърна в шала и влезе в ролята си на господарка на къщата много преди икономът да влезе в трапезарията със супата. Бо не успя да сдържи усмивката си, развеселен от контраста между сегашната ѝ достолепна поза и сладострастната изкусителка, която само преди броени минути се бе любила с него с дива, необузdana страст. Тази жена можеше да го управлява като кукла на конци. Трябваше само да дръпне конците и той бе готов да изпълни всяко нейно желание.

Когато икономът излезе, Бо вдигна чашата си за тост.

— За теб, любов моя. Дано никога не се умориш да изпълваш сърцето ми с радост.

Сарина прие пожеланието с усмивка и грациозно кимване, сетне отпи мъничко и на свой ред вдигна чаша, за да отвърне по подобаващ начин на тоста.

— За теб, любими мой рицарю. Дано никога не се умориш да се биеш с дракони и да спасяваш своята дама от скърбите и скуката.

— Удоволствието е изцяло мое — каза той със заблестял, топъл поглед и изгълта виното на един дъх.

Супата от омари беше превъзходна, както можеше и да се очаква от готвач като Филип. Същото се отнасяше и за зимните зеленчуци и печеното телешко филе с краставички и кисел сос. Сарина се радваше като дете на вкусната храна и ядеше с огромен апетит, който накара съпруга ѝ да подметне през смях:

— Не знам как успяваш да останеш стройна, любов моя. Като гледам колко ядеш, би трябвало да се търкаляш по коридорите.

Тя облиза пръсти с блажено изражение и го разсмя още повече.

— Сигурна съм, че ти и Маркъс ще ми помогнете да изразходвам бързо всичко, което погълнах.

— Като знам как доволно грухти това малко прасенце, когато суче, то несъмнено ще изгълта всичко само.

— Хайде, не ставай ревнив — закачливо каза Сарина. — Ти самият ще имаш безброй възможности да получиш не по-малък дял от моето внимание.

Бо се облакът на ръба на масата и се наведе към нея с дяволита усмивка.

— Обещавах ли?

Очите ѝ заблестяха над веселата усмивка в мълчалива клетва, че ще бъде точно така.

След вечеря двамата се върнаха в кабинета, но този път просто разговаряха, държаха се за ръце и се целуваха. Скоро внучката на Хети, Вира, почука на отворената врата, за да привлече вниманието им.

— Мистър Маркъс се пробуди, мис Сарина, и пици като че го колят.

— Дългът ме зове — въздъхна с шеговита гримаса Сарина, целуна още веднъж съпруга си и се качи горе да накърми своя син. След като допи остатъка от виното в чашата си, Бо я последва. Вира благоразумно се бе оттеглила, за да ги остави да се порадват сами на

своето бебе. Щом го нахрани, Сарина напълни коритцето му с топла вода, след което двамата грижовни родители изкъпаха сина си и изтриха телцето му с меката кърпа, като се смееха заедно на комичните му гримаси. Накрая Бо целуна с обич малката му главица и излезе на пръсти от детската стая, оставяйки съпругата си да приспи бебето, докато самият той вземе една гореща вана.

Малко по-късно Сарина положи спящия си син в люлката и отиде в тоалетната стая, където я очакваше вана, пълна с благоуханна вода. Откъм спалнята се чу тих звън и тя пристъпи на прага точно в мига, в който съпругът ѝ отдръпваше ръка от чашата с вино, която току-що бе оставил на нощното си шкафче. Беше седнал в леглото, загърнал се бе до кръста със завивките и изглеждаше като човек, готов за дълга нощ на чувствени наслади. Погледът му се плъзна по нея бавно и нежно като милувка.

— Да не възнамеряваш да стоиш там цяла нощ?

— Съвсем не — отговори усмихнато Сарина. — Изчакай само да си взема една вана...

— Няма защо да обличаш нощница — предупредително подвижна след нея Бо. — Може да бъде раздрана.

— Слушам, сър — откликна веднага тя. — Както желаете, сър.

— И побързай! — подкани я той. — Чакам от цял четвърт час и вече съм почти пиян от мисълта за теб.

Сарина припряно свали дрехите си, изкъпа се и изсуши косата си, преди да облече халата, подарен ѝ от Бо миналата седмица. Халатът трудно можеше да се нарече дреха, защото беше ушит от най-прозрачната, най-фина бяла коприна, която бе виждала през живота си. Беше дълъг и лек, с широки, свободно падащи ръкави. След като сложи парфюм на шията и ръцете си, тя се поколеба за миг, сетне с усмивка сложи малко и между гърдите си. Накрая обу сатенените пантофки, загаси светлината и пристъпи към спалнята с развят зад гърба халат, подобно на кораб с издути ефирни платна.

Сапфирените очи на съпруга ѝ поглъщаха гледката с ненаситна жажда, която караше гърдите ѝ да тръпнат в нетърпеливо очакване. Бо протегна ръка, подканяйки я да побърза и отметна завивките. Сарина се спря до леглото, дръпна халата от раменете си и го остави да се свлече на пода.

В мига, в който се пъкна в постелята, Бо я придърпа в обятията си. Този път я люби той — люби я с неизмерима страст, с изумителна изкусност, без да обръща внимание на задъханите ѝ молби. Дивата ѝ възбуда го опияняваше. Сарина стенеше и се мяташе, обзета от неутолим копнеж, който ѝ вдъхна смелост да откликне на дръзките му ласки с не по-малка пламенност. От гърдите му се изтръгна дълбок, дрезгав стон. Когато коравата му мъжественост проникна в нея, Сарина изви тялото си като дъга, за да посрещне мощните му, яростни тласъци. Отново ги понесоха искрящите криле на екстаза, на желанието и страстта, които ги издигаха все по-високо и по-високо.

Когато най-последно се върнаха на земята, двамата се сгушиха един до друг. С блажена въздишка Сарина положи глава на рамото на Бо и нежно погали с пръсти широката му гръд. Светът извън дома им бе престанал да съществува. Целият свят бе сбран тук, в топлата прегръдка на нейния съпруг.

Когато рано на следващата сутрин задната врата на къщата се хлопна, Бо и Сарина стреснато вдигнаха глави, за да видят как Муун връхлита в трапезарията. Цялото му тяло се тресеше възбудено. Бо току-що бе приключил със закуската, когато стария моряк се втурна към него и извика развълнувано:

— Проклетникът е мъртъв, капитане. Намерили са го на доковете тая заран. Коремът му бил разпорен от край до край.

— Кого, за бога, имаш предвид, Муун? — попита Бо като отмести чинията си настрана.

— Уилсън, капитане. Бил студен като замразена треска. Сигур са го изкормили още снощи.

Бо погледна съпругата си и видя как цветът се отдръпва от лицето ѝ. Зловещите обяснения на Муун явно ѝ идваха твърде много. Той стисна ръката ѝ, извини се и кимна на моряка да го последва в кабинета, където попита:

— Властите имат ли някаква представа кой може да го е убил?

— Не, капитане. Някой одеде рече, че се криел в един стар, запустял хан. Никой не е виждал и следа от него, откак пратихте хората си да го дирят, а сега изведнъж се появява с нож в червата. Чини ми се, че Уилсън не би оставил някой да го доближи току-така, та чак и да го

прободе. Мене ако питате, той се е знаел с убиеца и му е имал поне малко вяра.

— Най-вероятно си прав. След като го издирваха толкова хора, Уилсън навярно е бил много предпазлив и подозрителен към всеки. Но може и никога да не узнаем отговора на тази загадка.

— От цялата работа излиза, че ваш'то девойче вече няма от що да се бои, нали, капитане?

— Надявам се, Муун. Много се надявам.

Няколко дни по-късно на входната врата се почука. Джаспър отиде да отвори с обичайната си достолепна походка, но когато видя двамата мъже, застанали на прага, високомерно стиснатата му челюст бавно увисна. За последен път ги бе видял в нощта преди той и останалите слуги да станат с пукването на зората и да избягат заедно с картините на сегашната си господарка. Съдейки по слисаните им физиономии, човек лесно можеше да се досети, че Алистър Уинтроп и Хауърд Ръд са не по-малко изненадани да видят икономата.

— Чудех се къде си се изпарил — злобно каза Алистър. — Е, сега вече знам. Не предполагам, че ще се окажеш такъв подлец.

— Ако наистина бе така, сър, щях да остана при вас — отвърна надменно Джаспър. Въпреки доброто му възпитание, нищо не бе в състояние да го накара да им каже, че се радва да ги види отново. — Кого търсите, сър?

— Моята повереница, естествено — тросна се Алистър. — Моля те, извести я за пристигането ми.

— Имате предвид мисис Бърмингам, навярно — поправи го икономът. — Ако бъдете така любезен да изчакате тук, сър, ще отида да попитам господарката дали ще благоволи да ви приеме.

Без да изпитва и капчица угризения заради своето негостоприемство, той затвори вратата под носа им, което едва не накара Алистър да подскочи от ярост.

— Дали кучката щяла да благоволи да ни приеме! — презрително възкликна той. — По дяволите, иде ми да изтръгна сърцето на този кучи син с голи ръце, задето ни заряза толкова подло.

— И без това нямаше да можеш да му плащаш — опита се да го вразуми Хауърд Ръд. — Нали видя колко бързо побягна Сибил, когато

й каза, че нямаш достатъчно пари да наемеш други слуги, и че ще трябва тя да ни готви и чисти. Така че те съветвам докато сме тук да не се горещиш, защото това с нищо няма да ни помогне. Не забравяй, че целта ни е да подмамим момичето да дойде с нас, като обещаем да й върнем картините.

— Ще ми се да бяхме донесли поне една, за да я изкушим.

Хауърд Ръд въздъхна скръбно.

— Да, жалко, че не можахме да се докопаме до тях.

— Продължавам да твърдя, че галеристът знаеше къде са, въпреки че ни обяви за луди, задето ги търсим при него.

— И въпреки че ти добре го понатупа.

— Може да го натупам още по-добре, ако открия, че ни е излъгал.

— Не прави това и с момичето, моля те. Както вече се убедихме, капитан Бърмингам хич не е от кротките. Ако посегнеш на жена му, той ще ни пипне, дори ако му се наложи да претърсва всеки кораб, напускащ пристанището.

— Сигурен ли си, че го видя в корабната компания?

От устните на Ръд се откъсна раздразнена въздишка.

— Как бих могъл да го сбъркам с някого друг след последната ни среща? Уверявам те, споменът за този човек се е запечатал неизличително в паметта ми. — Той извади от джоба си носна кърпа и с трепереца ръка изтри лъсналото си от пот чело. — Все още смятам, че е дяволски глупаво да вършим всичко това, когато той е само на няколко пресечки от тук.

— Ти каза, че той ще се върне в къщи чак след няколко часа. Дотогава ще бъдем далеч от тук.

— Ами Джаспър? Трябва да го подкупим или нещо такова, защото иначе той ще каже на капитана кой е идвал. Жив късмет ще е, ако успеем да отплаваме оттук невредими...

— Проблемът с Джаспър го оставям на теб. Ако момичето не дойде доброволно, ще бъде принуден да я отведе насила. Ще се срещнем в онази изоставена ферма извън града. — Алистър погледна своя съучастник и видя колко силно се е разтреперил. — Сигурен ли си, че ще можеш да ме подкрепиш, ако планът ни да я подмамим се провали?

Адвокатът преглътна и нервно потупа издутината под сакото си.

— Ще ми се всичко това да можеше да се уреди по друг начин.

— Не може — изсъска Алистър. — Не разполагаме с много време. Парите ни свършват.

— Трябваше да продадем повечко от нещата на леля ти, преди да тръгнем. Така щяхме да имаме и време, и пари да свършим всичко както трябва.

— Не се безпокой толкова. Знаеш, че от това получаваш киселини.

Сарина беше слязла в кухнята, за да покаже Маркърс на Филип. Готвачът възторжено се зае да дава на бебето първия му урок по френски, обяснявайки, че Маркърс ще има нужда от този език, щом тръгне като баща си да плава към чуждите брегове. Детето му отвърщаше с щастливо гукане, което караше и майка му, и Филип да се заливат от смях. Но когато Джаспър се втурна при тях, Маркърс тутакси насочи вниманието си към явно възбуждения иконом и сбърчи вежди в любопитна гримаса.

— Мадам! Нося ви лоша новина — извика задъхано Джаспър. — Съветвам ви да дадете бебето на мосю Филип, преди да ви кажа кой чака на входната врата.

Тревогата, изписана на лицето му, стресна Сарина. Но вместо да послуша съвета, тя намести Маркърс в прегръдките си и наклони глава на една страна, за да покаже на иконом, че няма от какво толкова да се бои.

— Кой, Джаспър?

— Мистър Уинтроп и мистър Ръд, мадам...

Сарина се олюля като замаяна и побърза да даде бебето на готвача, който, разтревожен от внезапното й пребледняване, извика:

— *Мадам!* Добре ли сте?

Сарина кимна едва-едва.

— Моля те, занеси бебето при Вира...

Без да каже и дума повече, тя се обърна и излезе от кухнята. Преди да я последва, Джаспър сам даде на готвача няколко кратки нареждания. Сарина го изчака в трапезарията.

— Ще приема посетителите в салона, Джаспър.

— Мадам, сигурна ли сте...

— Няма да се осмелят да ми сторят нищо в собствената ми къща.

— Въпреки това, мадам, нямам доверие на тези хора. Те са негодници до мозъка на костите си.

— Така е, Джаспър, но съм любопитна да узная какво правят тук.

— Нищо добро, предполагам.

— Просто ще ги изслушам, нищо повече.

С тези думи Сарина се отправи към салона в северната част на къщата. Макар и неохотно, Джаспър се подчини на волята ѝ, отвори входната врата и съобщи на двамата посетители, че мисис Бърмингам ще ги приеме в салона.

Алистър влезе във фойето, тикна шапката си в ръцете на иконома и се запъти право към отворената врата на кабинета.

— Не натам, сър — каза ядосано Джаспър, забелязал неприкрития интерес на бившия си работодател към стаята и в частност към една от старите картини на Сарина, която бе окачена над камината и която Бо бе запазил специално за себе си. Картината представляваше типичен английски провинциален пейзаж — къщурка със сламен покрив, кацнала на малка горска поляна край бистро поточе. Според Джаспър това бе един от най-добрите пейзажи на господарката му.

— Не съм ли виждал някъде тази картина? — попита Алистър като се обърна към иконома със свъсени вежди.

Джаспър вирна надменно нос.

— Не бих могъл да знам, сър. — Сетне протегна ръка към салона. — Мисис Бърмингам ви очаква тук, сър.

Хауърд Ръд също подаде шапката си на иконома, приглади измачканото си сако и се отправи след Джаспър към салона.

Когато стигна до там, икономът остави шапките на гостите на масичката до вратата, пропусна двамата мъже пред себе си и попита от прага своята господарка:

— Ще желаете ли чай или нещо за хапване, мадам?

— Чаша бренди, ако капитанът разполага с такова — отвърна вместо нея Хауърд Ръд като го погледна през рамо.

— Не желаем *нищо* — натърти Алистър и стрелна с присвити очи адвоката. Това, че бяха нахлули в територията на страховития морски капитан, видимо изнервяше Хауърд Ръд. — Дошли сме съвсем за малко.

— Аз искам чаша чай, Джаспър — каза натъртено Сарина, за да им даде да разберат, че икономът се е обърнал към нея и че тя взема решенията в тази къща.

Въпреки че бе имала на разположение няколко минути, за да се овладее и да подреди мислите си, Сарина не беше очаквала внезапната вълна на погнуса и гадене, която я обля при вида на двамата мъже. Не ги беше виждала почти година, но времето явно не бе успяло да заличи ужасните ѝ спомени. Изобщо не съжаляваше, че при последната им свада съпругът ѝ бе сграбчил Алистър за ревера и го беше хвърлил в Темза. Искаше ѝ се и сега Бо да е тук, за да бди над нея с обичайната си грижовност.

Алистър изглеждаше отслабнал. Под очите му имаше тъмни кръгове, а дрехите му бяха изпомачкани и раздърпани. Видът на закръгления адвокат бе също толкова отблъскващ. Гъстата червена мрежа от спукани капиляри като че ли правеше огромния му месест нос още по-противен от преди, а очите му бяха кървясали и насълзени, сякаш страдаше от някаква алергия или от тежък махмурлук.

Сарина неохотно ги покани да седнат срещу нея, полагайки искрени усилия да се държи учтиво. Единствената причина да ги допусне в къщата, беше желанието ѝ да узнае какво са замислили, а най-добрият начин да го стори колкото може по-бързо, бе да прояви поне зрънце приветливост.

— Моля да ми простите изненадата, господа. Вярвам можете да разберете, че посещението ви е напълно неочаквано за мен. Всъщност вие сте последните хора, които предвиждах да срещна днес.

Дебелите устни на Алистър се извиха в мазна усмивка.

— О, несъмнено, скъпо мое момиче. Искрено се извинявам, ако сме те стреснали с ненадейната си поява. Но след като изминахме целия този път, за да те видим, нямахме търпение да чакаме и миг повече. Корабът ни пристигна едва тази сутрин и ние побързахме да тръгнем насам колкото може по-бър...

В този миг в салона влезе Бриджит, която изглеждаше много хубава в чистата си черна рокля, блестящата от белота престилка и бялата си дантелена шапчица. Отиде право при своята господарка, без да погледне в очите нито един от двамата мъже, но въпреки това почувства изненадата им и силното смущение на адвоката. Чашата чай, заедно със захарницата и обичайната каничка сметана, беше поднесена

на Сарина. После Бриджит разстла една салфетка върху коленете на своята господарка и мълчаливо се оттегли с достойнство, което ѝ спечели одобрителната усмивка на застаналия до прага Джаспър.

— Казвахте, че идвате направо от кораба — напомни Сарина на Алистър, когато забеляза, че му е трудно да се съвземе от изумлението си да види Бриджит в нейната къща. — С каква цел?

— Да ви поискаме прошка, мадам — намеси се Ръд като стрелна с поглед Алистър, сякаш търсеше потвърждение на думите си. — Нали така? По време на цялото пътуване мистър Уинтроп говореше само за това, колко зле се е отнесъл с вас. Измъчват го угризения. Сигурен съм, че няма да съжалявате, ако го изслушате, мадам.

Алистър все още се мъчеше да овладее гнева си от откритието, че не само Джаспър, но и Бриджит са сред прислугата на Бърмингам. Той посочи с глава невъзмутимия иконом и попита Сарина:

— Колко още слуги са пристигнали с него?

— Всички — отвърна Сарина без колебание и не пропусна да забележи как лицето на някогашния ѝ мъчител почервенява от ярост. Доволна от това малко отмъщение, тя заби ножа още по-дълбоко. — Съпругът ми им даде парите за пътуването, но те бездруго вече планираха да ви напуснат.

Алистър махна с ръка към противоположния край на къщата.

— Те ли донесоха картината, която виси в кабинета на съпруга ти?

— Разбира се — кимна тя с огромно задоволство и продължи да го човърка: — Всъщност, те донесоха всички мои картини, пет, от които вече са продадени на доста добра цена... двадесет и шест хиляди долара, ако трябва да бъда точна.

Ръд внезапно се задави и се закашля.

— Чаша вода — помоли той икономом. — Трябва ми чаша вода.

— Добре ли сте? — попита го Сарина с престошена загриженост.

Адвокатът прочисти гърло и успя да каже задавено:

— Ще бъда, когато получа чаша вода.

Алистър беше изпаднал в мълчалива ярост. Очевидно бе, че планът им да подмамат Сарина с обещанието да ѝ върнат картините, беше неосъществим, защото платната вече бяха у нея. Но това, което го вбесяваше най-много, бе мисълта колко пари можеха да имат... ако не беше Джаспър. Трябваше да извие врата на този проклет иконом!

Адвокатът сграбчи чашата с вода, донесена му от Джаспър, и я изгълта на един дъх, за да потуши киселото парене в гърлото си. Но водата само изтласка киселината обратно в стомаха му, където соковете бързо започнаха да ферментират и да изригват отново нагоре като малки мехурчета газ. Усещането му бе прекалено добре познато и още повече засили нервността му.

Сарина се върна към основния въпрос като побърза да ги предупреди:

— Съпругът ми, естествено, никак няма да одобри появата ви тук в негово отсъствие. Джаспър е инструктиран да бди над мен, когато него го няма. Така че той ще бъде свидетел на всичко, което кажете или направите.

Ръд погледна предпазливо през рамо към иконома и се опита да успокои страховете на дамата. Трябваше да измислят нещо веднага, иначе другарят му щеше да прибегне до обичайните си грубиянски методи.

— Как бихме могли да ви убедим, че няма нужда от такива предохранителни мерки, мадам?

— Като обясните по каква работа сте тук и после си тръгнете — решително заяви Сарина.

Адвокатът притисна пръсти към устните си, за да прикрие оригването. Сетне се покашля и вдигна умолително ръка към нея.

— Работата е много поверителна, мадам...

— Ако настоявате да отпратя Джаспър, мистър Ръд, опасявам се, че няма да мога да ви изслушам — каза без заобикалки Сарина. — Съпругът ми му нареди да не се отделя от мен нито за миг, ако смята, че съм в опасност. А доколкото си спомням, вие двамата доказахте категорично, че човек не може да ви има доверие.

— Трябва да подпишеш едни книжа — обади се Алистър с измъчен глас, сякаш това признание му причиняваше болка.

Ръд го погледна слисано, получи в отговор един предупредително смръщен поглед, и за пореден път прочисти гърло в опит да преглътне надигащите се от стомаха му газове.

— Да, разбира се. — Той посочи своя другар, предоставяйки му честта да обясни. — Мистър Уинтроп би желал да ви изясни подробностите.

Алистър напрегна целия си мозък, за да го стори.

— Ами... въз... при по-задълбочения прочит на завещанието на леля ми, мистър Ръд откри клауза, която изисква от мен да посоча основателна причина в случай, че не поема или прекратя настойничеството над теб. За целта трябва да се изправиш пред съда и да подпишеш клетвена декларация, с която се отказваш от опеката ми. Докато това не стане, не мога да получа наследството си.

Хауърд Ръд въздъхна облекчено и закима усърдно.

— Доста неприятна ситуация за кредиторите на мистър Уинтроп — да им се наложи да чакат толкова дълго... И за нас, впрочем. Останахме без пукнат грош, само и само да дойдем дотук и да помолим за вашето съгласие...

Объркана, Сарина вдигна ръка, за да го прекъсне и се обърна към Алистър.

— Искате да кажете, че трябва да подпиша в присъствието на съдия документ, който ви освобождава от задълженията ви на мой настойник?

— Точно така — потвърди Алистър като хвърли поглед към Джаспър. Икономът гледаше право пред себе си с каменно изражение, но Алистър нито за миг не се съмняваше, че не пропуска нито дума от разговора.

— Не виждам проблем да отида пред някой съдия тук, в Чарлстън, и да подпиша такъв документ — увери го Сарина. — Само трябва първо да се допитам до адвоката на моя съпруг.

Алистър трепна.

— Точно там е проблемът. Всичко трябва да стане пред английския съд.

— Изключено — отсече Сарина и махна с ръка, за да подчертае, че не съществува и най-малката възможност да измине толкова път заради молбата им. — Ако въпросът не може да бъде уреден тук, в Чарлстън, значи изобщо няма да бъде уреден, поне не преди съпругът ми и аз да дойдем в Англия, а това ще стане най-рано през пролетта.

— И междувременно ще ме оставиш без пукната пара — тъжно поклати глава Алистър.

— Съжалявам, но не съм в състояние да ви помогна — каза Сарина без капчица съчувствие. Ако Алистър я бе помолил за това, преди да напуснат Англия, с радост щеше да изпълни молбата му и да

се отърве веднъж завинаги от него. Но тогава той беше твърде обсебен от желанието си да я притежава, за да мисли за друго.

Изведнъж Ръд щракна с пръсти, сякаш току-що му бе хрумнала идея и се обърна към своя другар.

— Помниш онзи съдия, с когото пътувахме на кораба, нали?

Алистър веднага схвана накъде бие адвокатът и кимна.

— Разбира се.

— Е, той е английски магистрат. Ако мадам подпише декларацията пред него, все едно, че я е подписала пред съда в Англия.

— Да, наистина — съгласи се Алистър с усмивка. — Трябва само да дойде с нас до странноприемницата, където се настанихме заедно с останалите пътници от кораба и да потвърди пред съдията, че е съгласна. Това действително ще свърши работа.

Ръд изглеждаше изключително доволен от своята находчивост.

— Ще ни позволите ли да ви заведем при съдията, мадам?

Сарина изсумтя.

— Само заедно с моя съпруг. — И за да не остави у тях никакви съмнения, че биха могли да я измамат, тя добави: — И с поне дузина от неговите хора, за да съм сигурна, че това не е клопка.

Усмивката на Ръд тутакси угасна. Всичките им надежди да я отведа с мир явно бяха напразни. Какво да правят? По всичко личеше, че няма да могат и да я отвлекат, защото бе твърде зорко охранявана. Да не говорим, че слугите ги бяха разпознали.

— Нима подозирате, че бихме могли да прибегнем до подобна подлост, мадам? — възкликна с негодувание Алистър.

Сарина се усмихна спокойно.

— Може би.

Алистър скочи от мястото си с яростно ръмжене, мигом се озова до нея и я дръпна от стола ѝ. Джаспър нададе предупредителен вик и се спусна напред, за да я защити, но направи грешката да мине покрай Ръд, който бе сграбчил една бронзова подпора за книги от близката маса. Тежката вещ се стовари с все сила върху главата на иконома и той се просна в несвяст на пода до краката на адвоката.

Писькът на Сарина достигна до кухнята и накара Филип да подскочи. Той тутакси грабна един сатър за месо и се втурна по коридора, следван от Муун. Но Алистър вече беше във фойето, метнал Сарина на рамото си. Ръд го следваше по петите.

— Пуснете веднага мадам! — извика Филип и веднага хукна към тях.

Алистър направи грешката да отвори входната врата точно в мига, в който господарят на дома се канеше да стори същото от външната страна. Бо, когато Купър бе изтичал да повика още при появата на двамата посетители, беше чул отдалеч писъците в къщата. А когато видя съпругата си на рамото на тази хитра невестулка Алистър, кръвта му кипна. Той замахна с крак и заби коляното си с все сила в стомаха му. Алистър се преви одве, а от гърлото му излезе хриптящ звук. Бо хвана Сарина, преди да е паднала от рамото му, изправи я на крака и вече се канеше да довърши разправата си с Алистър, когато се озова лице в лице с Хауърд Ръд, който беше извадил изпод сакото си пистолет и макар ръцете му да трепереха го държеше насочен към разяреното лице на капитана.

— М-махнете се от вратата! — заекна той, сетне хвърли поглед през рамо към двамата мъже, които се приближаваха по коридора. — Н-не мърдайте или ще го уб-бия! К-кълна се, ще го убия!

При тази заплаха, Филип и Муун нямаше какво друго да сторят, освен да се заковат на място.

— П-пусни сатъра — нареди Ръд на готвача и отново стрелна с уплашен поглед двамата мъже, без да отмества дулото на пистолета от своята мишена. Филип предпазливо остави импровизираното си оръжие на пода.

— А сега, к-капитане — продължи адвокатът като пристъпи до сгърчения на земята Алистър, — т-тръгнете заедно с вашата съпруга към северната част на в-верандата... бавно.

Бо се подчини. Сарина се бе вкопчила в него и се опитваше да го прикрие с тялото си. Но съпругът ѝ нямаше намерение да допуска подобна глупост. Той я прегърна здраво през кръста и я дръпна от другата си страна, без да ѝ позволи да помръдне оттам.

Ръд сграбчи Алистър за ръката, изправи го на крака и го повлече към вратата. Другарят му бе твърде сериозно ударен, за да му бъде от полза. Затова адвокатът го побутна към входните стъпала и му заповяда:

— Доведи конете.

— А ти доведи момичето — изграчи дрезгаво Алистър като се хвана с две ръце за корема. Сигурен бе, че червата му са разкъсани —

толкова силно го болеше.

— Само през трупа ми! — изръмжа Бо като дръпна Сарина зад себе си.

Алистър вдигна отмаляло ръка към него и извика с пресипнал глас:

— Застреляй това копеле!

Ръд изсумтя презрително. Не за пръв път изпитваше съмнения в интелигентността на Алистър Уинтроп.

— Да бе, и да оставя онези там да ни убият — тросна се той, после повтори ядосано: — Доведи конете!

Алистър закуцука припряно към стълба, за който бяха завързали юздите на конете си, развърза ги, яхна единия жребец и поведе другия към къщата.

— Хайде, Ръд. Да се омитаме оттук.

Сега, когато конят му беше наблизко, Хауърд Ръд започна да диша малко по-леко, но все още се боеше от капитана. На човек с неговия нрав трудно можеше да се има доверие.

— П-последвате ли ни, ще умрете, к-капитане. А ако умрете вие, с-съпругата ви е н-наша. П-послушайте съвета ми.

Той тръгна заднешком по пътеката, стигна до коня си и се метна на седлото. После заби пети в хълбоците на наетия жребец и препусна напред със силен тропот, следван от Алистър, който едва успяваше да го догонва. Бо пусна Сарина, изтича на улицата и ги проследи с поглед. Двамата негодници скоро завиха и се скриха от очите му. Но не отиваха към пристанището, както се надяваше Бо. Бяха се отправили към вътрешността на града, а може би и на страната.

В този момент по улицата се зададе Купър, който се връщаше от корабната компания. Беше тичал дотам пеша и бе останал без дъх и без сили да се върне по обратния път, който господарят му, отпочинал и обезумял от страх за своята съпруга, бе изминал два пъти по-бързо от него.

Филип, Муун и неколцина от останалите слуги бяха излезли на верандата. Бо се обърна към Муун.

— Върви да доведеш шерифа и му кажи да прати хората си по петите им. Кажи му, че са се опитали да отвлекат съпругата ми. Ако му трябва описание на двамата, нека се отбие тук. С удоволствие ще му обясня как изглеждат тези негодници.

— Слушам, капитане! — отвърна с готовност старият моряк, отдаде чест на своя капитан и се завтече да изпълни командата му.

Бо най-после се върна на верандата, прегърна съпругата си през талията и я отведе обратно в салона, където завариха Бриджит коленичила до Джаспър. Икономът се беше надигнал и притискаше към тила си мокър компрес, докато камериерката сръчно увиваше една кърпа около главата му, за да задържи компреса на място.

— Боя се, че не се справих добре със задачите си, сър — промълви Джаспър като вдигна смутено поглед към Бо.

— Доколкото разбрах, тъкмо ти си пратил Купър да ме повика.

— Да, сър. По-точно накарах мосю Филип да изпрати младежа да ви предупреди, че съпругата ви има посещение. Очевидно Купър ви е довел навреме.

— Благодарение на теб и на бързата ти реакция — каза Бо с признателност. После коленичи до иконома и попита загрижено: — Как се чувстваш?

— Сякаш главата ми е станала два пъти по-голяма — сухо отвърна Джаспър.

Бо се засмя.

— Не изглежда чак така.

— Бриджит ми каза, че мистър Уинтроп и мистър Ръд са успели да избягат, сър.

— Да, но ще накарам шерифа да ги издири.

Икономът кимна одобрително. Решението на господаря му да не ги търси сам бе повече от мъдро.

— Най-добре е да не оставяте госпожата сама, сър. Те може да се върнат.

До салона долетя сърдития плач на Маркърс и Сарина се спусна към вратата, за да види, че Вира се задава бързешком по коридора с бебето на ръце. Когато съзря господарката си, момичето въздъхна с видимо облекчение.

— Какво ли не сторих, за да го усмиря, мис Сарина, ама той едно си знае. Иска да го нахранят и туйто.

— Аз ще го взема, Вира — каза Сарина и протегна ръце, за да поеме сина си. В мига, в който се озова в прегръдките на майка си, бебето престана да плаче и зарови главица на гърдите ѝ. Тя го отнесе в кабинета, отпусна се на коженото канапе и припряно разкопча корсажа

си. В този момент влезе и Бо като затвори вратата и отиде да седне до нея.

Маркъс жадно задърпа роклята на майка си. Не намери обаче онова, което търсеше и заскимтя разочаровано, предизвиквайки веселия смях на баща си. Едва когато Сарина разголи гръд до устните на детето, то спря да се мръщи и засмука лакомо зърното ѝ.

С поглед, изпълнен с обожание, Сарина погали малката му главица и вдигна очи към своя съпруг.

— Щяхте ужасно много да ми липсвате, ако планът на Алистър беше успял. Без вас сърцето ми би спряло да бие.

— Моето също, мадам, но аз щях да ви намеря — увери я с тих глас Бо като целуна нежно косите ѝ и праметна ръка върху облегалката зад гърба ѝ. — Онова нищожество Алистър каза ли какво иска от теб?

Сарина му повтори онова, което ѝ бяха разказали. Самият спомен за исканията им я изпълваше с гняв.

— Алистър всъщност искаше да отида с тях чак до Англия. После Ръд предложи да подпиша документите пред някакъв английски съдия, който в момента бил в града и аз им казах, че съм съгласна, но че няма да тръгна никъде без теб и хората ти за охрана. Тогава Алистър побесня. Останалото го знаеш. — Тя въздъхна и поклати глава с укор към самата себе си. — Не биваше изобщо да ги приемам. Джаспър още от самото начало заподозря, че кроят нещо, но аз пренебрегнах предупрежденията му.

— Да се надяваме, че ще ги хванат, малка моя. Тогава вече не ще има от какво да се боим.

— Мислиш ли, че Редмънд Уилсън може да е бил по някакъв начин техен съучастник? — попита Сарина, но после си припомни думите на Алистър и Ръд и сбърчи чело. — Не, всъщност те казаха, че корабът им е пристигнал едва тази сутрин.

— Може да са го казали нарочно, за да ни заблудят. Уилсън най-вероятно е бил убит от някого, когото е познавал и на когото е имал доверие. — Бо сви рамене. — Кой знае?

Сарина сведе отново очи към Маркъс, който продължаваше да суче жадно. Сетне погледна съпруга си със закачлива усмивка.

— Понякога лакомията на сина ти много ми напомня за онази нощ, в която ти ме люби със същия ненаситен глад.

Сравнението възмути Бо.

— Доколкото си спомням, мадам, винаги съм се стремил да бъда нежен с вас. Кога съм смукал гърдата ви толкова безмилостно?

— Когато беше в треска, любов моя — отговори тя като погали бедрото му. — Дълго след това зърната продължаваха да ме болят.

Тъмните му вежди се стрелнаха за миг в засрамена гримаса.

— Простете ми, мадам. Сигурен съм, че не друго, а безумното желание да ви направя своя е помрачило разсъдъка ми.

— И треската, навярно. Мислех, че сънувам, докато не усетих болката от проникването ти в мен. Но аз вече бях станала напълно доброволен участник в това любовно тайнство. Ти ми достави неописуема наслада още тогава, любов моя, въпреки че целта ти може би не е била такава. И все пак се почувствах леко обидена, когато по-късно осъзнах, че не ме бе целунал нито веднъж.

Бо не искаше да ѝ обяснява, че никога не бе обичал да целува уличниците, с които като ерген задоволяваше мъжките си апетити. Едва целувката със Сарина в деня на сватбата им го бе накарала да промени мнението си по този въпрос.

— И аз мислех, че е било сън, но се радвам, че се оказа истина. — Той се протегна и провря пръст под малката ръчичка, която стискаше гърдата ѝ. — Ако не бях узнал, че носиш моето дете, можеше никога да не разбере, че ме желаеш и имаш нужда от мен. Сигурен бях, че само аз изпитвам подобни чувства.

— Двамата с теб сътворихме прекрасен син — отвърна Сарина като облегна глава на рамото му. В този миг си спомни отново за онова, което се бяха опитали да ѝ сторят двамата злодеи и потръпна. — Прегърни ме силно, Бо. Имам нужда да знам, че съм в безопасност.

Бо с удоволствие се подчини, притисна я към себе си и долепи устни до шията ѝ. Сетне сведе глава с обич и гордост към своя син, който вдигна очи към него и за миг спря да суче, за да изгука щастливо на баща си, преди да поднови пиршеството с удвоен апетит.

Няколко дни по-късно шериф Гейтс се отби в склада, за да уведоми Бо, че не е могъл да залови Алистър Уинтроп и Хауърд Ръд. След неуспелия опит за отвлечане Гейтс и хората му бяха претърсили щателно цял Чарлстън и околностите, но от виновниците нямаше и следа. Според шерифа имаше основание да се смята, че са избягали в

Англия още с първия кораб. Получил бе сведения, че двама мъже, отговарящи на даденото от Бо описание, са забелязани да се качват на някакъв платноход. Преди обаче помощник-шерифът да стигне до пристанището, за да разпита капитана, корабът вече беше отплавал.

Бо искрено се надяваше двамата негодници да са побягнали, но докато не получеше неопровержимо доказателство за това, страховете му нямаше да се успокоят. Не ценеше особено умствените способности на Алистър и Ръд, но познаваше хитростта им и подозираше, че може просто да са симулирали бягство. Няколко кораба от Лондон бяха хвърлили котва в предполагаемия ден на тяхното пристигане. Бо се срещна с капитаните им и прегледа списъците на пасажерите, но имената на Алистър и Ръд не бяха сред тях. Тогава той провери и корабите, акостирали в предходната седмица и подозренията му се потвърдиха. Двамата злодеи бяха дошли в Чарлстън много преди убийството на Уилсън. Разкрил лъжата им — макар да не знаеше причината за нея — Бо вече беше напълно убеден, че са готови на всичко, за да постигнат целта си, може би даже на подло, кърваво убийство.

Хедър и Брандън дойдоха да им погостуват за няколко дни, за да се опознаят по-добре със своя внук. Присъствието им зарадва Бо и Сарина, въпреки че цялото внимание на дядото и бабата бе погълнато от бебето, чиито комични гримаси и галовно гукане ги караха да се заливат от смях. За да отпразнуват най-новото попълнение в семейството, четиримата, пременени в най-изисканите си дрехи, отидоха на театър да гледат американския актьор Едуин Форест в „Отело“.

Тъй като това бе първата вечер от раждането на Маркър насам, в която излизаше с Бо, Сарина повече от всякога държеше да изглежда добре. Кремавата сатенена рокля с голи рамене бе обшита с множество ситни перли и блещукащи скъпоценни камъчета. Косата ѝ беше вдигната на кок, в който кокетно бе затъкнато бяло перо. На шията ѝ сияеше перленият наниз, а на ушите ѝ трепкаха обици с перли и диаманти.

Изобщо, Сарина изглеждаше великолепно и приковаваше възхитените погледи на мъжете в театралния салон. Даже най-новият ухажор на Джърмейн Холингсуърт така се заяпа по нея, че се наложи дребната брюнетка да го сръга с лакът, за да привлече вниманието му.

По време на представлението обаче, Джърмейн отново го хвана да съзерцава жадно кестенявата красавица и то през собствения ѝ бинокъл, който очевидно ѝ бе поискал именно с тази цел.

— Ако не можеш да откъснеш очи от тази малка вещица, Малкълм Макфийлдс, аз си отивам! — изсъска ядосано тя.

Но мощният глас на актьора заглуши думите ѝ, затова се наложи да ги повтори малко по-силно. Точно тогава обаче в диалога на сцената имаше кратка пауза и последните ѝ думи отекнаха в салона, стряскайки актьорите. Сред публиката се чуха изненадани възклицания. Джърмейн се вкамени. Всички очи бяха вперени в нея. Четиримата представители на фамилията Бърмингам също я погледнаха за момент, но очевидно пиесата ги интересуваше много повече. След миг представлението продължи, ала вниманието на Джърмейн вече бе приковано другаде. Сърцето ѝ се сви, когато видя как Бо придърпа нежно ръката на своята съпруга в скута си. Очевидно бе, че с или без Сарина, той никога не би погледнал друга жена. Вбесена, тя стрелна с гневен поглед своя кавалер, но реши, че след преживяното току-що унижение е по-добре да си спести укорите и нападките срещу него.

Малкълм неохотно ѝ върна бинокъла, ала продължи да хвърля погледи към кестенявата богиня, която седеше плътно до своя съпруг в ложата на Бърмингам. Това дойде твърде много на Джърмейн. След като Бо я бе пренебрегнал заради онази презряна Точилка, трудно можеше да се примири да загуби още един обожател. Тя направи нов опит да привлече вниманието на Малкълм, но Сарина очевидно го беше омагьосала напълно. Последното действие на пиесата едва бе започнало, когато Джърмейн изпълни заплахата си и си тръгна, оставяйки го да съзерцава на воля другата жена.

Трясък на гръмотевица сепна Сарина в дълбокия ѝ сън, а още преди да се е разбудила напълно, в прозореца блесна силна светкавица, която озари цялата стая и я накара да потръпне, обзета от инстинктивен страх. По време на този кратък проблясък тя успя да зърне зловещите облаци, които се трупаха над къщата — бяха черни като навъсеното небе, което скриваше зората. След миг нова мълния освети всичко наоколо и ѝ позволи да види как дебелите клони на дъба до верандата се извиват под напора на мощния вятър, духащ откъм океана. Години бяха минали от смъртта на родителите ѝ, но Сарина още не можеше да преодолее страха си от буря. Тя протегна ръка към възглавницата до себе си, за да потърси успокоение и закрила в прегръдките на своя съпруг. Откри обаче само вдлъбнатината, където бе лежала главата му.

— Бо?

— Тук съм — обади се той откъм съседната стая.

Сарина се обърна и забеляза приглушената светлина, която се процеждаше изпод прага.

— Навън още е тъмно — извика сънено тя. — Защо си станал толкова рано?

— Обещах на мистър Оукс, че ще бъда на кораба веднага щом пукне зората, за да обезопасим „Дързост“. Ако още не си забелязала, задава се буря.

— Забелязах, и още как. — Сарина тревожно погледна към прозореца и трепна, съзряла нова светкавица да прорязва тъмното небе. — Толкова ли ще бъде страшна?

— Още е твърде рано да се каже — отвърна Бо като се върна в спалнята, дойде до леглото и се наведе да целуне нежно своята съпруга. После вдигна леко глава и ѝ се усмихна. Очите му отразяваха светлината от съседната стая и сякаш искряха. — Добро утро, малка моя.

Сарина измърка доволно, обгърна шията му с ръце и го придърпа към себе си. Голият му торс я изкуши да прокара с обич длан по мускулестия му гръб.

— Тъкмо те сънувах — прошепна тя между целувките, които обсипваха устните ѝ. — Бяхме заедно в кабинета и ти правеше с мен най-различни прекрасни неща.

Бо се надигна на лакът и се взря усмихнат в слабо осветеното ѝ лице.

— Мислех, че само аз сънувам такива работи.

— О, не, сър. — Пръстите ѝ се плъзнаха по твърдия му като стомана хълбок. — Всъщност, тъй като Маркърс още не се е събудил, бихме могли да сътворим и най-важно нещо прекрасно, което после да си спомняме в сънищата си. Стига да имаш време, разбира се.

Бо въздъхна разочаровано.

— Предложението ви е повече от съблазнително, мадам — толкова, че ми се иска да зарежа и кораба, и всичко останало. Но мистър Оукс ще ме чака. — Той се изправи отново на крака. — Ако се разрази твърде силна буря, по-голямата част от слугите ще заминат за Хартхевън, след като свършат някои неща тук. Бих искал да тръгнеш с тях.

— Без теб?

— Аз може да се върна чак към пет. Бог знае какво ще е сторила бурята дотогава.

— О, Бо, не ще понеса да не знам дали си в безопасност или не — възпротиви се Сарина. — Предпочитам да те изчакам тук.

— Ще бъда много по-спокоен, ако заминеш още с първата група слуги — каза Бо с надеждата да я убеди. — Джаспър и неколцина от мъжете ще тръгнат по-късно, когато къщата е напълно обезопасена, но наистина мисля, че ти и Маркърс трябва да се махнете оттук възможно най-скоро.

— Не, ще изчакам поне докато тръгне Джаспър — упорито заяви тя. — Дотогава не мърдам оттук, освен ако ти не дойдеш да ме отведеш.

Бо въздъхна. Точно от това се бе опасявал.

— Ще се върна колкото се може по-бързо, любов моя — увери я той, докато обличаше долните си дрехи. — Освен Томас, тук ще бъдат още Джаспър, Купър и Муун. Те ще те пазят, въпреки че според

шерифа Алистър и Ръд може би вече са на път за Англия. Двама мъже, които вероятно са били те, са били забелязани да се качват на някакъв кораб, така че се надявам да са отплавали. Но докато не се уверя в това със сигурност, искам да си с Муун и останалите слуги. Ако времето се развали твърде много и още не съм се върнал, ще изпратя съобщение на Джаспър да отведе двама ви с Маркърс в плантацията. Сега Томас ще ме откара до кораба и после веднага ще се върне тук, за да е готов да ви заведе в Хартхевън.

— Но как ще се върнеш самият ти?

— Ще взема от „Дързост“ моряшката си мушам, така че ще мога да се прибера пеша. А щом стигна до тук, ще запретна файтона и ще дойда до плантацията с него.

— Но, Бо...

— Настоявам да отпътуваш преди вятърът да е станал прекалено силен — прекъсна я Бо с нетърпящ възражение тон. — Не искам да се тревожа за теб. — Той закопча панталоните и колана си. — Самият аз ще тръгна за Хартхевън преди бурята да се разрази с пълна сила.

— Моля те, не се бави — прошепна умолително Сарина.

Бо ѝ отговори изпод плетения пуловер, който в този момент нахлузваше през главата си.

— Няма. — Той дръпна пуловера надолу и тръгна към вратата като изпрати на съпругата си въздушна целувка. — Ще мина през кухнята да взема нещо за хапване и да дам нареждания на слугите. Опитай се да поспиш още, ако можеш. Няма смисъл да ставаш толкова рано.

— Пази се — извика тя, докато вратата се затваряше зад гърба му.

— Ще се пазя.

Приглушеният му отговор дойде след изщракването на бравата. Сарина застина неподвижно, заслушана в бързото стакато на стъпките му, които се спускаха по извитата стълба. Дори звукът на крачките му издава колко е жизнен и енергичен, помисли си с нежност тя.

В безуспешен опит да заспи, Сарина се повъртя още малко в леглото, после стана, облече се, накърми Маркърс и го изкъпа. През това време слугите вече бяха залостили здраво почти всички дървени кепенци на прозорците. Така вътре в къщата човек имаше чувството, че се е спуснала нощ. Навсякъде бяха запалени лампи. Под тяхната

светлина Сарина обиколи къщата с бебето на ръце, за да му покаже докъде са стигнали приготовленията за посрещане на бурята.

— Сега ще видиш първата истинска буря в живота си, млади човече — галъвно му прошепна тя. — И понеже си досущ като своя татко, мисля, че много ще ти хареса.

Маркърс изгука весело, сякаш беше напълно съгласен с нея, вдигна изписаните си вежди и сви устничките си. Майка му се засмя и целуна с обич меката му бузка.

Джаспър вече се беше заел с опаковането на покъщината срещу евентуално наводнение или други повреди и даваше наставления на мъжката част от прислугата. Тъй като нямаше гаранция, че инак здравите кепенци ще издържат на яростните пориви на вятъра и че някой скършен клон няма да строши прозорец и да се стовари в къщата, скъпите килими бяха навити на рула и наредени във вътрешните стаи на горния етаж. Множеството дребни, но ценни украшения бяха временно прибрани по полиците на шкафовете за бельо. Кристалните полилеи също бяха внимателно увити в ленени парцали, за да не може нито една от малките им триъгълни призми да се разбие на пода в случай, че в къщата нахлуе силен вятър. Пейките от ковано желязо бяха събрани от градината и пренесени под навеса, където държаха колите, и където Томас, веднага щом се върна от пристанището, се залови да оправя каретата, за да не пропуска вода и пътниците — най-вече бебето — да останат сухи дори в проливен дъжд. През всичкото това време Филип приготвяше кошници с храна. Повечето от тях бяха предназначени за хората, които щяха да останат в къщата до късния следобед и само няколко — за онези, които заминаваха рано. Изобщо, работата на всички беше много и изискваше доста време, така че когато първата група слуга напусна къщата, вече преваляше пладне.

Няколко мига преди уговореното време, в което двамата с помощник-капитана трябваше да започнат заковаването на люковете с летви и останалата работа по кораба, Бо се изкачи тичешком на палубата на „Дързост“ като се предпазваше от дъжда с малко парче насмолен брезент. Стивън Оукс живееше в каютата си и от няколко дни насам чертаеше маршрут до Карибските острови, където се канеше да

отиде през зимните месеци, за да продаде на местните търговци малко стока и на свой ред да се снабди от тях с товар за обратния курс. Но сега от помощник-капитана нямаше и следа.

Дъждът се усилваше, обвивайки града в тежка сива пелена. Затова Бо веднага слезе в капитанската каюта, за да вземе моряшката си мушама. Вътре бе толкова тъмно, че трябваше да запали лампа и да я постави на пода току до отвореното чекмедже на скрина, за да може да вижда какво има вътре. Докато търсеше мушамата, погледът му попадна на нещо като голям бял вързоп, натикан чак в дъното на чекмеджето. Той го измъкна и с изненада откри, че вързопът всъщност представлява чаршаф, очевидно взет от собствената му койка, който беше напръскан с тъмни петна, наподобяващи засъхнала кръв. В чаршафа бе увита женска нощница. Бо я разпозна веднага — беше неговата любима нощница на Сарина. По нея също имаше кръв, но и други, жълтеникави петна, които с времето бяха станали корави. Не му отне повече от секунда да проумее какво държи в ръцете си. Беше смаян. Това бе неопровержимото доказателство, че наистина е отнел целомъдрието на съпругата си докато е бил в треска, а ето че Сарина го беше скрила от него, твърдо решена за нищо на света да не го кара да се обвързва с нея против волята си. Ако тогава в главата му не бе изплувал неясният, объркан спомен за онази нощ, тя... заедно с тяхното бебе... щеше да напусне живота му завинаги, ей така, заради едната чест и гордост.

Сълзи замъглиха погледа на Бо при мисълта какво би правил, ако наистина го беше сторила. Като изключим страха му, че някой, бил той Алистър Уинтроп, Хауърд Ръд или друг някой негодник, би могъл да я нарани или дори убие, той се чувстваше напълно щастлив със своята съпруга. Не искаше даже да си представя ужаса и болката, които щяха да го измъчват, ако двамата с нея не бяха изяснили помежду си въпроса за своя брак и за нейната бременност.

Бо погледна койката си — мястото, където я бе лишил от девствеността ѝ. Навярно ѝ бе причинил силна болка, но... но как би могъл да съжалява за стореното, след като сега Маркърс беше гордостта на живота му, а Сарина — неговата голяма, истинска любов? При самата мисъл за съпругата и сина му сърцето му се изпълни с радост и с непреодолим копнеж да се върне при тях час по-скоро.

Той се уви в мушамата, изтича до каютата на помощника си и потропа с юмрук на вратата.

— Ей, помощник, жив ли си?

— Ъ-ъ-ъ... да, капитане — долетя отвътре сънен глас. — Работих почти до сутринта и май съм се успал.

— Е, ставай вече. Бриджит отива в Хартхевън и очаква да се присъединиш към нея веднага щом приключим тук. А като гледам колко работа ни чака, това ще стане чак довечера, ако не побързаш.

— Идвам! Идвам! — извика Стивън вече доста по-оживено.

Сарина полагаше огромни усилия да мисли за каквото и да е друго, само не за бурята. Беше изпратила Вира в Хартхевън, уверявайки я, че тя и бебето ще дойдат веднага щом капитанът се върне от кораба. Кърмеше Маркълс, говореше му всевъзможни неща, а когато той заспеше, се опитваше да чете, но без особен успех. С напредването на следобеда свирепият вой на вятъра край къщата ставаше все по-силен. Зловещият звук я караше да трепери и да си повтаря отново и отново, че Бо ще се върне съвсем скоро и че въпреки стихията навън няма от какво да се бои, защото е защитена от здравите, дебели стени на къщата. Но колкото и да се мъчеше, Сарина не можеше да намери покой. Щеше да се почувства в безопасност едва когато съпругът ѝ се върне и я вземе отново в прегръдките си.

Но Бо се бавеше и тя обикаляше тревожно из кабинета, като час по час поглеждаше часовника. Макар да знаеше колко силен, способен и опитен е нейният съпруг, не можеше да не се безпокои за него и да не копнее за присъствието му. Нуждаеше се от него. Той и само той бе в състояние да я приласкае и да успокои страховете ѝ.

Джаспър дойде при нея и я подкани да се приготвя за отпътуване. Мисълта да тръгне без Бо ужасяваше Сарина, но нямаше как да откаже и да изложи на опасност мъжете, които несъмнено щяха да се почувстват длъжни да останат с нея. Яркият спомен за бурята, в която бяха загинали родителите ѝ, също я караше да склони. С натезало сърце тя се заизкачва към спалнята, за да вземе сина си и чантата, която бе приготвила за него.

Когато прегърна Маркълс и вдигна чантата със свободната си ръка, бебето изхлипа и Сарина се спря, за да го намести по-удобно в

скута си. Но то вдигна ръчички към гърдите ѝ, за да покаже, че е гладно. Нищо няма да стане, ако се забавя с няколко минути, реши тя и понечи да развърже корсажа си. В този момент входната врата се затръшна шумно.

— Бо! — извика радостно Сарина, изтича в коридора и се надвеси през парапета до стъпалата, вперила поглед към главния салон. Страховете и спомените за смъртта на родителите ѝ нямаше повече да я тревожат, защото съпругът ѝ се бе върнал. Но облекчението ѝ светкавично се изпари, когато вместо Бо във фоайето се появиха Алистър Уинтроп и Хауърд Ръд. Нещо по-лошо, Джаспър, който очевидно им беше отворил вратата, лежеше в безсъзнание по средата на фоайето, сякаш със сетни сили бе успял да се довлече от входа до там. Алистър беше насочил пистолет право към главата на иконома и вече натискаше спусъка със зловеща усмивка. Но Ръд пристъпи бързо към него и блъсна ръката му настрана.

— Знам колко копнееш да го убиеш, но нима не съзнаваш, че като застреляш Джаспър, ще привлечеш вниманието на всички останали в къщата? — изсъска адвокатът. — Ще го заключим в кухненския килер. Така и да се свести, няма да може да излезе.

— Според теб с колко още слуги ще се наложи да се справим?

— Хм, след като готвачът вече замина, а старият морж и кочияшът стоят завързани и със запушени уста под навеса за карети, трябва да са останали още един, най-много двама, плюс момичето. Но понеже всички цял ден непрекъснато търчаха напред-назад ми е трудно да кажа точно колко души заминаха за плантацията. От слугите, които работеха при леля ти, със сигурност е останал поне Купър. Видях го, след като другите отпътуваха. А ти какво видя?

— Долу-горе същото — отвърна Алистър и продължи самодоволно: — Колко мило от страна на съседите, че опразниха къщата си, за да можем да наблюдаваме от горния етаж какво става в дома на капитана. И все пак ми се искаше да дойдем тук чак по тъмно. Някой може да ни е видял и да е отишъл да предупреди капитана. — Той притисна длан към хлътналия си корем. — Още ми е зле от удара, който ми нанесе преди седмица. Копелето едва не разкъса вътрешностите ми.

— Слугите вече се приготвят да отпътуват заедно с момичето — каза Ръд нетърпеливо. — Не можем да чакаме повече. Освен това

колкото по-дълго отлагаме, толкова по-голям става шансът капитанът да ни завари. Ако и този път ни намери тук, най-вероятно ще убие и двама ни, така че предпочитам да приключим с това възможно най-бързо. Половината от наследството на леля ти е чудесна примамка, но едва ли ще ми послужи за нещо, ако съм мъртъв.

— Жалко, че няма да мога да изкормя капитана както сторих с оня приятел Уилсън.

Горе Сарина захапа пръста си, за да не извика от ужас. Знаеше колко са зли тези негодници, но не бе вярвала, че са способни на убийство.

— Уилсън трябваше да умре — сухо отвърна адвокатът. — Ако беше успял да убие момичето, цялото ни идване тук щеше да се окаже безполезно. Убийството на капитана обаче, въпреки удоволствието, което би ни доставило, съвсем не е наложително. Но ако не побързаме, то също може да стане. Да се надяваме поне, че ще успеем да го извършим, преди да ни е одрал живи. Не ще и дума, без този проклет янки ще ни е много по-лесно да отвлечем момичето.

— Направо щях да падна от изненада, когато го видях да отива на кораба си. Изглежда, че една нищо и никаква буря е в състояние да уплаши нашия велик капитан не по-малко от останалите местни хора. Не знам защо всички вдигнаха такава олелия. Ако питаш мене, те са просто едни жалки страхливци.

— Може би знаят нещо, което ние не знаем — прошепна припряно Ръд. — Но това е без значение. И ние ще се крием извън града, докато корабът ни вдигне платна. Онази стара съборетина има добър изглед към пътя и досега винаги сме успявали да видим шерифа навреме и да се покрием. А пък откакто дадохме дрехите си на онези двама скитници и им бутнахме няколко гроша, за да се помотаят с тях по пристана, почти никой не ни е безпокоил. Явно номерът е минал и сме успели да заблудим всички. Така че според мен няма голям шанс шерифът да ни открие, след като отвлечем момичето. А упоим ли я, лесно ще можем да я затворим в сандък и да я качим на кораба.

— И всичко това само за да се отървем от нея в Англия — въздъхна тежко Алистър, проклинайки съдбата, която ги подлагаше на такива изпитания. — Какво не бих дал да мога да извия красивото й вратле още тук и сега. Може би идеята на Уилсън съвсем не беше лоша.

— Идеята не беше негова, не помниш ли? — каза раздражено Ръд. — Или си забравил разговора, който подслушахме от стаята си в онази нощ? Но всичко това са празни приказки. Ако убиеш момичето сега, когато се доберем до Англия никой вече няма да може да идентифицира разложения ѝ труп и ще трябва да подкупваш съседите или приятелите на леля си, за да се закълнат пред съда, че момичето е мъртво. Освен това няма начин миризмата да не се усети на кораба. Капитанът ще заподозре нещо и ще претърси каютата ни.

— Знаеш ли, Ръд, откакто сме заедно, ти се превърна в истински спец по убийствата. Вече изобщо не трепериш, когато заговорим за отнемане на нечий живот.

— Да! — озъби се адвокатът. — Ти ме обучи добре. Надявам се само да не ме обесят по този повод.

— Хайде, по-весело — изкикоти се тихо Алистър. — Само да хванем момичето и ще отплаваме към къщи и към богатството. После ще ѝ светим маслото с най-голямо удоволствие.

Като чу как спокойно обсъждат убийството ѝ, Сарина настръхна от ужас и се отдръпна предпазливо от парапета, молейки се Маркърс да не проплаче точно в този момент. Не знаеше къде точно е Купър, но се надяваше, че ще успее да го предупреди за опасността, преди да го е сполетяла съдбата на останалите трима слуги. Ала колкото повече обмисляше тази идея, толкова по-неразумна ѝ се струваше тя. Двамата негодници искаха нея, не Купър. Видеха ли я с него, навярно щяха направо да го убият — нали знаеха, че той е последният, който би могъл да им попречи. Не, за всички щеше да е най-добре просто да се скрие заедно с бебето.

Сарина изтича в спалнята точно в мига, в който поредната ярка светкавица проряза небето зад спуснатите кепенци и през тесните им процепи в стаята за миг нахлуха странни, дълги снопове светлина. Имаше чувството, че сънува ужасен кошмар: бе съвсем сама, с безпомощно бебе на ръце, захвърлена на произвола на свирепата буря и на двамата демони, копнеещи да унищожат и нея, и всички, които ѝ бяха скъпи.

Ръководена единствено от инстинкта си за самосъхранение, тя намали фитила на лампата, докато стаята потъна в пълна тъмнина. Само кратките проблясъци на светкавиците ѝ позволяваха да се ориентира сред интериора. Без да се бави нито миг, Сарина грабна

чантата с нещата на бебето, втурна се в тъмната детска стая и затвори безшумно вратата зад себе си. И тук обаче не спря, а с разтуптяно сърце откряна вратата към главния коридор, минаващ през целия втори етаж, включително покрай стълбата, която се намираще точно по средата.

Във всеки край на дългия коридор имаше по два стенни свещника. Като остави чантата на пода, Сарина се промъкна крадешком до единия, после до другия край на коридора и изгаси всички свещи. Сетне се върна обратно, взе чантата и се шмугна в малката стаичка, която свързваше като коридор две от спалните в южното крило на етажа.

Благославяйки това, че познаваше добре къщата, Сарина внимателно отвори вратата на широкия килер за бельо, вграден в една от стените на малкото коридорче, измъкна ключа и влезе вътре. После затвори безшумно вратата и я заключи. Останала сама със своето бебе в непрогледната тъмнина, тя измъкна пипнешком от една полица няколко чаршафа и направи за сина си импровизирано легло на пода. Едва когато приседна до него, Сарина осъзна, че цялото ѝ тяло трепери и изпадна в паника, която заплашваше да помрачи разсъдъка ѝ. Но тя притисна треперещи пръсти към устните си, решена на всяка цена да се пребори със страха, макар и единствено с помощта на собствената си воля.

Маркъс зашава неспокойно и за да го успокои, Сарина го вдигна в скута си и му даде да суче. Така можеше да подреди мислите си и да потърси начин да осуети намеренията на двамата злодеи. Съпругът ѝ навярно щеше да се прибере всеки момент и стига да им се удадеше възможност, те щяха да го убият. Сега бе неин ред да спаси живота му, след като той неведнъж бе спасявал нейния. Молеше се само да се справи поне наполовина толкова успешно.

Не след дълго тя чу как Алистър и Ръд претърсват стаите на горния етаж. До слуха ѝ достигаха предпазливите им стъпки, а изпод вратата се виждаше светлината от фенерите им. Сарина затаи дъх, щом един от двамата се приближи до килера, в който се бе скрила, но по някаква незнайна причина никой не натисна дръжката на вратата. След като огледаха двете спални, двамата най-после слязоха отново долу, за да претърсят и първия етаж.

Когато Маркърс престана да суче, Сарина го вдигна по коремче на рамото си и го потупа по гърба, за да се оригне. Искаше да е сигурна, че нищо няма да събуди бебето, докато я няма, затова смени пеленката му. Беше само мокра и слава богу, защото иначе щеше да ѝ бъде доста трудно да се оправи в тази тъмница. Когато Маркърс беше вече готов за сън, тя го залюля бавно в скута си и щом го приспа, целуна копирените му къдрици, сложи го в импровизираното легло и го зави с одеялцето. После се изправи, излезе от килера и заключи отвън. За щастие роклята ѝ имаше дълбоки тайни джобове, в които можеше да скрие ключа. Той бе много важен, защото отваряше не само всички килери за бельо в къщата, но и вратата на кухненския килер, където двамата злодеи бяха решили да скрият Джаспър.

Веднага щом влезе отново в господарската спалня, Сарина изтича на пръсти до нощното шкафче на Бо, измъкна от чекмеджето пистолета му и го пъкна в десния си джоб. Знаеше, че е зареден. От инцидента с кучето на сам съпругът ѝ бе придобил навика да проверява пистолета всяка вечер.

— Къде е отишла тази кучка? — долетя от долу гласът на Алистър в мига, в който Сарина излизаше от спалнята. — Тук я няма, а по всичко личи, че не е и горе. Бебето ѝ също го няма. Мислиш ли, че може да е заминала?

— В този дъжд? — Рърд изсумтя. — Никога не би изнесла бебето си навън в това време, освен ако не е с карета, а каретата си стои под навеса. Не, тя е някъде тук и навярно се крие от нас.

Въпреки че много от стаите на долния етаж бяха осветени, двамата мъже носеха фенери, за да им помагат допълнително при търсенето. Сарина чу, че се приближават към стълбата и безшумно се спусна по коридора. Шмугна се в стаята, която родителите на Бо използваша при гостуванията си и притвори вратата. Така можеше да вижда през тесния процепа входа към двете спални, между които беше скрила сина си.

Тя надзърна през него като дишаше тежко. Двамата негодници прегледаха отново господарската спалня, а после за неин ужас Алистър се обърна в противоположната посока и се запъти право към стаите с междинното коридорче. Чу се как се опитва да отвори вратата на килера и как изсъсква шепнешком на Рърд:

— Тази врата е заключена.

— Може би тя е вътре — предположи Ръд като побърза да се присъедини към него.

Сарина тутакси отвори вратата, зад която се бе скрила, блъсна я с все сила в стената, за да привлече вниманието им и се втурна през глава надолу по стълбите. Без да обръща внимание на бягащите стъпки на двамата злодеи по горния коридор, тя изтича в кухнята, отключи припряно килера и отвори вратата с надеждата Джаспър да е дошъл на себе си. Лампите в кухнята осветяваха добре целия килер и Сарина едва не изстена от отчаяние, защото в тясното помещение намери не само иконома, но и Купър. И двамата мъже бяха в безсъзнание и не можеха да ѝ помогнат с нищо.

Тя затвори предпазливо килера и като внимаваше да не издава и звук, угаси всички лампи. В кухнята се възцари пълен мрак. Малко преди да стигне до трапезарията, Сарина чу приближаващи стъпки и бързо изтича на пръсти към вратата за коридора. Спусна се по него все така безшумно, като изгасяше всички свещи по пътя си. Беше стигнала вече до далечния му край, когато чу, че двамата мъже влизат в кухнята.

— Тя е била тук — обяви Алистър с гневен глас. — Лампите са угасени, а вратата на килера е отключена. Обзалагам се, че кучката е излязла навън за каретата.

— Не чух външната врата да се отваря или затваря — успокой го Ръд, сетне извика: — Виж! Има още една врата! Бързо!

Сарина се втурна като стрела към стълбите и отново се качи на втория етаж. Вече до вратата на господарската спалня чу как Ръд подканя своя другар:

— Трябва да побързаме. Капитанът може да се върне всеки момент.

— Но къде, по дяволите, се е дянала?

— Горе, предполагам. Решила е да си играем на гоненица и засега печели тя.

— Ние сме двама, а тя е една, при това жена — злобно изсъска Алистър като задмина адвокатата и хукна към стълбите. Щом стигна до тях, той добави през рамо: — Как я виждаш да спечели?

В този момент Ръд чу странен звук, който идваше нейде отгоре и вдигна глава точно навреме, за да види как една масивна ваза, пълна с есенни цветя, лети право към главата на Алистър.

— Внимавай! — извика той.

Алистър сам си беше виновен, задето вместо да реагира веднага, реши да види със собствените си очи какво го заплашва. Когато вдигна поглед нагоре, огромната ваза беше вече само на педя от главата му. Той се опита да се дръпне встрани, но не бе достатъчно бърз и тежкият порцелан одра болезнено темето му. От удара долната част на една от изящно украсените дръжки на вазата се строши. В следващия момент Алистър изрева от болка, защото нащърбената горна част от счупената дръжка срязва ухото му на две. Миг след това вазата се стовари на стъпалата и се разтроши на стотици малки парченца, които се забиха като иглички в краката на двамата неканени гости.

— Кучка! Ще я убия! — изкрещя Алистър с пълно гърло, притискайки ръка до окървавената си глава. — Тя ме осакати!

След като измъкна от пресеца си едно порцеланово късче, Ръд вдигна от пода отрязаното парче от ухото на своя съучастник и услужливо му го връчи.

— Може да ти го пришият.

— Като я пипна, ще ѝ отрежа и двете уши! С трион! — закани се Алистър с изтънял от болка глас, докато вадеше остро парченце порцелан, забито в глезена му. От мястото бликна струйка кръв, но той не усети нищо, защото раните по главата му бяха много по-тежки.

— Ако я пипнем — уточни Ръд. Вече започваше да се съмнява кой е по-ловкият в тази игра на котка и мишка. Момичето очевидно беше напълно наясно какво прави. Да, замислеше ли се, Ръд можеше да се закълне, че в мига преди да хвърли вазата, Сарина се бе надвесила над парапета с триумфална усмивка, изписана на красивото ѝ лице.

Бързо увиха главата на Алистър в кърпа, след като наложиха компреси на окървавеното чуканче, останало от ухото му. До преди малко това преследване му бе доставяло истинско удоволствие, но сега цялото му желание и енергия се бяха изпарили. Сега копнееше да хване Сарина час по-скоро и от всяка измърморена от него дума ставаше все по-ясно, че от мига, в който я улови, до мига, в който ще я убие, животът ѝ ще представлява едно жестоко, нечовешко мъчение.

Двамата злодеи се качиха на горния етаж и се заеха да претърсват всяко кътче. Стигнаха бяха почти до средата, когато нейде отдолу долетя странен, мелодичен звук, приличен на зов на сирена. Те се спуснаха предпазливо по стълбите като се стараеха да избягват по-

големите порцеланови късчета, които заплашваха да прободат подметките им. Едно от тях все пак успя да се забие в крака на Ръд и той се принуди да остави за момент фенера си на мраморния под, за да го извади.

Всички стаи на първия етаж бяха вече тъмни и колкото и да се оглеждаха, двамата не виждаха нищо. Изневиделица от тъмнината изскочи един бял призрак и се понесе към тях с пронизителен писък, който определено бе женски. Алистър и Ръд изкрещяха ужасено и се разбягаха в различни посоки. Сега адвокатът бе този, който си изпати. Докато преследвачите ѝ претърсваха втория етаж, Сарина бе преровила кухнята и беше измъкнала оттам дебел, навит на макара канап, тежък железен котел и голяма торба с брашно, която постави в него за допълнителна тежест. Сетне ѝ хрумна да метне един бял чаршаф върху котела, за да заприлича на привидение. С парче канап, завързано за дръжката му, тя го закачи за едно от перилата на стълбите. Второ, доста по-дълго парче канап уви около котела — по-точно около корема на своя призрак — и се спотаи, стискайки другия му край, в сянката под стъпалата. Там зачака спокойно, както паяк чака жертвата да се оплете в мрежата му. Тежкия котел блъсна адвоката с все сила. Ръд се просна по гръб върху обсипания с остри късчета под и застина неподвижно, втренчил поглед право нагоре, където призракът продължаваше да се люлее напред-назад като махало.

— Жив ли си? — попита боязливо Алистър. Изпитваше сериозни опасения, че адвокатът е мъртъв, защото погледът му беше изцъклен и като че ли бе престанал да диша. В опит да го свести, Алистър стовари доста грубичко юмрук върху гърдите му и Ръд рязко си пое дъх със свистене.

— Какво ме удари? — прошепна дрезгаво той, благодарейки на бога, че може отново да диша.

— Един призрак — саркастично му отговори Алистър. — Измайсторен от Сарина.

Ръд преглътна и предпазливо опипа тила си, където бързо набъбваше голяма подутина. Но това не бе всичко. Нещо остро пронизваше рамото и задните му части. Адвокатът се обърна на една страна, за да удостои Алистър с честта да извади парчетата порцелан от плътта му.

— Беше пълна глупост от твоя страна, че я изхвърли от къщата на леля си — каза той със злокобния тон на човек, завърнал се току-що от оня свят. — Мисля, че още не ни е простила.

— Аз имам да ѝ прощавам за много повече неща — изръмжа Алистър като се взря в сянката под стъпалата. После вдигна високо фенера си и запристъпва предпазливо напред. Сигурен бе, че е съзрял някакво раздвижване в мрака. — Там отзад ли се криеш, Сарина?

Бронзовата поставка за книги полетя към него като прилеп, изникнал от дълбините на ада и попадна право във фенера. Стъклото се строши и газта, която се разля по дясната страна на Алистър, тутакси лумна в пламъци. Огънят бързо прогори дрехите му и стигна до кожата. Алистър изкрещя от ужас и болка. Сетне се завъртя и панически хукна към входната врата като дърпаше яростно пламналата превръзка на главата си. Ръд тъкмо се мъчеше да се надигне, когато съзря живата факла и с ужасено възклицание се просна отново на пода. Алистър го прескочи и се втурна навън под проливния дъжд. Другарят му се изправи залитайки и закуцука след него към предната веранда, притиснал една ръка към главата си, а другата — към окървавения си задник.

— Мисля, че трябва да се омитаме, преди да ни е убила — извика той през рева на бурята. — Вече е достатъчно разярена.

— Ще я разяря аз нея! — изрева Алистър откъм моравата пред къщата. — На кол ще я набуча! Ще я оставя да изгние на слънцето!

— Какво слънце?

Алистър понечи да се озъби на адвоката, но болката при опита му да разтегли устни го накара тутакси да съжали.

— Няма значение, тъпако! Помогни ми да вляза обратно вътре. Целият съм вир-вода.

— Е, поне вече не гориш — измърмори Ръд, спусна се по стълбите и услужливо предложи помощта си на своя обгорен другар. Когато стигнаха до къщата, дрехите им бяха вече подгизнали, а под краката им се образуваха локви. Намокрен, мраморният под стана твърде опасен. Двамата запристъпваха предпазливо като непрекъснато се хлъзгаха и залитаха, размахвайки ръце в опит да запазят равновесие. Въпреки че едва се държеше на крака, Алистър смогна да се добере до най-близкия стол и да се стовари върху него. Ръд от своя страна отиде до масата, където бе оставил фенера си и се върна с него, за да огледа

раните на своя приятел. Беше по-лошо, отколкото предполагаше — цялата дясна половина от лицето му бе буквално опечена. Жива плът се показваше изпод коравите, черни люспи, останали от кожата му. Ръд силно се съмняваше, че на Алистър някога отново ще му се наложи да бръсне тази част от лицето си.

С погнусена гримаса той измъкна носната си кърпа от джоба си, изцеди водата от нея и се помъчи да отмахне овъглените люспици. Но единственото, което постигна, бе да изтръгне един болезнен крясък от гърдите на своя партньор.

— Лицето ми изгоря, по дяволите! — изрева Алистър. — Проклетата кучка изгори и него, и половината ми тяло!

— Поне ухото ти вече не кърви — опита се да го утеша адвокатът като огледа с отвращение обгореното чуканче. Ако някой видеше само десния профил на приятеля му, трудно щеше да каже, че това е човешко същество.

Гняв задави гласа на Алистър.

— Проклятие, та аз вече забравих за ухото — толкова ме боли всичко останало!

Ръд отстъпи крачка назад и се взря в него. От дясната половина на дрехите му бяха останали само овъглени ивици, прилепнали към кокалестото му тяло, което бе силно опърлено. По-голямата част от косата му бе изгоряла до корен, а веждите му просто липсваха. Окаяният му вид накара адвоката да потрепери.

— Сигурен ли си, че все още искаш да я гоним?

— Върви да намериш нещо, с което да превържа раните си! — изръмжа Алистър.

— Капитанът може да се върне всеки момент — опита се да го вразуми Ръд.

— По-вероятно е да изчака дъждът да намалее.

— По всичко личи, че това няма да стане скоро. Според мен е най-добре да си тръгваме, докато все още можем.

— *Не!* Дори това да е последното нещо в живота ми, аз ще убия тая кучка, па макар и с последния си дъх.

— Нищо чудно наистина да ѝ е последния — мрачно отбеляза адвокатът. — Очевидно е, че тя успя да ни надхитри.

— *Не е вярно.*

Съучастникът му най-накрая отстъпи.

— Ще ида да потърся нещо за раните ти — въздъхна той и се запъти към кухнята като внимаваше да не се подхлъзне и оставяше след себе си мокра диря. Щом влезе в кухнята, Ръд вдигна фенера високо над главата си, за да освети пътя към килера. Обичайно бе мехлеми и всякакви други лекарства да се държат в кухнята, където най-често се случваше някой да се изгори или нарани. Затова се надяваше търсенето му да се увенчае с успех. Но първо щеше да долепи ухо до вратата на килера, за да се увери, че двамата мъже вътре все още са в безсъзнание и няма да го нападнат.

На минаване покрай вратата, водеща към трапезарията, лъчът на фенера му попадна върху нещо вътре, което го накара да настръхне. Той се извърна със стреснато възклицание и се озова лице в лице със Сарина, която стискаше в ръка железен ръжен и вече бе замахнала с все сила. Ръд вдигна ръка да се предпази, но беше късно. Ужасеният му вик секна рязко в мига, в който желязото се стовари върху темето му. Остра болка разцепи главата му. Той политна напред и падна на колене, изгървайки фенера на земята. Ръцете му се протегнаха и сграбчиха полите на Сарина. Но ръженът изсвистя отново и го простря на пода. Всичко пред очите му потъна в черен мрак, в който проблясваше само един тънък лъч светлина. Третият удар обаче угаси и него.

— *Ръд!* — долетя откъм предната част на къщата паническият рев на Алистър.

С изненадващо за самата нея спокойствие Сарина остави ръжена до неподвижното тяло на адвоката и вдигна фенера от земята. Сетне прекоси без да бърза трапезарията, вперила поглед в снопа светлина, който стигаше чак до централния салон.

— Помислих, че ти се е случило нещо — каза Алистър с въздишка на облекчение, когато видя приближаващия се лъч на фенера. — Чух те да викаш. — Другарят му обаче продължаваше да мълчи и той се надигна с усилие от пейката, обладан от тревога. — Ръд? Ти ли си, Ръд? Защо не ми отговаряш?

— Боя се, че не може, Алистър — отвърна Сарина като пристъпи в салона.

Алистър отскочи назад и възкликна, сякаш бе видял привидение.

— Какво си му сторила?

Тя се усмихна мрачно, отиде под стълбата и остави фенера на една маса.

— Избавих го от мъките му, предполагам.

— Искаш да кажеш, че... си го... убила?

Макар че нямаше как да види изражението на опърленото му лице, Сарина ясно долови неверието в тона му.

— Може би.

— Не мога да повяр... — поде Алистър, но тутакси си припомни всичко, което им бе причинила. Внезапно го обзе страх, който накара кожата на тила му да настръхне. — Стой настрана от мен, кучко!

— Защо, Алистър? Нима бих могла да ти сторя нещо по-лошо от онова, което ти самият заплаши да сториш с мен?

Очите му се ококориха широко на фона на черното лице, а от покритите му с мехури устни се изтръгна гъргорещ вой. Не можеше да позволи на тази жена да приложи спрямо него някоя от собствените му заплахи.

— Ти си самият дявол!

Сарина беше изумена от собственото си хладнокръвие. Винаги бе смятала, че при опасност ще изпадне в паника и ще е напълно безполезна както за себе си, така и за околните. Тя поблагодари мислено на бога за безстрашието, с което я бе дарил и продължи да предизвиква мъжа пред себе си:

— Стига, Алистър, нима димът, който очерня комина, има право да го кори, че е черен? — Още преди да довърши, Сарина осъзна колко е неуместно да се шегува така с човек с толкова силно обгорено лице и се изкикоти развеселено. После пъхна ръце в джобовете си, стисна дръжката на пистолета и сви рамене. — Не би трябвало да се шегувам, когато толкова те боли. — Тя поклати скръбно глава и рязко смени темата. — Така! Няма ли вече да послушаш съвета на Ръд и да се предадеш?

— *Мръсница!* — изрева Алистър. — Какво по-лошо би могла да ми сториш?

— Да те пратя на оня свят.

Изневиделица той измъкна от левия джоб на сакото си пистолет и се ухили победоносно.

— Аз съм на ход, кучко!

Сарина стрелна оръжието с поглед и светлината на фенера проблесна за миг в лешниковите ѝ очи.

— Преди да ме убиеш, Алистър, би ли ми отговорил на един-единствен въпрос? Защо го правиш? Защо измина целия този път и създаде такъв хаос в живота ми? Толкова ли ме мразиш?

— Защо ли? — Алистър изсумтя презрително, поразен от недосетливостта ѝ. — За пари, естествено. За какво друго?

— Пари? — Тя сбърчи объркано чело. — Но Лидия ти остави всичко. Не ти ли стигна?

Сатанинският му смях смрази кръвта във вените ѝ. Винаги бе смятала този мъж по-скоро за демон, отколкото за човек.

— Глупачка! Лидия не ми остави нищо. Откакто ти отиде да живееш при нея, тя направо се побърка по теб и забрави за своя племенник. Написала е ново завещание, в което оставя всичко на теб. За мен няма и пени.

Отговорът бе толкова изненадващ, че Сарина не успя да го проумее.

— Но аз видях завещанието — възкликна тя. — Ти сам ми го показа. В него като неин единствен наследник беше посочен ти.

— Това беше *старото* ѝ завещание, което Ръд бе съставил, преди да станеш повереница на Лидия. Тя обаче е решила да действа зад гърба ни и тайно е написала ново. Не знаех това, а бях изпаднал в отчаяна нужда. Нали разбираш, кредиторите бяха започнали да ми опяват денонощно и заплашваха да ме тикнат в затвора. Залъгвах ги, доколкото можех като се надявах, че Лидия ще ми направи услугата да умре, но положението вече ставаше нетърпимо, а аз исках да живея. — Той сви измъчено рамене. — Вечерта, преди да умре, сложих бучиниш в онзи отвратителен тоник, който пиеше винаги преди лягане.

Сарина зяпна.

— Искаш да кажеш, че ти... че тя...

— Да, тя не умря от естествена смърт — довърши вместо нея Алистър с ехидна усмивка, която сгърчи цялата дясна половина на лицето му. — Беше ми писнало да се карам с нея и да я моля като просяк за всеки фартинг, който благоволяваше да ми подхвърли, така че поех нещата в свои ръце и... — От устните му се изтръгна налудничав кикот. — ... избавих старата вещица от мъките ѝ.

Съмнявам се дали въобще е разбрала какво направих. Поне онзи неин глупав лекар със сигурност не разбра.

— О, Алистър, как си могъл?!

— Всъщност беше съвсем лесно. Трябваше само да си помисля колко богат ще бъда, когато Лидия умре. Вярвах, че всичко ще бъде чудесно, докато не разбрах какво е сторила проклетницата.

Сарина усети, че ѝ се вие свят. Нищо чудно, че толкова беше бързал да я изхвърли от къщата... преди да научи за новото завещание.

— Значи затова дойде да ме търсиш на борда на „Дързост“ — бавно промълви тя. Едва сега започваше да разбира подбудите, стоящи зад опитите му да я отвлече. — Вече си знаел истината и си възнамерявал да ме убиеш при първия удобен случай.

Алистър понечи да кимне, но болката от това движение го накара да потрепери.

— Искях да те убия. Всичко щеше да стане съвсем чисто, ако не се беше омъжила за капитана. Нямах да имаш законни наследници и цялото богатство на Лидия оставаше за мен — изпъшка той. — Когато съпругът ти размаха онова брачно свидетелство пред лицето ми, помислих, че съм загубен. Но аз не съм човек, който се предава толкова лесно. Последвах те до тук. Възнамерявахме да те отведем обратно в Англия, да те затворим в къщата на Лидия и след като поемем настойничеството над теб, да те тъпчем с разни отвари, докато отслабнеш и загубиш разсъдък си. Естествено, щяхме да те принудим да подпишеш завещание, в което ми оставяш всичко. Щяхме да ти позволяваме да приемаш посетители — съседи, някои от старите приятели на Лидия, които те познават... Щяхме дори да наемем медицинска сестра да се грижи за теб. Изобщо, никой нямаше да заподозре, че те убиваме с бавнодействаща отрова. И накрая щяхме да те погребем.

— Не мислиш ли, че съпругът ми щеше да ме потърси?

— О, бяхме готови да платим на някой наемен убиец, за да ликвидира проклетото копеле още преди кракът му да е стъпил на английска земя. Щеше да изглежда като нещастен случай. Никой нямаше да скърби за него кой знае колко.

— Планирали сте всичко — замислено каза Сарина. — Само че като изключим смъртта на Лидия, планът ви ще остане неосъществен.

Алистър и сам бе достигнал до същия извод, но не можа да сдържи злорадата си усмивка.

— Поне ти ще умреш.

— Ръд помогна ли ти да убиеш Лидия? — попита Сарина. Навярно все пак бе имала напълно основателна причина да не се доверява на адвоката още от самото начало.

— Ръд не знаеше нищо за това. Той стана мой съучастник чак след убийството на един друг човек. И досега няма представа, че аз съм отровил Лидия. Но когато му предложих половината от наследството, нямаше как да откаже, защото и той изпитва същата отчаяна нужда от средства. Доста си пада по брендите... и по други неща, които струват пари. Или трябва да кажа „си падаше“? Наистина ли смяташ, че си го убила?

— Не знам, но няма да може да ти помогне, ако това имаш предвид. — Сарина наклони замислено глава. — Чух те да казваш, че си убил Уилсън, защото той се е опитвал да убие мен. Тази ли беше причината наистина?

— Както каза Ръд, Уилсън трябваше да умре — призна Алистър. — Бяха му платили да те убие, за да отмъсти на съпруга ти.

— Платили са му, казваш. Но Уилсън, струва ми се, имаше достатъчна причина и сам да подири мъст, без някой да го подтиква.

Алистър се намръщи и се олюля леко, преди да ѝ отговори.

— Хората нерядко убиват за отмъщение. Но в случая с Уилсън имаше не само съучастник, а и трети човек, който разполагаше с достатъчно пари, за да насърчи двамата да свършат тази работа.

— Знаеш ли имената на тези хора?

— Мъжът, когото чух да съветва Уилсън да се покрие за известно време, беше Франк Лестър. Изглежда двамата са идвали тук и са се опитали да те убият. Франк се хвалеше, че те бил блъснал по стълбите върху съпруга ти.

— Но как са могли да говорят за това толкова непредпазливо, когато е имало опасност да бъдат подслушани?

Алистър отново трепна. Как му се искаше да пийне малко бренди! Имаше чувството, че би могъл да изгълта цяло буре, само и само да потисне тази ужасна болка.

— Бяхме наели стая в една странноприемница — доста мизерна, но по-добра не можехме да си позволим. През отвора на комина се

чуваха гласове, идващи от съседната стая и ние се заслушахме. Представи си изненадата ми — току-що бях пристигнал в Чарлстън и първото име, което чух да се обсъжда, бе твоето. В първия момент си помислих, че сънувам.

— Говореше се, че Уилсън се държал доста подозрително с непознатите, защото беше издирван от твърде много хора. Как те е допуснал толкова близо до себе си, та чак да успееш да го намушкаш?

Подутите му устни помръднаха лекичко в нещо като ехидна усмивка.

— Срецнахме го още на слизане от кораба и когато го попитахме за странноприемница, Уилсън ни посочи тази, в която сам бе отседнал. Естествено, той си знаеше, че го търсят, затова през повечето време се криеше в стаята си и излизаше само по тъмно. След като подслушахме разговора му с Франк Лестър, една вечер се приближихме до него на пристанището под предлог, че искаме да ни упъти. Той изобщо не се усъмни в нас, защото знаеше, че сме англичани и нямаме нищо общо с местните.

Сарина посочи пистолета в ръката му.

— С това ли възнамеряваш да ме убиеш, или си намислил нещо по-специално?

— Мисля, че няма никакво значение как ще те убия. След като се намирам в това състояние и не мога да разчитам на Ръд, се налага да забравя за отвеждането ти в Англия. Мога само да се надявам, че след като сега те убия, ще успея някак си да събера поне част от наследството, преди съпругът ти да прати хората си в Англия да ми отмъстят. — Алистър потръпна от болка и насочи пистолета право към сърцето ѝ. — Не мога да кажа, че ми беше приятно да те познавам.

Сарина продължаваше да държи заредения пистолет в джоба си, но осъзна, че не ще има достатъчно време да го извади и да стреля първа. Пръстът ѝ беше на спусъка, когато входната врата се разтвори широко и Бо връхлетя вътре, облечен в моряшката си мушама. Появата му стресна Алистър, но той се окопити бързо, извърна се и насочи дулото към гърдите му.

— Не-е-е! — изпищя Сарина и светкавично натисна спусъка.

При силния откат тя политна назад, но макар и замаяна, успя да зърне как от гърдите на Алистър бликва фонтан от кръв. Конвулсия разтърси тялото му, а устните му се изкривиха в горчива усмивка. Без

да откъсва поглед от Бо, който стоеше вцепенен от изненада, той натисна спусъка на собствения си пистолет.

Сарина изпищя отново. Сърцето ѝ сякаш бе спряло да бие. Но по някаква незнайна причина вместо оглушителен гръм се чу само глухото изщракване на петлето.

Алистър сведе слисано поглед към оръжието в ръката си.

— Трябваше да се досетя — измърмори той. Пистолетът се изхлузи от омекналите му пръсти. — Намокрил се е. — Свлече се на колене и се взря в бързо разрастващото се червено петно на гърдите си. После погледна Сарина и лицето му се сгърчи в мъчителна гримаса. — Трябваше да послушам Ръд и да изчезна оттук, преди да ме убиеш... Винаги си имала много повече късмет от мен... — С тези думи Алистър се строполи на пода, изпъшка задавено и издъхна.

Сарина се спусна към Бо и без да я е грижа за прогизналата му мушама, го сграбчи и го притисна към себе си, ридаейки от облекчение.

— О, Бо! Помислих, че ще те убие! Не знаех, че пистолетът му ще засече!

— Успокой се, малка моя — нежно я заутешава той. — Той плати със своя живот за опита си да ме застреля.

— Той е убил Уилсън и Лидия... и други хора — проплака тя. — Сам ми го каза.

Бо се отдръпна назад и се взря в лицето ѝ. Когато видя, че цялата е мокра от мушамата му, той бързо се зае да сваля дрехата.

— Убил е Уилсън, защото се е боял морякът да не се разприказва, така ли?

Сарина поклати глава и се опита да избърше с ръка сълзите, които продължаваха да напират в очите ѝ.

— Не, съвсем не. Колкото и странно да звучи, Уилсън е бил убит, защото се е опитвал да убие мен. Имал е и съучастник — онзи мъж, за който спомена на Джърмейн по време на годеща на Съюзън... да, Франк Лестър. Някой, който е искал да отмъсти на теб им е платил да ме убият.

— Джърмейн — промити Бо, комуто не бе никак трудно да стигне до това заключение. — Тя ни заплаши още онази вечер на верандата. Тогавя не ѝ обърнах внимание, но сега виждам, че съм я подценил.

— Какво ще правиш сега с нея?

Бо въздъхна тежко.

— Ще я оставя на шерифа. Не искам дори да виждам лицето на тази кучка. — Той се озърна и едва сега забеляза, че като се изключи фенера на масата зад Сарина, къщата е съвсем тъмна. — Но къде са мъжете? И тях ли уби Алистър?

— Не, слава богу — отвърна тя. — Муун и Томас са завързани под навеса за каретите, а Джаспър и Купър са в кухненския килер...

— В килера? — възкликна Бо. — Там ли ги е тикнал Алистър?

— Да, с помощта на Ръд. Но последния път, когато надникнах вътре и двамата бяха в безсъзнание.

Бо отиде да затвори входната врата, после хвана съпругата си за ръка и я поведе към задната част на къщата. Когато видя останките от вазата и цветята, пръснати по стъпалата и мраморния под, той се закова на място и попита:

— Какво се е случило тук?

Сарина огледа бъркотията, която бе създавала.

— Ами... трябваше да сторя нещо, за да попреча на пъклените планове на Алистър.

Бо наклони глава на една страна в очакване на по-подробни обяснения.

— Какво *точно* направи?

Тя сви изящните си рамене. Едва сега си даваше сметка колко скъпа ваза е потрошила.

— Хвърлих вазата върху главата на Алистър. Тя отрязва ухото му.

Бо се засмя полуразвеселено, полусъжалително.

— Отрязала е ухото му?

— Това доста го раздразни. Заплаши ме, че ще отреже моите уши с трион.

— Хм, когато влязох и видях как изглежда, реших, че току-що е бил в ада и някак си е успял да се върне обратно.

— Защото целият обгоря, когато хвърлих поставката за книги по фенера му. Той се счупи, газта се разля върху дрехите му и се запали. Алистър веднага изтича навън да угаси пламъците, но когато се върна, не беше вече съвсем същият. Ръд също.

Бо гледаше с изумление своята съпруга. И през ум не бе му минавало, че е способна на подобна изобретателност, но дяволски се

радваше, задето бе намерила кураж и сили да осуети плановете на двамата злодеи и да спаси живота си.

— Къде е Ръд?

— В кухнята. — Сарина прехапа разкаяно устни. — Надявам се да не съм го убила, но трябваше да съм сигурна, че няма да се свести и да ми попречи да се справя с Алистър.

Изумлението на Бо нарастваше с всеки изминал миг.

— Какво си сторила с Ръд?

— Ударих го с един ръжен.

— За бога, мадам! Да не искате да ми кажете, че сте се погрижила съвсем сама тези двама мъже да си получат заслуженото?

Сарина сви рамене.

— Трябваше да направя нещо, Бо — заоправдава се тя. — Чух ги да казват, че ще ме отведат в Англия, където щели да ме убият, за да може Алистър да се сдобие с наследството...

— Но аз мислех, че той вече е наследил всичко... Или онова, което ти каза при последното си посещение е било вярно?

— Лъгал ни е през цялото време или поне след деня, в който е узнал, че Лидия е променила завещанието си и е оставила всичко на мен — отвърна Сарина като облегна глава на рамото му. Двата продължиха по коридора. — Сигурно е било голям шок за него да научи това, след като вече ме беше изхвърлил от дома й.

— Значи затова Алистър толкова искаше да си върне настойничеството над теб.

— Искаше да издъхна в Англия пред свидетели, за да може да претендира за богатството на Лидия като неин единствен жив роднина.

В този момент Бо забеляза под стъпалата нещо прилично на привидение и пристъпи напред, взирайки се напрегнато в мрака.

— Какво, за бога, е това?

Сарина хвърли поглед нататък.

— Моят призрачен приятел. Той ми помогна да изкарам въздуха на Ръд.

— Какво представлява, все пак? — попита съпругът й като се втренчи сащисано в нея.

— Един голям котел с торба брашно в него, покрит с чаршаф. Струва ми се, че в началото Алистър и Ръд го помислиха за истинско

привидение. Във всеки случай се разпищяха така, сякаш действително виждаха призрак.

Бо избухна в смях.

— О, скъпа, скъпа моя жено! Като си помисля какво съм изпуснал!

— В къщата ли ще оставиш Алистър, когато заминем за Хартхевън? — попита с тревога тя.

— Всъщност не мисля, че има нужда да заминаваме — отвърна той. — Бурята като че ли променя посоката си и отива към океана.

— О, но това е чудесно! — въздъхна облекчено Сарина. — Не мисля, че щях да понеса дългото пътуване след всичко, което преживях тази вечер. Ако не бях кърмачка, бих пийнала от онова твое бренди за успокоение. — Тя протегна ръце напред, за да му покаже — сама изненадана от този факт — колко силно е започнала да трепери, откакто се бе появил.

— Между впрочем, къде беше Маркърс през всичкото това време?

— Заклучих го в килера за бельо горе. — Сарина се надигна на пръсти, за да целуне съпруга си, сетне отстъпи назад. — Отивам да го взема.

— По-добре изчакай да ти запаля една лампа. Цялата къща е потънала в непрогледен мрак. Когато идвах насам реших, че вече си тръгнала, защото всички прозорци бяха тъмни.

— Аз угасих всички лампи, за да мога да следя двамата негодници. Единствената светлина в къщата идваше от техните фенери, така че ми беше лесно да виждам къде са.

Бо й подаде газената лампа, която току-що беше запалил.

— Наистина съм изумен от твоята находчивост, скъпа. Освен това много се гордея с теб. Да защитиш толкова храбро своето семейство!

— Те ме принудиха — въздъхна Сарина като пое лампата от ръката му. — Нямахте какво друго да сторя.

— Мадам, ако съдя по това, което ми разказахте, мисля, че сте се справила превъзходно. Съжалявам само, че не бях тук, за да видя всичко.

— Сигурна съм, че ако беше тук, щеше да се справиш с тези двамата много по-бързо. — Тя кимна и добави решително: — Мисля, че следващия път, когато се наложи да подготвяш кораба си за буря,

или ще дойда с теб, или ще отведа сина ти в Хартхевън още при първите признаци за влошаване на времето. Не вярвам, че бих могла да понеса още една вечер като тази.

— Ще се постарая вече да не се отделям от теб по време на буря, малка моя — обеща той. — Надявам се, че това ще те успокои.

— О, да! — усмихна се Сарина и се взря в лицето му. — Така ще съм сигурна, че и ти си в безопасност. Знаеш, че родителите ми загинаха в една буря — затова когато си навън в лошо време, винаги се тревожа за теб.

— Не се безпокой — нежно каза Бо. — Където и да съм, все бързам да се прибера у дома при теб.

Бо се усмихна и разпери ръка към стълбата.

— Вървете да донесете сина ни, мадам. Бих искал да го даря с малко бащино внимание.

— Слушам, сър — кимна покорно Сарина и забърза нагоре по стъпалата.

Когато отключи вратата на килера за бельо, Маркъс тъкмо се беше събудил и тревожно махаше с ръчички. Тя го взе в прегръдките си и прошепна гальовно, опряла устни до бузата му:

— Татко е долу, синчето ми, и много иска да те види.

Маркъс затрепка с клепачи, недоволен от ослепителната светлина на фенера. После протегна ръчички и се прозина, с което накара майка си да го прегърне и да се засмее.

Кухнята беше цялата обляна в светлина, когато Сарина влезе вътре. Джаспър и Купър седяха до масата, а Бо превързваше главите им. Муун и Томас, които двамата злодеи бяха вързали и оставили под навеса за карети не бяха пострадали. Колкото до Ръд, той беше жив, но не се знаеше какво е състоянието му и дали ще оцелее.

И слугите, и Муун слушаха напрегнато разказа на Бо за онова, което бе направила съпругата му. Бяха смаяни от изобретателността на своята господарка и от куража ѝ да се опълчи срещу двамата негодници. Това, че бе застреляла Алистър при опита му да убие Бо, възприеха като нещо съвсем нормално, знаейки колко обожава тя своя съпруг.

— Беше един ужасен ден — заяви Сарина. Не искаше да мисли повече за това. — Гладна съм. Къде са кошниците, които ни приготви Филип, преди да замине за Хартхевън?

Бо посочи към масата в ъгъла, където бяха оставени.

— Мисля, че всички бихме искали да похапнем. — Той погледна въпросително мъжете. — Прав ли съм?

— И още как, капитане — възкликна ухилено Муун. — Коремът ми се е залепил за гърба, пък ако нямате нищо против, ще сръбна и малко от моя ром, та да не ми се тресат така ръцете. — Той протегна възлестите си длани напред и ги разтресе силно. — Още ме хваща страх като се сетя как оня приятел Ръд ми тикна пищова си в лицето. Ама той трепереше повече и от мене.

— И аз го забелязах, когато се беше прицелил в мен. Повече се боях, че пистолетът може да гръмне сам, отколкото, че Ръд ще натисне спусъка — засмя се Бо. — Имаш позволения ми за рома, Муун. Сигурен съм, че имаш нужда да се подкрепиш след всичко, което преживя. Това се отнася и за вас, момчета. Можете спокойно да пийнете нещо по-силно от чай или кафе. Барът с напитките ми е отворен, така че се възползвайте.

— Как ми се иска и аз да можех да взема нещо успокояващо — въздъхна Сарина.

Бо се усмихна над главата на техния син.

— Онова, което ми предложихте рано сутринта, би могло да послужи за тази цел, мадам. Ще трябва да опитате.

Тя отвърна на усмивката му със сияещ, пълен с обещания поглед, но после веднага грабна една чиния и седна до мъжете на масата.

— По-късно със сигурност ще опитам. В момента обаче умирам от глад.

Той пое бебето от ръцете ѝ, за да ѝ позволи да разопакова храната. Скоро на масата бе наредена вкусна вечеря за всички. Бо отиде да седне до съпругата си и чак сега забеляза дупката в джоба ѝ.

— Скъсала си си роклята, когато стреля по Алистър.

Сарина пъкна ръка в джоба си и огледа печално прогорения отвор. Беше широк цели три пръста.

— Наистина не очаквах, че изстрелът ще ми нанесе такива поражения.

Муун се изкикоти развеселено. Не изпитваше и капчица съжаление към мъжете, които се бяха опитали да я похитят.

— Само си помислете какво му е било на горкичкия Алистър.

Думите му напомниха на Сарина, че на слизане не беше видяла тялото на Алистър във фойето.

— Къде го сложихте? — попита тя.

— Муун и Томас хвърлиха трупа му навън под навеса — отвърна Бо. — Няма смисъл да го държим тук и да се препъваме в него. Веднага щом съмне, ще пратя Муун да доведе шерифа. Той ще иска да узнае за Франк Лестър и за другите ми подозрения.

Сарина нито за миг не се съмняваше, че Джърмейн ще си получи заслуженото, ако наистина е виновна за покушенията срещу нея. Каква ли ще е присъдата, запита се тя и потръпна. Не знаеше дали в Чарлстън някога е имало случай жена да бъде осъдена на смърт чрез обесване. Но така или иначе, това бе една ужасяваща тема, по която не желаше да мисли.

— Моля ви, нека говорим за нещо друго.

Бо с готовност откликна на желанието ѝ.

— Днес следобед мистър Оукс ми каза, че двамата с Бриджит най-после са определили датата на сватбата си. Ще бъде две седмици след завръщането му от Карибието.

— О, това е чудесно! — възкликна Сарина. Но при мисълта, че ще загуби Бриджит я налегна внезапно униние. — Само че тя ужасно ще ми липсва.

— Няма, скъпа моя — увери я съпругът ѝ. — Бриджит остава у дома като твоя камериерка и като такава ще пътува с нас при следващото ни плаване. Мистър Оукс е много въодушевен от идеята. Естествено, тя ще трябва да дели една каюта с него, защото родителите ми също изявиха желание да дойдат с нас.

— Ей, капитане — засмян се намеси Муун, — защо не вземете всеки път да качвате пътници на борда? Не знам да има по-хубав кораб от „Дързост“.

Бо се усмихна и поклати глава.

— Обичам корабът ми да е натоварен догоре със стока. Ако искам да изкарам същата печалба с превоз на пасажери, билетите ще са ужасно скъпи. Кой ще си позволи този лукс?

— Хм, щом не щете, предлагам нещо друго. Чувам, че Били Тод се канел да става моряк. Ако е истина, ще ви трябва каютен прислужник като мен, та да има кой да се грижи за вас на оня ваш чуден кораб.

— Възможно е — съгласи се Бо, после се засмя. — Но това означава, че ще трябва да се примириш с ястията на мосю Филип.

Лицето на Муун се сгърчи в недоволна гримаса.

— Ако трябваше да избирате между нас двамата, кого щяхте да вземете?

Бо поклати глава с печално изражение.

— Боя се, че ако трябваше да избирам, Муун, нямаше да се лиша от Филип. Ям гозбите му вече няколко години и просто съм влюбен в тях.

Муун трепна, засегнат от категоричното му решение. Сетне си взе още един от студентите крокети, сдъвка го замислено и накрая тежко въздъхна.

— Може и да мога да свикна с тези буламачи, щом трябва.

— Боя се, че ще трябва — ако наистина искаш да плаваш с мен — заяви спокойно Бо.

Муун му намигна дяволито и каза с укор:

— Трудно се прави пазарлък с вас, капитане.

Бо се засмя.

— Така си е.

Утрото отлетя, а с него и бурята. Към девет часа служителите на шерифа дойдоха и отнесоха тленните останки на Алистър и ранения Ръд. Впоследствие се установи, че адвокатът е със счупен череп, но че най-вероятно ще оздравее. В такъв случай му предстоеше да прекара остатъка от дните си в затвора или да увисне на бесилката, но това, разбира се, щеше да реши съдът. Джаспър и Купър бяха извадили повече късмет. Състоянието им се бе подобрило значително и те вече се бяха заели да възстановяват щетите в къщата.

След обяд на следващия ден дойде шерифът, за да уведоми Бо, че Франк Лестър си е признал всичко — и това, че е помогнал на Уилсън при опита му да убие Сарина, и това как Джърмейн Холингсуърт го е подтикнала да го стори с твърденията, че Бо ѝ бил посегнал. Когато отишли да я арестуват, тя отричала упорито и пищяла до бога. Баща ѝ бил побеснял, задето се осмелявали да клеветят така скъпоценната му дъщеря и заплашвал, че ще изхвърли шерифа от мястото му. Въпреки

всичко блюстителят на реда не отстъпил и в крайна сметка Джърмейн била задържана в ареста.

— Какво облекчение — въздъхна Бо, когато шерифът си отиде, и прегърна жена си. — Сега вече мога да спра да се боя за твоята безопасност.

Сарина плъзна ръце около кръста му и облегна буза на широката му гръд.

— Сега вече няма да се чувствам като затворничка в собствения си дом.

Бо наведе глава назад и се взря в лицето ѝ.

— Къде искаш да отидеш, за да отпразнуваш свободата си? На театър? На вечеря? Една визита при модистката също би могла да свърши добра работа. Или ти стига и една разходка с каретата?

Сарина наклони замислено глава.

— Филип е много по-добър от всички готвачи в този град. Не съм особено склонна да ходя при мадам Феру и да слушам неспирното ѝ бърборене. В театъра не играят нищо, което да е в състояние поне малко да ме изкуши. А точно в момента изобщо не ми се вози в карета.

— Тогава какво би ви доставило удоволствие, мадам?

Тъглчетата на устните ѝ помръднаха нагоре в закачлива усмивка. Тя се наведе към съпруга си и прошепна:

— Една игра за двама в кабинета, сър. Проявявате ли интерес?

Бо се усмихна широко, хвана я под ръка и я отведе в споменатата стая, след което заключи вратата.

ЕПИЛОГ

Чарлстън се къпеше в блясъка на един прекрасен, слънчев есенен ден. Листата на дърветата постепенно пожълтяваха, а във въздуха се носеше опияняващ аромат. В градината край къщата на Бо Бърмингам бяха нацъфтели пъстри есенни цветя, а откъм пасището в края на улицата долиташе далечно цвилене на коне. Седнала в беседката със своя съпруг, Сарина държеше Маркъс в скута си и се наслаждаваше на това, че всичко наоколо изглежда толкова нормално. От наскоро преминалата буря нямаше и следа.

Щастлива въздишка се отрони от устните ѝ и Бо се усмихна.

— Изглеждате доволна, мадам.

— Аз съм доволна. Чувствам се прекрасно.

В този момент към тях се приближи икономът. Бо го погледна въпросително.

— Какво има, Джаспър?

— Един джентълмен от Англия е тук, сър, и желае да разговаря със съпругата ви... само че я нарече с моминското ѝ име.

Сарина нямаше никакво желание да влиза в къщата и да се откъсва от блажения покой, в който се бе потопила заедно със своето семейство.

— Защо не поканиш господина тук, Джаспър? — предложи тя.
— Сигурна съм, че той би оценил този великолепен ден не по-зле от нас.

Джаспър се усмихна и кимна.

— Както желаете, мадам.

Посетителят бе съпроводен до беседката в градината. Беше мъж на средна възраст с късо подстригана сива коса. Тъмните му панталони, семплата жилетка и строгото сако подсказваха, че е сериозен човек. Сякаш за да затвърди това впечатление, той впери съсредоточено поглед в Сарина.

— Мис Кендал? Мис Сарина Едлин Кендал?

— Всъщност, вече съм Сарина Бърмингам, сър — отвърна тя и посочи с ръка Бо. — Това е съпругът ми, капитан Бърмингам. А вие сте?

— Мистър Томас Илай, мис Кендал... искам да кажа, мисис Бърмингам — поправи се припряно мъжът и се усмихна. — Може да ми отнеме няколко минути да свикна с това, след като от толкова време ви зная като мис Кендал. Дори след като научих, че сте се омъжила в Англия, за мен вие си останяхте мис Кендал, за което моля да ме извините, мадам. Занапред ще се старая да се обръщам към вас с новото ви име.

— Благодаря ви, мистър Илай.

Лицето на госта отново стана напълно сериозно.

— Осмелявам се да ви попитам дали моето име ви говори нещо, мадам?

Сарина поклати объркано глава.

— Не, боя се, че не.

Томас Илай кимна, сякаш отговорът ѝ го задоволяваше напълно.

— Преди смъртта си мисис Уинтроп ми обясни, че не знаете нищо за намеренията ѝ. Смяташе, че те може да ви разстроят, а ви обичаше много и не искаше да ви причинява никаква тревога.

— Какви намерения?

— Да ви направи единствена наследница на цялото си имущество, с изключение на няколко дребни суми за слугите, разбира се.

— Но вие откъде знаете това? — попита смаяно Сарина.

— Простете ми, мисис Бърмингам. Трябваше още в началото да обясня, че аз бях адвокат на мисис Уинтроп.

— Мистър Ръд също беше неин адвокат — намеси се Бо. — Известно ли ви е?

При споменаването на това име мистър Илай се намръщи.

— О, да, сър. Мисис Уинтроп го уволни преди няколко години, когато стигна до заключението, че не може да му се има доверие. Според нея той се бе съюзил с племенника ѝ, мистър Алистър Уинтроп. — По лицето на адвокатата премина сянка. — Мисис Уинтроп ме ангажира с цел да състави ново завещание. — Той се обърна отново към Сарина и добави: — Беше твърдо решена да остави цялото си

имущество на вас. На практика, мис Бърмингам, вие сте една много богата жена.

Сарина вдигна поглед към него. На лицето ѝ все още беше изписано известно объркване.

— Мога ли да ви попитам как ме открихте след всичкото това време, мистър Илай?

Бо покани адвокатата да седне. В този момент дойде Бриджит и им поднесе чай. Когато тя се оттегли, мъжът отпи от чашата си и въздъхна доволно, възхитен от прекрасния вкус на напитката. За пръв път, откакто беше пристигнал в Америка, пиеше истински чай, който толкова приличаше на английския. За това усещане, естествено, допринасяха и сметаната и захарта.

— Отговорът на този въпрос изисква малко по-подробни обяснения, мадам — каза той. — Вероятно забавянето ми ви се струва много странно, но за нещастие преди много месеци аз преживях един... инцидент. В резултат на това здравето ми силно се влоши и временно бях загубил паметта си. А дори когато започнах постепенно да си я възвръщам, спомените ми за събитията, предшестващи непосредствено моето... хм, заболяване, бяха доста неясни и объркани. Едва през последните месеци успях да си припомня достатъчно неща, та да съм в състояние да се заема отново със своята работа и с издирването ви.

От гърдите на адвокатата се изтръгна въздишка на искрено съжаление.

— Предполагах, че все още сте в Англия и че името ви е Кендал. Не намерих никъде такава жена и вече се бях отчаял. Малко след това обаче осъзнах, че е възможно да сте се омъжила. Започнах да търся из църковните регистри и най-после открих, че сте съпруга на капитан Бърмингам. После говорих със свещеника, който ви е бракосъчетал, и по думите му разбрах, че е твърде възможно вече да сте американска гражданка.

— Вашето усърдие е достойно за възхищение — любезно каза Бо. — Но признавам си, доста съм изненадан, че сте изминал цялото това разстояние, вместо просто да ни изпратите писмо.

— А, колкото до това, хм... — Веждите на адвокатата се сбърчиха мрачно. — Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но според мен мисис Бърмингам е в опасност. Разбирате ли, инцидентът, при който загубих

паметта си, всъщност беше покушение срещу мен. Имах невероятен късмет, че останах жив. Ако един случаен минувач не ме беше видял малко след като бях бутнат в Темза и не ме бе спасил, днес нямаше да съм тук. С оглед на тези обстоятелства реших, че е най-добре да дойда час по-скоро и да ви предупредя.

— Много сме ви задължени — увери го Бо. — Бих се осмелил да предположа, че човекът, който се е опитал да ви убие, е Алистър Уинтроп.

Адвокатът не успя да скрие изненадата си.

— Но... да! Откъде знаете?

Бо му разказа накратко всичко и накрая добави:

— Изпитвам огромно облекчение, че Алистър Уинтроп е мъртъв и че двамата със съпругата ми вече не живеем в постоянен страх.

На лицето на Томас Илай също се изписа облекчение.

— Нямаме представа какъв товар смъкнахте от плещите ми, сър. Мисълта, че този човек се разхожда на свобода и всеки момент би могъл да извърши ново престъпление, ме преследваше денонощно. Разбира се, аз уведомих властите веднага, щом паметта ми се възвърна, но дотогава той вече беше изчезнал от Англия и те не можеха да направят нищо.

Бо искаше да зададе на адвоката доста въпроси във връзка с подробностите около приемането на наследството. Ето защо го покани да пренощува у тях, за да могат да ги обсъдят. Мистър Илай прие с радост. За пръв път от месеци насам нямаше нужда постоянно да се озърта предпазливо. Чувстваше се като прероден.

Късно вечерта, когато най-последно си легнаха, Бо придърпа своята съпруга в прегръдките си.

— Мислила ли си какво ще правиш с имението на Лидия?

Тя кимна.

— Да, откакто Алистър ме информира за завещанието, мислих доста и вече имам планове, които се надявам да одобриш. Тъй като ти си достатъчно богат, за да можем да живеем в лукс — доколкото въобще имаме нужда от такъв — а и моите картини започнаха да се продават добре, не виждам смисъл да задържаме всичко само за себе си. Бих искала да заделя една солидна сума и да помогна на онзи мил пастор Кармайкъл да се грижи за дечицата, които е взел под крилото си

и да им построи голямо сиропиталище. Мистър Илай навярно ще се съгласи да следи за разпределението на средствата, не мислиш ли?

— О, да, мадам. Щом е могъл да си създаде толкова главоболия заради Лидия Уинтроп, не се съмнявам, че ще вложи цялото си старание, за да изпълни волята ти. Какво друго си решила?

— Ами... мислех си да направя дарение за създаването на школа за художници, която да приема и мъже, и жени.

— За да рисуват голи модели? — закачливо подхвърли Бо.

Сарина се засмя и го щипна игриво.

— Не прекалявайте с похотливите мисли, сър. Един художник далеч не рисува само актови картини.

Бо се опита да си придаде невинен вид, но не успя и се усмихна предизвикателно.

— А мен би ли ме нарисувала гол?

Сарина се надигна, дръпна завивката и огледа критично тялото му. Определено беше красив модел, но реакцията му бе точно такава, каквата и очакваше. Тя поклати глава.

— Как бих могла да се съсредоточа върху работата си, ако всеки път, щом те погледна, се перчиш така?

— Да се перча? — възкликна с престорено възмущение Бо, после добави заплашително: — Сега ще видиш какво значи перчене. Само гледай.

Сарина се усмихна, без да откъсва от него блесналия си от неприкрито възхищение поглед.

— Гледам, сър. Какво искате да ми покажете?

— Това — промълви дрезгаво той като я притегли до себе си и впи устни в нейните в дълга, страстна целувка.

Когато най-после се отдръпна, съпругата му, останала без дъх, прошепна умолително:

— О, не спирай. Направи го пак... и пак... и пак...

Издание:

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 1999

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-455-036-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.